

CATHERINE ASARO

DOLEČ PŘÍRODY
Z MONUMENTALNÍ SÍŤI
SKOLANSKÉHO IMPÉRIA

ŽÁŘIVÉ HLUBINY
KUBÍNOVÁ DYNASTIE

Skolianské Impérium a Jubijská shoda stojí před otevřeným válečným konfliktem. Spojenectví pozemských světů, ovlivněno masivní jubijskou propagandou začíná přehodnocovat svou podporu Impériu a připravuje si půdu pro vlastní mocenské plány. V této situaci se jeví zbrojní převaha jubijanů nepřekonatelnou... Avšak stále existuje a pracuje Skol-Net - mezigalaktická počítačová síť s nadsvětelnou rychlostí spojení - ovládaná a řízená Rubínovou dynastií, vládnoucím rodem skolianského Impéria. Dokud bude Skol-Net ovládán Rubínovou dynastií, může se válka táhnout i desítky let, bez toho, že by některá z válčících stran získala rozhodující převahu.

Ke konečnému válečnému vítězství vede pro každou z bojujících stran jediná cesta. Jubijané musí získat kontrolu nad Skol-Netem. K tomu potřebují zajmout Klíč Sítě - člena Rubínové dynastie a obsadit Zámek Sítě - řídicí centrum Skol-Netu. Skoliané mají poslední šanci v nečekaném drtivém útoku všemi silami na Slávu - centrální planetu Jubije.

Události se daly do pohybu a vše směřuje k osudovému střetu - Zářící válce. Vývoj situace však staví před Impérium poslední otázku - obětovat Zámek Sítě a dvě miliardy obyvatel a obránců nebo použít nedostatečně ověřenou technologii, okamžitě napadnout oslabenou obranu Slávy a zachránit tak stovky miliard lidí před neodvratným jubijským otroctvím?

Catherine Asaro (www.sfi.net/people/asaro) patří v současné době mezi nejvýznamnější a nejúspěšnější autorky žánru science fiction, které vyšly z vědeckých kruhů. Její román z cyklu Rubínová dynastie **"The Last Hawk"** byl nominován na **Nebulu 98** a novela **"Aurora in Four Voices"** byla nominována na **Nebulu 98** a **Huga 99**. V našem vydavatelství zatím vyšla kniha **"Rubínová dynastie - Osudový zvrat"** a samozřejmě na dalších pracujeme.

ISBN 80-86354-06-7

9 788086 354064

ČASOVÁ LINIE

- cca 4000 př.n.l. Skupina lidí se přesunula ze Země na Raylicon
- cca 3600 př.n.l. Zrození Rubínové dynastie
- cca 3100 př.n.l. Obyvatelé Rayliconu začínají s prvními mezihvězdnými lety; vzestup Rubínové říše
- cca 2900 př.n.l. Rubínová říše začíná upadat
- cca 2800 př.n.l. Poslední mezihvězdné lety; Rubínová říše se hroutí...
- cca 1300 n.l. Raylikonští začínají s pokusy o znovunabytí ztracených znalostí a kolonií
- 1843 Raylikonští opět začínají s mezihvězdnými lety
- 1866 Počátek Rhonova genetického projektu
- 1869 Vytvoření Aristů
- 1871 Aristové zakládají Jubijskou shodu (též kšeftařské Císařství)
- 1881 Narozena Lahaylia Selei
- 1904 Lahaylia Selei zakládá skolianské Impérium a přijímá jméno Skolie
- 2005 Narozen Jarac
- 2111 Lahaylia Selei si bere Jaraca
- 2119 Narozena Dyhianna (Dehya) Selei
- 2122 Země dosahuje mezihvězdných letů
- 2132 Země zakládá Spojenectví světů
- 2144 Narozena Roca
- 2169 Narozen Kurj
- 2204 Narozen Eldrin Valdoria; umírá Jarac a Kurj se stává Imperátorem; umírá Lahaylia
- 2206 Narozen Althor Valdoria
- 2209 Narozen Havryl (Vyrl)
- 2210 Narozena Sauscony (Soz) Valdorie
- 2219 Narozen Kelricson (Kelric)
- 223 7 Narozen Jaibriol 11.
- 2258 Kelric havaruje na Cobě (*Poslední jestřáb*)
- zač. 2259 Soz se setkává s Jaibrioem (*Osudový zvrat*)
- konec 2259 Soz s Jaibrioem odchází do exilu (*Zářivé hlubiny*)
- 2260 Narozen Jaibriol III. (též Jaibriol Qox Skolia)
- 2263 Narozena Rocalisa Qox Skolie

2268 Narozen Vitar Qox Skolia

2273 Narozen del-Kelric Qox Skolia

2274 Začíná Zářící válka (též zvaná Dominová válka)

2276 Kšeftaři berou do zajetí Eldrina; končí Zářící válka

2277 Kelric se vrací domů (*Vycházející slunce*); Dehya splývá
(*Sférická harmonie*)

2278 Kamoj Argali potkává Vyrla (*Kvantová růže*)

2279 Narozen Althor Vyan Selei

2328 Althor Vyan Selei potkává Tinu Santis

Pulivok (*Zachytit blesk*)

DŮLEŽITÉ OSOBY – V POŘADÍ, V JAKÉM VYSTUPUJÍ

KIRJ SKOLIA\ – Imperátor skolianského Impéria. Nejvyšší vojenský velitel sil v rámci Imperiálního Vesmírného Velitelství (I VV): Imperiální flotily, Faraónovy armády, Záložních armádních jednotek (ZAJ) a J-Force. Prvorozený syn Rocy Skolie.

Nevlastní syn Eldrinsona Valdorii. Vojenský Klíč Triády. Příslušník Rubínové dynastie. Rhon.

STARJACK TAHOTA – Admirál a příležitostná velitelka Imperiální flotily.

SAUSCONY LAHAYLIA VALDORIE (SOZ) – Kurjova následnice a nevlastní sestra. Šesté dítě Rocy Skolie a Eldrinsona Valdorii.

Vdána za Jaibriola Qoxe II. Vypravěčka *Osudového zvratu*. Také řečená První Valdorie. Příslušnice Rubínové dynastie. Rhon.

JAIBRIOL QOX II. – Prvorozený syn a následník Císaře Ur Qoxe, vnuk Císaře Jaibriola I. A pravnuk Euba Qoxe, zakladatele a prvního císaře Jubije. Ženatý se Sauscony Valdorii. Sňatkem příslušník Rubínové dynastie. Rhon.

DYHIANNA SELEI (DEHVA) – Rubínový Faraón. Nejvýše postavená a nejstarší příslušnice Rubínové dynastie. Sestra Rocy Skolie. Klíč Shromáždění v Triádě. Vdána za Eldrina Valdorii. Rhon.

ALTHOR VALDORIA – Kurjův druhý následník a nevlastní bratr.

Druhé dítě Rocy Skolie a Eldrinsona Valdorii. Strýc a jmenovec Althora Selei ze *Zachytit blesk* (který se odehrává 69 let po *Zářivých hlubinách*). Příslušník Rubínové dynastie.

Rhon.

ELDRINSON VALDORIA (ELDRI) – Klíč Sítě v Triádě. Manžel Rocy Skolie a otec desíti valdorijovských dětí. Sňatkem příslušník Rubínové dynastie. Rhon. COOP – Umělec. Společník Althora Valdorii. ROCA SKOLIE – Rada pro zahraniční záležitosti při imperiálním Shromáždění a následník pro Klíč Shromáždění. Manželka Eldrinsona Valdorii, sestra Dyhianny Selei, matka

Kurje a matka desíti valdorijských dětí. Příslušnice Rubínové dynastie. Rhon.

ELDRIN VALDORIA (DRYM) – Nejstarší syn Eldrinsona Valdorii a Rocy Skolie. Choť Faraóna Dyhianny Seleí. Příslušník Rubínové dynastie. Rhon.

BARCALA TIKAL – První rada skolianského Shromáždění. Civilní vůdce Impéria.

U ,JJR Qox (UR) – Císař Jubijské shody, známé také jako kšeftařské Císařství. Syn Jaibriola I. a otec Jaibriola II. Považován za hightonského Arista.

VIQUARA IQLAR – Císařovna Jubijské shody. Manželka Ur Qoxe. Hightonský Aristo.

JESSIE TARRINGTON – Syn senátora Jacka Tarringtona. Zajat kšeftařskými piráty. AMI – Milenka Kurje Skolii. Původně poslíček ve Válečné místnosti.

JAIBRIOL QOX SKOLIA (JAI) – Prvorozený syn Soz a Jaibriola II. Také znám jako Jaibriol III. Příslušník jak Rubínové tak Qoxovské dynastie. Rhon.

ROCALISA Qox SKOLIE (LISÍ) – Druhé dítě Soz a Jaibriola II. Pojmenována po matce Soz, Roce. Příslušnice jak Rubínové tak Qoxovské dynastie. Rhon.

ERISTIA LEIROL VALDORIE – Nelegitimní dcera Althora Valdorii a Syreen Leirol.

SYREEN LEIROL – Přítelkyně a bývalá společnice Althora Valdorii. Bývalá herečka, ze které se stala lingvistka.

KRYX QUALEN – Ministr obchodu Jubije. Hightonský Aristo.

CIRRUS – Dívka pro potěšení a provider v majetku Císaře Ur Qoxe. Matka Kaie, syna Ur Qoxe, z něhož je tak nevlastní bratr Jaibriola II.

VITAR QOX SKOLIA – Třetí dítě Soz a Jaibriola. Příslušník jak Rubínové tak Qoxovské dynastie. Rhon,

DEL-KELRIC Qox SKOLIA (KELLI) – Čtvrté dítě Soz a Jaibriola. Pojmenován na památku Sozina bratra Kelrica (hlavní postavy z *Posledního jestřába*). Příslušník jak Rubínové tak Qoxovské dynastie. Rhon.

IZAR VITREX – Jubijský ministr pro zpravodajskou službu. Hightonský

Aristo.

CORBAL XIR – Patriarcha xirského rodu, který má na Jubiji na starosti Sektor sfingy. V poměru ke Qoxovské dynastii jakožto syn sestry Euba Qoxe Iliny. Hightonský Aristo.

CAVSON – Mladík pro potěšení a provider v majetku Císařovny Viquary.

CALOPE MLZE – Nejvyšší soudce hightonských Aristů. V poměru ke Qoxovské dynastii jakožto dcera sestry Euba Qoxe Tarquine. Manželka admirála Lassara Ajakse. Hightonský Aristo.

WILLIAM SETH ROCKVVORTH III. – Námořní admirál ve výslužbě a bývalý manžel Dyhianny Selei. Jejich smluvený sňatek ustavil Islandskou dohodu mezi Zemí a Skolii.

TAQLIML SELEI – Prvorozený syn Faraóna Dyhianny a jejího chotě Eldrina. Následník Rubínového trůnu. Příslušník Rubínové dynastie. Rhon.

DAYMAR STONE – Generál a velitel

ZAJ. NAAJ MAJDA – Generál Faraónovy armády.

BRANT TAPPERHAVEN – Jaegernautský První a velitel Jaegernautských jednotek neboli J-Forces.

PROLOG

Přísahám, že jsem to myslel dobře. Chtěl jsem jen sloužit lidstvu, pozvednout lidský práh bolesti. Ale na ničem z toho teď nesejde. Tyto mé výtvoř, jež samy sebe nazývají Aristy – vůči bolesti druhých necítí žádnou empatii. Ne, je to ještě horší. Jsou to antiempaté podobní upírům živícím se lidským strádáním. Vy víte, že jsem svůj život zasvětil uzdravování. Žádal bych vás snad o jejich zničení, kdyby existovala nějaká jiná možnost? Otevřete oči! Musíme je zastavit dřív, než se dostanou za hranici, kde je nebudeme schopni zvládnout. Když nezničíme my je, pak oni určitě zničí nás.

Z výpovědi genetického inženýra Hezahra Rhona před parthonianským genetickým výborem. Čtyři dny na to byl zavražděn Aristy.

Chodbou, podél zdí ozářených slabým světlem, procházel Kurj Skolia. S ním kráčela admirál Starjack Tahota a hovořila do komunikátoru, který měla zabudovaný v pružném pásku kolem zápěstí. Tyto dvě tyčící se postavy, on vysoký sedm stop a ona šest stop a šest palců, prošly věží a zamířily ke Kurjově pracovně. On vypadal spíše jako obrovský kovový stroj než jako člověk, ona byla dlouhonohá a svalnatá, s tváří barvy bronz a s tmavými vlasy, v nichž měla šedivé praménky.

„Imperátore Skolio.“ Hlas vycházel z komunikátoru na Kurjově zápěstí. „Zde plukovník Casestar. Zachytili jsme signál mezi dvěma plavidly na střeše vašeho paláce. Mezi vznášedlem a letounem. Vznášedlo pilotuje Jaibriol Qox. U ovladačů letounu je První Valdorie, která vznášedlu vyhrožuje, že je zničí, pokud se nevzdá.“

„Rozumím.“ Kurj krátce pohlédl na Tahotu. „Jak to vypadá s planetárním kordonem?“

„Je dokončen.“ řekla Tahota. „Pokud to nedovolíme, tak se přes něj žádná loď nedostane.“

Kurj do svého komunikátoru řekl: „Casestare, už jste se s mou sestrou spojil?“

„Negativní, sire. První Valdorie neodpovídá na žádném kanále, který jsme pro letoun otevřeli.“

„Spojte mě s ní,“ řekl Kurj. „Nechci, aby Qoxovu loď sestřelila.“ Pořád ještě nevěděl, jak Jaibriol Qox ze své vězeňské cely uprchnul, chtěl však následníka aristovského císaře dostat živého. Mrtvého muže by nemohl vyslýchat.

Casestar opět promluvil: „Sire, Qoxovo vznášedlo vzlétá.“

„Asi už je zoufalý,“ řekla Tahota. „Musí přece vědět, že máme kolem planety kordon.“

„Možná že je mu to jedno,“ řekl Kurj. „Cožpak vy byste na jeho místě nedala před opětovným uvězněním přednost smrti?“

„Co to sakra je?“ řekl Casestar. „Sire, Qox na své lodi nastartoval hvězdný pohon. První Valdorie také zapíná inverzní motory – a u všech svatých, oni se pokoušejí invertovat bez startu.“ Kurj se zamračil. „Casestare, *ihned mne* spojte s mou sestrou. Nechci, aby Qoxe pronásledovala. Jestliže se s ní nespojíte, ochromte její plavidlo.“ Už tak bylo dost zlé, že mohl přijít o svého velmi cenného vězně. To by se stalo, kdyby Qox na své lodi zapnul hvězdný pohon ve chvíli, kdy byl na povrchu planety. Kurj neměl zájem o to, aby jeho sestra a následnice riskovala život kvůli tomu, aby jej zastavila.

„Sire.“ Casestarův hlas zněl divně. „Obě lodi se právě rozplynuly pryč z reálného prostoru.“

S Tahotou po boku se Kurj zastavil. „To poslední zopakujte.“

„Obě lodi se pokusily invertovat,“ odpověděl Casestar. „Zmizely. Zmizely do nicoty.“

Kurj zíral na Tahotu. Promluvil do komunikátoru: „Najděte je.“ A když mluvil, viděl své myšlenky zobrazené v Tahotině široké tváři. Pro to, aby mohla aktivovat hvězdný pohon, musela se loď přiblížit rychlosti světla a být daleko od gravitace, stejně jako od planety. Kurj dobře věděl, že žádná z lodí, která se to pokusila porušit, nevydržela.

EXIL

rok 356 s.v. imperiálního kalendáře
rok 379 J.s. Jubijského kalendáře
l.p. 2259 gregoriánského kalendáře
rok 5262 i.e, rubínového kalendáře
kolem roku 6275 jútského kalendáře

1

První večer v exilu strávili tím, že hleděli na nebe svého nového světa a pozorovali záplavu hvězd. Poté co skončil dlouhý západ slunce, oba dva usedli na kraj útesu s laserovou puškou na kolenou a hory se jim vrásnily pod nohama.

V počátečním opojení z útěku cítila Soz Valdorie příval optimismu. Jakožto První, jeden z nejvýše postavených důstojníků imperiálního vesmírného velitelství, věděla velmi dobře o zbytečnosti pokusu uniknout planetárnímu kordonu, který rozestavilo IVV. To, že s Jaibriolem uspěli, ji rozjařilo. Ale s tím, jak mizelo denní světlo, mizel také adrenalinem vybuzený příval euforie. Pohlédla na Jaibriola Qoxe a najednou si nebyla jistá, co by tomuto muži, který se před nějakou hodinou stal jejím manželem, měla říci.

Jaibriol se k ní otočil. „Asi bychom se měli vrátit do jeskyně. Jít na noc do bezpečí.“

„Dobře.“ Stále držíc pušku, vstala.

Do mysli jí vstoupilo varování. Poplach.

Co je za problém? zeptala se Soz. Bioelektrody v neuronech převedly její myšlenku do binárního kódu a poslaly ji do optický zkonstruovaného uzlu, který měla v páteři, přičemž použily optická vlákna prostupující její tělo.

Něco se blíží, pomyslel si uzel. Jakmile se Soz obrátila k lesu za nimi, „objevila“ se jí v mysli mapa. Uzel přepojil její optický nerv a mapa vyskočila před ni, průhledný obraz s krajinou na pozadí. Vzhledem k tomu, že o této primitivní divočině existoval jen skromný záznam, objevilo se pouze několik detailů, v jednom z rohů však blikal červený trojúhelník.

Odhadovaná vzdálenost: 12-15 metrů; váha: 200-300 kilogramů, pomyslel si uzel. Předpokládaná trajektorie zobrazena. Na mapě se vynořila modrá linka.

Jaibriol, který o této tiché komunikaci nevěděl, přešel ke stromům. Jakmile mu Soz položila ruku na paži, ztuhl a ona v

jeho mysli letmo zahlédla obrázek: sebe samu, jak sedí na posteli, přičemž mu podává ruku a směje se. Nato se zarděl a pozvednul své mentální bariéry. Z jeho mysli se stala pevnost, neprostupná a uzavřená.

Rozrušená, přesto stále ještě polichocená, Soz ruku stáhla. „Něco se k nám blíží.“

Ukázal na pušku. „Tohle to nevyřídí?“

„Asi ano. Ale ráda bych šetřila střelivem.“

Na mapě se červený trojúhelník zastavil, poté se opět pohnul, tentokrát směrem od nich. Cesta je čistá, pomyslel si uzel.

Soz se podívala na Jaibriola a snažila se uvolnit. „Ted' můžeme jít.“

Společně vstoupili do lesa. Přestože pod baldachýnem z listoví bylo šero, vylepšená optika jí dávala možnost vidět jak infračerveně, tak ultrafialově. Jakmile zapojila infračervené vidění, krajina vzplála kalnou červení a Jaibriol se rozzářil barvami ohně. Stromy se podobaly stometrovým obrovským palmám. Šeptaly, popraskávaly a klevetily, koruny vytvářely střechu z propletenců a obrovité tuhé listy o sebe klapaly anebo se snášely k zemi. Ve vzduchu se vznášely různé vůně, jemný, hořkosladký zápach neznámého listoví a hlinité půdy.

Jaibriol klopýtnul o vyčnívající kořen. „Sauscony,“ řekl. „Vidíš na cestu?“

Zastavila se, překvapená tím, že slyšela celé své křestní jméno, a on do ní vrazil. Uzel zapojil hydrauliku, která posilovala schopnosti její kostry a svalů, přičemž nabrala ztracenou rovnováhu trochu přehnaně rychle.

Jaibriol se od ní odrazil a obličej se mu zbarvil návailem horka. „Omlouvám se.“

„Soz,“ odpověděla.

„Co jsi říkala?“

Už už chtěla zopakovat Soz, ale pak sebe samotnou překvapila, když řekla: „Soshoni.“

Díval se níž, než měla hlavu, protože ve tmě nebyl schopný odhadnout přesnou polohu její tváře. „Nerozumím.“

„Jen rodiče mi říkají Sauscony.“ řekla. „Všichni ostatní mi

říkají Soz.“

„Kdo je Soshoni?“

„To je přezdívka, kterou mne rodina titulovala, když jsem byla malá.“ Zaváhala. „Taky mi tak můžeš říkat. Jestli chceš.“

Obličej se mu rozzářil okouzlujícím úsměvem. „To chci.“

Jeho chlapecký výraz ji polekal. Tváří v tvář jeho fenomenální inteligenci a urozeným způsobům měla tendenci zapomínat, že mu bylo teprve třiaadvacet, což bylo o polovinu méně než jí. Přestože si udržovala svěžest a díky biotechnologii a dobrým genům i mládí a dobré zdraví.

Jakmile se dali znovu do pohybu, rozlehl se nocí ječivý výkřik. Po něm následoval ještě jeden, nato se ozvaly další a všechny odeznívaly v dálce. Listy šustily jako breptající duchové.

Když došli k jeskyni, Soz vypnula kvázovou clonu chránící vstup, ale jakmile byli uvnitř, opět ji zapnula. V této neznámé divočině neměli tušení, co by je mohlo přijít navštívit.

Lampa na fotobuňku se sama rozsvítila a osvětlila tak malou jeskyni, která teď ohraničovala jejich nový život. Bylo zde vše, co měli: přepravky se zásobami, počítače, hlubinné nálože, nářadí. V jednom rohu stála sekera, jejíž slitinové ostří se lesklo.

Soz opřela pušku o stěnu a Jaibriol se usadil na hromadu přepravek. Pak se zakymácel a zblednul v obličeji.

„Je ti dobře?“ zeptala se.

Posadil se zpříma. „Ano. Dobře.“

O něco tišeji řekla: „Máme zdravotnickou soupravu. Mohu ti pomoci.“

Jaibriol zhluboka vydechl, pak přikývl. Sundával si košili a ona rozbalovala soupravu. Jakmile spatřila jeho podlitiny, šrámy a škrábance, udělalo se jí nevolno. Cožpak vyslychající zapomněli na Halstaadský válečný kodex? Tento kodex podepsaly všechny tři mezihvězdné mocnosti: její lidé za skolianské Impérium, jubijští Kšeftaři, kterým vládl Jaibriolův otec, a Spojenectví pozemských světů. To, že vyslychající z IVV o tolik překročili humánní formy výsledku zaručované Kodexem, znamenalo krutou přítomnost jejich strachu a nenávisti vůči

kšeftařským Aristům, jež Jaibriol reprezentoval.

Za použití nanomedicínského spreje první pomoci mu vyčistila rány. Potom mu obvázala záda. Při této činnosti jí myslí projel zvláštní pocit, jako by po ní nemotorně přejela čísi ruka.

Vylučuji kylatinové inhibitory, pomyslel si její uzel, který zareagoval na to, co si vyložil jako invazivní průzkum. Molekuly kylatinu se napojily na neurální plochy jejího mozku, čímž zablokovaly příjem Jaibriolových mozkových vln.

Zastavit blokování, pomyslela si. Bylo však příliš pozdě. Už ucítil, že ho od sebe odřízla.

„Nechtěl jsem se vnucovat,“ řekl.

„Nevnucoval ses.“ Usmála se. „Jen potřebuji čas na adaptaci.“

„Čas máme.“ S úzkostí dodal: „Dokud nás někdo nenajde.“

„O tom pochybuji.“ Jen tři lidé věděli, že s Jaibriolem odešli do exilu: prezidentka Spojenectví pozemských světů, pilotka, se kterou sem doletěli, a Sozin otec.

Bylo těžké uvěřit, že neuplynul ještě ani rok od chvíle, kdy se s Jaibriolem setkala a kdy se s ním podělila o zázrak ze spojení myslí, které ukázalo, že jsou stejní, oba rhonští psioni. Slovo *rhon* pocházelo ze jména genetického inženýra, který vykonal průkopnické dílo při mutacích DNA vytvářejících empaty a telepaty. Rhonští psioni vykazovali rysy jejich nejsilnějších forem. Nepředpokládala, že by kdy našla rhonského partnera; zdraví psioni byli vzácností a ti rhonští už téměř vymřeli. Jedinými dalšími známými rhonskými psiony byli členové její rodiny, Rubínové dynastie.

Jaibriol pozoroval její tvář. „Měli bychom nějak pojmenovat planetu.“

Zamyslela se nad tím. „Nový svět.“

Jeho smích noc zkrášlil. „Tedy, to je doslovné.“

„Máš snad lepší nápad?“

„Co takhle Prizma?“ Zaváhal. „Štěpící obyčejné světlo v duhu – to tak nějak sedí. Pro nás.“

„Dobře. Prizma.“ Nebyla si jistá, zda rozuměla jeho vysvětlení, ale líbilo se jí. *Prizma* znělo esteticky. Jako Jaibriol.

Se širokými rameny a vysoký, s pohlednou tváří, bylo příjemné se na něj dívat.

Jeho vzezření ji rozrušovalo, jeho rudé oči, lesklé černé vlasy, klasické aristokratické rysy. Vypadal aristovsky, jako čistokrevný hightonský Aristo z nejvyšší kasty. Když ho viděla, vzpomněla si na Aristy, se kterými se střetla v bitvách. Jak to že vypadá jako lidé, kteří jsou tolik prosyceni svou vlastní krutostí, a přitom je sám tak něžný?

„Není to opravdové.“ řekl.

„Opravdové?“

„Můj obličej. Nenarodil jsem se s ním.“ V hlase měl hořkost. „Otec mne nechal ‚doladit‘ do aristovského ideálu dokonalosti. Nezáleží na tom, jak ovlivníš zbytek lidství. To, jak vypadáš, na tom záleží.“ Trpce dodal: „Existuji pouze díky otcově přesvědčení, že vytvořit rhonského psiona je potřeba stůj co stůj, i za cenu ‚znečištění‘ jeho genů těmi psionskými.“

„Jaibrioli...“

Jen zakroutil hlavou. „Nemůžu.“

Soz jeho neochotě o tom mluvit rozuměla. Pokud by se povědomost o jeho pravých dědičných znacích kdy dostala na veřejnost, zničilo by to jak jej, tak jeho otce. Aristovská DNA neobsahovala žádný z mutantních genů produkujících psiony a aristovské zákony zakazovaly legitimitu dětí, které nebyly Aristy. Takže žádný skutečný Aristo by nikdy nemohl být psionem. Přesto Jaibriola jeho otec stvořil, v tajnosti, aby zničil Rubínovou dynastii. Její rodinu.

„Měli bychom vybalit ty zásoby,“ řekl Jaibriol.

„Dobře.“

Ustavení domova netrvalo dlouho. Neměli žádné zbytečné věci, jen vybavení nutné k přežití. Po chvilce se Soz zastavila a dívala se na Jaibriola rozprostírajícího pokrývku. Váhala, zda se k němu má připojit. Na jedné straně bylo přirozené, že po sobě toužili; rhonové k sobě byli navzájem přitahováni jako lososi, kteří jsou v touze po spojení puzeni plout proti proudu řeky. Za celé ty měsíce, které uběhly od doby, kdy se ona a Jaibriol setkali, společně nestrávili více než šest hodin, přesto se mezi

nimi vytvořila tak silná vazba rhonských pudů, že přežila i nenávisť dvou říší. Ale dopracují se také k tomu, že se budou mít *rádi*, tedy k náklonnosti, která se vyvine jen díky času a přizpůsobivosti? To netušila.

Tentokrát svůj vzhled opravdu oceňovala. Měla oduševnělou tvář s velkýma zelenýma očima. Na ramena jí spadaly divoké černé kadeře přecházející do odstínu burgundského, na konečcích kovově zlaté. Byla trochu vyšší, než je průměr, tělo měla štíhlé, ale dobře tvarované. Alespoň tak jí to bylo řečeno. Avšak co se týkalo jí samé, reprezentativní vzhled neměl pro ni, jakožto vojenského důstojníka, žádný význam. Lepší by bylo kamenné, zatvrzelé vzezření. Jejího nového manžela však tato podoba podle všeho zaujala, takže to nakonec očividně k něčemu bylo.

Sedl si na paty, ústa mu zaškubala v úsměvu. „Očividné ano.“

Soz zrudla. „Přestaň slídit,“ zamumlala, aby skryla rozpaky.

„Pojď si ke mně sednout.“ Jakmile se usadila vedle něj na pokrývce, tvář mu zjemněla. „Bud’ pozdravena, ženo.“

Obličej se jí uvolnil do úsměvu. „Bud’ pozdraven, muži.“ Ovinula mu ruku kolem krku, přitáhla si jej k polibku a vískala ho ve vlasech. Nejprve, když ztuhnul, si myslela, že si jeho signály špatně vyložila. Poté kolem ní obtočil ruce a polibek jí vrátil. Seděli v jeskyni, obklopeni přepravkami, následníci dvou hvězdných říší, a ve tmě se mazlili.

Nakonec se odtáhl, aby na ni mohl pohlédnout. „Ach, Soshoni. Život jsem strávil izolovaný od lidí. Tohle je lepší.“

„Neměls vůbec nikoho?“ Většina vzpomínek, které v jeho mysli zachytila, jej ukazovala samotného v obrovském paláci, o němž se starali roboti.

Ve snaze dosáhnout nonšalance, o které věděl, že ji necítí, pokrčil rameny. „Občas mne navštívil otec. Jinak bych celé dny trávil jen s roboty.“ Suše dodal: „Je dobře, že to byli roboti, protože jinak bych je nudil tak, až by se z nich stali katatonici.“

Soz se usmála. „Katatonického robota jsem ještě neviděla.“

„Když jsem byl malý, tak jsem měl občas i lidské učitele.“

Odmlčel se. „Jako dítě jsem měl Camylliu. Svou kojnou.“

Zachytila u něj mentální obraz milované ženy, která mu byla podobná. Až na to, že měla hnědé vlasv a oči. „Tvou matku...“

Ztuhl, jako by mu dala facku. „Mou *matkou* je Císařovna Viquara. Žena mého otce. Ne otrokyně.“

Soz neříkala nic. Oba věděli, že pokud je rhon. Viquara jeho matkou být nemůže. Dané geny se projevíly pouze tehdy, zdědil-li je člověk po obou rodičích. Nezpochybňovala, že by císař nebyl jeho otcem; nejenže mu byl Jaibriol podobný, ale Soz pochybovala o tom, že by císař dovolil, jeho trůn zdědil někdo bez qoxovské krve – což znamenalo, že Jaibriolův otec měl též geny psiona, další z nevyslovitelných tajemství Dynastie Qoxů. Avšak Císařovně Viquarě nebyl Jaibriol podobný ani náznakem.

Tichým hlasem řekl: „Camyllia zemřela, když mi byly čtyři“

Dotkla se jeho tváře. „To je mi líto.“

„Otec mi řekl, že musím být silnější; nikdy se s nikým nesmím sblížit.“ Vypadal zesláble. „Celý život mě držel v izolaci. Nemohl jsem dělat nic jiného než studovat. Dosáhl jsem ekvivalentu vysokoškolského vzdělání v matematice, fyzice a filozofii. Nemám ponětí, co bych si s ním měl počít, ale mám ho. Ovládám operní zpěv, mluvím více jazyky, než kolik mám prstů, sporty zvládám na vrcholové úrovni, klidně odříkám historie říší.“ Měkce řekl – „Ale nevím, jak milovat jinou lidskou bytost.“

„Ach, Jaibrioli.“ V jeho mysli viděla Aristy tak, jak je viděl on. Jako parazity tyjící z empatů, aby vyplnili prázdno v místech, kde by měli mít prostor pro soucit. Otec ho svým vlastním drsným *způsobem opravdu* chránil. Císař syna učil, jak zablokovat mysl až se z Jaibriola stala pro Aristy, kterým měl vládnout, neprostopná emocionální pevnost.

Opřel se o stěnu a stáhl Soz k sobě. Hlavou se opřela o jeho rameno a na hrud' mu položila dlaň. Venku zavylo nějaké zvíře, bylo to spíše zakvilení.

Brzy na ně začalo doléhat vyčerpání. Zatímco klímali Jaibriolovy obranné bloky se uvolnily a jí do mysli vplula jedna z jeho vzpomínek, jasná a ucelená. Bylo mu čtrnáct. Stál u okna

a hleděl do zahrad dřímajících ve tmě. Stříbřité světlo hvězd zářilo na sochy a stromoví, na míčové kurty, kde na sobě pracoval, a na kopce zarostlé remízky v dáli.

Otočil se, aby se rozhlédl po svém pokoji s elegantním nábytkem, který by se spíše hodil pro postaršího státníka než pro chlapce. Zlaté čalounění bylo opatřeno kšeftařskými insigniemi, černou pumou natahující končetiny, drápy odhalené. Na stěnách visely obrazy, originály dlouho mrtvých malířů, neskutečně drahé. Přestože rozuměl jejich významu, neměl představu o jejich hodnotě. Pro něj byla tato nádherná místnost se svými lustry a drahocennými vázami vězením.

Prošel jí a lehl si do postele, rukama přejížděl po sametovém povlečení a ten pocit ho uklidňoval. S nesmírným tlakem na něj doléhala samota, kterou pokládal za svůj úděl. Jednoduše měl za to, že mu bylo určeno žít s touto zátěží; přátelství, jež neznal, by ji mohlo zmírnit. Nevěřil, že existuje láska; domníval se, že jde o literární metaforu používanou v knihách.

Dotkl se ovládacího panelu na nočním stolku a vzduchem se rozezněl hlas: „Slyším.“

„Cryo?“ zeptal se Jaibriol. „Jsi to ty?“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Přijď do mé ložnice.“

Brzy vstoupil robot, zařízení pro domácnost kymácející se na pozlaceném podvozku. Byl asi dva metry vysoký, vyrobený ze starobylého platinového kovu, a tvořila jej trubice měnící svůj průměr od půl metru až k několika centimetrům. Na pohled byl nádherný, i když zvláštní, se šesti páry paží, kdy každá byla delší než metr. Klouby jim poskytovaly více ohebnosti než lidským končetinám a ruce nesly jedenáct prstů s mnoha klouby.

„Chcete, abych uklidil pokoj?“ zeptal se Cryo.

„Ne.“ Jaibriol se překulil na bok. „Buď mi k ruce.“

Cryo došel k posteli, naklonil se nad něj, přičemž působil ustrašeně zdvořile. Opatrným dotykem stroje, který si vypočetl, že více péče potřebuje jeho křehký lidský majitel než pokoje, nad kterými má dohlížet, připravil Cryo Jaibriola ke spánku.

Poté co Cryo poskládal oblečení na noční stolek, stáhl

Jaibriol pokrývku. „Pojď. Pojď sem ke mně.“

„Má teplota je dostatečně vyvážená,“ řekl Cryo. „Vím. Stejně pojď sem.“ Upravil pokrývky tak, aby si pod ně mohli lehnout, potom položil na robota hlavu. S téměř přesvědčivou ukázkou něhy ho Cryo ovinul svými šesti páry rukou a v sevření kovových končetin ho kolébal. Jaibriol řekl: „Zhasnout světla,“ a místnost potemněla. Své paže nechal sklouznout kolem robota a přitáhl se.

Později Jaibriol zamumlal: „Řekni to, Cryo.“

„Miluji vás. Vaše Výsosti.“

„Samozřejmě...“ Nakonec se Jaibriol ponořil do spánku.

Soz otevřela oči do temnoty. Lampa na fotobuňku se vypnula a Soz deaktivovala své infračervené vidění. Ukryla se ve tmě a cítila se kvůli vloupání do Jaibriolova soukromí provinile. Tiše řekl: „Jsi měkká.“

Poskočila, překvapená tím, že je vzhůru. „Měkká?“

Stále ji držel a přitisknul své rty k vrcholku její hlavy. „Všichni v sobě máme měkké místočko. Dokonce i válečníci. Dokonce i ty.“ Prsty jí přejížděl po zdířce na zápěstí, přes kterou mohla propojit svou vnitřní síť s externím počítačem. „Aristovští propagandisté tvrdí, že vy jaggernauti jste nelidské stroje na zabíjení. Ale propagandisté by to říkali za každých okolností.“

„Jaibrioli...“

„Samozřejmě, říkají, že ani otroci nejsou lidmi.“ Ostrostí svého hlasu by mohl řezat kazeton. „Ale to je v pořádku. Otroci mají milosrdné Aristy, aby se o ně starali.“

„Ty nejsi otrok. A já nejsem nelidská.“

Chvilku trvalo, než odpověděl. „Kryx Quaelen ze mne udělal svého providera.“

Soz strnula. Jakožto ministr obchodu Jubije zaujímal Kryx Quaelen v hierarchii aristovské moci vysokou pozici. „Jsi císařův syn. Hightonský Následník. Jak z tebe mohl udělat otroka?“

Drsně se zasmál. „Otroka? Samozřejmě že ve vztahu ke mně nikdy takové slovo nepoužil. Těch několik posledních měsíců byl mým ctěným ‚mentorem‘. Koneckonců jsem se toho musel hodně naučit.“ Hlas se mu zlomil. „Jaká hanba, že jsem

potřeboval tak přísný trénink. Nikdy dříve jsem si neuvědomil, co s tvými hlasivkami udělá křik.“

„Dobrý bože.“, řekla Soz. „Cožpak jsi to nemohl říct otci?“

„Qualen si domyslel, že jsem rhon. Nikdy to přímo neřekl, ale nebylo pochyb. Vyhrožoval, že pokud něco řeknu, odhalí mne a otce jako falešné Aristy.“ Na tváři ji šimraly jeho vlasy, jejichž charakteristický lesk byl skryt ve tmě. „Všichni věří, že mne otec celá ta léta ukrýval, protože se mne pokoušeli zabít vrahové od vás. Proč se namáhat s vrahy? Pár měsíců s Kryxem jakožto mentorem a byl jsem připraven udělat tu práci za ně.“

Jemně řekla: „Teď jsi v bezpečí. Tady ti nikdo neublíží.“

Jeho hlas zněl podivně. „Víš, když jsem byl malý, tak jsem četl všechno, co jsem našel. Jubijskou literaturu, skolianskou, spojeneckou. Lidé toho píší tolik o lásce. Pokud mohu říci, nic z toho není pravda.“ Pohládl ji po vlasech. „Z těch příběhů jsem si vybral to, co se mi líbilo, a pro zbytek jsem si vymyslel něco lepšího.“

„Co se ti líbilo?“

„Oklahoma.“

„Oak Lahome? Co to je?“

„Místo. Na Zemi. Lidé se tam z velké části zamilovávají, v divnou dobu bezdůvodně tančí a zpívají o svých problémech, které jsou stěží nějakými problémy. Je to celkem absurdní. Nemají dokonce ani počítače. Nakonec láska zvítězí a všichni, až na padoucha, jsou šťastní.“

Nikdy o tomto příběhu neslyšela. „Zní to, ehm, příjemně.“

„Není to jako jubijská literatura. V našich velkých dílech jsou hightonští Aristové jako božstvo. Všichni mají nádherné nahé trpící otroky, kteří své majitele uctívají, bůh ví proč. Nebo vaše skolianská literatura, kde je každý k zblití vděčný za to, že je tyranizován hrdlořezy tvého bratra – promiň, jeho zaostalou vojenskou policií.“ Zatvářil se nedůvěřivě. „Proč jsou příběhy mých a tvých lidí tak pekelně *temně*?“

Literatura nikdy nebyla její doménou. Měla sklon brát alegorie příliš doslovně. „Možná proto, že už tak dlouho válčíme.“

Dlouho neodpovídal. Když promluvil, znovu ji zastihl nepřipravenou. „Přemýšlím, jestli ty a já můžeme mít děti.“

S představou rození dětí hightonskému Následníkovi se ještě musela srovnat. „Nevím.“

„Jestliže ano, tak chci, aby věděly, co je to smích.“

Hlas jí změknuł. „Já taky.“

Jeho ruka po ní ve tmě zašmátrala a prohrábla její vlasy. Nadzvedl jí bradu, aby ji políbil, méně rozpačitý než prve, už se přizpůsoboval jejím tichým reakcím.

Když si společně lehli, pomyslela si: **Aktivuj infračervené vidění.** Jeskyně se prosvětřila a vyzařovala teplo, které v průběhu dne nasbírala. Jaibriol ležel na boku se zavřenýma očima, jednou rukou ji objímal a rozepínal vestu její uniformy. Jakmile jí sjel rukou na prsa, otevřel oči a zpřímá se na ni podíval, přestože pro něj byla tma neprostupná.

„Oproti mně máš výhodu,“ řekl.

„Výhodu?“

„Ve tvé mysli vidím, že se na mne díváš.“

„Ty můžeš tak jasně přebírat obrazy?“

„Proč tě to překvapuje?“

„Dokonce ani mezi Rhony to obvykle natolik nefunguje.“

„Vypni si to vidění.“ Prsty ji pohladil po tváři. „Uvidíme na sebe takhle.“

Deaktivuj infračervené, pomyslela si. Jeskyně opět ztmavla.

Vůně jeho rhonských feromonů naplnila její smysly, nastartovala rhonské instinkty, nutkání hledat jedince svého druhu, stejně jako on hledá ji. O této svatební noci se navzájem dotýkali rukama, těly a myšlenkami, komunikovali mnohem výmluvnějším jazykem, než byla ta klopýtavá slova, jež používali dříve.

Posléze upadli do hlubokého spánku, pro oba to bylo poprvé po několika dnech.

2

Je pravdou, co hlásají tito učenci, jež studují artefakty z naší minulosti? Jsme Ztracené děti? Tvrdí, že naši předkové byli čtyři tisíce let před narozením Krista odvezeni ze Země a zanechání na tomto hořkém světě. Pak se ptám: proč by neznámá rasa přesouvala naše předky do této země umírajících moří a vyprahlých pouští a nezanechala žádnou pomoc, žádné návody, nic než trosky starodávných kosmických lodí? *Proč?*

S hrdostí hovoříme o našich praotcích, kteří dosáhli vesmírných letů, zatímco se Země trápila v době kamenné. Uctíváme Rubínovou říši, která před pěti tisíciletími vyrostla v předpotopní nádheře. O jejím pádu o pouhá tři století později už nehovoříme. Trvalo nám další čtyři tisíce let, než jsme znovu dospěli ke hvězdám; na to chválu nepějeme. Přestože naše říše vzkvétaly a upadaly, my, Ztracené děti Země, jsme nikdy náš legendární domov nenašly. Až do dne, v pozemském 21. století, kdy se další děti Země vydaly ke hvězdám – a objevily, že my zde už jsme.

Ze Ztracené říše od Tajjila Bloodstona.

Kurj Skolia, Imperátor skolianského Impéria, byl velký muž. Výška sedm stop, se širokými rameny a mohutný, nesl pro Zemi příliš těžkou tělesnou konstrukci. Pocházel z kolonistů Rubínové říše, kteří si modifikovali DNA, aby přežili na světě s nízkou gravitací a jasným sluncem. Jeho kovově zlatá kůže a vlasy odrážely světlo a zlaté oční duhovky se třpytily. Když byla spuštěná, stala se jeho vnitřní oční víčka jednocestnými zrcadly, která mu umožňovala vidět okolí, ale navenek zůstávala neprůhledná. Měl nesmiřitelnou tvář, vizáž kovového diktátora se štítý na očích.

Sám si nechal na těle udělat další modifikace. Procházela jím síť optických vláken, která propojovala uzly v páteři s jeho mozkem. Vysokotlaká hydraulika posilovala jeho svaly a kostru, vše napájel mikrofúzní reaktor. V žilách mu však stále proudila krev předků. Rubínové dynastie, která kdysi, před dávnými časy,

vládla říši.

Ve věku jedenadevadesáti let vypadal Kurj stěží na čtyřicet. Padesát šest let velel Imperiálnímu vesmírnému velitelství. Loajalita jeho důstojníků byla legendární, jeho brilantnost jakožto válečného vůdce neoddiskutovatelná.

Titul převzal po smrti svého dědečka. Imperiální Shromáždění tuto smrt prohlásilo za nehodu, za neúmyslnou tragédii. Avšak v legendách se šušovalo, že Kurj Skolia ve své neuhasitelné touze získat titul, který mu nikdo neupíral, dědečka zabil. Moderní Skolii nyní vládlo spíše Shromáždění než Rubínová dynastie, jeho radní však v přítomnosti tohoto muže, který byl znám jako Pěst Skolie, našlapovali potichu.

Manželku neměl. Žádné legitimní děti. Jeho odkaz byl navíc omezený tím, že následníkem musel být rhon. Jen rhonové byli dostatečně silní na to, aby napájeli psibersít', která byla stvořena stroji z Rubínové říše. Znalost stavby těchto starobylých strojů byla ztracena, několik z nich však stále fungovalo. Mimo časoprostor stvořily psibersít' osvobozenou od rychlosti světla. S ní byla možná okamžitá komunikace na jakoukoliv vzdálenost.

Psibersít' dodala Imperiálnímu vesmírnému velitelství, skolianské armádě, nedostižnou komunikační rychlost. Proto v boji s Kšeftaři přežili. Takže Kurj potřeboval rhonské následníky, aby zajistil, že síť zůstane. Vybral si tři ze svých nevlastních sourozenců: Althora, Druhého z jaegernautů, Kelrica, Třetího, který později zahynul v bitvě, a Soz, která byla První – ekvivalent admirála.

Soz.

Kurj stál ve své kanceláři u zdi z dichromového skla a díval se na město Velitelství hluboko dole. Město, které bylo poskládáno ze čtverců a úhlů, vytvářelo symetrickou metropoli. Chrom, kov, keramoplex: to vše zářilo pod rudou oblohou a ostrým sluncem Dieshy.

Jednoho dne tady bude stát Soz. Tři měsíce tuto naději udržoval. Tři měsíce čekal, že se znovu objeví s Jaibriolem Qoxem jako svým vězněm. Nyní však jeho operativci našli loď. V troskách. Jeho mysl musela akceptovat nezvratnou skutečnost.

Soz je mrtvá.

Kurj zíral na město, ruce sepnuté za zády. Mezi následníky byla jeho první volbou. Nyní měl jediného žijícího kandidáta, nevlastního bratra Althora, který byl v řadě spíše druhý než první. Přesto byl pořád dobrým kandidátem. Kurj brzy učiní prohlášení. Althor jej bude následovat na pozici Imperátora.

A, pomyslel si, čímž vyvolal svůj primární pátevní uzal.

Na příjmu, odpověděl A.

Vysvětli, pomyslel si Kurj. Proč nejsem schopen přestat myslet na smrt Sauscony Valdorie, když v tom stejně není žádný užitečný smysl?

Analýza dokončena, odpověděl A.

Už?

Ano. Truchlíš.

Kurj pohlédl na bledé nebe dmoucí se nad městem Velitelství. **Tento proces nepřináší nic rozumného. Ukonči jej.**

Jedná se o nezbytný proces. Skončí, jakmile se smíříš s její smrtí.

Smíření není v mé přirozenosti.

Mohu vymazat tvé vzpomínky na ni. Přestože je usazena ve tvých procesorech, nervových vláknech a neurálních matricích. Její odstranění vymaže data nutná k tvému optimálnímu fungování.

Ne vymazávat. Kurj na sestru zapomenout nechtěl.

Návrh, pomyslel si uzal C.

Ano?

Práce, pomyslel si C. Zaneprázdnění tvé mysli prací sníží objem času, který stráví pokusy na kalkulování modelů, jež by vedly k pokračující existenci tvé sestry.

Velmi dobře. Kurj se otočil od okna. Jeho kancelář zabírala nejvyšší patro mrakodrapové věže známé jako Spirála A. Stůl se rozkládal po celé délce místnosti, byl to panel z dichromového skla nacpaný součástmi sítě, který byl podepřený skleněnými sloupy s dalším zabudovaným zařízením, krásnou mechanickou

ozdobou vyrobenou z dokonalých kovů a keramoplexu. Usadil se v jednom z ovládacích křesel a nečinně seděl, zatímco se mu kolem těla upínal exoskeleton, který do zdírek v jeho páteři připínal vidlice.

Aktivuj Kyleovu bránu, pomyslel si.

Odpověděla mu síť v kanceláři. Aktivováno. V mysli se mu objevila psikona, symbol Ψ pocházející z jednoho starého jazyka. Z řečtiny. Jakožto potomek Ztracených dětí Země Kurj zjistil, že je fascinován pozemskou antikou a jejími legendami. Antigona. Agamemnon. Oidipus.

Psikona zmizela a nahradil ji myšlenkový přehled, uspořádaná síťka rozbíhající se do všech směrů. Jakmile Fourierův měnič převedl funkci časové závislosti do frekvenčního prostoru, brána Ψ okamžitě převedla jeho mysl z časoprostoru do psiberprostoru.

S inteligencí přístrojů Kurj komunikoval za použití syntetických uzlů a optovláken zabudovaných ve svém těle; s ostatními telepaty komunikoval pomocí organických tělísek v mozku. Jakmile vstoupil do sítě, přijalo jeho Kyleovo aferentní tělísko signály vyslané ostatními telepaty a odeslalo je do *para* neurálních struktur jeho mozkové kůry, kde byly přeloženy jako myšlenky ostatních uživatelů. *Para* také překládala a převáděla jeho myšlenky pro Kyleovo eferentní tělísko, které je odesílalo do sítě. Bez zesílení psibersítě by mohl přijímat a vysílat myšlenky jen v omezeném rozsahu, záviselo to však na polích vytvářených mozkiem, konkrétně na Coulombově efektu, což znamenalo, že by musel být v blízkosti lidí, se kterými komunikoval. V síti bylo prostorové umístění irelevantní.

Povolení verifikováno, ozvalo se z Rozvíjené inteligence počítače, který monitoroval bezpečnost v jeho kanceláři.

Ikona soumraku, pomyslel si Kurj. Stala se z něj tmavá postava zahalená stíny.

Takto překročil rastr a prošel psiwarem, který se, podobný provazu, vlnil v blikající atmosféře. Jeden ho šlehnul po noze, což se v blízkosti uzlu, s nímž pracovali telopové na záležitostech IV V, stávalo často.

Kurj se zastavil. Zákeřným jevům, jako byla psiwarová lana šlehající ho přes nohy, nevěřil. Rhonské napájení tvořící síť bylo Triádou: on, jeho otčím Eldrinson a sestra jeho matky Dehya. Jednalo-li se o Dehyu, nic nebylo jisté. Tam, kde byl on silou, byla ona důvtipem; kde on vyzařoval moc, ona vytvářela nuance. A on nuancím nedůvěřoval.

Poklekl, aby mohl lanko prostudovat. Vlalo neškodně jako mořská řasa.

Zpřístupnit paměťové místo. Ponořil se do holé místnosti s šedými zdi. **Torpédo**, pomyslel si, čímž vyvolal jednu z rutin pro vyhledání a likvidaci.

Připraven, zadunělo Torpédo.

Použij klíčové kódy.

Hotovo. Objevily se obrovské klíče visící z regálu na zdi, každý z nich reprezentoval jinou bezpečnostní rutinu. Na tomto paměťovém místě nenalezeny žádné skryté zámky.

Jdi hlouběji do sítě, pomyslel si Kurj.

Při prozkoumávání Torpédem zdi ustoupily. Pokaždé když se po některé z nich Torpédo svezlo, zmizely trosky odmetené pryč makry, která Kurj vytvořil, aby udržovala síť v pořádku.

Neobjeveny žádné zámky, pomyslelo si Torpédo.

Přehraj analyzované vlákno, pomyslel si Kurj.

Vlákno propadlo stropem, který se nad ním zamlžil, a houpalo se ve vzduchu. Narušení symetrie místnosti Kurie naštvalo. Odolal pokušení vlákno vyhodit; pokud je Dehya vytvořila, pak možná předpokládala, že přesně takovou reakci vyvolá. Znala ho příliš dobře.

Z okolí izoluj kód vlákna, pomyslel si.

Vlákno spadlo na podlahu. Jakmile se k němu sehnul, aby je sebral, kód obživil a odskočil mu z rukou. Utekl po zdi, avšak strop ovládaný Kurjovými bezpečnostními rutinami se zhmotnil.

Vlákno se přes něj dostalo mrsknutím, sjelo po další zdi a zmizelo ve spáře mezi stěnou a podlahou.

Torpédo, jdi za ním a dostaň ho, pomyslel si Kurj.

Kód lapen. Sám sebe rozkládá.

Dones to, co zbylo.

Na podlaze se zjevila skleněná krabice. Vlákno uvnitř s nepravidelným jiskřením mizelo, až z něj zbyl jen záblesk, který bliknul na dně krabice.

Analýza kódu, pomyslel si Kurj.

Je to zařízení k monitorování tvého pohybu na síti.

Kurj zafuněl. **Připravít poštovní server.**

Server 31 odvětil: Připraven.

Následující odešli Klíči Shromáždění Seleí: „Zničil jsem tvého špeha, Dehyo.“ Konec.

Pošta odeslána. Přijata odpověď.

To bylo rychlé.

Odpověď přišla z automatizované rutiny na poštovním serveru Seleí. Zní: „Mí zvědové se množí rychle. Říkám jim hydra. Jakmile zničíš jednu, vyrostou na jejím místě dvě další.“

Tak, Dehya si zahrávala s jeho náklonností k pozemské mytologii a použila boj Herkula s hydrou. Pokaždé když Herkules jednu hlavu usekl, objevily se dvě další. Porazil hydru tak, že pahýly, dřív než mohly vyrůst nové hlavy, vypálil.

Odešli odpověď, pomyslel si Kurj. **„Hydry lze snadno popálit.“ Konec.**

Vzkaz odeslán.

Nějaká odezva?

Žádná.

Kurj se ušklíbl. **Zavřít paměťové místo.**

Vystoupal z místnosti, jejíž strop se mu pod nohama znovu zformoval. Vlákna síťového kódu vlála kolem okrajů.

Torpédo, pomyslel si, **vyhledej a znič jakýkoliv psiware vytvořený rozpadajícím se kódem.**

Procedura realizována.

Dobře. Kurj pokračoval napříč sítí, obklopený jejím třípytícím se prostředím. Každá ze skvrn „třpytu“ udávala postup svého uživatele. Jeho Hlídači rozjížděli neustálé bezpečnostní kontroly i bez jeho pozornosti, čas od času však prozkoumal náhodnou skvrnu, aby zjistil povahu síťových aktivit. Dnes ze

svého cenného času použil trochu více: tři hádající se telopové, soukromá skupina společně meditující přes psiberprostor a kdosi ověřující na starportu časy letů.

Jeden ze smotků se ukázal být peticí, kterou sepsal kolonista nějakého okrajového světa. Protestoval proti nařízení IVV rozpustit kolonijní Unii síťových analytiků. Kurj petici vymazal, i když ji ten člověk napsal s příkazem kontrole všem přepisům zabránit. Unie způsobila rozruch tím, že agitovala pro privilegia vyhrazená IVV. A Kurj neměl rozruch rád. Roztančila se před ním jiskra.

Pozor.

Rozbalit, pomyslel si.

Jiskra se před ním rozrostla do záře, která síť zahlcovala. Jakmile vše odeznělo, stál Kurj v Selel City na planetě Parthonia, hlavním městě Impéria. Před ním se rozpínal bulvár obklopený zkroucenými vrbami a vznešenými domy, které stály daleko od ulice, s levandulovou oblohou nad hlavou.

Jaký je důvod tohoto představení? zeptal se Kurj. Znovu se objevilo zajiskření.

Bezpečnostní monitor 484 zachytil reklamu na Imperiální balet.

Ukaž mi ji.

Ulice se přes něj přenesla, jakoby cestoval jedním z otevřených kapkovitých vozidel, která byla v Selel City populární. Zjevila se před ním Ascendance Hall, domov Imperiálního baletu. Nástěnný obraz na fasádě zářil holografickou ukázkou tanečníků spolu s daty a časy představení.

Nejvýraznější složkou fresky byla tanečnice v průhledných modrých šatech. Její kůže, oči a vlasy zlatě zářily. Po pás dlouhé kadeře jí při kroužení a skákání vlály, a jakmile se zastavila, obtočily se kolem ní. Na její andělské tváři zářil sladký úsměv. Měla spíše postavu herečky erotických holofilmů a ne ty hranaté tvary typické pro většinu tanečníků.

Kurj zatnul zuby. Zvedl ruku a z prstů mu vystřelily červené lasery a obraz na stěně spálily. V uzlu patřícímu Ascendance

Hall na planetě Parthonia vyplenila lupičská sekce počítačového kódu adresáře reklamních souborů Imperiálního baletu. V Kurjově myšlenkovém přehledu freska vybuchla, barevné cukvy létaly všude kolem.

Útok dokončen, pomyslelo si jiskření.: **Jestli znovu ukáží její obraz**, pomyslel si Kurj, **sestřel.**

Monitorování Imperiálního baletu aktualizováno odpověděla rutina.

Proti Imperiálnímu baletu Kurj nic neměl – jen zajistil, aby nezobrazovali tuto ženu. Necht' se příběhy o její neuvěřitelné kráse stanou legendami, které nikdo nemůže ověřit. Nehodlal dopustit, aby veřejnost slintala nad jeho matkou.

Máchl rukou a město zmizelo. Nahradil je rastr sítě **Přepoj na Komlink**, pomyslel si.

Přepojeno. Tohle přišlo z nového zdroje, studeného a dunivého. Kterýkoliv jiný uživatel, který by vstoupil do Komlinku, do srdce výzvědné služby IVV, by se dostal před rozsáhlé bezpečnostní prověrky. Nepovolené vstupy mohly skončit popravou. Kurjova psikona soumraku se jednoduše přeměnila v plochu roztráštěné běloby.

Připraven, pomyslel si Komlink.

Do uzlu ,S' přetáhni hlášení admirála Tahoty, pomyslel si Kurj.

Přetahování zahájeno.

Kurj se dal do práce. Nejprve si přečetl hlášení Starjacka Tahoty, druhé velitelky IVV. Poté prostudoval manévry IVV proti kšeftařským válečným křižníkům a analyzoval je s ohledem na strategické slabiny. Nato se přesunul k záznamům rozvědky týkajícím se vojenských důstojníků ESCommu, kšeftařského ekvivalentu IVV.

Když Komlink konečně opustil, cítil se Kurj vyrovnaněji. Přestože jej stále tížily vzpomínky na Soz, tlak polevil, alespoň pro tuto chvíli.

Příchozí zpráva od Klíče Shromáždění Selei, pomyslel si poštovní server 19.

Co říká? zeptal se Kurj.

„Herkules je Špatná ikona.“

To je vše?

Ano.

Zamračil se. Byla to Dehya, kdo mýtus o hydře asocioval. A co tím myslela, *ikona*? Mohlo se to týkat jak počítačové ikony, tak ikony jakožto obrazu v mysli. Jak Dehyu znal, mohlo být obojí hádankou, která dávala smysl jen jejímu záhadnému, i když závratnému intelektu. Co v předvečer oznámení, že si vybral následníka, zamýšlela?

Vyhledávači, ohlas se, pomyslel si Kurj.

Objevila se rotující koule velikosti pěsti, barvy na ní vířily jako duhové olejové skvrny. Připraven, sdělil vyhledávací a svolávací monitor.

Je Druhý Althor Valdoria na síti? zeptal se Kurj.

Vyhledávač se odmlčel. Ne.

Zavolej ho.

Koule se urychleně vzdálila a zmizela do světélkující mlhy. Pokud byl Althor v blízkosti čehokoliv, co by byl jen vzdáleně připomínalo konzolu s infračerveným portem, obdrží výzvu pomocí infračervených signálů, které přijímače v jeho těle zachytí. Vzhledem k všudypřítomnosti počítačů, od velkých konzol, až po pikosité zabudované ve stavebách, v Impériu téměř neexistovalo místo, kde se bylo možné Imperátorově výzvě vyhnout.

Kurj se zaměřil na rastr pod svýma nohama. **Vstup do paměťového místa.**

Zem poklesla a zavedla jej do další šedé místnosti. **Kancelář,** pomyslel si, čímž pro něj makro vytvořilo masivní kancelář, celou z dichromového skla a zářících součástek. Jakmile usedl za obrovský stůl, který se rozpínal po celé místnosti, znovu se objevil Vyhledávač vznášející se ve vzduchu.

Druhý Valdoria žádá o povolení vstoupit do vašeho paměťového místa, řekl Vyhledávač. **Pust' ho dovnitř.**

Otevřely se dveře a vstoupil muž. Tedy ve skutečnosti psikona, ale symbol, který si tento muž vybral, byl jednoduchý;

vypadal jako on. Althor Valdoria byl vysoký téměř dva metry, šest stop a šest palců. Stavěný byl jako Kurj, s masivní tělesnou konstitucí. Po matce zdědil také zlatavé zabarvení, fialové oči však měl po svém otci, Eldrinsonu Valdoriovi, po muži, kterého Kurj za svého nevlastního otce odmítal přijmout.

Althor měl na sobě jaggernautskou černou uniformu s černými holínkami. Dva zlaté proužky na každé paži indikovaly jeho hodnost Druhého, což byl přibližný ekvivalent námořního komodora. Vedení zabudované v jeho rukavicích z kůže a kovu halilo pikočipy, které byly skrze zdíčky na zápěstích napojeny na biomechanickou síť v jeho těle. Zasalutoval Kurjovi tím, že před sebe napnul ruce se zatnutými pěstmi a překříženými zápěstími.

Pohov. Kurj pokynul ke křeslu. Poté co do něj Althor usedl, Kurj řekl: **Zítří vyhlásím, že převezmeš titul imperiálního Následníka. Obřad bude v 16:45 dieshanského času v mé kanceláři.**

Jsem poctěn Vaší důvěrou, pomyslel si Althor.

Dal jsi mi k tomu dobrý důvod. Kurj se odmlčel. **Mluvila o tom s tebou Dehya?**

Ne, sire.

Byl jsi s ní v poslední době v kontaktu?

Před nějakými desítkami dnů, odpověděl Althor. **Ona a můj bratr Eldrin mne pozvali na večeři do svého domu na Orbiteru.**

O čem jste mluvili? Althor si přejel rukou po bradě. **O baladě, kterou Eldrin píše. O přestavbě jejich domu. O matčiných narozeninách.**

Padla zmínka o tvé pozici imperiálního Následníka?

Ne.

Dobře tedy. Kurj pochyboval, že by něco zjistil, i kdyby Dehya zamýšlela více než jen tichou rodinnou večeří. Její metody byly příliš propracované. Aby je odmaskoval, musel by se k nim přibližovat jinak.

Při pohledu na Althora si Kurj dělal starosti z jiného důvodu. Bratrova psikona zobrazovala nálady, alespoň ty, o kterých Althorův páteří uzel rozhodl, že je bezpečné je projevit. Právě teď vypadal unavený. Pod očima měl tmavé kruhy.

Jak ti je? zeptal se Kurj.

Althor polkl. **Bude mi dobře.**

Kurj si tiše pomyslel: **Její ztrátu nic nenahradí.**

Pořád jsem doufal.

Já taky, řekl Kurj. **Chybí mi.**

V Althorově obličeji se mihla bolest, ale také překvapení. Pravděpodobně to bylo proto, že Kurj své emoce tak často neprojevoval, ani před svou rodinou.

Mně taky, pomyslel si Althor.

Kurj přikývl. **Hlas se v mé kanceláři zítra v šestnáct nula nula.**

Ano, sire.

Kurj pozvedl ruku. **Můžeš jít.**

Althor se postavil a zasalutoval, poté odešel stejně, jako přišel, tedy dveřmi.

Vyhledávači, pomyslel si Kurj.

Zjevila se koule. Připraven.

Kde je Klíč Sítě?

Na vesmírné stanici Orbiter, kde opravuje poškozenou část sítě.

Tak. Jeho otčím také bojoval s bolestí tím, že pracoval.

Kurj se s matčíným sňatkem s Eldrinsonem nikdy nesmířil. Ale Eldrinson Althor Valdoria – prostý farmář ze zapadlého světa – byl rhon. Obtížnost vytvořit rhonské psiony v laboratoři učinila ze sexuální reprodukce jejich nejspolehlivější zdroj. V minulosti bylo Shromáždění podníceno, aby dohlíželo nad etikou a jejím nedostatkem při donucování Rubínové dynastie křížit se mezi sebou. Předmětem diskuse se to stalo, když Eldrinson a Kurjova matka začali mít rhonské děti, což se dělo s frekvencí, jež Kurj shledával nepatřičnou. Ještě více rozčilující bylo, že většině svých synů dali různé podoby Eldrinsonova jména. Jedině třetího syna pojmenovali Del-Kurj, což znamená „Na Kurjovu počest“. V každém případě zajišťovalo jejich deset potomků dostatečnou zásobu rhonských psionů pro síť, dokonce tak dostatečnou, že méně důležité děti si místo toho, aby Shromáždění každý jejich pohyb monitorovalo, užívaly určitého

stupně svobody.

Síť se každým rokem rozrůstala. Byla nenasatným oceánem hlubokým jako samy hvězdy a pro své napájení vyžadovala stále více rhonských sil. Napájecí spojení však mohly podporovat nanejvýše tři mysli; kdyby jich bylo více, spojení by se zahltilo a síť by se vyzkratovala. Žádný další rhonský psion se nemohl stát členem Triády. Podobně jako dvě fermionové částice nemohou mít stejné kvantové číslo, nemohou dvě mysli zabírat totožnou oblast psiberprostoru – což byla těžko uspokojitelná podmínka, vezmeme-li v potaz, že rhonové byli všichni příbuznými a to činilo jejich mysli velmi podobnými.

Původním propojením byla Diáda, kterou vytvořili Kurjovi prarodiče z matčiny strany. Kurj se pokusil o její rozšíření na Triádu, ale s dědečkem byli příliš stejní. Napnuté spojení se přetrhlo – a dědečka zabilo. Brzy nato zemřela věkem i babička a Dehya, její nejstarší dcera, převzala jak Rubínový trůn, tak titul Klíče Shromáždění. Takže Dehya a Kurj vytvořili novou Diádu, obávali se však připojit třetí Klíč, protože díky svým těsným genetickým vazbám si byli všichni podobní až moc.

Pouze Eldrinson neměl geny Rubínové dynastie. Osud si s Kurjem naposledy zažertoval; otčím, u něhož si tolik přál, aby zmizel, se ukázal být jedinou osobou, která mohla Triádu doplnit. S Eldrinsonem udržujícím síť byli Kurj a Dehya volní na to, aby se mohli zaměřit na její využívání. Což ve službě imperiálnímu Shromáždění dělali, více však při naplňování svých vlastních záměrů, jako bylo třeba odmanévrování kontroly nad Impériem pryč od Shromáždění. Jimi vytvořená Triáda byla nesourodá: Dehya, Kurj a Eldrinson; Klíč Shromáždění, Klíč Armády a Klíč Síť; Mysl, Pěst a Srdce Skolie.

Vyhledej Klíč Síť, pomyslel si Kurj.

Vyhledávác se opět vzdálil.

O chvílku později se ze vzduchu vynořila myšlenka s třípytivou rezonancí, která připomínala výjimečně zpěvný hlas svého majitele. **Ano?** zeptal se Eldrinson.

Kde jsi? pomyslel si Kurj.

Zformovala se psikona pohledného muže měřícího asi pět

stop a deset palců s velkýma fialovýma očima a s náznakem pih kolem nosu. Vínově rudé vlasy mu spadaly až na ramena. Kurje mátl, že Eldrinson měl ve vlasech stříbrné nitky: ten muž byl totiž téměř o dvacet let mladší než Kurj, u kterého se žádný náznak šedivění neobjevil a ani to v dalších desetiletích nikdo neočekával. Ještě víc rozčilující byly otčímovy brýle. Pokud Kurj věděl, šlo čistě o Eldrinsonovu tvrdohlavost. Natolik nesnášel imperiální technologie, že než aby si své poškozené oči nechal nahradit lepšími, raději nosil brýle.

Mluvil jsem s Althorem, řekl Kurj. **Zítř učiním prohlášení.**

Eldrinson přikývl. ***Tvá matka a já přijedeme na Dieshu.***

Kurj už mu téměř řekl, že to není nutné. Tentokrát se však mírnil. Jak on, tak i otčím ztratili člověka, kterého milovali. Eldrinsonovu bolest cítil v každém vlákně sítě.

S Rocou také budeme mít památeční obřad na Lyshriolu, pomyslel si Eldrinson. ***Chtěli bychom, abys přijel.***

Obvykle Kurj návštěvu Lyshriolu, otčímova domova, odmítal.

I když to místo bylo svým vlastním, vesnickým způsobem docela příjemné, bylo to Eldrinsonovo panství. Tentokrát však byla situace jiná. **Zúčastním se.**

Matka bude ráda, že tě uvidí. Eldrinson vymizel z rastru.

Kurj pokračoval v chůzi. Na dalším čtverci rastru si pomyslel: **Otevři,** a znovu se ponořil do holé šedé místnosti.

Máte 653 vzkazů, pomyslel si poštovní server.

To Kurje překvapilo. Vždyť poštu kontroloval před méně než hodinou. **Převěď.**

Hotovo. Fronta nyní obsahuje 102 vzkazy.

Vytvoř priority. Přenes první na seznamu.

Na zdi se zjevily hieroglyfy, rozvinuly se a ukázaly seznam všech, kdo tento vzkaz obdrželi.

Mapu adres, pomyslel si Kurj. Seznam zmizel a nahradila jej holomapa se sítí uzlů spojených vlákny. Ukazovala každou z adres, která obdržela vzkaz, milióny stanic tak hustě protkaných čarami, že jednotlivé adresy nebylo možné rozlišit.

Text vzkazu, pomyslel si Kurj.

Mapa se přesunula do horního rohu. Na zdi se objevily trojrozměrné piktogramy, jejichž výška a šířka obsahovaly primární informace, hloubka pak významové zabarvení. Server 1 piktogramy předčítal, zatímco je Kurj studoval a ověřoval si, zda interpretace serveru pasuje k jeho vlastní. 1 když byl psiware nastaven velmi jemně, často jeho činnost ověřoval.

Vzhledem ke svému původu byl vzkaz překvapivě nevybíravý a prostý veškeré propagandy: Jeho vznešená Výsost, Císař Jubijské shody Ur Qox vyhláší imperiální Skolii válku.

Kurj zafuněl. Skolie a takzvaná Shoda vedli nevyhlášenou válku celá staletí. Tohle nic neměnilo. Ale od chvíle, kdy vešlo ve známost, že následník Císaře Qoxe zemřel, zatímco byl vězněn IV V, Kurj něco podobného očekával.

Kdo další tento vzkaz obdržel? zeptal se.

Server 1 kovovou myšlenkou odpověděl: Všechny vládní úřady na planetách a lokalitách Jubijské shody, skolianského Impéria a Spojených světů.

Kurj zapojil obraz Ur Qoxe, kšeftařského císaře. Objevil se před ním vysoký muž, hubený a vyzáblý, s rudýma očima a lesklými černými vlasy.

Myslíš si, že truchlíš, pomyslel si Kurj směrem k obrazu. **Nepřísahej mi kvůli tomu bastardovi válku. Zaplatíš za smrt mé sestry, Qoxi. Budeš platit, dokud krev kšeftařských Aristů nezbarví moře hvězd do ruda.**

3

Jeremiáši, přestaň být provinční. Proč je pro tebe tak těžké uvěřit, že lidé obývají 2700 světů a lokalit? Ano, vím, naše Spojené světy mají jen 300. Avšak při svých studiích na parthonianském institutu jsem poznal Impérium mnohem lépe. Je to pravda, mají přes 900 kolonií. A to je nic ve srovnání s Kšeftaři. Jubijská shoda – to je to, čemu říkáme Kšeftaři – jich

má skoro 1500, některé s miliardami lidí. Přemýšlej o tom! Lidstvo čítá přes 3000 miliard lidí. Jen 400 miliard žije na našich Spojených světech Země. Skolianů je téměř 1000 miliard a Kšeftařů celých 1700 miliard. Vkrádá se však střízlivá myšlenka, Jeremiáši. Až na několik stovek Aristů je těchto 1700 miliard Kšeftařů otroky.

Ze sebraných dopisů Tillera Smithe svému bratrovi.

Soz si před krabicí ve tvaru tašky, která obsahovala jejich počítače, klekla na zem. Na sobě měla jen košili z Jaibriolovy vězeňské uniformy, jež jí sahala po stehna, avšak v takto teplé noci nebylo víc třeba.

Jaibriol vypnul kvázovou clonu a jen v kalhotách stál ve vchodu do jeskyně, dívaje se do noci. Jeho přítomnost ji na jedné straně uklidňovala a na druhé vzrušovala. Byl na něj nádherný pohled, široká hrud' zjemněná svaly, klasický profil tváře, když se díval do temnoty. Byl však také cizí, neznámý, nejhorší noční můra Imperiálního vesmírného velitelství, Aristo, jenž mohl napájet psibersít'.

Podíval se na ni. „Našla jsi něco?“

„Erin nechala v GeoCompu nějaký soubor.“

„Erin? Tím myslíš tu pilotku, co nás sem dopravila?“ Soz přikývla. „Podle něj tuto planetu před několika dny objevila automatizovaná spojenecká sonda.“ Tedy, úplně přesně to nebyly dny. Během útěku se jim nepodařilo zcela zapnout hvězdný pohon, takže letěli na hranici rychlosti světla. Tím jejich čas dilatoval a pro ně uběhlo osmnáct minut, zatímco pro zbytek obydlené galaxie to byly tři měsíce.

„Sonda svůj objev ohlásila Harvardsko-smithsonianskému centru pro astrofyziku na Zemi.“ řekla. „Nikdo ta data do doby, než je našly rutiny prezidentky Callowayové, nestačil přetáhnout.“ Při pročítání souboru si hvízdla. „Callowayová měla pořádně promyšlený systém. Dostala se dovnitř, zkopírovala data a potom vymazala veškeré stopy. Kromě nás ví o existenci tohoto místa jen ona a Erin.“

„A tvůj otec,“ řekl Jaibriol.

Když pomyslela na slzy v očích svého otce ve chvíli, kdy se loučili, Soz polkla. Protože sám miloval rhonského psiona, její matku, Sozinu rozhodnutí Jaibriola osvobodit rozuměl. A tak použil svou horkou linku na spojeneckou prezidentku, aby požádal o azyl pro milence.

Oči jí zvlhly neprolitými slzami a s vědomím, že svého otce a rodinu už možná nikdy neuvidí, se naklonila k počítači. „Tyhle soubory obsahují nějaká data o planetě.“

Jaibriolův hlas znězněl. „Co třeba délka noci?“

Soz prstem poklepala na holoikonu nad obrazovkou. Byla to malá ikonka světa. Ve vzduchu nad počítačem se objevilo vznášející se mnohem větší holo, které znázorňovalo hvězdný systém. „Prizma obíhá kolem hvězdy, červeného trpaslíka, a ta zase obíhá kolem modrobílé hvězdy.“ Odmlčela se a studovala data. „Všechno je to s odvoláním na Zemi. Červená hvězda Prizmu přitahuje silou dvacetkrát větší, než je ta, kterou Země přitahuje Měsíc. To by mělo zatahovat Prizmu do slapového sevření, což znamená, že k rudému slunci bude vždy obrácena stejnou stranou. Ale buď ještě v tomto sevření není, nebo se jedná o nějaký druh rezonance. Prizma se otáčí třikrát během každého oběhu kolem rudého slunce.“

„Tři dny za rok?“ Zíral na ni. „Jak dlouho bude trvat, než znovu spatříme sluneční svit?“

Soz si vyzvedla další data. „Za každé tři dny, které uběhnou ve vztahu k rudému slunci, uběhnou čtyři dny vzhledem k tomu modrobílému. Takže někdy nebudeme mít na obloze žádné z nich, někdy budeme mít jedno a někdy dvě.“ Zašklebila se. „To je ale pěkný zmatek.“

Jaibriol se zasmál. „To poslední je řečené vědeckou formulací?“

Počastovala ho kajícím úsměvem. „Bohužel ano. Právě teď jsme na začátku 135 hodinové noci. Bude to dlouhá noc, protože jsme na té straně planety, která je odvrácena od rudého slunce, jež se nachází mezi námi a modrobílým sluncem.“ Hledíc na data, řekla: „Až den přijde, tak bude trvat 243 hodin, z toho budou 135 na obloze obě slunce. Pak 81 hodinová noc. Nato 486

hodinový den, kdy bude Prizma procházet mezi oběma slunci. Zatímco rudé bude nahoře, modrobílé zapadne a později opět vyjde. Až obě slunce zapadnou, budeme mít další 81 hodinovou noc, kterou bude následovat 243 hodinový den. Pak celý ten zmatek začne nanovo.“

„Bože,“ vzdychl Jaibriol. „A co přes den, uvaříme se?“

„Nemyslím.“ Pročítala piktogramy na obrazovce. „Planeta by měla z obou slunci přijímat stejně světla, jako když svítí Slunce na Zemi. Větším nebezpečím jsou pro nás záblesky z rudé hvězdy. Atmosféra však poskytuje ochranu. Také dělá pořádný kus práce tím, že udržuje horko, asi proto je teplo i teď.“

Podívala se na něj, jak stojí u vchodu, v tak mírné noci měl nahou hrud'. Vzrušená jeho manželskými schopnostmi, ztratila nit svých myšlenek. Pak se znovu přinutila zaměřit se na GeoComp. „Severní nebeský pól můžeme určit podle toho, jak se hvězdy pohybují po obloze.“

„Jak víš, že je to sever?“

Znovu na něj pohlédla. „Co?“

„Proč říkat, že jde o severní polokouli?“

„Nějak tomu říkat musíme.“

„Jen mi není jasné, proč sis vybrala sever místo jihu.“

„Pokud tomu chceš říkat jih, tak dobře.“

„Neřekl jsem, že tomu chci říkat jih.“

„Dobře. Sever.“

„To ne – nevádí.“ Opět vyhlédl ven. „Jaká je tedy naše poloha?“

„Jsme pěkně daleko na severu. Nebo, ehm, na jihu.“

„Sever je v pořádku.“

„Asi šedesát stupňů severně od rovníku.“ Zamžourala na monitor. „Všechno je to v poměru k pozemským standardům. Stejná poloha jako Sundsvall. Ať už to sakra znamená, co chce.“

„Je to v jednom místě na Zemi, kterému se říká Švédsko.“ Jaibriol si přejel dlaní po prsou. „Myslím, že si budeme muset zvyknout na tmu.“

Když ho viděla, jak se sám sebe dotýká, usmála se. „Klidně si na dlouhé noci zvyknu.“

Pohlédl na ni, nato zrudnul a podíval se bokem. Znovu si rukou přejel po prsou, tentokrát popudlivě trhaně.

Co řekla? Koneckonců byli manželé. To bylo něco jiného, než kdyby nad ním slintala v erotickém poblouznění. Nakonec však shledala, že ani její reakce na něj není vyrovnaná. Takto na svého bývalého snoubence, Rexe Blackstona, jiného jaegernauta, nereagovala. Poté co byl zraněn v bitvě, stáhnul svou nabídku k sňatku z obavy, co by s jejich manželstvím udělala válka. Poté, po ztrátě nově poznání citu, jako by uvnitř zemřela. Přestože po všech těch letech, po která Rexe znala, nikdy nepoznala tak intenzivní vášně, jakou v ní zažehl Jaibriol při jejich prvním setkání. Stejný poznal stejného. Rhona.

Jaibriol se poplácal po ruce. „To je divné.“

Zrudla, protože se obávala, jestli snad nezachytil její myšlenky „Divné?“

Začal se na ruce škrábat. „Svědí mne kůže.“

Postavila se a přešla k němu. „Kde?“

„Všude.“ Přejel si po hrudi. „Bolí to.“

Soz ho vtáhla zpátky do jeskyně. „Možná bys měl –“

„Ne!“ Uskočil od ní. „Nemůžu tam jít. Jestli na sobě něco mám, mohlo by tě to zranit.“

„Zapnu kvázovou clonu.“ Myšlenka na to, že by mohl zůstat nechráněný venku, u ní nastartovala intenzivní emoce. Nebyla si jistá, jak je popsat, věděla však, že chce, aby zůstal s ní. V bezpečí.

Jakmile znovu aktivovala clonu, vydal Jaibriol přidušený zvuk. Otočila se a viděla, jak jeho tvář bledne. Z přepravky popadla lékárníčku a vytáhla z ní diagnostickou pásku. Jakmile mu na prsa připevnila pružný proužek, zformovala se před ní holá, zpodobňující lidské tělo. Na jednom byly červené a modré vény, na druhém nervový systém, slonovina znázorňovala jeho kostru a tak dále. Přes pásku přebíhaly piktogramy.

„Krucinál.“ řekla Soz. „Máš nějakou alergii?“

Namáhavě zalapal po dechu. „O žádné nevím.“

„Právě prodáváš alergickou reakci.“ Z lékárníčky vytáhla injekční stříkačku, navolila na ní antihistaminikum doporučené

páskou a dala mu injekci do krku.

„Nemůžu –“ Dusil se a svezl se po stěně.

„Jaibrioli!“ Soz ho v pádu zachytila. Jeho váha je oba odmrštila, ale její hydraulika zabrala, takže mohla kontrolovat pád natolik, aby ho položila na záda. Červená poplašná ikona na pásce celou situaci osvětlila: byl v anafylaktickém šoku. Měl oteklý hrtan, což bránilo v dýchání, a také mu příliš klesl krevní tlak. Zaklonila mu hlavu a pokoušela se do plic vdechnout vzduch. Aniž by narušila rytmus svého úsilí, přitiskla konec diagnostické pásky na čtvercový receptor stříkačky. Tou mu, jakmile zapípala, dala do krku další injekci, přičemž mu celou dobu dávala umělé dýchání.

Vdechnout. Počkat. Vdechnout. Počkat. Zkoušela to znovu a znovu a modlila se, aby se přestal dusit a nabral dech.

Neubírej, pomyslela si Soz. **Bože, neumírej.**

S trhavým zalapáním se Jaibriol nadechl. Soz mu zvedla hlavu a jeho hrud' se znovu vzdmula. Pozorovala ho, připravená pokračovat, on však opět dýchal sám. Dlouhé řasy se mu zatřáslý a otevřel oči.

„Díky,“ zašeptala, aniž si byla jistá, komu děkuje.

Téměř neslyšně řekl: „Soshoni?“

Roztřeseně se nadechla. „Můžeš tomu říkat jih. Východ. Západ. Jakkoliv chceš. Slibuji. Jen neumírej.“

„Sever,“ zašeptal. „Sever je nahoře. Jih je dole. Sever značí optimismus... Proto jsem přemýšlel, proč jsi ho vybrala.“

Nato upadl do bezvědomí.

Po hodinách, které strávila pozorováním Jaibriola ve spánku, se Soz nakonec nechala přepadnout dřímotou. Jakmile se pohnul, prudce se probudila, protože se bála, že by mohl mít záchvat. On si však jen sedal.

Promnul si oči. „Jak dlouho jsem byl mimo?“

Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Jak tam seděl, vypadal tak normálně. „Deset hodin.“

„Co se stalo?“

„Na něco jsi měl jakýsi druh reakce.“

Usmál se. „To je precizní diagnóza.“

Soz se dokázala usmát také. „Co mohu říci, je, že se ti do kůže, nosu a úst dostal nějaký druh pylu. Zbytek znáš.“

Jeho úsměv ochabl. „Pokud budu mít takovou reakci pokaždé, když se dostanu do styku s pylem, jak tady mohu přežít?“

„Už jsem počítači zadala, aby pracoval na protiléku. Také tvrdí, že si můžeš vyvinout imunitu.“ Ukázala na svítící kvázovou clonu u vchodu. „Tohle na nějakou dobu udrží tebe a pylu od sebe.“ Přestože v makroskopickém měřítku byla clona neprostupnou bariérou, ve skutečnosti tu část vzduchu, kterou ochraňovala, nenechávala „zamrznout“. Molekuly vzduchu stále rotovaly, vibrovaly a i jinak se chovaly tak, jako to dělaly před její aktivací. Co dělala kváze, čili kvantová stáze, bylo, že udržovala molekuly v neměnném kvantovém stavu. Jakýkoliv průnik clonou, dokonce i když šlo o jedinou částici, vyžadoval změnu tohoto stavu. Takže neproniklo nic. Několik ran z vysokoenergetické zbraně ji sice mohlo prorazit, ale proti pylu stačila.

To samozřejmě přinášelo další problémy. Clonou totiž nemohl proniknout ani vzduch, ani světlo. Jejich jeskyně měla naštěstí větrací otvory, takže vzduch mohl cirkulovat. Kváze však nebyla pro takové použití zamýšlena; spíše měla chránit bojové letouny a jejich posádky před okamžitými zrychleními a energiemi, které zahrnoval mezihvězdný válečný konflikt. Generátor nutný k napájení clony nebyl podružnou součástí vybavení; pouze její vysoké bezpečnostní hodnocení a znalost procedur IVV jí umožnily jej získat.

Sledovala, jak se Jaibriol sváží po zdi. „Jak ti je?“

„Dobře.“

„Jaibrioli.“

„Ano?“

„Netvař se tak klidně. Já cítím, jak moc trpíš.“ Svezla se vedle něj. „Tady nemůžeme riskovat. Nejsou tu žádné nemocnice.“

Počastoval ji pokřiveným úsměvem. „Tohle soužití s jiným telepatem může být obtížnější, než jsem si myslel.“

„Vadí ti to?“ Tím že vyrůstala v rodině psionů, se spolu se sourozenci brzy naučila udržet si myšlenky pro sebe, při vzájemném kontaktu se očekávalo mentální zaklepání. S Jaibriolem se dveře při tom, jak oba tančili ten neohrabaný valčík s názvem *Kdo jsi?*, stále otvíraly, znovu objevovaly a opět otvíraly.

„Vadí mi být v blízkosti lidí,“ řekl. „Jejich emoce mi buší v mysli. Osamělost se zdá být přirozenější. Tu jsem znal po většinu svého života. Ale nemám rád, když jsem sám. Osamělost – to není totéž jako *sám*.“ Vtáhl ji do náruče. „Teď se o svou samotu mohu s někým podělit. S někým podobným.“

„Nenechám tě o samotě,“ řekla. Potom zaváhala. „Ale dneska večer jsem měla pocit, že nemáš rád, když se, ehm – na tebe dívám.“

V jeho pohledu probleskl náznak rozpustilosti. „Chtěl jsem mluvit o severu a o jihu, o naději a beznaději, o nových světech a starých říších. Tys chtěla, ať zmlknu a lehnu si.“

„To není pravda.“ Jakmile pozvednul obočí, dodala: „Tvůj intelekt oceňuji také.“

„Také?“

„Hm. Víš.“ Zrudla.

Jeho rty sebou zaškubaly. „To znamená, že o naději a beznaději nemůžeme diskutovat celou dobu. Možná bychom měli prozkoumat druhou stranu toho ,také‘.“

Usmála se. „Možná bychom mohli.“

A to také dělali. Po celou teplou noc na Prizmě.

Kurj se v ovládacím křesle ve své kanceláři opřel dozadu. Komunikátor v uchu ho napojil na tým ověřující bezpečnost vně pavilónu. Brzy začnou s obřadem, při kterém bude Althor dosazen do hodnosti imperiálního Následníka. Kurj si skupinu v kanceláři prohlédl: byl tam on, Althor, jejich matka, Eldrinson, pět bodyguardů a Barcala Tikal. První rada Shromáždění.

Althor stál spolu s rodiči. Na sobě měl jaegernautskou uniformu, ne tu všední koženou, s rukavicemi a holínkami, ale tu slavnostní. Zlaté kalhoty s tmavšími lampasy na vnějších švech

nohavic, zlaté boty a zlatý svetr s rovnou čarou přes prsa, která zdůrazňovala jeho široká ramena. Kancelář pro veřejné záležitosti udělala při návrhu uniformy notný kus práce a Kurj teď mohl výsledek jen ocenit. Holografické sukno kolem Althora vytvořilo zlatou auru, čímž byl naplněn plánovaný efekt. Tím bylo dosaženo, aby vypadal jako bojový anděl pomsty.

Eldrinson stál vedle svého syna. Oblečen byl v civilních šatech, kterými byly tmavě modré kalhoty zastrčené v semišových botách. Z nějakého bizarního důvodu si vybral košili vpředu se šněrováním, šňůrky byly opravdu kožené, a s dlouhými rukávy, které se rozšiřovaly do zvonu a končily manžetami. Vínově rudé vlasy se dotýkaly jeho ramen a oči lemovaly brýle. Kurj si pomyslel, že je na něj absurdní pohled, tak zaostale venkovský, ale veřejnost ho milovala. Musel přiznat, že otčím prezentuje mnohem stravitelnější image Rubínové dynastie, než ukazuje se svým tvrdým vzezřením on sám.

Jeho matka, Roca, Rada Shromáždění, stála vedle svého muže. Byly na ní znát dědičné znaky, vypadala jako potomek královen, které vládly Rubínové říši. Byla vysoká jako její synové, vznosná a půvabná, upínala na sebe pozornost. Husté vlasy jí spadaly až k pasu, zářily zlatem s nádechem bronzu a mědi. Kadeře jí neposlušně utekly ze sepnutí, a mohly tak splynout kolem její krásné tváře. Kombinéza ji zahalovala od krku po zápěstí, až ke kotníkům. Na znamení smutku byla tmavě modrá, bez jakýchkoliv ozdob, přesto si přál, aby si oblékla něco ještě diskrétnějšího. Ve skutečnosti však věděl, že oblečením to není. Dokonce ani beztvary pytel by nezakryl její nápadně smyslnou krásu.

Kurj ji chtěl podepřít, držet v náručí, zmenšit její bolest. Neudělal nic. Nikdy se jí nedotkl. Nikdy od dob svého dětství.

Barcala Tikal, První rada Shromáždění, stál u dveří a na příručním počítači si pohybuje při tom rty, procházel svou řeč.

Usazený muž s černými vlasy, kterým dovolil, aby mu na spáncích zešedivěly. Byl vyšší než Roca s Eldrinsonem, vyšší než většina lidí, výšky Althora a Kurje však nedosahoval. Jakožto První rada se honosil nejvyšším civilním titulem

Impéria.

Jedna osoba tu citelně chyběla. Dehya. Rubínový faraón. Její nepřítomnost byla jedním z mála témat, na kterých se ona, Kurj a Shromáždění shodli; na veřejnosti se nikdy neobjeví více než dva členové Triády pohromadě. Bylo to další z opatření, která měla zajistit přežití napájecích zdrojů sítě.

Kurj přemýšlel, kde v síti by se mohla právě teď Dehya schovávat. Nepochyboval o tom, že jeho kancelář sleduje. Před všemi Skoliany ztělesňoval imperiální moc. Pěst Skolie. Nikdo z nich nevěděl o Faraónovi schovaném ve stínu, poletujícím jako pavučina, jež kontroluje síť se spleťtostí, kterou nemůže on nikdy obsáhnout.

Tělesní strážci, mohutní a nesmiřitelní, stáli jako sloupy kolem celé místnosti, všichni byli jaegernauty s jumblerovými zbraněmi dmoucími se jím u pasu. Ani oni však nebyli tou nejpodstatnější obranou Rubínové dynastie. Taková ochrana nikdy nebyla svěřena toliko lidem, ani hybridním strojolidem známým jako jaegernauti. Nejcennější členové Rubínové dynastie si svou nejdůležitější obranu nosili v mozcích.

Kdokoliv mohl mít v mozkové kůře implantovaný kyberzámek, ale jen málokdo s tím ochotně souhlasil. Tento proces totiž zahrnoval extenzivní operaci, a při pokusech o jeho odstranění docházelo k poškození mozku. Jestliže byl aktivován, obklopol kyberzámek svého nositele rozptýleným kvázovým polem. Na rozdíl od běžné kváze toto pole *měnilo* chování molekul čehokoliv, co jím proniklo. Na nejnižší úrovni pouze ovlivňovalo neurální aktivitu narušitelova mozku, což bylo dost na to, aby byla ona osoba ochromena nebo uvedena do bezvědomí; na střední úrovni pole stlačovalo molekulární strukturu hmoty; a na nejvyšší úrovni hmotu atom po atomu roztrhalo.

Samozřejmě že byly zámky naladěny, aby ignorovaly specifické kvantové stavy, jako byly třeba ty, které vytvářel vzduch, některé zvukové vlny a viditelné fotony. To dovolovalo osobě uvnitř pole dýchat, slyšet a vidět. Přesto byly modifikace, umožňující tomuto zařízení rozpoznat rozdílné kvantové stavy

mírně řečeno nepřístupné. Zejména vzhledem k tomu, že zámek musel být synchronizován s mozkovými vlnami svého nositele. Proto bylo téměř nemožné se ke kyberzámku dostat – pokud jste neměli k dispozici prostředky Imperiálního vesmírného velitelství.

Kurj se pro kyberzámek rozhodl; pokud by tak neučinil, roztančilo by s ním Shromáždění opatrný mocenský valčík a snažilo by se jej přesvědčit bez přikazování. Zámky navrhla Dehya a pokud věděl, tak i ona jeden měla. S Rocou, Eldrinsonem a Althorem to bylo něco jiného; Shromáždění rozhodlo, že je budou mít, Kurj s tím souhlasil, a tak se stalo.

Eldrinson zámek odmítal. Proto mu byl implantován proti jeho vůli a ta operace byla mnohem citlivější než u ostatních. Kurjův otčím měl epilepsii. Bez pomoci moderní medicíny by už dávno zemřel, tak vážné bývaly jeho záchvaty. Jeho obavy z jakékoliv léčby, kterou shledal invazivní, to, že na něj nemocnice působily nepohodlně, že se pro něj kyberzámek stal noční můrou – nic z toho Kurje a Shromáždění neodstrašilo od záměru takto jej ochránit.

Na Kurjově stole zacinkal komunikátor.

Aktivuj linku číslo 18, pomyslel si.

Aktivována, odpověděla mu kancelář.

Z komunikátoru se ozval hlas: „První rado Tikale, zde Jak z pavilónu. Tady u nás jsme připraveni.“

Barcala Tikal vzhlédl. „Budeme tam za,“ mrknul na svůj palmtop, „dvě minuty.“

„Velmi dobře, pane,“ řekl Jak. „Konec.“

Deaktivuj spojení, pomyslel si Kurj.

Deaktivováno, odpověděla mu síť.

Se dvěma strážci před sebou opustili kancelář. První šel Tikal, pak Eldrinson a Roca, Althor, Kurj, jaegernaut s klíči ke kyberzámkům a nakonec dva zbývající strážci. Magnetický výtah je svezl o dvě stě pater dolů, do třetího podlaží mrakodrapu, a vpustil je do foyeru. Na druhé straně místnosti, za zesílenými dveřmi, je očekávala historie.

Tikal krátce pohlédl na Kurje. „Nyní musíme aktivovat

zámky.“

Kurj přikývl a otočil se ke strážnému, který je doprovázel. Byl to jaegernautský První, jeden z pouhých patnácti důstojníků v celém IVV. kteří této hodnosti dosáhli.

Aktivuj, pomyslel si Kurj.

Ano, sire, odpověděl První, jehož myšlenka byla silná a dobře formulovaná, měla však méně síly než Kurjův mentální uragán. Pozvedl pravou ruku, která byla až po loket kybernetickým výrobkem, a lidským levým prstem přešel po své kybernetické dlani. Jakmile laser ve strojové ruce přečetl difrakční obrazce tvořené otisky prstů, rozsvítilo se červené světlo. Byl to Kurj, kdo specifikoval, které obrazce pikosít' v ruce Prvního přijme, data do jeho ruky poslal přes infračervený port a zablokoval je, takže ani sám První k nim neměl přístup.

Pikosít' Prvního ověřila identitu a panel na jeho pravé ruce se otevřel, aby odhalil čtyři destičky.

„Ne.“ Eldrinson ztuhl. „Můj ne.“

Rada Tikal k Eldrinsonovi promlouval s respektem, který Kurje dráždil. „Lorde Valdorio, uvědomujeme si nebezpečí, které je pro vás v kyberzámku skryto. Buďte ujištěn, že jednáme s největší opatrností.“

„Potřebujete jen jedno pole,“ řekl Eldrinson. „To nás může pojmout všechny. Není třeba zapínat všechna čtyři.“

„Vaší nechuti rozumím,“ řekl Tikal. „Ale protože se s Imperátorem Skoliou objevíte na veřejnosti oba najednou, myslíme, že je třeba speciálních opatření.“

Eldrinson vydechl. Pak však s bledou tváří přikývl. „Dobře. Pokračujte.“

Kurj přemýšlel, zda-li si Eldrinson skutečně myslel, že má dostatečnou autoritu na to, aby celý proces zakázal. Kyberzámek by aktivovali bez jakýchkoliv ohledů. Ale přesto, vzhledem k očímovu stavu bylo lepší, když spolupracoval.

První zasunul destičky do zdířky na svém opasku. Kurj pocítil známou dezorientaci v momentě, kdy se zámek aktivoval a rozšířil z mozku své pole. Althor se zamračil, ale jinak žádnou viditelnou reakci nevykázal. Matka zbledla a sahala po ruce

svého strážce, jaegemautské Druhé jménem Ko, robustní ženy, která stála jako skála.

Jakmile se Eldrinson nadechl, všichni ztuhli. Žádný další zvuk nevydal, jen bez hnutí stál.

„Lorde Valdorio?“ zeptal se Tikal. „Jste v pořádku?“

Eldrinson se chystal odpovědět, pak se mu však ve tváři objevil prázdný pohled.

„Eldri, ne!“ V okamžiku, kdy Roca popadla svého muže za ruku. Althor prudce vykročil – a svého otce, který zkolaboval, zachytil. Althor ho položil na záda na zem, zatímco Roca poklekla k jeho hlavě. Z druhé strany si klekla Druhá Ko a přiložila na vnitřní část Eldrinsonovy paže zdravotnickou náplast.

„Začíná modrat v obličej!“ zvolal Tikal.

„To je v pořádku,“ odvětila Roca. „To se stává.“

Přestože byl matčin hlas klidný, Kurj cítil, jaký má strach. Měl podezření, že i Althor jej zachytil, nepředpokládal však, že by se to povedlo ještě někomu dalšímu. Dokonce ani empatickým jaegernautům ne. Matka své emoce skrývala skoro stejně dobře jako on.

Druhá Ko pokračovala v Eldrinsonově sledování, zatímco Roca svého manžela hladila po čele. Zbytek společnosti stál bez hlesu, nebyli si jistí, zda už krize polevila či nikoliv.

Potom sebou Eldrinson začal zmítat.

Celé jeho tělo strnulo. Pak se v křečích prohnul, svaly sevřené, tělo se mu třásl, podobné tak panence, kterou mává obrovská ruka. Pohyby to byly tak prudké, že to vypadalo, jako by ho to mělo roztrhnout. Se zděšením, které jej polekalo stejně jako samotné křeče, si Kurj uvědomil, že sleduje velice silný záchvat, generalizovaný tónicko-klonický atak.

Druhá Ko řekla: „Všichni ustupte, prosím.“

Kurj spolu s ostatními odstoupil, zatímco Althor otce převrátil k sobě, jeho něžné pohyby byly jakoby v rozporu s jeho strach nahánějící velikostí. Ko stále Eldrinsona pozorovala. Roca se jej snažila nedotýkat, s výjimkou chvíle, kdy kontrolovala, zda se nedusí.

Kurj byl hloubkou svého strachu o otčíma omráčen. Lékaři Kurje varovali, že zármutek činí Eldrinsona náchylnějším vůči záchvatům, proto Kurj zajistil speciální opatření. IVV vždy zajišťovalo, aby jeho nevlastní otec měl nejlepší dostupnou lékařskou péči, dnes ráno jej však vzali do nemocnice na doplňkovou léčbu právě proto, aby zabránili incidentu, jako byl tento.

Když viděl Eldrinsona v křečích, tu strašidelnou ztrátu kontroly nad vlastním tělem, cítil Kurj nápor ochranných instinktů následovaný dalším pocitem, který byl těžko definovatelný. Bylo to, jako by se v něm otevřela jáma. Pak přišly vzpomínky, které dávno pohřbil, avšak nikdy nezapomněl. Bylo mu šest let a hrál si s vycpanými zvířaty. Přišla k němu matka se slzami na tváři a vzala si ho na klín, kolébala jej v objetí, hlas měla, když mu říkala ta slova, ta neskutečná slova, zlomený. Odešel. Jeho otec odešel. Zemřel. Zahynul při nehodě...

Eldrinson se najednou uklidnil. Roca vydechla a Althor zavřel oči, poté je znovu otevřel. Na Druhé Ko byla podle jemného uvolnění jejího postoje vidět úleva. Jakmile Eldrinsonova tvář nabrala normálnější barvu, přitáhla si Roca jeho hlavu na kolena a začala muži v bezvědomí tiše broukat.

„Bude v pořádku,“ řekla Ko. „Jen potřebuje spát.“

Roca zpražila Tikala pohledem. „Jste s těmi svými ‚ochranami‘ spokojeni.“

Tiše řekl: „Je mi to upřímně a hluboce líto, Radní Roco. Přěji si, aby existoval jiný způsob. Ale je lepší riskovat to, co se právě stalo, než jeho vraždu.“

Ramena Roce poklesla. Obrátila se zpět k Eldrinsonovi a uklidňovala ho mumláním, které nemohli slyšet. Při tom, jak je sledoval, si Kurj připadal hloupě. Jako by rušil v intimní chvíli. Eldrinson o své epilepsii sotva kdy mluvil, s výjimkou těch nejbližších, což nevlastního syna nikdy nezahrnovalo.

Kurj se však o otázky zdravotního stavu svého otčíma zajímal. Pokud se neurony v Eldrinsonově mozku předráždily, vysílaly abnormální proud elektrického výboje, což způsobilo

záchvat. Kdyby Eldrinson nebyl rhonským psionem, lékaři by jej pravděpodobně vyléčili. Avšak takto by léčba zničila také výjimečná para, která dělala z Eldrinsona tak nadaného telepata. Se současnou lékařskou péčí žil z větší části normálním životem. Jedinými okamžiky, kdy, jak Kurj viděl, měl problémy, byly ty, kdy byl pod extrémním tlakem.

Eldrinson otevřel oči a pohlédl na svou ženu. „Roco?“

„To je v pořádku,“ zamumlala. „Už je dobře. Dobře.“

„Kde –?“

Pohladila jej po čele. „Obřad. V pavilónu.“

„Och. Ano. Samozřejmě.“ Posadil se a promnul si oči, jeho pohyby byly trhané a unavené.

Kurj si vedle Eldrinsona klekl a promluvil tím, co považoval za mírný hlas. „Nemusíš se Slavnosti zúčastnit. Strážé tě mohou doprovodit zpět do paláce.“

Otčím si jej změřil. „Je mi dobře.“

„Co když nevydržíš celý obřad?“ Jak tomu Kurj rozuměl, Eldrinson často po záchvatech spal.

„To nebude problém,“ řekl Eldrinson.

Roca položila svou ruku na jeho. „Možná by ses měl vrátit, Eldri. Vypadáš vyčerpaně.“

Tvář mu znězněla. „Je mi dobře. Opravdu.“ Otočil se k Druhému Ko a řekl: „Dejte mi stimulant.“

Ko krátce pohlédla na Kurje, ten zakroutil hlavou. Nehodlal Eldrinsona ohrožovat drogami, které mohly mít vedlejší účinky.

Jakmile se Kurj postavil, přechnívaje nad každým ve foyeru, Roca se na Druhou Ko zamračila. „Dejte mu ten stimulant,“ řekla.

Jaegernautka se kousla do rtu, což bylo u jindy mírné bojovnice zvláštní gesto. Kurj jejímu dilematu rozuměl. Nemohla neuposlechnout jeho rozkaz, ale odmítnutím Rocy a Eldrinsona se postavila další z větví komplikované mocenské struktury Impéria.

S Althorovou pomocí se Eldrinson postavil, promnul si rukou oči a zakymácel se, pak znovu nabral rovnováhu. Nadechl se a obrátil se k Prvnímu radovi Tikalovi. „Můžeme

pokračovat?“

Kurj málem zaklel. Eldrinson zamýšlel zúčastnit se ceremoniálu? Bez pomoci, která by zajistila, že se nic dalšího nepříhoda, až se budou ukazovat na veřejnosti? Byl ten člověk tak tvrdohlavý nebo prostě jen hloupý?

Přestaň, pomyslela si matka.

Do mysli mu vstoupil její hlas, chladný a opatrný. V soukromí. Tato komunikace patřila jen jemu. Stála a pozorovala ho, zatímco ostatní mluvili tichými hlasy a vymýšleli, co dělat, kdyby se u Eldrinsona začal kolaps projevovat během obřadu.

Potřebuje si odpočinout, pomyslel si Kurj k matce.

Potřebuje být se svou rodinou. Na tváři se jí objevily známky napětí. **Zejména teď, Kurji. Všichni potřebujeme jeden druhého.**

Kurj se zamyslel. Potom se otočil k Druhé Ko. „Dejte mu ten stimulant.“

Ko přikývla a z mysli se jí vyřinula úleva. Ze svého opasku odepnula injekční stříkačku a dala Eldrinsonovi dávku, potom prozkoumala lékařskou náplast na vnitřní straně jeho lokte. Prstem přejela po jejím okraji a stříbrný čtvereček se zbarvil jako kůže, čímž nebyl vidět.

Rada Tikal pokynul k bezpečnostním dveřím na druhé straně foyeru, jako by zval na večeri. Strážný vložil bezpečnostní kódy do panelu vedle dveří a po očích a rukou všech přejela světla ověřující oční pozadí a otisky prstů. Dveře se odvalily, aby odhalily dvojici zdobených portálů s obrovskými zlatými klikami.

Jakmile strážní na dveře zatlačili, otevřely se a do foyeru vplulo ostré dieshanské slunce – spolu s brumláním spousty lidí. Očekávání davu udeřilo do Kurjovy mysli jako moře do vlnolamu. Matka obrátila hlavu, jakoby tím mohla ten empatický útok zablokovat. Althor zůstával netečný, ztuhlul však a Kurjovy vnitřní monitory zaznamenaly vzestup srdečního tepu.

Venku se pavilón vypínal v polokruhové jeviště. Dav Kurj neviděl; jeviště mu odřízlo přední část výhledu a transparent vlající nad vchodem vzdálenější oblasti maskoval. Hodnostáři,

zářící v jasném slunečním svitu, už byli venku z pavilónu, diplomaté v okázalých obřadních šatech a důstojníci v uniformách přeplněných medailemi a stuhami. Ostře kontrastovali s Kurjovou skupinou ve smutečních barvách, výjimkou byla Althorova zářící postava.

Althor sice požádal o dovolení obléci se do černého, na památku své sestry, ale Kurj jeho požadavek zamítl. IVV teď potřebovalo hrdinu a Althor se svou mocnou tělesnou stavbou, s pohledným obličejem se silnými čelistmi a zlatou pokožkou přesně do té role zapadal. Kurj byl v černém spíše proto, aby zvýraznil Althorův vzhled, než aby ukazoval zármutek. Neviděl důvod, proč smutek vyjevovat. Tím Soz neobživne. Tmavé barvy mohly stěží zpodobnit hloubku z její ztráty, kterou cítil.

Palmtop Rady Tikala zacinkal. Přejel přes něj prstem a vzduchem se rozlehl Jakův hlas. „Všichni jsme připraveni, pane.“

„Velmi dobře,“ řekl Tikal. Poté se dvěma strážci po boku vyšel z pavilónu.

Reptání davu se vzedmulo v aplaus: tleskání, zvonění zvonců, výkřiky, tajuplné vábničky dieshanských domorodců. Jakmile se burácení převalilo do foyeru, Roca s Eldrinsonem zbledli. Althor si zachovával netečný postoj, Kurj však cítil, že bratr není ve své kůži. Jen málo empatů mělo rádo davy lidí. Pro rhony bylo takové množství myslí, které se na ně zaměřovaly, trýznivou záležitostí.

Spolu se svými strážci vystoupil Tikal na pódium v blízkosti přední části pavilónu. Jediným náznakem zvýšené bezpečnostní ochrany na něj zaměřené byla slabá deformace vzduchu v jeho blízkosti. Jakmile začal s proslovem, dav se ztišil. Naslouchali chvalořečení Sauscony a provolávali jí slávu, když mluvil o její oběti „za zbavení hvězd metly známé jako hightonský Následník“. Kurj to shledával melodramatickým, mělo to však zamýšlený efekt, vydráždilo to dav.

Z Kurjova chrániče na zápěstí se ozval Jakův hlas: „Imperátore Skolio, jsme připraveni na váš vstup.“

„Dobře.“ Kurj se rozhlédl po rodině. „Pojďme.“

Strážci šli jako první a rozestavili se po stranách dveří jako hlídky předznamenávající jejich vystoupení. Jako další vstoupili Roca s Eldrinsonem následováni Kurjem a Althorem. Všichni byli obklopeni světélkováním v barvách duhy, což znamenalo, že kyberzámky jsou nastaveny na zničení. Při propojení mozků zámky věděly koho a co ochraňovat a jejich čtyři pole se spojila v jedno superpole.

Vlasy jim načechrával větřík. Nelítostné slunce, které bylo malé a bílé, probodávalo oblohu, jež byla zbarvena do bledě červená díky prachu a odrazu rudých pouští pokrývajících větší část planety. Obyvatelnou Dieshu vytvořily biotvořiče IVV, jemnější příbuzní teraformerů. Rozšířily atmosféru natolik, že lidé mohli dýchat, osázely neúrodný povrch primitivními druhy života a naladily biosféru tak, aby se stala pro děti Země přívětivější.

Holovidové kamery sledovaly Rubínovou dynastii a nahrávaly obřad pro diváky tří civilizací. Zprávy budou přenášeny všemi dostupnými způsoby: pomocí lodí, elektrooptickými vlákny, nanosítěmi, pikosítěmi, psibersítí, a dokonce i rádiem.

Konečně Kurj spatřil dav, který na ně čekal. Lidé zaplavili město. V podobě turbulentního moře naplnili čtyřúhelník před pódiem, zacpali každou z ulic, která k němu vedla, viseli na budovách a na zdech. Jakmile se Rubínová dynastie objevila, zvedla se mohutná vlna potlesku a vyvalily se výkřiky, které svou mohutností zaplavily pavilón, až se pódium třásl. Vojáci spěchali posílit podpěry a rámus ještě zesílil, v tom nepřeborném množství hlasů nebylo slyšet vlastního slova. Eldrinson s Rocou zůstali jako přimrazení a zírali na dav a Althor zbledl. Dokonce ani Kurj nebyl na tak silnou odezvu připraven. Opravdu veřejnost tak prahla po spatření samotářské imperiální rodiny, dynastie, která, technicky vzato, dokonce už ani nevládla?

Kurj promluvil do svého komunikátoru: „Jaku, zvládne to bezpečnost?“

„Ano,“ odpověděl Jak. „Jestliže se jim to vymkne z rukou, vraťte se do foyeru. Je to opravdová pevnost. Také máme

připraveny magnetoptéry a ty vás mohou v případě nutnosti odvézt. Na mrakodrapu jsou ostřelovači a dav je skenován lasery s RI mozky.“

„Dobře.“ Kurj kývl na rodinu, aby pokračovala. Vyšli vpřed, vítr jim vlál ve vlasech, a zastavili se vedle pódia, na němž stál Tikal. Lidé stále aplaudovali a křičeli. Kurj věděl, co chtějí, a ukázal na Althora. Jeho nevlastní bratr polkl, udělal však to, co Kurj přikázal, a přešel ke kraji pódia. Ruce měl položené na zábradlí a díval se na lidi, kteří přišli, aby jej spatřili.

Hluk znovu vzrostl. Lidé se na pódium vrhali a potýkali se s vojáky a robotickými hlídkami. Elastická kvázová pole se pod tlakem podvolila, pak odhodila provinilce zpět do zástupu. Nějaká dívka na Althora křičela, ruce rozpřažené, a mladík stojící na zdi byl sražen do vzdouvající se tlačence. Althor stál nehnutě a hleděl na tu scénu. Kurj Althorův strach cítil, ale zpět ho nepřivolal. Bratr vypadal přesně tak, jak IVV potřebovalo, aby vypadal. Jako zářivý hrdina, který přišel bránit svou říši.

Trvalo to dlouho, nakonec však řev zeslábl, odplynul, ustal a přešel v mručení. Tichým hlasem řekl Kurj do svého chrániče na zápěstí: „Teď jdu nahoru.“

„Kryjeme vás,“ řekl Jak.

Když Kurj vycházel na pódium, čekal dav v tichosti. Veřejné promluvy neměl v oblibě, proto je téměř nikdy neprovozoval, dnes však bylo několik slov nutných. Ksaku, vyjmenování Althorových titulů bylo samo o sobě projevem. Kurj dával přednost jedinému titulu. Imperátor.

Rukou ukázal na Althora a promluvil. Zesilovače zvuku jeho slova zachytily, a ta zahřměla nad zástupy. „Dávám vám Prince Althora Izam-Na Valdoriu kya Skoliu, Druhého bojovníka, Im'Rhona Rhonů ze Skolie, Prvního následníka Imperátorova, Pátého následníka na trůn Rubínové dynastie, druhdy příbuzného linii Faraóna, zrozence rhonů, Osmého následníka na Klíč Sítě, Šestého následníka na Klíč Shromáždění.“ Nechal ruku poklesnout. „Dnes dosazuji Althora Valdoriu na místo svého nástupce. Od dnešního dne se stává imperiálním Následníkem.“

A na znamení souhlasu lidé bouřili, na znamení naděje,

kteou jim anděl pomsty nabídl proti nekonečné krutosti války, jež je stahovala k zemi, rok za rokem, dekádu za dekádou, století za stoletím, až neměli žádnou jinou obranu než symbolismus vymodlený z dynastie dlouho zaniklé říše.

4

Císař U jir Qox, těmi, kterým připadal jubiský přízvuk těžký, zvaný Ur Cox, byl hubený muž. Vysoký a štíhlý, dobře se starající o své zdraví. V šestašedesáti letech mu život přidal do obličeje vrásek jen málo.

Až do doby před třemi měsíci.

S rukama spojenýma za zády stál v holé místnosti s lesklými bílými zdmi a sledoval scénu, jež se odehrávala na stěně s obrazovkou: Kurj Skolia vyhlašující svého následníka. Ur Qox zatnul pěsti. Také jmenoval následníka. Svého syna. Člověka, kterého Rubínová dynastie zabila. Ur syna pojmenoval po svém otci, Jaibriolovi I. Tento starší Jaibriol byl čistokrevným Hightonem, myslí, vystupováním i svou aristovskou dokonalostí. Matka Ur Qoxe však byla otrokyní. Poskvnil jsi mou krev, pomyslel si Ur při vzpomínce na svého otce. Stvořil jsi mne méně dokonalým. Ale této nezbytnosti rozuměl. Otec si matku vybral pro její geny. A ona mu dala to, co požadoval, syna, který v sobě měl každý zmutovaný gen potřebný k vytvoření rhonského psiona. To, že tyto geny byly recesivní, znamenalo, že na Ur Qoxovi se žádný jejich rys neprojevil. Nebyl ani telepatem, ani empatem.

Qox v tajnosti pokračoval v otcově díle. Zkombinoval zakázaný genetický výzkum s honem na otrokyni, která by mu poskytla potřebné geny. A našel ji. Spároval Camylliiny rhonské geny se svými a ona mu dala rhonského syna. Jaibriola.

Všechny ty roky, jeho naděje, hrdost na syna, obrovská oběť způsobená kontaminací qoxovské krevní linie – všechno se to rozplynulo. Jaibriol jej nikdy jakožto císař následovat nebude.

Ur se snažil najít útěchu. Jaibriol už nemusel více trpět při

skrývání své rhonské přirozenosti. Ur Qox sám nikdy s touto hrou klamů problémy neměl. Ve skutečnosti mu to šlo k duhu, byl lepším Aristem než ti s rodinně kříženými krevními vazbami. Recesivní povaha rhonských genů mu dovolovala čerpat z výhod genetické rozmanitosti, aniž by projevoval slabost opravdového psiona. Samozřejmě nikdo nevěděl, že jeho matka byla providerem. Otrokyní potěšení.

Provideři byli vzácností. Těch několik vybraných, jejichž sladké utrpení dodávalo aristovským pánům naprostou dokonalost muselo být psiony. 99% jubijské populace byli vykonávající, páteř civilizace. Všechno to byli otroci, pochopitelně. Potřebovali někoho, kdo by je vlastnil. Aristové se o své otroky starali lépe, než by se o sebe postarali oni sami. Qoxe už dávno unavily hysterické skoliánské výkřiky ohledně takzvaného sadismu na Jubiji. Ve svém horečnatém běsnění Skoliáné opomněli zmínit, že jubijští otroci měli v průměru vyšší životní úroveň než Skoliáné. Pokud byste jim dali svobodu, pak by je to jen vystrašilo a dezorientovalo.

A samozřejmě protestovala samotná Rubínová dynastie. Sami byli providery bez majitele. Poslední mezi otroky. Museli být ovládnuti předtím, než zničí povznesenou krásu vesmíru, o jehož vytvoření usilovali Aristové. Stejně jako zničili jeho syna.

Qox zamával rukou. Stěna zprůhledněla a umožnila mu rozhlédnout se po Horním Qoxiru, městě rozkládajícím se pod a za palácem, vznešené metropoli věží a alabastru. Horní Qoxir byl ozdobou bioticky vytvořené planety jménem „Jubova Sláva“ pojmenované po Urově dědovi Jube Qoxovi, jenž založil Jubijskou shodu a navrhl Slávu jako hlavní planetu.

Přivítal jej zdánlivě klidný pohled, slunečné odpoledne s nebem bez mráčku a čistým vzduchem. Sláva byla stále ještě mladou planetou, proto měla krátké, jen šestnáctihodinové dny. Kolem ní obíhalo čtrnáct měsíců, většinou malých, některé z nich však byly obrovské. Na východě visela Mirella, byla téměř v úplňku. Tento měsíc, pojmenovaný po první císařovně, vypadal na obloze giganticky, jako obří drahokam. Jube Qox přikázal, aby byl jeho povrch upraven, takže zářil jako karneol.

O orbitu se s Mirellou dělily další dva malinké měsíce, jeden šedesát stupňů vpředu a druhý šedesát stupňů vzadu, každý se jménem po služkách Ix Quellii, starodávné měsíční bohyně Qoxových předků.

Mirella byla z největší části příčinou obrovských přílivových vln, jež na Slávě byly. Nebyla však největším měsícem. Tato čest patřila Záře, pojmenované po manželce druhého císaře Jaibriola I., který učinil svou sestru Zaru císařovnou. Zara byla od Slávy čtyřikrát dále než Mirella, přesto na obloze vypadala o více než polovinu menší a i ona vytvářela slušné přílivy a odlivy. Jaibriol 1. nechal měsíc upravit tak, aby zářil zlatě. Takže teď daleko na západě tvořil pozlacený srpek.

Viquara, třetí největší měsíc, zářil v půlměsíci na východě. Přestože na obloze Viquara dosahovala jen čtyřiceti procent velikosti Mirelly, byla nejčilejším z trojice měsíců-císařoven a obíhala Slávu rychleji, než se ona sama otáčela. Viquara tedy vycházela na západě a zapadala na východě. Blyštěla se jako diamant, což byl efekt, který si žena Ur Qoxe, když byl po ní měsíc pojmenován, vyžádala.

Nejasný srpek čtvrtého největšího měsíce Slávy byl vidět daleko, daleko na horizontu. G4. Nepojmenovaný měsíc. Výběr jména pro G4 náležel Qoxově následníkovi, Jaibriolovi II.

Teď už to bude navždy G4.

Za Qoxem se otevřely dveře. Věděl, že bez jeho svolení sem nikdo nemůže vejít. Venku stáli strážci a jeho obranné systémy byly v pohotovosti. Přesto, když slyšel, jak se dveře otevírají, pomyslel si, zda bude tento den dnem jeho smrti.

Aniž by se otočil, řekl: „Tak.“

„Buďte pozdraven,“ řekla jeho žena.

Qox se k ní obrátil. V přítomnosti Císařovny Viquary nepotřebovala prázdná místnost žádnou výzdobu. Vybral si ji pro jednu jedinou věc: sexuální krásu. To, že se ukázala být také inteligentní, bylo nepředpokládané aktivum.

Rudé oči jí lemovaly tmavé řasy. Měla klasickou tvář, s kůží jemnou jako sněhobílý mramor. Její vlasy, rovné a černé, se v chladném světle leskly a zářily. I po šestadvaceti letech

manželství si zachovávala perfektní postavu. Nikdy se nenamáhal zeptat, jak si své mládí udržuje. Nyní však byla ještě typičtější představitelkou hightonské krásy než v den, kdy se s ním seznámila, při jejich svatbě před dvaceti šesti lety, kdy jí bylo čtrnáct.

Sterilizoval ji za použití tak diskrétních metod, že to nikdy nezjistila. Vše, čemu rozuměla, bylo, že na rozdíl od předsvatebního lékařského hlášení je neplodná.

Naléhala na něj, aby jí na vytvoření dědiců dovolil použít umělé metody. Samozřejmě že odmítl. Porušovalo to hightonskou víru. Přesto se tak stalo, nesplnilo to však onen záměr poskytnout jí děti, po kterých toužila. Ponechal jí čestný výběr, starobylé řešení praktikované v jejich nejvyšší kastě, kde potřeba dědiců převažovala nad takovými záležitostmi, jako je láska. Nabídl jí, že může spáchat sebevraždu.

Prosila o smilování, plakala, použila mnoho ženských darů, kterými ji obdařila příroda. Nakonec se „podvolil“. Cenou za její život byla přísaha: jakmile najde ženu, která mu poskytne dědice, Viquara dítě přijme za vlastní a nebude se na nic ptát. Tak si císařovna udržela svůj titul a život a Ur Qox měl rhonského syna. A jak slíbila, nedala jeho žena nijak najevo, že chlapec není její. Ur Jaibriola skrýval až do doby před rokem a i pak hrála Viquara svou roli s lehkostí.

Nyní mumlala jméno svého manžela, *Ujûr*, zhedvábňovala je hlasovou odmlkou po první slabice, což byl zvuk stejný jak pro skolianštinu, tak pro jubijštinu, které obě vznikly ze starodávného jazyka používaného před pěti tisíci lety. Přešel k ní a objal ji, rty přejížděl po jejích vlasech. Nikdy se s jistotou nedozvěděl, zda jej miluje nebo zda je vůbec lásky schopna. Na tom nezáleželo. Dala mu, co požadoval, stejně jako mu to dávali všichni ostatní, a to tehdy, když to chtěl, a způsobem, jakým to chtěl.

Kdo se vzpíral, toho se zbavil.

Venku čekali jejich strážci, čtyři muži v hladkých púlnočních uniformách razerů, bezpečnostní policie sloužící císaři. Kolem krku se jim bronzově leskly obojky, což byl jediný vnější znak

toho, že tito důstojníci jsou otroky. Takto hlídání sešli císař s císařovnou do podzemních pater paláce.

Podlaha byla vykachlíkovaná černými a zlatými diamanty, obrovské a vzdušné haly zdobily sloupy. Zářivě bílé pilíře a zdi nebyly vyrobeny ani z diamantů, ani ze sněhobílého mramoru, ale ze směsi těchto dvou materiálů, které poskládali atom po atomu nanoboti. Stejně jako veškerá nanotechnika, nebyli nanoboti žádné kouzelné stroje, ale jednoduché molekuly schopné plnit jednu funkci, v tomto případě zasazovat dané atomy do krystalové mřížky.

Skupinka se zastavila před obrovskými dvojítymi dveřmi Síně kruhů. Jeden z razerů se dotkl svého obojku a dveře se otevřely. Uvnitř naplňovaly kruhový sál prstencovitě lavice s vysokými opěradly, zářivě bílé s rudými brokátovými polštáři na sedátkách. Všechny lavice byly zaplněny Aristy oděnými v třpytivých černých šatech, stovkami Aristů ze všech tří kast: hightonští Aristové řídící vládu a armádu; diamantoví Aristové dohlížející nad obchodem, výrobou a bankovníctvím; a silikátoví Aristové, jejichž úkolem bylo vytvářet sféry potěšení, což zahrnovalo i providery. Všichni měli rubínové oči, lesklé černé vlasy a dokonalé tváře.

Všichni stejně vypadali.

Všichni se stejně pohybovali.

Všichni stejně mluvili.

Všichni stejně přemýšleli.

Sledovali svého císaře a svou císařovnu krácející uličkou mezi sedadly, jež se spolu s dalšími paprskovitě rozbíhala ze stupínku uprostřed Síně. Ur Qox a Viquara se na tento stupínek vyšplhali. Císař pak usedl do zářivě rudého křesla. Na Obsidiánový trůn.

Tři stovky Aristů najednou pozvedly ruce a rozezněly tři sta činelů. Sálem se rozezvučel akord tónů. Bylo to málo vídané vyjádření zármutku, které si zasloužili jen nejvyšší z nejvyšších. Dnes truchlili za hightonského Následníka. V tichosti se zařekli přísahou: Rubínová dynastie za ztrátu Jaibriola II., zářícího syna Jubije, zaplatí.

Soz s laserovou puškou pověšenou přes ramena se u balvanu, který jí dosahoval k pasu, zastavila. Jaibriol si na kámen sedl, drže tašku s počítači.

Nebe se nad jejich hlavami klenulo jako bleděmodrá vaječná skořápka. Na východě jako kotouč odlitý ze zlata zářilo slunce, červený trpaslík. Přestože byla „červená“ hvězda dost žhavá na to, aby se lidskému oku jevila jako bílá, atmosféra Prizmy rozptýlila dostatek jejího sporého modrého světla, takže namísto toho zářila oranžově. Na západě intenzivně a bíle planulo modrobílé slunce. Červeného trpaslíka Soz pojmenovala Rudý a modrobílé slunce Modrý. I když Modrý v průměru dobře třikrát přerůstal Rudého, byl dost daleko na to, aby kotouč Rudého na obloze vypadal více než šestkrát větší. Při pohledu ze Země by byl téměř třikrát větší než Slunce.

Soz s Jaibriolem obklopoval, s výjimkou čistého pásu země před nimi, les. O pár metrů dále se přes spadlé stromy proháněla divoká řeka.

„Je to nádherné,“ řekl Jaibriol. „Zatím nejkrásnější podívaná ze všech.“

Ukázala na kopec za řekou. „Tamhle bychom si měli postavit dům.“

Přikývl a bezděčně se přes modrý pracovní oblek poškrábal na hrudi.

„Vadí ti pyl?“ zeptala se Soz.

„Od té doby, co jsem si vzal poslední lektvar MedCompu, tak ne.“ Potáhl a promluvil přes nos. „Už nemám ani ucpaný nos.“

Při pohledu na to, jak se usmívá, si Soz povzdychla. Její mysl si jej začala představovat bez toho pracovního obleku.

Vyloudil ze sebe podrážděný zvuk. „Dobří bohové, ty myslíš jen na to jedno.“ Ovinul jí ruce kolem pasu a přitáhl si ji mezi kolena. „Vůbec neoceňuješ mé mentální schopnosti, ženo.“

Usmála se. „Oceňuji všechny tvé schopnosti, muži. Jak ty mentální, tak i ty další.“

Tvář mu zlaskavěla. Poté si povzdychl a pustil ji. „Měli

bychom se dát do práce.“

Soz by sice raději objevovala jeho schopnosti, věděla však, že má pravdu. A tak místo toho řekla: „Dobře. Udělej průzkum a já zatím zabezpečím řeku.“

Zasmál se. „Tohle ale není vojenská operace.“

Zašklebila se a zasalutovala mu. „Vpřed.“

Vybrali si místo u řeky, na němž byla malá pláž obklopená palmami s velkými praskavými listy, které, když se o sebe navzájem otíraly, zvučely. Na druhé straně řeky se z břehu kroutily obrovité kořeny. Jediným stromem, který mohl být těmito monstrózními kořeny napájen, byl převrácený kmen tlející ve vodě.

V průběhu další hodiny Jaibriol prozkoumával a Soz pracovala s GeoCompem, přičemž analyzovala vzorky, jež jí Jaibriol přinesl. Výsledky souhlasily s těmi, které získali i na jiných prozkoumávaných místech. Asi polovina listů byla jedlá, čtvrtina mírně jedovatá, zbytek smrtelný. Voda v testech vyšla obdobně. Byla pitná po převaření, i když MedComp předpokládal, že by si časem vůči zvláštní voštinové bakterii v ní obsažené měli vytvořit imunitu. Půda měla tmavozelenou barvu, kterou viděli i na jiných místech, a ta pocházela ze směsi chlorofylů a prsti. Soz předpokládala, že půda bude, pokud objeví, co zasadit, dobře rodit.

Přestože byla Prizma mladou planetou, asi ve věku prekambriální Země, její formy života se vývojově blížily spíše pozemskému období paleolitu. Bujela zde primitivní flóra a v menším rozsahu také fauna. Zvířata se nepodobala ničemu, co kdy Soz viděla. Vzduchem bzučeli zlatí a červení létající tvorové, zčásti koryši, zčásti plazi a částečně také rostliny, kteří měli chitinové krunýře obsahující chlorofyl.

První ohledání, jež provedla zemská sonda poté, co planetu objevila, detekovalo něco jevící se jako humanoidní druh. Pokračující průzkumy odhalily, že oni „humanoidi“ byly ve skutečnosti bizarní rostliny, které se pohybovaly tak, že se nakláněly, až se jejich koruny dotkly země, poté vypustily kořeny, narovnal se, a z původních kořenů se tak staly nové

koruny.

Soz stála na pláži a dívala se přes řeku. Ne druhé straně les řídnul a od břehu se vypínal jílovitý zelený kopec s vrcholem v několika stovkách metrů. Pokud by i tam byla tak dobrá půda jako tady, mohli by s Jaibriolem najít nové bydliště. Přikývla, potom se nahnula dopředu a sundala si lezecké boty.

„Co to děláš?“ zeptal se Jaibriol.

Narovnala se a viděla jej stát o několik metrů níž na břehu „Jdu se brodit.“

„Jak víš, že je to bezpečné?“

„Vykalkulované riziko.“ Ukázala na vodu. „Predátory ani žádné jiné nebezpečí jsme nenašli. Jenom slimáky a brouky.“ I když ti „brouci“ byli spíše koryšovitě rostliny.

„I ti ‚slimáci a brouci‘ mohou ublížit,“ řekl Jaibriol. „Co když ti dají žihadlo nebo něco takového?“

„MedComp tvrdí, že nejsou jedovatí.“

„Ti, které jsme prověřili.“ Přešel k ní, u boku držel pušku. „Více než jen malou část místních druhů jsme prověřit nemohli.“

Rozepnula si límec pracovního obleku. „Pro IVV jsem dělala mapování planet. Tahle dobře zapadá do akceptovatelných standardů.“

„To ale neznamená, že ti něco ve vodě nemůže ublížit.“

„Vezmu si s sebou injekční stříkačku. Jestli mi něco dá žihadlo nebo mě kousne, stříkačka vyrobí protilátku.“

Zamračil se. „Jak? O tomhle světě nemá záznamy.“

„Nějaké jsme jí dali.“ Ukázala na tašku s počítači. „Dokonce i jediný vzorek jí toho řekne hodně a my jich dodali stovky, což je víc než dost na to, aby si zmapovala místní chemii. MedComp už protilátky vytváří.“

Jaibriol si z tváře smetl pylový prášek. „Mohu potvrdit, že MedComp je efektivní. Přesto bys neměla riskovat.“

„Dříve nebo později bychom to zkusit museli. Rizikům se nemůžeme vyhýbat napořád.“

Jemně řekl: „Víš, nechci tě pohrbívat.“ Položila mu dlaň na tvář. „To nebudeš muset.“

„Půjdu s tebou.“

„Jeden z nás by měl zůstat tady. Pro případ, že by se něco stalo.“

„Pak půjdu já.“

„Jaibrioli, na tohle mám trénink.“

Prudce vydechl. Po chvilce řekl: „Budu tě krýt z břehu.“

Dotkla se jeho ruky. „To bude fajn.“

Sundala si šaty, pak si připnula opasek, na který pověsila stříkačku, nůž, palmtop, záchrannou vestu stočenou do čtverečku o velikosti dlaně a lano vyztužené nanovláknem, která jej dělala tenkým jako pavučinové vlákno a pevným jako ocel. Pak vstoupila do řeky.

Kolem nohou jí vířila čistá voda. Nechala ji protéci analyzátořem palmtopu, který si zaznamenal další druhy z bohatého bakteriálního života. Kolem pluly špachtlovité listy a pod nohama jí vířily kameny. Ve chvíli, kdy došla do půlky řeky, sahala jí voda po pás. Otočila se a na pláži uviděla Jaibriola. Zamávala mu a on přikývl, pušku svíraje v rukou.

Soz obrátila tvář k obloze. Kolem ní se blyštil sluneční svit smíchaný z modré a zlaté, čistý a jasný. Přestože lidské oko nebylo dostatečně citlivé na to, aby zachytilo rozdíly v intenzitě světla v momentě, kdy bylo na obloze jedno slunce a ne obě, její upravené vidění zaregistrovalo, že Rudý většinu svého svitu vysílá infračerveně, zatímco Modrý vysílá viditelné a ultrafialové záření. Hustá atmosféra Prizmy, tlustá ozónová vrstva a rozsáhlé oceány pomáhaly křehké lidské obyvatele ochraňovat, ať už před ojedinělými, přesto silnými záblesky Rudého, které zářily jako mnoho sluncí dohromady, nebo před UV zářením Modrého.

Soz svou pozornost obrátila zpět k řece a viděla, že se ve vodě vlní dva stíny. Jeden vpředu a druhý vzadu. Všude kolem to bujelo životem. Prizma byla atraktivním světem, otevřeným a svobodným, možná osamělým, ale když se vezmou v potaz všechny okolnosti, relativně neškodným. Měli s Jaibriolem štěstí.

Prozkoumávala druhý břeh, kde voda vířila v napůl ponořené kleci z obrovských kořenů. Ty měly červené zabarvení s purpurovými skvrnami podobnými mechu. Po nich se plazily provazcovité úponky s listy připomínajícími červené houby.

Soz se propracovala ke kořenům. V těchto místech byla řeka hlubší a točité kořeny, které zúžily její proud, vyhloubily příkop. Vyšplhala se po jednom z nich, jenž vyčníval z vody a tvořil dužnatý oblouk široký jako její pas. Seděla na tom bidýlku, nad hladinou klátila nohama a prstem seškrabávala mechový flíček, aby získala vzorek pro analyzátor.

Pod nohama jí zašplouchala voda. Podívala se a viděla na řece vlnky, jako kdyby hladinu protnul nějaký malý tvor a pak zmizel.

„Soz?“ volal Jaibriol. „Jsi v pořádku?“ Podívala se na něj. „V pořádku.“ zakřičela. Zůstával na kraji a pušku si přehazoval z rukv do ruky Soz předala vzorek mechu do palmtopu a pak začala prstem škrábat po kořenu, aby získala další. Voda znovu zašplouchala.

Její reflexy se spustily a tentokrát se podívala rychleji. Pořád to však nebylo dost rychle; ať už to šplouchnutí způsobilo cokoliv, stačilo to zmizet.

Poslala myšlenku svému páteřnímu uzlu. **Analýza.**

Rušení je pravděpodobně způsobeno živým organismem Nebo něčím padajícím do vody.

Soz se rozhlédla kolem. Nad hlavou se jí obloukovitě vypínalo několik kořenů s hladkým povrchem, pokaňkaným mechem. **Může odpadávat mech?**

Může. Ten by ale pravděpodobně způsobil jiný zvuk.

Hleděla do vody. **Možná se tam dole něco skrývá.** Po chvíli si uzel pomyslel: Odhadovaná pravděpodobnost že se pod kořeny skrývá nějaký organismus – 72%; pod kameny – 48%; že to vyskočilo z vody – 24%; že něco do vody spadlo – 17%; že voda vytvořila náhodné víření – 9%; že z vody vyskočil kořen – 3%; že z vody vyskočil kámen – 0.05%. Odpověď uzlu přišla v normálním rychlostním módu jako slova a ne ve zrychlené směsi dat, která patřila k vysokorychlostnímu bojovému módu.

Usmála se. **Kameny vyskakující z vody?**

Pravděpodobnost je malá, přiznal uzel.

Ty si myslíš, že se tam dole něco schovává?

To je přiměřený odhad. Na jejím palmtopu se rozzářilo modré světlo, které indikovalo, že od uzlu dostává IČ signál odeslaný přes optovlákná v jejím těle do zástrčky na zápěstí, jež posléze signál předala palmtopu. Když palmtop posílal data zpět do její vnitřní biomechanické sítě, světlo zčervenalo. Potom uzel řekl: Navrhuji více tyto kořeny prozkoumat. Vzorek poskytnutý palmtopu naznačuje jiné chemické složení než u zbytku života v této oblasti.

Jak jiné?

Zčásti rostlinné, zčásti krystalické.

To Soz zmátlo. **Dělá to fotosyn –**

Šplouchnutí bylo mnohem silnější.

Kořen pod ní sebou škubnul a shodil Soz do řeky. Jakmile spadla do vody, chňapl ji kolem žeber, sevřel její ruku a další z kořenů se jí omotal kolem pasu. Nato ji kořeny vymrštily z vody.

Její reflexy zareagovaly ještě předtím, než mozek zjistil, co se stalo. S jednou rukou v sevření se otáčela proti směru vinutí kořenu. Zatlačila na něj, aby mu zabránila v rozdrčení žeber. Druhou rukou se propracovávala sevřením kolem pasu a snažila se dostat k noži.

Kořen s ní praštil do vody, až dolů na řečiště. O kameny si podřela tvář a polykala vodu. Nanomedy v těle se pokoušely přemístit vodu z plic pryč, na to, aby ji uchránily před utopením, se však plíce plnily příliš rychle.

Podařilo se jí ruku dostat dovnitř sevření kolem pasu a oběma rukama na něj zevnitř zatlačila. Její hydraulika pracovala na maximum a žár z fúzních reaktorů se rozptyloval do vody.

S náhlým šílenstvím ji kořeny vykoply z řeky a ona zalapala po dechu, vykašlávajíc spolykanou vodu. Stromy a nebe se kolem ní roztočily a na její smysly zaútočil zápach spáleniny. Zahlédla Jaibriolu, který puškou mířil přes řeku.

Soz pokračovala rukou dolů podél boku, až se její prsty dotkly pozdřena na nůž. Vytáhla jej ven a bodla do kořene. Reakce byla okamžitá: kořen s ní mrštil tak, že zády narazila na břeh. Stále bodala a snažila se popadnout dech. Před očima jí

tančily černé skvrny. Biomechanika v těle mohla chvíli pracovat i bez toho, aby ji mysl vědomě vedla, nepředpokládala však, že by to bylo dost dlouho na to, aby jí to zachránilo život.

Znovu zahlédla Jaibriola mířícího na kořeny. Ty ji však vytáhly doprostřed své masy a tam ji držely, čímž Jaibriolovi znemožňovaly vystřelit. V centrální mase se objevily černající jizvy a vzduch byl naplněn pachem spálené dřevě. Ruku necítila, ale uzel udržoval hydrauliku v činnosti a ona stále do sevření bodala. Temné skvrny před očima se zvětšovaly.

S praskavým lámáním jí kořen odpadl od pasu. Za použití osvobozené ruky sekala s ještě větší silou do vinutí kolem žeber znovu a znovu, až povolilo i to. Jakmile sevření polevilo skácela se do vody Ostatní kořeny do ní mlátily, teď, když byla zraněná a když se slepě kroutila skrze jejich vířící propletenec.

Za kotník ji chytla smyčka úponku. Další se jí obtáčely kolem nohou a rukou a jejich houbovitě červené listy ji pokrývaly tvář. Vlekly ji nad vodou zpět do centra kořenů. Zápach spáleniny byl teď ještě horší a Soz se rozkašlala. Kdž byla ve vodě, Jaibriol musel trefit kořeny znovu.

Jakožto zálohový systém byly úponky méně efektivní než kořeny. Řezala do nich, ulamujíc jeden provazec, pak další a další Obtočily se jí ještě více kolem těla, ale teď už slábly a pohybovaly se s nepravidelným šubáním. Stále pokračovala, řezala, řezala, řezala, až vážila víc, než mohly úponky udržet, a ona sjela do vody. Kolem nohou měla stále omotáno několik smyček, ale dobrý tvrdý výkop ji z jejich sevření vystřelil jako šíp.

Dostala se doprostřed řeky a postavila se. Jaibriol utíkal vodou, kterou rozprašoval kolem sebe. Jeho emoce udeřily na její, byla to směs strachu, úlevy a vzteku. Brodila se směrem k němu, a když se setkali, padli si do náruče. Rukama ji objal kolem pasu a pozvedl ke svému boku. Společně vyklopýtali z řeky. Soz se na břehu zhroutila na záda, zpola ležela ve vodě a lapala po dechu. Klekl si vedle ní. „Je ti dobře?“

„Ano.“ Ztěžka se nadechla. „Ta věc byla živá“

Hlasem napjatým zlobou řekl: „Očividně.“

„Tím myslím vnímající.“ Posadila se, při té námaze se zašklebila. „Vědělo to, že jsi to ty, kdo zraňuje, takže mne to drželo před sebou, abys přestal.“

Přelil se přes ni jeho vztek. „Přežila jsi.“ Potom vstal a odešel

„Jaibrioli?“ Soz se vyškrábala na nohy, udělala nejistý krok a spadla na všechny čtyři.

Máš tři zlomená žebra, **informoval ji uzal.**

Tak je oprav, pomyslela si, přestože věděla, že to nejde.

Nanomeda série G přenáší do poškozené oblasti výživu, série H napomáhá zhroucení buněčného detritu v použitelné molekuly, série B –

Nech toho, pomyslela si Soz. **Co moje žebra?**

Potřebuješ usadit kosti.

Nevím jak.

Povedu té. Dej si ruce kolem žeberního koše.

Stále klečela, položila si ruce na žebra a pokoušela se uvolnit. Převzala to za ni hydraulika naváděná uzlem a pohybovala jejíma rukama šťouchajícima do žeber. Uzel sice vytvořil molekuly podobné morfiu na uklidnění bolesti, přesto musela skousnout rty, aby nekřičela.

Srovnání dokončeno, pomyslel si uzal. Doporučuji omezení aktivit, dokud nebude oprava natolik účinná, aby zabránila žebrům znovu se rozestoupit. Také máš v krevním oběhu jed, který ti tam vpravily trny úponků. Syntetizuji protilátku, musíš však odpočívat. Čím více se budeš hýbat, tím bude oběh jedu intenzivnější.

Mohu jít zpět do jeskyně, pomyslela si Soz.

Měla by sis najít něco blíž. Bude výhodné, když budeš mít v tomto případě pomoc osoby Qoxe.

Jeho jméno je Jaibriol.

Omlouvám se. Mé bojové rutiny nejsou přizpůsobeny ke spojování něžných jmen s hightonskými Aristy.

Soz se nervózně zasmála a přetočila se na záda, zírajíc na

kousek oblohy lemovaný korunami stromů. **Proč je na mne naštvaný?**

Obávám se, že mé rutiny nejsou navrženy ani tak, aby analyzovaly emocionální konflikty mezi lidmi, kteří jsou zapleteni v intimitě spojené se sexuální reprodukcí.

Cožpak to nemůžeš změnit?

Myslím, že ne. Přesto mám požadavek.

Soz se zamračila. Uzel si, jako vždycky, když dal „požadavek“, vypočítal, že mu to vylepšení, které chtěl, patrně odmítne. **Jaký?**

Chtěl bych jméno.

Zopakuj to?

Hightonského Následníka jsi titulovala osobním jménem, přesto uzlu ve vlastním těle stále říkáš „uzel“.

Děláš si srandu, že?

Zvážila jsi důsledky, jaké bude mít tvé odmítání mne pojmenovat? Odmlčel se. Jestliže se při své kapacitě válečné zbraně nedokážeš vyrovnat se zahrnutými emočními složkami, jak si myslíš, že se budeš vyrovnávat se současnou situací?

Soz zaklela. **Myslela jsem, že psychologii neděláš.**

Existuje vysoká pravděpodobnost, že mé pokusy selžou, přiznal.

Soz nechápala, jak může pojmenování uzlu cokoliv vyřešit, ale co s ním. **Budu o tom přemýšlet.**

Děkuji. Nyní doporučuji vyhledat bezpečné místo, kde by mělo začít zotavování.

Hleděla na oblohu. **Nejsem si jistá, jestli se mohu pohnout, Uzle beze jména.**

Požádej o pomoc Jaibriola.

Odešel.

Zavolej ho myšlenkami.

Zavřel dveře.

Pokud máš na mysli, že záměrně podnítil svůj

mozek k produkci kytinu, který blokuje neurální receptory zaměřené na přijímání signálů z tvého mozku, pak máš pravdu.

Říkej tomu, jak chceš.

Přesto, pokračoval uzel, má více psíaminových receptorů, než jeho mozek projednání s tebou dává k dispozici. Zvětš svůj KET výstup a stimuluj jeho KAT tak, aby poslal impulsy do neurálních struktur s těmito receptory.

To tu bránu neprorazí. A je to proti pravidlům.

Ve tvém zájmu by však nemělo být bezbranně tady ležet, tak blízko organismu, který se tě právě pokusil té pozřít.

Pozřít?

Ty „kořeny“ jsou pravděpodobně masožravou rostlinou živící se velkými zvířaty.

Svačinkou bych tedy být nechtěla.

Pak zavolej Jaibriola. Obavy z porušení telepatické etikety jsou v tuto chvíli nepatřičné.

Je to víc než jen etiketa. Je to morální závazek. Soz se s povzdechem posadila. **Půjdu zpátky.**

Lepší by bylo –

Uzle, pomyslela si Soz. Už ne.

Vyškrábala se na nohy. Jaibriol nechal pušku vedle jejích šatů, což znamenalo, že byl sám a bez ochrany. Oblékla se, kvůli žebřím opatrně, potom zabalila zásoby a zamířila k lesu.

Její pozornost upoutal modrý záblesk mezi stromy. Probíjela si cestu keři, až našla planinu. O několik metrů dál seděl na kameni Jaibriol a pozoroval ji.

„Myslela jsem, že ses vrátil do jeskyně,“ řekla.

„Chceš se vrátit společně?“

„Můj uzel říká, že bych měla zůstat v klidu. Do těla se mi dostal nějaký jed.“

Vsedě se narovnal. „Budeš v pořádku?“

„Budou. Jen si potřebuji na chvíli odpočinout.“

Přešel k ní a sundal ranec. „Naše zásoby by měly vydržet

alespoň na jeden den.“

Pochybovala, že bude potřebovat tolik času, vzhledem k tomu, že tento den bude trvat 243 hodin. „To je víc než dost.“

Ranec položil a sedl si na zem, potom se s rukama za hlavou natáhl na záda.

„Jsi našťvaný,“ řekla Soz.

Stále se díval na oblohu. „Došel jsem k rozhodnutí.“

„K rozhodnutí?“

„Odcházím.“

Odchází? „Kam?“

„Je konec.“

„S čím je konec?“

„S námi.“

„S námi?“

„Ano.“

„Ach.“ Soz se mu pokoušela dostat do myšlenek, ale jestli věděl, že klepe, tak to nedal znát. „Proč je konec?“

„Půjdu na jih.“ řekl Jaibriol. „Ty můžeš zůstat tady.“

„To je bláznovství.“ Naklonila se nad něj, takže se na ni musel podívat. „Rizika života zde přijmout musíme. Nemůžeme utéct pokaždé, když se stane něco špatného.“

Posadil se, jeho emoce byly zality zlobou, kterou nechal prosakovat natolik, až začala pochybovat, zda přesně ví, co dělá, když mu klepe na myšlenková vrata. „Proč jsi mě prostě nenechala zemřít v mučírně svého bratra? Proč jsi mě vzala sem, aby to mučení trvalo celý život?“

„Co tím myslíš?“

„To je jedno.“

„Mně ne. A ve tvé mysli si číst nemohu.“ Ve skutečnosti mohla, ale to bylo něco jiného. „Pokud mi neřekneš, co se děje, jak to potom mohu napravit?“

„Tohle nejde napravit.“

„Jaibrioli!“

Opřel se o ruce. „Láska je jen fasáda. Literární metafora vytvořená spisovateli. Nikdy ji nepřijmi, protože ti bude vzata. Tak jak jsem to viděl dnes odpoledne. Stejně jako mi to říkáš ty.

Zemřeme tady.“ Pokrčil rameny. „Raději zemřu sám.“

Málem už řekla: *Jak můžeš takhle uvažovat?* Pak toho však nechala. Přemýšlela nad formulací: *Je to absurdní*, ale uvědomila si, že by to asi nezpůsobilo kladnou odezvu. Ani: *To není řešení* nebo: *Tvé vnímání lidských vztahů je pokroucené* nevypadalo zcela správně.

Nakonec řekla: „Jestli odejdeš, pak budu sama.“

„Samota je lidský předpoklad.“

„Nemusí být.“ Dělala to ještě horší? Nikdy v těch rozmluvách o „vztazích“ nebyla dobrá. Snažila se jim vyhýbat, což byla vlastnost, která přesvědčila jejího prvního manžela, aby ji před šestnácti lety opustil. Tíhnutí k mlčenlivosti nebylo tak velkým problémem, to spíš neschopnost diskutovat o skutečných problémech, kterým byl i jeho strach z toho, že její vojenská kariéra z něj udělá vdovce. Vzhledem k Jaibriolově povídavé povaze předpokládala, že tohle diskutování bude opět důležité, a bála se, že to zkazí stejně jako kdysi.

Nyní seděl se zkříženými nohama, hleděl na ruce, které si přesunul do klína. Při tom, jak jej pozorovala, na ni dolehlo jeho mládí. Dvacet tři. Na tom všem ležel jeho nedostatek zkušeností s mezilidskými vztahy. Přemýšlela, jestli se jim kdy podaří uvést celou tu věc do pořádku.

Alespoň to zkus, pomyslel si uzel.

Nechej toho slídění.

Nemám na výběr. Jsem v tobě.

Děkuji ti za konstatování zjevného.

Zaměřováním sarkasmu na mne se problém nevyřeší.

Soz vydechla. Jemně řekla: „Co se stalo v řece – vystrašilo nás oba.“

Jaibriol pokračoval ve studiu svých rukou.

„Oba jsme věděli, že mohu zemřít,“ řekla. Když neodpovídal, zkusila to jinak. „S vědomím vlastní smrtelnosti žiji tři desetiletí, od té doby, co jsem přijala pověření IVV. Na riskování jsem si zvykla. Ale ty ne.“

Jaibriol na ni pohlédl. „Ve svém životě jsem miloval dva lidi.

Svou ošetřovatelku Camylliu, která zemřela. A svého otce.“ Pokrčil rameny. „Teď, když vím, kým je, by stejně tak mohl být i mrtvý.“

Věděla, že jej to zraňuje více, než je ochoten ukázat. „Teď si myslíš, že zemřu i já? Chceš odejít předtím, než se to stane?“

„Ano.“

Mírně řekla: „Nemohu slíbit, že zde nebezpečí nehrozí. Můžeme se mu postavit společně. Zatím,“ ukázala prstem, „můžeš jít na jih. Stejně jsme se ještě nerozhodli, jak tuto polokouli pojmenujeme.“

Ústa mu zaškubala úsměvem. „Soshoni, ty tak slovíčkaříš.“ S výrazem kapitulace si ji přitáhl k sobě a ovinul kolem ní ruce. „Možná bych měl raději zůstat tady. Pokud bych to neudělal, začala bys tu rozdávat jména jako ‚Řeka‘ pro řeku a ‚Rostliny‘ pro rostliny.“

S úlevou se o něj opřela a poddala se únavě. „Máš pravdu. To nesmíme připustit.“

Stáli společně, na severu.

ROK DRUHÝ

rok 358 s.v, imperiálního kalendáře
rok 381 J.s. Jubljského kalendáře
l.p. 2261 gregoriánského kalendáře
rok 5264 i.e, rubínového kalendáře
kolem roku 6277 jótského kalendáře

5

Pochopitelně že své roky poměřujeme v závislosti na době oběhu planety Raylicon. Tento svět je koneckonců prapůvodním domovem pro všechny naše lidi. Jaké však bylo překvapení, když jsme zjistili, že se náš rok délkou vyrovná pozemskému? Chvilkové zamyšlení odhalí, že bychom měli být překvapeni méně. Rasa, která naše předky přesunula na Raylicon, chtěla, abychom přežili; proč by jinak vybrali planetu s podmínkami vhodnými k životu? To, že našli nebo upravili její orbitu tak, aby zajistili, že její rok odpovídal tomu zabudovanému v naší DNA, je další indikací jejich záměru.

Náš ctěný imperiální kalendář je datován slavným založením skolianského Impéria, jeden rok je označen jako 1 s.v., na počest skolianského vzestupu. Země stále používá svůj legrační gregoriánský kalendář, kde Anno Domini 1904 rovná se našemu roku jedna. Spíše jako předpověď než jako inspirace je jubijský kalendář datován zrozením Jubije, takže rok 1 j.s. – jubijské slávy je dle imperiálního kalendáře rokem 33 před s.v, neboli třicet tři let před založením Skolie. Pro ty, kdož upřednostňují předpotopní časové měření, rubínový kalendář začal s vzestupem Rubínové říše. Náš rok jedna odpovídá roku 5477 i.e., kde se předpokládá, že „i.e.“ znamená „imperiální éra“. Jótský kalendář vychází z příchodu lidského života na Raylicon, což je datum, které můžeme určit jen s omezenou přesností.

Ze Ztracené říše od Tajjila Bloodstonea.

Válečná místnost byla vybudována s přesnou a zářící funkcí na vesmírném habitatu známém jako Orbiter. Amfiteátr Válečné místnosti byl zaplněn ovladači, síťovými konzolami a gigantickými robotickými zbraněmi, které v sobě měly telopy.

Vysoko nad amfiteátre viselo mocné křeslo zavěšené pod holodómem zobrazujícím různé části vesmíru. Takže každý při pohledu vzhůru viděl obrysy tohoto křesla na pozadí zářícího

panoramatu holografických hvězd. Příklop naplněný různými aparáty vytvářel pro hlavu kohokoliv, kdo v něm seděl, sluj a opěradla s blikajícími kontrolkami byla obdélníkovými bloky širokými padesát centimetrů. Sít' křesla byla napájena tisíci kanály – a mozkiem muže, který v něm seděl.

Kurj se stal součástí svého trůnu. Exoskeleton zavedl vidlice do jeho kotníků, zápěstí, dolní části páteře a do krku. Pavučina vedení na jeho hlavě prodlužovala mikroskopická vlákna do kůže. Dnes používal virtuální modus, plavil se vesmírem na válečném křižníku *Hrdá Roca* s doprovodnou flotilou, což byly stovky lodí od jednopilotních bojových Jagů až po torpédoborce Hvězdobijce. Lodě byly rozptýlené ve velké vzdálenosti, na miliónech krychlových kilometrech.

Korveta typu Vosa s ním držela krok. V simulaci si velikost nastavil na úrovni své skutečné výšky, což znamenalo, že vypadal proti Vose jako trpaslík. Přestože to byla jedna z nejmenších lodí flotily. Čtyřčlenná posádka ji řídila ze dvou předních sekcí, z hlavy a z hrudníku. Tyto dvě části byly k oddělitelnému „zadečku“ připoutány tenkým stonkem.

Výstup antihmoty, pomyslel si Kurj. VR simulace zobrazila přehled vnitřku „zadečku“ a překryla jím obraz Vosy. Neviditelná magnetická pole byla znázorněna pomocí světélkujících červených křivek. Ty obklopovaly Kleinovu izolační banku, tedy v podstatě trojrozměrnou Móbiovu pásku. V normálním prostoru se vnější povrch Kleinovy baňky zužoval v trubičku, která se vytáčela nahoru, udělala nad baňkou kličku a zpětně se spojila se svým vlastním tělem, kde se jemně stočila tak, aby vytvořila vnitřek, až se rozevřela ve vstup, takže se z vnitřku baňky stal vnějšek.

V Kleinových baňkách užívaných na hvězdných lodích spočíval jeden trik: jakmile se baňka stočila sama do sebe, vytočila se také pryč z normálního prostoru a její „vnitřek“ zabral jak jeho reálnou, tak tu imaginární část. Baňka rozptýlila částice, jež obsahovala, po celém vesmíru a k jejich hmotě a náboji přidala imaginární díl. Proměnlivost imaginárních částí umožňovala baňce schraňovat mnohem více antihmoty, než kolik

by mohla mít v reálném prostoru. Kleinovy izolační baňky antihmotu opatrovaly na hranici reality.

Většina baněk sloužila jako zásobárny paliva. Během letu také sbíraly z kosmického záření roztroušeného v celém vesmíru antihmotu. Vosa každopádně používala baňky ve svém zadečku pro mnohem méně jasné účely. Jedno překlopení vyvolané zbraňovým uzlem a Kleinova baňka se v zadní části zhroutila, čímž vychrstla stovky kilometrů antihmotové plazmy do reálného vesmíru a vytvořila nerovnováhu, kterou plazma okamžitě korigovala – se silou exploze.

Baňka zajištěna, pomyslel si Kurjův uzel **A**. Znázornil ji v barevném spektru, červenou při vstupu a při zužování se barvící do oranžova. Pak baňka, když se přemetem dostala pryč z normálního prostoru, zmizela. Znovu se objevila tam, kde sama sebe prořala, nyní v chvějivě nachové barvě přecházející do červena v místě, kde se stáčela ven, tvoříc tak svůj vstup.

Zobraz v komplexním prostoru, pomyslel si Kurj. Objevil se zbytek nádoby, žlutý, zelený a modrý na kličce nad jejím tělem. Obklopoval ji zelený opar, který naznačoval, že všechny systémy fungují.

Kurj svou pozornost obrátil ven. Flotila se nacházela v hvězdném systému Hammerjack, ve kterém kolem žlutobílého slunce obíhalo šestnáct planet. S flotilou se vznášeli za orbitou nejvzdálenější planety, tak daleko, že Hammerjack nebyl ničím jiným než jasnou hvězdou.

Dej mi přehled místního vesmíru, pomyslel si Kurj.

Zobrazení Vosy zmizelo a v prostoru se vytvořilo nové, odhalující tajemství nejbližšího okolí. Flotila zaujala pozici na kotouči z trosek, který obklopoval sluneční systém, ale ve srovnání s loděmi bylo kamenných kusů málo a byly mezi nimi velké mezery. Místní vesmír se pyšnil přibližně jedním atomem na krychlový centimetr, bylo to prázdnější místo než laboratorní vakuum. Elektromagnetická pole naplňovala „prázdnou“ turbulentní, bojovnou plazmou, která byla na displejích zobrazena v tak zářivé červené a modré, až barvy jakoby kmitaly.

Kurj se zaměřil na vzdálený válečný křižník, zářící kus hmoty na hvězdném pozadí. **Hrdá Roco, ohlas se.**

Připravena, zaduněl válečný křižník.

Umístění cíle? zeptal se Kurj. Objevila se jiskra, vzdálený asteroid ozářený na bílo.

Křižník v Kurjově mysli zavrčel: Ukázka zapojena.

Pokračuj.

Vosa vystřelila vstříc jiskření a Kurj putoval s ní, pluje pulzujícími oblastmi vesmíru. Asteroid se ze skvrnky rozrostl ve skalnaté těleso s průměrem 260 kilometrů. Vosa odhodila zadeček a stočila se pryč, Kurj však letěl dál spolu se zadní částí zaměřující se na asteroid.

Ukaž baňku, pomyslel si Kurj. Znovu se objevilo zobrazení zadečku Vosy, jehož Kleinova baňka svítila jako duch. I když byl teď od asteroidu vzdálen jen několik sekund, neukazoval zadeček ani náznak zpomalení.

Vysunout žihadlo. Tohle přišlo od vzdalující se Vosy.

Ze zadečku se vysunulo masivní žihadlo. Pak celá zadní část narazila do asteroidu a zdemolovala jeho povrch. Žihadlo si probíjelo cestu skrze skálu a zavrtávalo zadeček hluboko do malého asteroidu. VR simulace přepnula zobrazení skalnatého tělesa na skelet, kde ukazovala Kleinovu baňku, jak v něm září.

Kleinovo pole se hroutí, pomyslela si Vosa.

Nádoba se najednou převrátila do reálného prostoru – spolu s veškerou svou uchovávanou antihmotou. Neschopný udržet tolik plazmy na tak malém prostoru, rozmetal zadeček asteroid, byla to exploze řízená plazmou anihilující hmotu. V majestátním tichu se asteroid rozlétl na kousky, z nichž většina byla anihilována. Zbylé trosky se rozprskly do všech směrů a prázdnota se rozzářila fontánami gama fotonů, sprškami částic a planoucimi proudy energie.

Z lodí flotily se vyřinula data: vlnové délky fotonů, rozkládání nukleonů, energetické profily, tlak plazmy, hustota částic, časové stupnice, radiační poškození, trajektorie zásahů a tak podobně, každý údaj prověřený, roztríděný a zaznamenaný.

Test úspěšný, zahučela *Hrdá Roca*.

Kurj odeslal flotile svou myšlenku: **Dobrá práce.**

Z lodí vyzařoval pocit uspokojení.

Pokračujte v testech, pomyslel si Kurj. **Vypínám.**

Vypnuto, potvrdily lodě.

Jakmile Kurj odpojil svou mysl z psibersité flotily, stal se vesmír průhledným. Nyní viděl síť, pavučinu táhnoucí se donekonečna. Hlavní přítomnost jeho mysli ji křivila v rozšiřující se kruhový kopec a jeho periferní myšlenky prstencovitě obepínaly vrchol v soustředěných brázdách, které přecházely ve větší a větší kruhy, jako vlnky po vhození kamene do vody nebo jako znázornění intenzity difrakční matice kruhového otvoru.

Válečná místnost, pomyslel si Kurj.

Kopec se ponořil do pavučiny. Jeho mysl se znovu zformovala v nové oblasti s množstvím dalších vrcholků, které ukazovaly na mnoho telopů pracujících v této části sítě na úkolech podobných jeho.

Brána Ψ pomyslel si.

Zpřístupněna, pomyslel si uzel **A** a brána převedla Kurjovu mysl zpět do časoprostoru.

Kurj si začal uvědomovat hlasy a stroje hučící pod ním a také holografickou hvězdnou zář v kopuli nad sebou. Vyhlédl na Válečnou místnost vzdálenou stovky světelných let od válečných her flotily. Ze sítě byl stále rozcitlivělý, takže nyní mohl v amfiteátru zaznamenávat linie myšlenek. Méně výrazné linky bylo těžké zachytit, robustnější provazce však planuly. Všichni pracovali společně jako dobře promazaný stroj, jeho myslí vyladěni k matematické preciznosti.

Kurjovu pozornost upoutal rušivý provaz, pocit zralé nevinnosti a vitality. Zaměřil se na něj a na křesle se mu aktivovala holoobrazovka, která mu ukázala tělo k této mysli náležející. Tedy skutečně pěkné tělo.

Byla poslíčkem, jednou ze skupiny mužů a žen, kteří sloužili telopům, nebo-li telepatickým operátorům ve Válečné místnosti. Poslíčci přinášeli vodu a jídlo, vytvářeli příjemnou konverzaci a všeobecně telopy vyživovali. Kurj zjistil, že to zvyšuje

výkonnost. Jakmile se telopové odpojili ze sítě, dezorientovaní a unavení, upřednostňovali, když se o ně starali lidé namísto strojů.

Dívka měla na sobě zelenou kombinézu, která se u krku zapínala třpytivou ozdobou. Vlnité hnědé vlasy jí vlály kolem ramen. Přestože to nebyla žádná výjimečná kráska, měla pěknou tvář se sladkým výrazem.

Soubor o subjektu, pomyslel si Kurj.

Zapojuji optiku, odpověděl uzel E. Vedle zobrazení dívky se rozvinuly piktogramy. Pocházela z planety Titrát II v imperiálním Chemickém sektoru. Poté co v tamním chatřcovém městě osiřela, odešla dívka do imigračního centra na jednom ze starportů. Protože nebyli schopni podporovat všechny děti, posílali ty starší pryč, což byl pochybný postup, vzhledem k tomu, že je většina lodí přijímala jako smluvní posádku. Aby zakryli toto porušování dětských pracovních práv, nazývaly je doky oficiálně „svěřenci lodí“ a v podstatě prohlašovaly, že vesmírné lodě jsou jejich opatrovníky.

Tehdy sloužil v imigračním středisku nějaký major IVV G. S. R. Bozner. Protože jej zaujala dívčina sladká přirozenost, zajistil jí zaměstnání poslíčka na Orbiteru. Pracovala tvrdě a svou práci dělala dobře. Ve skutečnosti analýzy naznačovaly, že se do ní několik telopů zamilovalo.

Kurj se zamračil. Poslíčci by měli být příjemní, to ano, tahle dívka však zašla trochu daleko. Odvracela pozornost. A nezáleželo na tom, že neměla ani ponětí o tom, že způsobuje nesoulad. Samotný fakt její přítomnosti narušoval v jeho Válečné místnosti plynulost operací.

Vyhledávač, pomyslel si.

Připraven.

Přepoj mne na bezpečnostní tým ,p‘.

Spojení navázáno. Jaegernaut První Hirsh čeká.

Dej mu přístup.

Jaegernaut, který velel Kurjově soukromé bezpečnostní jednotce, si pomyslel: *Připraven, sire*. Přestože byla Hirshova mysl silná, v porovnání s Kurjovou hřmotnou silou vypadala jeho myšlenka utlumeně.

Hirshi, stáhněte si profil z mého holomapového souboru.

Staženo, odpověděl Hirsh.

Přiveďte subjekt tohoto profilu do mého bytu, procedura 803.

Ano, sire.

Odpojit, pomyslel si Kurj. Pak pozornost obrátil na další záležitosti. Pořád měl ještě před sebou pěkný kus práce.

Dlouhý svah od jezera k domu pokrýval sníh. Uvnitř seděli na posteli Soz s Jaibriolem zachumlaní pod dekou. Svůj jednopokojový domov si postavili tři kilometry od místa, kde před rokem objevili masožravé kořeny. Nazvali je „prizmovskou pastí na lidi“ na počest létacích pastí na Venuši, o kterých GeoComp tvrdil, že jsou si podobné.

V rohu místnosti plápolalo světlo. Aby ve své jediné zbývající lampě na fotobuňku šetřili zdroj, používali ručně vyrobenou svítilnu, do které jako palivo dávali olej z keřů, jež pojmenovali triopsy, díky jejich podobnosti triceratopsům.

Jaibriol si přesunul ruce, jimiž Soz objímal. „Myslíš si, že může být ještě větší zima?“

„Dnes nebo všeobecně?“

„To je fuk.“ Vydechl. „Jen potřebuji mluvit. Tohle čekání mne ubíjí.“

Soz se pohnula. „Když jsem se naposledy dívala na roční odhad GeoCompu, bylo to to samé. Okolo sedmi a půl pozemského roku a máme tady začátek zimy.“ Stejně to nebyla opravdová zima, vezmeme-li v úvahu způsob, jakým se měnila vzdálenost od Modrého, když obíhali kolem Rudého. „Možná se znovu oteplí, až se dostaneme na sluneční stranu.“ V to doufala. Už deset hodin sněžilo a do svítání zbývalo ještě dalších sedmdesát hodin.

Znovu si poposedla, jak se snažila dostat do pohodlné pozice. „Ted' bych k pohybu potřebovala nákladní jeřáb z přístavu.“

Jaibriol položil ruku na její vzdouvající se břicho. „Cítíš ho, jak kope?“

„Jako do balónu.“

„Je to normální?“

„Nevím. Nikdy předtím jsem dítě neměla.“

Vrátily se k ní vzpomínky, které dlouho ukrývala. Vzpomínky na to, jak před sedmnácti lety potratila, když přišla o jediné dítě, které kdy zplodila. Spolu s Jatem, manželem, hluboce truchlili. Nebyla však schopná o tom mluvit a tím jej přinutila, aby se se svou bolestí vypořádal v tichosti. Neschopnost podělit se o své pocity byla jedním z důvodů, proč se s ní později rozvedl. Obviňovala se. S Jaibriolem na tom však nezáleželo. Rozuměl jí beze slov, což jí z nějakého důvodu umožnilo otevřít se mu tak, jak to ještě před nikým neudělala.

Cítila, že Jaibriolova mysl objíždí její a hledá jejich syna. Mozek miminka se sice ještě nezformoval natolik, aby vytvořil vědomou myšlenku, přesto už se všichni tři na celkem primitivní úrovni dělili o jakési spojení.

Jaibriol ji pozoroval. „Jsi v pořádku?“

Přikývla, načež s další kontrakcí zasténala. „Až na tohle.“

„Neměla bys provádět to dýchání, které nás učil MedComp?“

„Na to se nemůžu soustředit.“

„Možná bys svůj uzel mohla naprogramovat tak, aby to dělal za tebe.“

To stálo za zkoušku. **Dávej pozor**, pomyslela si.

Na příjmu, odpověděl uzel.

Můžeš s mým tělem dělat ty dýchací věci?

Mohu určitým způsobem převzít kontrolu nad tvými svaly. Přesto jsou tvé přirozené reakce pro porod přizpůsobeny lépe.

Jaibriolovo čelo se zvrásnilo ve snaze tuto tichou konverzaci sledovat. „On to neudělá?“

„Chce, abych tu práci odvedla sama. Říká, že jsem v rození dětí lepší než on.“

Usmál se. „Předpokládám, že ano.“

Přišel další stah a Soz zasténala. Trval celé věky, i když uzel prohlásil, že to nebyly ani dvě minuty.

Jakmile se uvolnila, Jaibriol řekl: „Teď jsou častější než předtím.“

Časový interval mezi kontrakcemi činí přibližné dvě minuty, nabídl se uzel.

„Můžu říct – co to –?“ Soz zalapala po dechu, když jí po stehnech začala stékat voda a vsakovat do postele.

„Ne!“ Jaibriol ji stisknul ještě pevněji. „Co to je? Co se děje?“

Jaibriol by se měl zklidnit, pomyslel si uzel.

Nemáš něco užitečnějšího, než je tohle? zeptala se Soz.
Jako například, co se to ksakru právě děje? Potrat?

Praskla ti voda.

Ach. Zaplavila ji úleva. **To je normální, že?**

Ano. Mám trošku starost, protože voda obvykle praská před tímto porodním stádiem.

Jak je to dlouho, co porod začal?

Deset hodin.

„Co se děje?“ zeptal se Jaibriol. „Co říká?“

„Že jsem v pořádku.“ S úsměvem dodala: „Až na to, že nemůžu dýchat, když mě takhle tiskneš.“

„Ach. Promiň.“ Povolil sevření. „Co je to za tekutinu?“

„Praskla mi voda.“ Přišel další stah a ona prudce vydechla.

„Vzpomínáš? MedComp říkal, že je to normální.“

„Pak je všechno v pořádku?“

Uzle? zeptala se.

Zapojuji oční nerv. Vytvořil přehled dat, která ukazovala krevní tlak, puls, dechovou frekvenci a tak podobně, pro ně oba, pro Soz i pro dítě.

„Vypadá to dobře,“ odpověděla Soz. Jaibriol naklonil svou hlavu nad její, přičemž cítila tlak jeho mysli, dotýkala se jí jemně, tak jak se to učil.

„Vidíš ho?“ zeptala se.

„Matně.“ Zněl mnohem uvolněněji. „Vypadá dobře.“ **Taky se cítí dobře.** Jaibriolova myšlenka zahalila Soz a jejich syna pocitem tepla.

Usmála se. **To tedy ano.**

Jaibriol se posunul a sedl si tak, že se opíral o zeď za sebou, a přitáhl si ji k sobě. To, jak se s napnutýma nohama opírala,

byla jedna z mála pozic, které ulevovaly její váze.

Dostavila se další kontrakce, a tak začala s těmi zpropadenými dechovými cvičeními MedCompu. Během několika dalších stahů seděli v tichosti, přerušované Soziným dýcháním.

„Tohle není to, co jsem čekal,“ řekl nakonec Jaibriol. „Myslel jsem, že to půjde mnohem rychleji, že to bude větší dobrodružství.“

„To přijde později.“ Soz se ušklíbla. „Začne po narození a v následujících dvaceti letech to bude čím dál horší. S mými mladšími sourozenci to tak každopádně bylo – áá!“ Přišla další kontrakce, bylo to, jako by se v ní kodrcavě otáčel nákladák, a tak oddychovala a funěla. Jakmile stah odezněl, zabrbkala: „Ta cvičení nesnáším. Nepomáhají.“

„Jsou opravdu nezbytná?“

Uzel? pomyslela si. **Můžu s tím přestat?**

Když chceš, odpověděl. Slouží k tomu, aby ti porod usnadnila. Pokud ti vadí, pak nesplňují účel.

„Uzel říká, že můžu přestat, pokud chci,“ řekla Soz.

Hlášení stavu, pomyslel si uzel. Dilatace krčku je deseticentimetrová, branka zašlá na 98%, poloha +4

Co to má krucinál znamenat? zeptala se Soz.

Budeš rodit. Navrhuj, abys vypila více vody.

Jaibriol pozoroval její obličej. „Co se děje?“

„Uzel říká, že budu rodit.“

„To víme. Takže kde je dítě?“

„Nevím. Můžeš mi donést trochu vody?“

Jaibriol se od ní odtáhl, aby se dostal k nádobě s pročištěnou vodou postavené na zemi. Otevřel ji a tekutinou naplnil široké víko.

Vypila to všechno. Když si dolévala, tělo jí zachvátil další stah, až pohárek upustila a rozlila vodu po posteli.

„Aá!“ Lapala po dechu a snažila se znovu nabýt důstojnost „Tohle je horší než běhání po opičí dráze.“

Jaibriol se vzmohl na úsměv. „To musí být fajn cvičení“

Zabrbkala, nato si znovu nalila vodu a napila se. „Raději bych

tu opičí dráhu. Proč toho nenecháme a nedokončíme to zítra?“

„Soshoni.“

„Dobře, byl to jenom nápad.“ Když se zasmál, přitáhla si jej zpátky k sobě.

„Myslíš si, že se to bude zhoršovat?“ zeptal se.

„Netuším. Ale ráda bych už tohohle klučíka vytlačila ven“

Rozrušeně si sedl. „Budeš *tlačit*? *TEĎ*?“

„Myslím, že ano.“

Jaibriol stahal všechno z postele a obklopeni všemožným vybavením se usadili na podlaze. Převařenou vodou z velké termosky si umyl ruce, potom otevřel sterilizační box, jehož obsah rozložil na posteli tak, aby na něj Soz dosáhla: injekční stříkačka chirurgické nůžky, lékařské kleště, ručníky, několik pokrývek, které utkal za použití příze, jíž vyrobil z konopí z jejich úrody. Jakmile byl zpět na posteli, nahnula se Soz dopředu a on se za ní vsunul s nohama obepínajícíma její tělo. Přišlo na ni další nutkání zatlačit proto se vzepřela lokty na jeho stehnech a mohutně se prohnula.

A tak to pokračovalo, Soz znovu a znovu tlačila. A znovu. A znovu. Celou hodinu.

Dvě.

Tři.

Soz zasténala, po tváři jí stékal pot. „Proč nejde ven?“ Cítila od jejich syna mírný neklid, neuspořádaný a nezaměřený.

Jaibriol se zpoza ní vysunul, kolem těla jí hromadil polštáře. Potom se přesunul mezi její nohy. „Soz! Já ho vidím!“

Znovu zatlačila, pohled zakalený únavou, pot jí stékal do očí.

„Tady má hlavičku,“ řekl Jaibriol. Cítila, že ji jeho kotníky na rukou tlačí na stehna, což znamenalo, že se rukama dotýká jejich syna. Zaúpěla a zatlačila, zaúpěla a zatlačila – a vykřikla s tím, jak ji zaplavila nová bolest, která jako by ji chtěla roztrhnout.

„Pojď, chlapečku,“ říkal pořád. „Pojď. Máš na to. My jsme tady. Pojď – ach, bože, Soz, ten je *nádherný*!“

Znovu zasténala a zatlačila, příliš vyčerpaná na to, aby odpověděla.

„Soz!“ V Jaibriolově hlase zazněla panika. „Má kolem krku omotanou pupeční šňůru –“ Hlas jako by mu odumřel. Nato: „On nedýchá – ne! Jai! Děťátko, *dýchej*. Soz, vytlač ho ven úplně!“

Zatnula zuby, ještě více se prohnula – a cítila další nápor tlaku. Okamžitě se pokusila posadit, nedbajíc na bolest, krev nebo placentu, která z ní ještě měla vyjít. „Dýchá? *Co se děje?*“ Nahnula se dopředu a spatřila malinký uzlíček, pokrčené děťátko v náruči svého manžela.

Dýchající děťátko.

Soz slyšela vzlykání a uvědomila si, že je to její vlastní. Jaibriol dokončil zasvorkování a ustřížení pupeční šňůry. Se slzami kanoucími mu po tváři jejich syna zvedl a podal jí ho. I Soz cítila, že jí tečou slzy. Na dítě brumlala a i jinak vydávala hloupé zvuky, o kterých by nikdy, ani za miliardu let, nepředpokládala, že by je mohla vypustit z úst. Ona *brumlala*, proboha. Dítě na ni vzhledlo, jakoby poznávalo její hlas, a ona se znovu rozplakala.

Jakmile jeho ústa nasměrovala k bradavce, došlo mu to a začal sát, blaženě a silně. Jeho spokojenost ji zahltila a byla to zcela vědomá myšlenka. Zatímco jej chovala v náruči, sedla si a opřela se o stěnu. Jaibriol si domyl ruce a s překříženými nohama seděl před ní. Držel ručníky, termosku s horkou vodou a mýdlo.

Při pohledu na syna Soz řekla: „Jaibriol Třetí.“ Pohlédla na svého manžela. Jaibriola Druhého. „Nemohu tomu uvěřit.“

„Toho jména nebudeš litovat.“ Rukou si přetřel svou vlhkou tvář, čímž stíral slzy. „To přísahám, Soz. Vyroste tak, že si zaslouží být součástí jak qoxovské, tak Rubínové dynastie.“

Usmála se. „Ale předtím, než bude vládnout říším, bychom mu měli umýt zadeček.“

Jaibriol se zasmál a překryl jejich syna ručníkem.

6

Spojené světy.

Císař Ur Qox dumal za stolem, seděl v křesle s jedním loktem opřeným. Jeho osobní strážci stáli po obvodu kanceláře, ale vzhledem k tomu, že ukryté zbraňové systémy zabíjely mnohem rychleji, než by to dokázaly lidské reflexy, bylo to spíše pro efekt než kvůli obraně. Zdi vyrobené z černého diamantu se třpytily, byly to krystaly vytvořené molekulárními sestavovací atom po atomu. I přes své jméno byla jeho molekulární struktura jiná než u skutečného diamantu. Pohlcoval veškeré viditelné světlo, čímž vytvářel svou charakteristickou černou barvu. Vysoko nad hlavou se strop ohýbal v dóm z černého diamantu s koulí z bílého diamantu, která, ozářená zevnitř, svítila v jeho středu. Topazová podlaha žhnula bodovými světly sestavenými do geometrických obrazců.

Deska pracovního stolu sestávala z elegantní černé holoobrazovky. V tuto chvíli se nad ní vznášela holomapa, která rotovala tak, aby Qoxovi umožnila prohlédnout si své hvězdné systémy.

Spojené světy. Hádanka.

Chtěl je. Více však chtěl Skolii. To by byla odplata za jeho syna. Chtěl lidi Skolie, bohatství, zdroje, telopy, psibersíť. Všechno. Nejvíce ze všeho ale chtěl Rubínovou dynastii, která by před ním klečela v řetězech s otrockými obojky na krku.

Tak se vrátil zpět k původní myšlence. Země. Použitelnější byla jako spojenec než jako nepřítel.

Z opačné strany místnosti se ozvalo cinkání šperku o šperk. Qox vzlédl a spatřil císařovnu, která jej pozorovala ode dveří a stála *zrovna* tak, jako by se zase chystala dveře zavřít, s náznakem toho, že má i jiná potěšení.

Qox si palcem a ukazovákem promnul kořen nosu. Věděl, co císařovna chce. Minulou noc přijela delegace ze Sfingy a vedl ji jeho starší bratranec. Corbal Xir, syn sestry jeho dědečka. Císařovna chtěla Xirovi ukázat, že má císařovu náklonnost pro případ, zamýšlel-li by Corbal podkopat její pozici z důvodu vylepšení si své vlastní. Qox na ty jejich intriky neměl čas a ji ignoroval tak, jako už předtím ignoroval Corbala. Brzy odešla.

Qox pracoval dál, plánoval, kul pikle, dumal. Nakonec kolem

něj zavanul chladný večerní vzduch vpouštěný potrubím ve zdech paláce. Živoucí mřížky použité k výrobě potrubí obsahovaly samoreplikační nanoboty, každý z nich měl v sobě pikočip obsluhující kvantové přeměny. To vše dohromady vytvářelo pikosíť, kterou si naprogramoval tak, aby mu vyhovovala. Jakmile mu systém závanem vzduchu dal vědět, že přišel večer, svou práci odložil. Stejně se po večeři do své kanceláře vrátí; jako většina lidských bytostí na této planetě se šestnáctihodinovým dnem, i on spal jen každou druhou noc.

Viquaru našel v jejich osobním apartmá v nejvyšším podlaží paláce. Obrovská ložnice s bílými diamantovými zdmi, zlatým nábytkem, zlatými vázami a sochami ze sněhobílého mramoru kolem celého obvodu a s kobercem utkaným z temného zlata, plyšové kovové slitiny měkkostí podobné sametu, byla téměř negativem jeho kanceláře.

Viquara se usadila v křesle, které bylo vyloženo rudými brokátovými polštáři. Sledovala obrazovku na zdi a na ní honosné obydlí oblíbeného providera. Jeho stěny byly potaženy tmavými závěsy, purpurovými a těžkými, a v místnosti stály urny z černého mramoru. Jediné světlo přicházelo z ametystové lampy matně svítící v rohu místnosti. Na stupínku byla umístěna postel pokrytá povlečením, které ladilo s pochmurnými závěsy.

Na posteli ležel stočený v embryonální poloze mladík kolem dvaceti, hleděl do prázdna, rukama objímal polštář. Měl velké oči, jemné kadeře a mohutnou tělesnou stavbu, kterou Viquara měla u svých otroků radosti ráda. Qox chlapce nepoznával, ale to nic neznamenalo. Stejně tak neznal ani všechny kousky v její sbírce exotické hudby.

Qox přešel za císařovno křeslo. „Je mu zle?“

„Nevím,“ vzdychla. „Koupila jsem ho od obchodníků z Corbalovy delegace. Takto stočený je od chvíle, kdy ho doručili.“

Z chlapcova katatonického chování Qox usoudil, že hoch se v otroctví nenarodil a měl potíže se mu přizpůsobit. Jedna z fregat pronásledujících skolianské lodě jej pravděpodobně nabrala ze zajatého plavidla. Fregaty, kterým skolianská

propaganda říkala piráti, nenesly žádné vojenské identifikační znaky, pochopitelně; jejich asociace s ESCommem, chcete-li Jubijským vesmírným velitelstvím – Eubian Space Command, by nebyla, vzhledem k citlivé povaze jejich práce, politicky vhodná. Zabezpečovaly však tolik potřebný příliv nových providerů do omezených genových fondů jubijských psionů.

Přesto, něco na tomto otroku mu nesesdělo. Ten mládenec vypadal povědomě.

„Odkud je?“ zeptal se Qox.

„Z Onyxového sektoru.“ Viquara dál chlapce pozorovala. „Jen tak tam leží. Myslím, že s ním není něco v pořádku.“

Qox se zamračil. Zákon prodej poškozených otroků zakazoval. „Máš nějakou fakturu nebo záruční list?“

„Fakturu,“ řekla. „Záruční list ne.“

Popuzeně se zeptal: „Proč jsi jej kupovala bez něj?“

„Líbil se mi.“

Odtáhl křeslo a usadil se vedle ní. Odděloval je stůl z černého diamantu, na kterém byla křišťálová karafa a poháry. Nalil si trochu vína, nehtem poklepával po křišťálové sklenici, aby dal najevo, že vnímá Viquarinu přítomnost, jak tomu velela etiketa, pak se znovu se usadil a mladíka začal sledovat. Něco jej na něm přitahovalo. Poznání. Ale proč?

„Yale,“ řekl.

Viquara na něj krátce pohlédla. „Yale? Kdo to je?“

Usrkl vína. „Bylo to na triku. Ten chlapec ho měl na sobě.“ Zvýšil hlas. „Maximiliáne.“

„Přítomen,“ řekl počítač.

„Definuj slovo, ‚Yale‘ v kontextu s následujícím: je to napsáno na bílém tričku s krátkými rukávy bez límce. Má ho na sobě chlapec kolem dvaceti.“ Odmlčel se, když si vzpomněl na více.

„Také má na sobě ty protivné modré kalhoty, které exportují Spojenci. Džiny. Co v tomto kontextu ‚Yale‘ znamená?“

„Pracuji na tom.“ Po chvilce Maximilian řekl: „Pravděpodobně se to vztahuje na pozemskou vzdělávací instituci stejného jména.“

„Země.“ Qox vypil víno a dával si dohromady vzpomínky. Jakmile se vše propojilo, nahlas zaklel.

Viquara znehybněla. „Jsi roztrpčen?“

„Už jsem se s tím chlapcem setkal. Při společenské akci pořádané loni během mé státní návštěvy na Zemi.“ Qox zasupěl. „Na té bizarní věci, které říkají ‚piknik u bazénu‘.“

„A on byl na té akci sluhou?“

„Ne. Hostem. Je synem Jacka Tarringtona, senátora spojeneckého Kongresu.“

Viquařiny perfektní rty vykroužily úsměv. „Takto padají silní, má lásko. Jeden po druhém.“

Samozřejmě že měla pravdu. Bohužel, v tomto případě „právo“ a politický prospěch nebyly ve shodě. „Maximiliáne.“

„Přítomen.“

„Necht’ nového providera Císařovny Viquary doručí sem nahoru.“

Viquara jej obdařila plachým úsměvem, který, jak věděl, měl zamaskovat neklid. „Pročpak to? Raději bych byla s tebou.“

„Viquaro, toho nemůžeš mít.“

„Proč ne?“ Když Qox nic neříkal, změnila svůj postoj v jemnou pózu, která slibovala mnohá potěšení, pokud by bylo po jejím. „Mohl by posloužit nám oběma, můj milovaný.“

Qox jen zakroužil hlavou. Dál usrkával víno, rozjímaje nad touto novou situací s Tarringtonovic chlapcem.

O několik minut později Maximilian řekl: „Eskorta, kterou jste povolal, čeká v předsálí.“

„Pusť je dovnitř.“ Qox se i s křeslem otočil tak, aby se díval směrem ke dveřím, a čekal, až to udělá i Viquara.

Stěny kolem nich se leskly jako sních potažený ledem. Na druhé straně místnosti se otevřely dveře a vstoupili čtyři razeři s chlapcem. Někdo jej oblékl do tmavozelených sametových kalhot, které mu obepínaly dlouhé nohy a zvýrazňovaly jeho atletickou postavu. Košili měl ze stejného materiálu, s nabíranými rukávy a koženými tkanicemi vepředu. Ať už jej oblékal kdokoliv, nechal tkanice rozvázané, čímž byla odhalena jeho mužná hrud'. Kadeře v barvě jílu se mu v hojné míře

obtáčely kolem límce košile. Na obojku kolem krku se mu blýskaly diamanty, jako se blyští voda na slunci, stejně tak pouta na zápěstích a na kotnících. Všechno bylo dokonáno jeho bosýma nohama, díky nimž vypadal jako divoké lesní stvoření, které císařovna ulovila.

Viquara se nadechla. Podívala se na Qoxe, nyní vážného, aby mu dala najevo, jak moc tohoto mladíka chce. Zakroutil hlavou na znamení odmítnutí, ale byl to jen nepatrný pohyb.

Razeři hocha přivedli na místo, kde Qox s Viquarou seděli. Jejich vězeň se pohyboval jako stroj, obličej sinálý. Jeden z razerů jej šťouchnul do ramene a chlapec se s očima sklopenýma svezl na kolena. Pohyboval se s tou neohrabanou grácií sportovce, který se zrovna naučil, jak si klekat před hightonskými Aristy.

Razeři si samozřejmě neklekali; to by ohrožovalo jejich schopnost plnit svou funkci. Qox třem z nich pokynul, aby se rozestavili ke sloupům podél místnosti. Čtvrtému řekl: „Dones mu křeslo.“

Razer přinesl čtvrté křeslo a postavil je tak, aby bylo otočené směrem ke Qoxovi, pak se za něj postavil.

Qox promluvil anglicky. „Můžete se posadit, pane Tarringtone.“

Chlapec s trhnutím zvedl hlavu, pravděpodobně překvapený tím, že slyší svůj jazyk. Nebo své jméno. Qox pochyboval, že je slyšel od chvíle, kdy byl zajat. Obchodníci si jej zapsali jen jako číslo v inventáři.

Mladík se zvedl a sedl si do křesla, napjatý, jeho pohled přebíhal z císaře na císařovnu, ve tváři se mu zračila nerozhodnost.

S jedním předloktím položeným na opěradle křesla si jej Qox prohlížel. „Jessie, že? Chlapec Jacka Tarringtona?“

Jessie polknul. „Ano, Vaše Veličenstvo.“ Stále seděl na okraji křesla a nenakláněl se ani dopředu, ani dozadu.

Poté co jej nechal chvíli čekat, Qox řekl: „Buď ujistiťen, že jsi váženým hostem mé domácnosti.“

Jessieho emoce vypluly ven: naděje, strach, zmatek. V

pravém slova smyslu vyzařoval kvalitu, kterou v určité míře měli všichni empaté, příslib *naplnění* pro kteréhokoliv Arista, který by si jej vzal za providera. Qox se pokusil tento efekt utlumit. Většinou se kontroloval lépe, avšak Jessieho neobyčejná empatická síla činila obtížným zůstat nezasazen. Nyní chápal, proč Viquara chlapce koupila i bez záručního listu. Byla škoda, že ho museli vrátit Spojencům.

Jessiemu konečně došlo, že byl osloven císařem Jubije a neodpověděl. Kvapně promluvil: „Já – jsem poctěn, sire. Vaše Veličenstvo.“

Qox čekal, aby Jessiemu umožnil vstřebat vystrašené znepokojení z toho, že urazil císaře. Pak řekl: „Císařovna Viquara mi sdělila, že tě vysvobodila z politováníhodné situace. Co se stalo?“

„Jel jsem ke strýčkovi na jarní prázdniny.“ Jessie se zasekl. „Tím myslím školní prázdniny. Ale piráti –“ Ztuhl, když si uvědomil, kdo jsou jeho posluchači. „Jubijská fregata vstoupila na naši loď, okradla pasažéry a –“ Hlas se mu zlomil. „A mě vzali. Na prodej.“

Qox zehrál svůj první výstup. „Jsi volný muž. Není naším zvykem držet zahraniční hodnostáře proti jejich vůli.“

Jessie na něj zíral. „Vaše Veličenstvo?“

„Vrátíme tě tvému otci. Než odjedeš, jsi naším ctěným hostem.“ Podíval se na starožitné hodiny na zdi, poté se pohnul, viditelně připravený vstát. „Přijmi, prosím, mé politování nad tím, co se stalo. Bud’ ujištěn, že všechny zúčastněné strany budou potrestány.“

Jessie se začínal třást, podléhaje důsledkům všemožných šoků, jež prožíval. Qox předpokládal, že to pro něj musí být těžké, jednu chvíli týraný, nato ctěný host nejmocnějšího muže na světě.

Qox vstal a podíval se na razera, který stál za Jessiem. „Připravte panu Tarringtonovi Velvyslanecké apartmá.“

Strážný se uklonil. „Ano, sire.“

Qox na Jessieho kývnul, jako že je propuštěn. Podíval se na Viquaru a dodal: „Doprovod’te mne, ženo.“

Při jeho tónu zamrkala. Postavila se však a počkala, až strážě Jessieho odvedly z místnosti.

Jakmile byli sami. Qox řekl: „Maximiliáne, dej mi vše, co máš o Jacku Tarringtonovi ze spojeneckého Kongresu. Zejména chci vědět, zda je zapojen do současného vyjednávání o smlouvě mezi Jubijí a Zemí.“

„Vyhledávám,“ odvětil Maximilian.

„Doprovod'te mne, ženo?“ Viquara si dala jednu ruku v bok. „Kam tě mám doprovodit?“

Pomalů se na ni usmál. „Víš, drahá, je těžké potěšit mne jako manžela. Jsem chladný. Nelítostný. Posedlý prací. Pro tak citlivou duši, jako máš ty, je to agónie, být uvězněna v tomto manželství bez lásky.“

Po tváři jí přeběhl neklid. „O čem to mluvíš?“ Ruku z boku spustila. „Žádná žena nemá lepšího –“

Prstem se dotknul jejích rtů. „Jsi ta nejosamělejší žena na světě. Ach, ty mne obdivuješ, považuješ mne za báječného vůdce, za muže, který předvídá budoucnost v míru a v prosperitě pro Spojené světy a pro Jubiji, naši lidé pracující dohromady, osvobození od té brutální války vyvolané zlomyslnou imperiální Skolií. Mé povinnosti mi však nezanechávají na tebe, sladký kvítek uvězněný mezi krutými intrikami královského dvora, čas.“

Ostražitě jej sledovala. „Sladký kvítek, jistě.“

„A samozřejmě že jsem vážně dotčen neomluvitelným zacházením, kterého se dostalo mladému Tarringtonovi.“

„Samozřejmě.“

„Jakožto císař bych tyto myšlenky vyjádřil manželce, jež je pro mne obrovskou oporou.“ Rozhodil ruce. „Ale vzhledem k přehrší svých povinností nemám čas našeho spojeneckého hosta zabavovat.“

„Ten tvůj sladký kvítek čas má, vezmu si to na starost.“

„Jistě.“

Její výraz se změnil a stával se tak přesvědčivě roztomilým a politováníhodným, že vypadala jako někdo jiný. „Mám tak strohý život, bez přátel a manžela, který na mou existenci

zapomíná. Měla bych si dát pozor, abych nestrávila příliš mnoho času s tím okouzlujícím mladíkem, který tolik trpěl v rukou těch odporných pirátů – ach!“ Dala si ruku k ústům a tváře jí zalil kouzelný ruměnc. „To slovo bych neměla používat. Co kdyby mne někdo zaslechl.“

Qox sledoval její přeměnu a divil se, jak to, že to umí tak dokonale. Hrála to stejně i tehdy, když mu přísahala svou vášeň? „Můžeš to udělat tak, aby tomu uvěřil?“

Její výraz jemnosti se vytratil a nahradila jej chytrá Viquara kterou poznával. „Nejsem si jistá. Co chceš, abych s ním udělala?“

„Zamyslí se nad tím,“ řekl. „Ten zničený mladý muž zranitelný, v šoku, traumatizovaný, jeho svět se rozpadl. Kdo jiný jej muže zachránit než samotná rozkošná císařovna? Je jako zralé ovoce, Viquaro. Utrhni ho. Dovol, aby se do tebe zamiloval“

Zírala na něj. „Proč to?“

Z počítačové konzoly se ozvalo zacinkání.

Qox promluvil do prázdna: „Ano?“

„Mám ty informace o senátoru Tarringtonovi,“ řekl Maximilian. „S vyjednáváním o smlouvě nemá nic společného“

Přestože to Qoxe roztrpčilo, nebylo to překvapení „Má nějakou vazbu na mezihvězdné záležitosti?“ Tato otázka byla možná příliš obecná, ale bylo lepší rozhodit větší síť a sledovat co to přinese, než se plácát na příliš malém plácku a přijít o důležitý úlovek.

„Sponzoruje účty na ochranu prostředí na spojenecké kolonii Nuevo Espana,“ řekl Maximilian. „Také patří k Cechu svobodných zednářů. Zbytek jeho práce se týká záležitostí specifických pro Zemi.“¹

„Co to je Cech svobodných zednářů?“ zeptal se Qox.

„Společnost provádějící charitativní skutky, aby podpořila kolonie bez technologií dostačujících k zásobování obyvatelstva.“

Qox se zamračil. „Dělá něco užitečného?“

„To záleží na tom, co považujete za užitečné.“

„Vše, co prospívá mně.“

„Existuje signifikantní vzájemný vztah,“ řekl Maximilian „mezi členstvím v zednářské lóži a spojeneckými operativci, kteří hromadí informace o skolianském Impériu.“

To Qoxe zaujalo. „On špehuje Skolii?“

„Je pravděpodobnější, že takové operace řídí. Jeho způsob cestování a „koníček“ v podobě četby o Rubínové říši, pokud je jeho celkový profil správný, předpokládá, že jeho specialitou je valdoriovská větev Rubínové dynastie.“

„Velmi dobře,“ zamumlal Qox. Zadní vrátka ke spojeneckému dohledu nad Rubínovou dynastií byla hrou, kterou stálo za to získat pro sebe.

„Zajímavý vývoj,“ řekla Viquara.

Pohlédl na ni. „Opravdu musíš být opatrná v tom, kolik času s mladým Jessiem strávíš. Jinak bude tebou, až se vrátí domů, tak hluboce zasažen, že nebude schopen jasně uvažovat.“

Rty se jí stočily do ledově perfektního úsměvu. „Samozřejmě.“

Z vesmíru vypadal Orbiter jako kovový balón rozpíchaný anténami, zbraněmi, věžemi a jeřáby. Jako velké zářící náhrdelníky se kolem něj otáčela světla. Jinak byl tento habitat šedý a přizpůsobený pro provoz, rozeklaný balón vířící vesmírem.

Uvnitř byla země zázraků.

Rotační osy Orbiteru protínaly jeho severní a jižní pól a zjevná gravitační síla vytvořená rotující koulí směřovala kolmo k těmto osám. Na orbiterském rovníku tudíž gravitace mířila kolmo k vnitřnímu plášti, což povrch činilo plochým. Jít od rovníku pryč a přibližovat se k pólu bylo jako šplhat na příkrě stoupající svah. Povrch byl teraformován tak, aby se přizpůsobil, a byl čím dál tím hornatější. S tím, jak se svah stával příkřejší, se snižovala i gravitace. Přestože na současných pólech byl svah vertikální, gravitace zde byla nulová, takže slovo „vertikální“ ztratilo svůj význam.

Na jednu rotaci potřeboval Orbiter devadesát sekund. S

průměrem čtyř kilometrů se jeho gravitace na rovníku přibližně vyrovnala té pozemské. Cokoliv se pohybovalo po vnitřní straně povrchu koule, procházelo také Coriolisovou silou, která vše vytlačovala do stran. Tento efekt byl při typické rychlosti malý, avšak v oblastech s nízkou gravitací kolem pólů by se to stávalo větším problémem a způsobovalo, že by se lezci sváželi ke straně.

Vnitřní plášť měl plochu kolem padesáti čtverečných kilometrů rozdělenou do dvou hemisfér. Oblohy a Povrchu. Severní a jižní pól ležely na horizontu. Obloha byla modrá, zvrásněná světélkující plocha měnící barvu v závislosti na „denní“ době. Každých třicet hodin vyšlo v korálově zbarveném úsvitu slunce, které si po Obloze probíjelo cestu na neviditelné dráze a zapadalo v planoucím soumraku. Obrovité světlo vytvářelo elektromagnetické záření na vlnách optimálních pro lidský život.

Povrchovou hemisféru pokrývaly parky a hory a přesně ve středu bylo City. Tím čím byla koloratura písni, lyrika próze a filigrán kovodělné práci, tím bylo City ostatním metropolím Jeho graciézní linie a oblouky, stejně jako měkké barvy – nebeská modř, růžová, levandulová, lesní zeleň – těšily oko. A City nebylo nikdy nehybné. Konce mostů se snášely na vykachlíkované chodníčky. Takto vytvořené oblouky se rozevřely ve stěny, pak se opět zavřely a přenesly na jiná místa. Cestování probíhalo pouze pěší chůzí nebo pomocí malé jednokolejky, která splývala se scenérií.

Povrch a Oblohu odděloval horizont, na němž ležely severní a jižní pól. Rovník obíhal přesně uprostřed mezi oběma póly a kruh horizontu přetínal v pravých úhlech. Poblíž rovníku nebyl horizont více než travnatý lem s trávou na jedné straně a s oblohou na druhé. Přibližování se horizontu mimo rovník bylo jako pohybování se po straně kopce – až na to, že na horizontu jste mohli pokračovat v chůzi podél oblohy lemované poetickou scenérií, asi jako když jste šli podél hřebene kopce.

Blízko pólů byl horizont teraformován do útesů, aby odradil lezce. Celou oblast hlídali poletující roboti. Menší gravitace

útesy činila snadnými ke slézání, nesprávný krok však mohl způsobit pád. Omámení lezci, kteří spadli na Obluhu, mohli sklouzávat se stále rostoucí hmotností po dvoukilometrovém svahu.

Procházení se po rovníku bylo jako kráčení po plochem povrchu s tím, že „dole“ bylo právě pod vámi, ať už jste stáli kdekoliv. Lezci mohli začít v City, pokračovat na horizont jít podél Obluky až do chvíle, kdy bylo City „nad“ nimi, dále k protilehlému horizontu, vstoupit zpět na Povrch a přejít parky zpět do City. S obvodem pouhých dvanácti kilometrů bylo možné rovník přejít během jednoho dne. Během prázdnin se nebe zaplnilo turisty, kteří tábořili a sportovali.

Velitelská centra i s Válečnou místností plástvovitě obepínala obal Orbiteru. Někde napůl cesty mezi City a Obalem ukřývaly hory idylické údolí strážené nejlepší bezpečnostní službou Impéria a zaštiťovaly domy, ve kterých přebývala Rubínová dynastie, když byla na Orbiteru.

Kurj jel magrailovým vozidlem do údolí, které svým příslovečným doslovným způsobem pojmenoval „Údolí“. Pro vstup do Údolí bylo třeba projít extenzivními bezpečnostními kontrolami, jež byly všechny prováděny nenápadně, zatímco seděl ve voze a pročítal si holografy z poslední schůze Shromáždění. Magrail mu umožnil vystoupit pár stovek metrů od domu a zbytek cesty do kamenného sídla na úbočí hory došel pěšky.

Dnes pociťoval tíhu.

Kurj věděl, že ten pocit, vzhledem ke zdejší nízké gravitaci, která byla na nějakých 70%, nemá opodstatnění. Takto to měl raději; pro standardní gravitaci byl prostě příliš masivní, poměr jeho těla k rozloze, kterou zabíralo, byl příliš velký. Ale i tak dnes pociťoval tíhu.

Do svého domu vešel vstupem dost velkým na to, aby jím prošli tři muži zároveň. Nebyly tam dveře. Prostředí bylo v Údolí ovládáno a počasí bylo takové, jaké si přál. Proto žil v nepřetržitém jaru a nechal svůj dům otevřený čerstvému vzduchu.

Obývací byl pětikrát větší než pokoj pro člověka běžných rozměrů. Byl rozložitý, otevřený a vzdušný, všechny povrchy kamenné, hladké, naleštěné, šedé. Jakmile vstoupil, stěny nečinně odpočívaly, pouze v úrovni pasu zářila jednoduchá zlatá linka. Tlak způsobený jeho kroky dům probudil a zář zintenzivněla, odhalujíc pustou krajinu, pod horizontem písek, jantarové nebe nad ním.

Kurj usedl na gauč, což byl jeden z mála kusů nábytku v jinak spartánské místnosti. Vytvaroval se podle jeho těla, aby ulevil svalům, Kurjova únava však měla kořeny hlouběji než ve vyčerpání způsobeném vypětím z nošení svého velkého objemu.

Nahnul se dopředu, nohy v bagančatech široce rozkročené, lokty si opřel o kolena a – v soukromí svého domova, kde to nikdo nemohl spatřit – dal hlavu do dlaní.

Právě strávil dva dny monitorováním válečné mašinérie pod svým vedením. Manévry, inventarizace, válečné hry, komunikace, různé šarvátky – na všechno dohlížel. Vstřebával data z celého vesmíru a zapracovával je do sítě rozpínající se v jeho těle a na Orbiteru. Každá analýza přinášela stejný výsledek; IVV pracovalo jako dobře promazaný stroj. Ale v rámci nádhery tohoto pořádku zahlédl i něco jiného, něco, co jeho krokům přidalo tíhu, kterou nemohla snížit žádná změna gravitace.

Nebylo to dost.

Zformoval nejmocnější válečný stroj, který kdy svobodné lidstvo poznalo. Nejuniverzálnější. Nejrychlejší. A nebylo to dost. Kšeftaři je sice ještě dnes, zítra nebo za rok nepřemohou. Avšak neúprosně, kousek po kousku, je Jubije utahá. Pak imperiální Skolie padne pod jejich neúprosným tlakem. On zasvětil život, dokonce své lidství tomu, aby takové budoucnosti zabránil. A nebylo to dost.

Kurj se rozhlédl dokola prázdnou místností. „Jsem unavený,“ řekl. Pokoj neodpověděl.

A, hlas se, pomyslel si.

Připraven.

Zapni bránu ψ a propoj mne se sítí Shromáždění na Parthonii.

Nejsi zapnut do sítě.

Použij infračervené propojení. I když byly IČ přenosy méně bezpečné než přímé propojení, byla jen malá pravděpodobnost, že by přenos z místa, kde seděl, do konzoly na druhé straně místnosti, někdo narušil.

Spojení na planetu Parthonia nastaveno, pomyslel si A.

Začala už schůze Shromáždění?

Ne. Za dvě hodiny a šest minut standardního. Zúčastníš se?

Ano. Raději by sice spal, parthonianské časové cykly však nebyly propojeny s Orbiterem. Také potřeboval dokončit přípravy na tuto schůzi. Dehya oponovala navrhovanému vypovězení obchodu s prachovými obchodníky, kteří těžili v Onyxovém sektoru. Prohlašovala, že vypovězení oslabí ekonomiku Onyxu. Kurj však předpokládal, že má jiné důvody, jako třeba používání obchodníků pro špionáž na Onyxové plošině, jeho základně IVV v tomto sektoru. Takže oponoval její opozici. Její jednání na nadcházející schůzi shromáždění bude propracované. Spletité. Dokonalé. Ze všech protivníků byla Dehya ten nejdůstojnější. A tak na svých přípravách musel více zapracovat.

Přesto potřeboval spát. Jeho tělo sice vyžadovalo jen dvě hodiny spánku na každých dvacet hodin aktivity, avšak ztráta byt' jen jedné z těchto hodin jeho bystrost utupovala. Pokud by se teď hodinu vyspal, měl by ještě jednu na práci s materiály ohledně Onyxu.

Kurj šel do ložnice, do níž vešel širokým vchodem bez dveří. Uvnitř byly zdi velké kamenné místnosti zjemněny obrázky zlatavé pouště, záře stěn zde byla tlumenější. Postel stála u jedné ze zdí a její obrovská rozloha byla vyrobena na míru jeho postavě.

V posteli spala dívka.

Kurj se zastavil. Nejdříve jeho unavená mysl nedokázala její přítomnost pojmout. Pak si vzpomněl. Poslíček.

Ležela na boku stočená do klubička, ruce obtočené kolem

polštáře. Měla kombinézu ve stylu, který se stal populárním, jakmile se Eldrinson ve svých popudlivě venkovských šatech poprvé objevil na veřejnosti. Na ní to vypadalo mnohem lépe než na otčímovi. Zelené sametové kalhoty obepínaly její pěkně tvarované nohy. Kožené tkanice na vestě měla ve Válečné místnosti uvázané až ke krku, teď je ale někdo povolil, čímž odhalil křivku jejích ňader. Tmavě hnědé kadeře se leskly a náhrdelník se blyštil jako voda na slunci.

Kurj svou potřebu spánku přehodnotil. Sedl si na postel, odhrnul jí vlasy z čela a pak se dotkl jiskřivé ozdoby na jejím límci. Přemýšlel, co se stane, až otevře oči.

Každá ze společnic, které si vybíral, na jeho přítomnost reagovala jinak. Často z něj měly strach, i přesto, že se to mnohé z nich snažily skrývat, jiné rozehrály představení plné lásky, které by slabšího empata obalamutilo. Jestliže byl jejich strach příliš velký, nechal je jít. Mnohé z nich však svou situaci přijaly. Některé jej dokonce začaly mít rády. Všechny se snažily dostat do jeho přízně a doufaly, že jejich šarm mu obměkčí srdce. A nějak se vždycky stalo, že se přistihl, jak jim dává vše, co chtěly; bohatství šperky, novou práci, pěknější dům.

Obvykle posílal svůj bezpečnostní tým, aby mu ženu, kterou si vybral, přivezl a nechal ji u něj. Někdy ji vzal k jezeru ukrytému mezi kopci, kde s lampami a hudbou večeřeli na pramici a posléze se milovali, obklopení šeptajícími vlnkami. Předpokládal, že to je romantické. Tak jako tak ženy vypadaly, že se jim to líbí.

Kurj pozoroval služku, na jejíž jméno si nemohl vzpomenout. Pokud mohl říci, nerušily její spánek žádné obavy. Uklidnilo ho, že zatím z její strany nepocítil žádný strach. Tuto nechtěl nechat odejít, ne teď, když tolik potřeboval společnost.

Zaznamenal jednu zvláštnost. Dnes ráno nechal na posteli ležet košili, když se rozhodl obléci si místo ní svetr. Z nějakého důvodu si služka košili omotala polštář, který držela. Proč by objímala jeho oblečení?

Rukou jí sjel po straně až k pasu a zpět přes její dmoucí se boky. Dívka se pohnula, pak otevřela oči a zamrkala. S rukou

položenou na jejím boku se Kurj sehnul a políbil ji. Přehnala se přes něj směs jejích emocí: překvapení, stydlivost, nejistota. Vším tím zmatkem prosvítala jasná linka. Rozrušeně ji přestal líbat a stáhnul se. Ode všech těch směšných věcí. Ta dívka si myslela, že je do něj zamilovaná.

Povolil mentální bariéry, aby zjistil, co dalšího může zachytit. Její obrazce vibrovaly. I když po osiření nebyla sexuálně zneužita, emoční strádání ji poškodilo skoro stejně. Sama sebe nechápala jako zdroj zmatků; spíše viděla zbytek světa jako chaos. Její myšlenky byly prostoupeny vděčností vůči Boznerovi za to, že poslal na Orbiter.

Jeden obraz ale vyčníval. V den, kdy vešla do Válečné místnosti a vzhledla, aby spatřila skolianského Imperátora na jeho trůnu mezi hvězdami, se poprvé ve svém životě cítila bezpečná. A tak se do něj zamilovala. Představovala si jej jako hrdinu a zasazovala si ho do svých fantazií jakožto láskyplného, něžného nápadníka. Tato představa byla natolik daleka jeho skutečné osobnosti, že to stejně tak mohl být úplně jiný muž bez jakékoliv spojitosti s ním.

Sledovala jej jako tvor omámený nočním světlem. Z nějakého důvodu se jeho tvář uvolnila nezvyklým výrazem. Úsměvem. Vytáhl ji z rukou polštář a lehl si vedle ní. Jakmile ji vzal do náručí, ztuhla a přes něj se přelil její zmatek.

„To je v pořádku,“ řekl. Pak dal průchod své užvaněnosti, když dodal: „Neublížím ti.“

Ovinula mu ruce kolem pasu a obdařila jej nesmělým úsměvem. „Bud'te pozdraven, Imperátore Skolio.“ Její hlas byl plný a to jej potěšilo.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Ami.“

„Ami.“ Zatáhl za tkanice na jejích šatech, čímž je úplně rozbádal. „To je příjemné jméno.“

Když ji svlékal, zírala mu na hrud', tváře rudé. Z její mysli si vytáhl, že byla sotva políbená, natož pak cokoliv dalšího. Věděl, že by si jej většina žen zdaleka nevybrala za svého prvního milence. I tak její myšlenky nezanechávaly žádné pochyby.

Chtěla jeho a nikoho jiného.

Palcem přešel po podprsence držící její ňadra a ona mu dlaní přejížděla po hrudi, v mysli ho šimrala její zvědavost. Pak se z konzoly na nočním stolku vedle postele ozvalo zazvonění.

Kurj tiše zaklel. Hlasitěji řekl: „Tady Skolia.“

Z konzoly se ozval ženský hlas s hlubokým tembrem. „Imperátore Skolio, tady admirál Tahota. Zachytili jsme přenos mezi kanceláří prezidentky Callowayové na Zemi a jubijským ministrem obchodu na Slávě.“

Zvedl se na lokty. „Kolik jste toho dekódovali?“

„Většinu,“ řekla Tahota. „Týká se to spojeneckého občana, chlapce, který u obchodníků ze Sfingy skončil jako zboží. Podle všeho císařovna chlapce osvobodila a císař zařizuje jeho návrat na Zemi.“

Kurj se zamračil. Co Qox osvobozením otroka nebo tím, že se jeho lidé zabývali tak podřadnou záležitostí, sledoval?

„Znáte chlapcovu totožnost?“

„Jessie Tarrington,“ řekla Tahota. „Jeho otcem je senátor Jack Tarrington ze spojeneckého Kongresu.“

Tak. Jeho hlavy se chopila politika. „Kde byl zajat?“

„Zatím si nejsme jistí,“ odvětila Tahota. „Vypadá to, že jeho loď změnila letový plán na dopravení pohotovostních zásob kolonii blízko Onyxového sektoru. Jak se zdá, překročila jubijský prostor a chytili ji piráti.“

„Nakolik jste si jistí, že jeho loď skutečně opustila náš prostor?“ zeptal se Kurj.

„Je to sporné,“ řekla Tahota. „Ve skutečnosti ani nemuseli být v blízkosti hraničních oblastí.“

„Dejte mi úplnou analýzu,“ řekl jí. „Chci všechny záznamy o onyxových nájezdech do našeho prostoru, jejich uspořádání a všechny známé interakce, které mají s prachovými obchodníky z Onyxu. Potřebuji to včas pro nadcházející schůzi Shromáždění.“

„Budete to mít,“ řekla Tahota. „Mám otevřít kanál, abyste mohl monitorovat vyšetřování?“

Kurj se podíval na Ami. Jakmile se na něj usmála, téměř vzdychl. Tahotě řekl: „Ne. Ať se o to postará můj bratr Althor.“

„Rozkaz, sire.“

„Velmi dobře, admirále. Skolia konec.“

„Konec, sire.“

Kurj sklonil hlavu a znovu Ami políbil, přičemž ji rukou hladil po prsou. Ted' neměl čas, aby se s ní pomiloval, ne pokud měl v úmyslu dělat to pomalu, tak, aby jí neublížil. Ale těch několik minut se jí chtěl dotýkat. Jen na pár chvil se chtěl cítit lehký.

ROK ČTVRTÝ

rok 360 s.v, imperiálního kalendáře

rok 383 j.s, jubijského kalendáře

l.p. 2263 gregoriánského kalendáře

7

Soz se s puškou zavěšenou přes rameno a s lukem a toulcem na zádech vyšplhala na kopec. Šla za Jaiem, který se batolil trávou. Nálada jejího syna korespondovala s počasím: byla veselá a slunečná. Jakmile se přikrčil, aby prozkoumal ulomený kousek horniny s jiskřícími fialovými krystalky. Soz se zastavila a mimino v závěsu na svých bocích posunula. Lisi. S Jaibriolem ji pojmenovali Rocalisa po Sozině matce, ale nakonec jí říkali Lisi.

Jakmile se dala Lisi do naříkání, Soz si povzdychla. Na světě byla teprve 250 hodin a už měla plíce, které by pobudily i mrtvého. Když ji Soz ze závěsu vytáhla, Jai se po nich se starostlivým výrazem v očích, v rudých očích, ohlédl.

„Ploč Lízy blečí?“ zeptal se, stále ještě neschopen vyslovit krátké „i“ ve jméně své sestřičky.

„Má hlad.“ Soz si sedla a rozhalila kožešinovou halenu kterou jí vyrobil Jaibriol. Pak si k sobě Lisi přitiskla.

Jai se k ní přibatolil. „Lízy má fult hlad. Já chci taky ňami-mami.“

Soz mu volnou rukou pocuchala vlásky. Chápala proč MedComp chtěl, aby stále Jaie kojila. Tady, na místě, kde si lidé s prostředím udržovali tak nejistou rovnováhu, byly výživa a imunita, které mu tím dodávala, ještě důležitější. Rovněž tím byly naplňovány jeho emoční potřeby a vytvářela se tak spokojenost, která zalévala i její mysl. Myslela si, že jakmile znovu otehotní, bude muset přestat, ale MedComp tvrdil, že je to v pořádku, dokonce i když Jai nad změnou chuti mléka reptal. Ale i tak, kojení obou dětí zároveň bylo příliš náročné.

„Dostaneš, až Lisi skončí,“ řekla.

„Mám hlad teď,“ trval na svém Jai.

„Ještě chvíličku, Jajíčku.“

„Chcu teď!“

Usmála se na něj. „Trénuješ na to, jak být císařem nebo

imperátorem, co? Počkáš, až maminka řekne.“

„Teď,“ zabrbľal Jai. Sedl si a položil si hlavu na její klín, přičemž si cucal palec. Lisi k ní byla přitulena a pila jako sací potrubí jeřábu ve hvězdných docích.

„Taťka má taky lád ňami-mami,“ řekl Jai s palcem stále v puse.

Soz na něj polekaně pohlédla. „Proč tohle říkáš?“

„Sem tatínka a maminku viděl. Tatínek má taky hlad.“

Soz zrudla. Bydlení v jednopokojovém domě přinášelo problémy. Jak se zdá, tak Jai někdy, když si mysleli, že spí, nespál. „Jajíčku, postavíme ti tvůj vlastní pokoj. Jen pro tebe. Bude se ti to líbit?“

„Jenom můj?“

„Přesně tak. Jenom tvůj.“

Nad její nabídkou se zamyslel. „Jajíčkoví se to líbí,“ rozhodl.

„Dobře.“ Soz si Lisi v náruči přesunula. „Teď tě musím odvést zpět domů. Chvilí tě bude hlídat tatínek.“

„*Nechci* domů.“ Jai se posadil a upřeně na ni hleděl s nenapodobitelným zamračeným výrazem. „Du s tebou!“

„Zlatíčko –“

„Ne! Du s tebou!“

„Jai, cožpak neznáš jiné slovo než ‚ne‘?“

„Ne!“

Soz předvedla celou škálu povzdechnutí. „Dobře, promiň. Myslím, že dnes bude muset s tatínkem zůstat jenom Lisi.“

Přes jeho krásnou tvářičku přeběhl zmatek. „Ne! Du s Lízy.“

„Tedy, já nevím.“ Soz nasadila nerozhodný výraz.

„Du s Lízy!“

„No... tak dobrá. Můžeš jít s Lisi.“

„Kam jde maminka?“ Jaiův hlas zněl ustaraně a Soz věděla, že ho její hra nezmátla; jen mu dodala omluvu pro to, aby se vzdal.

„Na lov,“ řekla. „Potřebujeme jídlo.“

„Maminka chytí etoči?“

„Co to?“

Zkusil to říci jinak: „Etočiči.“

„Nevím, co myslíš.“

„Velká a černá. Dobře chutná.“

„Ach.“ Přikývla. „Ty myslíš ektokočku. Ano, doufám, že ano.“

Jaibriol tato zvířata pojmenoval „ektokočkami“, protože EcoComp prohlásil, že se podobají pozemským ocelotům. Ale vzhledem k popisu, který jim EcoComp dal, se Soz domnívala, že jedna ektokočka by slupla pět ocelotů ještě před snídaní. Stejně jako zlatavě karmínoví létavci žijící blízko řeky měly ektokočky osm nohou a byli to zčásti korýši, částečně plazi a částečně rostliny s chitinovými štíty bohatými na chlorofyl. Jaibriol vyhlásil, že tato zvířata jsou svou vlastní třídou a pokřtil je jménem chloropodní.

Neměla žádný zájem vidět ektokočku, jak si dává k večeři její rodinu. Protože lovila se stejně soustředěnou zuřivostí, jakou kdysi zaměřovala proti jubiským bojovníkům.

„Tat'ko!“ Jai potěšeně vykřikl a vyškrábal se na nohy. Soz vzhledla a viděla Jaibriola krácejícího do kopce směrem k nim. Po právě prodělaném těhotenství se stále cítila neskladná a neohrabaně se postavila. Lisi držela v ohybu ruky. MedComp trval na tom, že je příliš hubená, ale MedComp měl pořád něco.

Soz zamířila z kopce dolů, načež Lisi vydala protestující zvuk, pak však pokračovala v kojení. Jai se rozběhl svému otci v ústrety, Jaibriol se skrčil a natáhl k chlapci ruce. Jai v jednom okamžiku zakopl o vyčnívající drn, upadl obličejem na trávu a zajechel, jako by ho na nože brali.

Jaibriol vyskočil, rozběhl se k synovi, jeho úsměv se vytratil a nahradil jej strach, který Soz dobře znala; stejný míval vždy, když jejich syn udělal sebemenší kotrmelec. Na místě, jako bylo toto, kdy se mohli spolehnout jen na sebe navzájem, mohlo být nepatrné zranění osudné.

Jakmile Jaibriol chlapce zvednul do náruče, Jai posmrkl a již uklidněn objal otce kolem krku. Když k nim přišla Soz, Jaibriolova pozornost se přesunula na ni.

„Vypadáš unaveně,“ řekl.

„Jen trošku,“ odpověděla Soz. Lisi přestala s kojením a Soz

si shrnula halenku zpět.

„Nechod’“, řekl Jaibriol. „Zůstaň tady. Odpočiň si.“

„Nemůžeme jen tak posedávat, zatímco ektokočky požívají domácí mazlíčky našeho syna.“

„Ošklivá etočiči.“ Jai potáhl. „Snědla Pupínka.“

„To, jestli ektokočka dostala Pupínka, nevíme.“ řekl Jaibriol.

Soz si vzpomněla na zbytky Jaiova chlupatého mazlíčka, malého chloropoda s velkýma ušima a dlouhým zeleným ohonem, které našli. „Byl zabítý stejným způsobem jako ostatní ektotvorové.“ Podala Jaibriolovi pušku. „Nemůžeme si dovolit riskovat.“

Vrazil jí pušku zpátky. „Vezmi si ji.“

„Pokud ji zastřelím laserem, nezbude nám nic než zuhelnatělé kosti.“ Tišeji dodala: „A ty budeš mít u sebe děti. Proto bude lepší, když si naši nejlepší zbraň necháš.“

Jaibriol pohlédl na chlapce v náručí a potom si pušku pověsil přes rameno. Jakmile mu Soz podala Lisi, převzal ji se stejnou lehkostí, jakou kdysi vídávala u svého otce, když držival její mladší sourozence. Kdo by si pomyslel, že hightonský Následník, postrach tří říší, bude tak něžným a milujícím otcem? Přemýšlela, zda císař nebo císařovna kdy Jaibriola drživali tak, jako on držel Lisi a Jaie. Pochybovala o tom.

Tlumeným hlasem řekl: „Má matka je výborná herečka.“

„Myslíš Císařovnu Viquaru?“

Přikývl. „Přesvědčila by i kámen, že jej miluje. Avšak přesvědčit rhonského telepata je jiné.“ Zkusil pokrčit rameny. „Nesla nelibě, že by měla přijmout dítě jiné ženy za svého syna.“

Soz měkce řekla: „To je mi líto.“

„To je jedno. Teď mám mnohem více, než kdy budou mít mí rodiče se všemi svými paláci, otroky a bohatstvím.“ Pozoroval její tvář. „Buď opatrná, Soshoni. Víím, že si myslíš, že se vším tím hardwarem v těle jsi nezranitelná. Ale nejsi.“

„Budu opatrná.“ Postavila se na špičky a políbila ho.

Pak se rozdělili, Jaibriol zamířil s dětmi k domovu a Soz se vydala opačným směrem, do kopce. Šlo se jí dobře a byl nádherný den. Užívala si to, byla nervózní jen z toho, že se

odpoutala, byť jen na chvílku, od Lisi, která dosud ještě neměla přesný harmonogram, kdy jíst a kdy spát.

Soz to cítila tak, jakoby s Lisi stále byly jedno tělo a jedna mysl. Jaiova mysl se od její čím dál víc oddělovala. V poslední době svou nezávislost s gustem projevoval a přicházel s mnohem více způsoby, jak říci „ne“, než si vůbec pomyslela, že existuje. Usmála se a poslala rodině mentální pozdrav. Spojení, o které se jakožto rhonští telepati všichni dělili, bylo dost silné na to, aby její milovaní zachytili myšlenkový pocit i na takovou vzdálenost.

Uzel prováděl propočty. Při kombinaci dat o ostatních ektokočkách s tím, co věděli o té jedné, jí určil oblast, kde by mohla predátora najít. Pohoří v této oblasti sestávalo z odhalených valivých kopců pokrytých světlehnědým pýrem a porostlých shluky palmovitých stromů. Skenovala terén pomocí různých délek elektromagnetického vlnění a napínala uši tak, až slyšela padat ze stromů špachtlovité listy. Vdechovala pronikavý zápach země překypující flórou, která však byla skoupá na faunu. Po ektokočce ani stopa.

Dostala se až k malému útesu, který se tyčil pár metrů nad ní. Od jeho úpatí se ve vlnách po kolena vysoké trávy odvíjel dolů kopec. Soz z útesu seskočila a nechala na uzlu, aby vypočítal optimální trajektorii, a hydrauliku, aby ovládala její tělo. Doskočila příkrčená, v postoji podobnému lidské ektokočce připravené ke skoku. Pak jí kyčlí projela prudká bolest a ona upadla.

„Tss,“ zasyčela Soz. Spíše proto, že byla jako ta lidská ektokočka.

Návrh, pomyslel si uzel.

Co? Soz se postavila a třela si bolavou kyčel.

Neodůvodněná fyzická námaha tvému tělu ztěžuje znovu načerpat sílu. Měla by ses namáhat méně.

Moje síla je v pořádku.

To není přesné zhodnocení. Jsi ve vynikající kondici, vezmeme-li v úvahu, že jsi před 250 hodinami porodila. Přesto je to příliš daleko od tvého optima.

„Je mi dobře,“ zabrblala Soz.

Otázka.

Vydala se dolů svahem. **Co?**

Už jsi přemýšlela o mém jméně?

Ne.

Proč?

Protože proto.

Své děti jsi pojmenovala ještě před jejich narozením.

Ty nejsi mé dítě. Jsi moje součást.

Pak je mé jméno Sauscony?

Z ramen si sejmula luk a vložila do něj šíp. **Ne, tvé jméno není Sauscony.**

Co se chystáš zastřelit?

Jak dobře víš, tomuhle se říká „stav připravenosti“.

Uvědomila sis, že tvé napětí v návaznosti na mé pojmenování má psychické následky?

Ne.

Mám návrh.

Bud' zticha, pomyslela si Soz. Pokračovala dále ze svahu dolů, až došla k lesu. Mezi stromy, kde byl denní jas utlumen, ji obklopovalo pleskání velkých špachtlovitých listů.

Nakonec si pomyslela: **Tak řekneš mi konečně ten svůj návrh?**

Jeden den mi říkej jménem. Pak uvidíš, jak to na tebe působí.

Proč si jsi tak jistý, že to má nějaký hlubší, temnější význam?

Domnívám se, že odmítání mne pojmenovat odráží tvou neschopnost smířit se se skutečností, že jsi zároveň jak empatem, tak zbraní.

Tohle ji překvapilo. Chvíli trvalo, než odpověděla. **To, že tě pojmenuji, mé jizvy v srdci nezahladí.**

Po chvílce mlčení si uzel pomyslel: Je mi to líto.

Líto. Jejímu počítací to bylo líto. Bylo to tak zvláštní, že nenacházela odpověď. Stromy se rozevřely v kruhovou louku.

Před Soz se rozprostírala pokrývka křišťálové trávy v barvě bílého ledvince.

V mysli cítila vzdálený dotyk, jakoby volání, a přemýšlela, zda je čas vrátit se zpět. Pořád ale ještě nenašla ektokočku. Ze smrti svého mazlíčka byl Jai zničený, a to ještě nebylo nic proti tomu, co by ektokočka mohla udělat lidem.

Neschopná se rozhodnout, zda se má vrátit, či pokračovat, se Soz botou dotkla traviny. **Co to je za věc?**

Nemám o ní žádné záznamy, pomyslel si uzel. Potřebuji vzorek k analýze.

Soz si dřepa a dotkla se vlákná. To zavibrovalo jemným trylkem. Přejela po trávě dlaní a dostalo se jí třepetavého cinkání. „Jé. To je krása.“ Jakmile se postavila a na travu vkročila, ta andělsky zazpívala.

Navrhují, abys mi dala vzorek k analýze, pomyslel si uzel. Než budeš pokračovat, tak si počkej na výsledky.

Zní to tak konejšivě.

Ano. Zní.

Soz se na travu posadila a ta jí prozpěvovala. Byly to sladké zvuky v její mysli. Lehla si na záda a hleděla na kruhové nebe nad sebou. Rudý, schovaný za stromy, byl nízko na západě a nad hlavou jí zářil Modrý, který byl příliš jasný na to, aby se do něj mohla dívat. Zavřela oči. Traviny bzučely a zvonily, konejšivě, konejšivě, konejšivě...

Soshooooo...nnnn...iii...

Soz sebou při tomto narušení svého pocitu blaženosti šklubla. Nad ní se západem Rudého růžově třpytilo večerní nebe.

Soshooooonnnnniii... Někde křičelo dítě.

Soz se bleskurychle posadila. *Ja kto, že je večer?* Neslyšela nic než vjem dětského pláče, který jí naplňoval mysl.

Vyškrábala se na nohy a rozběhla se napříč loukou. Tráva vřískavě protestovala, nyní byla její píseň zvrácená. V břiše jí zatrnulo způsobem, který napovídal, že tráva užívala frekvence pod hranicí slyšitelnosti. Musela to dělat veškerá ta tráva dohromady; samotný výhonek by takový zvuk vyloudit nemohl. Efekt se zvětšoval, stal se nesnesitelným, musela něco udělat,

aby to přestalo, musela přestat běžet –

„To určitě,“ zabručela a seběhla z louky. **Uzle! Co se stalo?**
Žádná odpověď.

Uzle!

Nic.

Soz stále utíkala. Cesta zpátky se zdála trvat věčně, ale ve skutečnosti netušila, kolik času uběhlo. Nemohla zapojit své vnitřní hodiny. Přesto, její uzel musel fungovat, protože běžela zvýšenou rychlostí, což znamenalo, že její hydraulika je ovládána. Pokud by ji přepjala, hydraulika by mohla deformovat její kostru a svalstvo, ale právě teď jí to bylo jedno.

Soshoni! Tato myšlenka jí vybuchla v hlavě.

Už jsem skoro doma, pomyslela si.

Převalila se přes ni Jaibriolova úleva. **Ty žiješ!**

Jak dlouho jsem byla pryč?

Deset hodin. Lisi nechce jíst. Dostala hysterický záchvat.

Maminečko! Maminko! Jaiova myšlenka byla šílená. *Lízy umírá!*

Ted' Soz slyšela Lisin křik. Otevřenými dveřmi vběhla do domu. Jaibriol jí šel se zrudlým dítětem v náruči naproti. Batolící se Jai jej následoval jako strážce, který je v šoku a neví, jak vyřešit krizi.

„Sš, Lisinko, lisi, lisi,“ pobrukovala si Soz, když brala svou křičící dcerku do náruče. Vyhrnula si halenu a přiložila Lisi k prsu. Téměř šílené dítě však bylo příliš vyplašené na to, aby sálo. Soz stála se široce rozkročenýma nohama, oblečená v kožešinové haleně a černých kožených kalhotách z jaegernautské uniformy, dívala se na dítě ve svých rukou a kolébala je sem a tam.

Najednou se Lisi kuckavě nadechla a přichytila se k Sozině bradavce s vehemencí podobnou jeřábu z hvězdných doků, zachycujícímu náklad. Sála divoce a její malé tělíčko se zmítalo námahou.

Jaibriol vydal přiškrcený zvuk. Jeho úleva byla tak intenzivní, že byla téměř hmatatelná.

Je teď Lízy šťastná? zeptal se Jai. Díval se s tak vážným

zaujetím, že jej Soz chtěla vzít do náruče také.

Lisi je šťastná, ujistil jej Jaibriol.

„Promiň, ty můj malý hurikánku.“ mumlala Soz své dcerce.

„Kam šla maminka?“ Jai se přibatočil a rukou jí objal nohu.

„Hledali jsme po celém světě.“

Usmála se na něj. „Po celém světě?“

„Celičkém.“ ujistil ji.

Jaibriol si prohrábl rukou vlasy. „Hledali jsme celé hodiny Kdes byla?“

„Obešla jsem to kolem malého útesu.“

„Tamtudy jsme šli.“ Jeho mysl zapraskala váhavými zbytky strachu a také zloby, teď, když věděl, že je v pořádku. „Cožpak jsi neslyšela, že tě voláme? Lisi křičela tak hlasitě, že by prorazila i nebe.“

„Nevím jistě, co se stalo,“ řekla Soz. „Našla jsem travnatou planinu. S křišťálovou trávou. Ta mě zpěvem uspala do tranzu, stejně jako můj uzel.“ Vzpomněla si na ty uši rvoucí zvuky protestu, když odcházela, a řekla: „Možná to mělo primitivní vnímání.“

„Kde to je?“ zeptal se Jaibriol. „Nikdy jsem ji neviděl.“

„V lese malých útesů. Musela zrovna teď vyrůst.“ Soz přešla ke křeslu, které Jaibriol vyrobil, a sesunula se do něj. Lisi, která teď sála jemněji, stále chovala.

Na příjmu, ohlásil se uzel.

Krucinál, pomyslela si Soz. **Volala jsem tě už před hodnou chvílí.**

Zdá se, že jsem prošel narušením své schopnosti zpracovávat tvé neurální impulsy.

Jak to?

Rostlina, kterou jsi nazvala „křišťálovou trávou“ ve skutečnosti vytváří pole narušující neurální aktivitu.

A co tvoje vyřazovače? zeptala se Soz. **Bezpečnostní rutiny? Pohotovostní jištění? Zálohování? Máš sto a jeden způsob, jak se s takovou situací vyrovnat.**

Tohle zasáhlo 102.

Jaibriol si k Soz přinesl další křeslo. Když si sedl, vlezl mu Jai na klín. Opatrně syna držel a „promluvil“ do Soziny mysli: ***Máš tušení, co to ta „křišťálová tráva“ je?***

Odpověděl její uzel. Příbuzný pasti na lidi. Do ní vstoupivší kořist zemře hladu. Rozkládající se tělo dodá travině živiny.

To je odporné, pomyslela si Soz.

Ale účinné. Travina pravděpodobně vylučuje chemikálie, aby rozkladu napomohla.

Měli bychom se toho zbavit, pomyslel si Jaibriol.

Může se také ukázat jako užitečná, odpověděl uzel. Velikost napovídá, že parazituje na velkých zvířatech. Největším zvířetem, které jsme spatřili, je ektokočka. Pokud byste trávu ovládli a nějak ji nastražili, mohla by z ní být past na ektokočky.

Dobrý nápad, pomyslela si Soz.

Lisi se odstrčila od matčiny bradavky a plačtivě zaprotestovala.

„To je v pořádku,“ zamumlala Soz. Přesunula dítě k druhému prsu, ke kterému se Lisi opět přísála. Když jí začal Jaibriol polohlasně prozpěvovat, Lisi se na něj podívala, přičemž stále sála, pak zavřela oči a soustředila se na večeri.

Jaibriol s Jaiem usazeným na klíně pozoroval Soz, jak kojí. „Kdo by si to pomyslel?“ řekl. „Válečník se stal sentimentálním.“

Soz se zamračila. „Jak sentimentálním? Já sentimentální nejsem.“

Usmál se. „Víš, Soshoni, jednou jsem viděl toulavou kočku, která se pokusila vlézt do doupěte právě porodivši samice. Kočka-matka roztrhala toho narušitele na cucky. Pak se vrátila ke kojení svých mláďat.“

Podívala se na něj úkosem. „Srovnáváš mne s kočkou?“

„Řekněme jen, že jsem rád, že jsem tvým milovaným a ne tvým nepřítelem.“

Měkce řekla: „Vždycky tě budu milovat. Pokud by někdo někdy zkusil ublížit tobě nebo dětem, roztrhala bych ho na

kusy.“

Althor Valdoria, imperiální Následník, seděl u své konzoly upnutý v ovládacím exoskeletonu. Dnes pracoval v síťové komnatě, holé místnosti, kde nebylo nic než konzola a ovládací křeslo.

Onyx. Althor pochyboval, že se kdy dozví, co před dvěma lety podnítilo jeho bratra, aby jej ustavil do velení nad situací v Onyxovém sektoru. Většinou si kontrolu citlivých oblastí držel Kurj sám. Ať už byl důvod jakýkoliv, ztratil Althor v ten den své ocelové sevření. Fascinován hádankou, kterou mu Kurj předložil, studoval každé hlášení upřesňující neoprávněné zásahy kšeftařských pirátů do oblasti Onyxové plošiny, hlavní základny IVV. V posledních dvou letech mu v tomto sektoru rostla autorita, až dosud zde řídil aktivity IVV.

Onyxová plošina byla v Onyxovém sektoru, v kritické oblasti V tomto rozptýleném regionu se Jubije, Skolie a Spojené světy protínaly a všechny tři mocnosti si na něj činily nárok. Přestože kšeftařští piráti podnikali nájezdy na místní předsunuté hlídky IVV, državy Spojenců už více neobtěžovali. Úřad veřejných záležitostí IVV se hlásil o zásluhy za ochraňování Spojenců, Althor si však žádné iluze nedělal. ESComm už více neposílal své piráty do spojeneckého prostoru proto, že Císař Qox chtěl se Spojenci úmluvu.

Co však dělalo dnes Althorovi starosti, nemělo bohužel s nájezdy nic společného. Hádanka, kterou více než rok řešil, nebyla nic než jednoduchá chyba v bezvýznamném datu. Týkalo se to nesrovnalosti, kterou objevil v jedné ceně zahrnuté v nákladu stavebních dílů pro vesmírnou stanici Onyx. Faktura v záznamech IVV se lišila o jednu centillu, jeden imperiální cent, oproti té která byla v záznamech Onyxu.

Althor by si toho nikdy nebyl všimnul, kdyby faktury neprohledával z jiného důvodu. Snažil se přijít na to, jak jeho teta Dehya Selei platí své agenty z řad prachových obchodníků rozhazujících sítě právě v Onyxovém sektoru. Jednocentový rozdíl v zásilce za milióny dolarů? Málem tu chybu ignoroval.

Ta nesrovnalost jej však přitáhla. Prohledával ji, aby se ujistil, že o nic nejde. To, co našel, jej zmátlo. Zaslání faktury z Onyxu na Orbiter nezahrnovalo lidský vstup. Nikoho, kdo by do čísel zasáhl. Nenašel ani náznak protřetí nebo jiného problému sítě, který by mohl data poškodit. Vypadalo absurdně zaobírat se jedním centem, jeho však trápilo, že pro takový nesoulad neexistuje žádný důvod.

Více než rok prozkoumával síť, hledaje cent mezi miliardami. Nalezl úsek paměti používaný pro uchovávání této faktury. Když sledoval její historii, průzkum jej zanášel dále a dále od Onyxu. Dnes mohl konečně potvrdit zdroj oné nesrovnalosti. Téměř před čtyřmi lety ve městě Velitelství, srdci IVV, někdo vymazal soubor. Samozřejmě že na velitelství byly denně vymazávány milióny souborů. Ale ať už tento konkrétní vymazal kdokoliv, ukryl jej nejdříve na soukromém kontě, přístupném pouze vybrané hrstce lidí.

I tak to byl odborník, kdo soubor vymazal. Jediný důvod, proč to vůbec vyšlo najevo, byl, že ten hacker pracoval z civilního uzlu. Zahladili všechny stopy své činnosti – až na jediný datový bit, který lze odstranit jen z počítače v kontrolním středisku IVV.

Jediný datový bit.

Ten hacker o tom jediném neporušitelném bitu dokonce zjevně věděl. Z jedničky na nulu nemohli jeho hodnotu přenastavit, takže to zamaskovali. Objevil se malinký problém: ten ukrytý bit přiměl bit v připojené paměťové oblasti, aby se změnil z nuly na jedničku. Nový bit se okamžitě stal nulou, ale tímto postupem přeměnil jiný bit z nuly na jedničku. A tak se tato porucha šířila déle než rok, až nakonec zmizela. Někde na trase tak byla upravena hodnota faktury o jeden cent.

Odstranit exoskeleton, pomyslel si Althor.

Odstraněn. Exoskeleton, který byl kolem jeho těla, se rozevřel a vidlice psifonu vypadly ze zdírek v jeho páteři a na krku.

Hluboce zamyšlen opustil Althor komnatu a prošel kanceláří, pak vnějšími kancelářemi, ve kterých pracovali jeho asistenti, a

vyšel do chodeb sítovitě se vinoucích trupem. Nasedl na magrail do svého apartmá v City, které si vybral pro život namísto Údolí.

Když krácel přes náměstí a po bulvárech, City kolem něj proudilo. Zvolil si plovoucí chodník, který jej zavedl k modré budově s cibulovitými věžemi a lesknoucími se sloupy. Jakmile jej chodník vysadil na římse ve třetím patře, otevřely se ve zdi dveře ve tvaru klíčové dírky stavěné pro obrovské tělo. Když jimi Althor prošel, vstup zmizel a zanechal za sebou hladký povrch, který zářil modrým světlem vypadajícím jako kousek Nebe.

Vnitřní prostory zářily rovněž modře, průzračným jasem rozlévajícím se hluboko do stěn. Na konci haly přišel k dalšímu podkovovitému oblouku ve tvaru klíčové dírky. Modré dveře, které v tomto oblouku byly, rámovaly nachové a stříbrné mozaiky. Přejel prstem po závitku z listů a dveře zacinkaly.

„Pojď dál, Althore,“ ozvalo se ze dveří, které zasvítily a zmizely.

Vešel do provzdušněné místnosti s proutěným nábytkem. Dveře za ním se ještě nestačily zpět zformovat, když obloukem vnitřních dveří prošla adolescentní dívka s fialovými očima a bronzově kudrnatou hlavou. Jakmile spatřila Althora, zastavila se, zlobně se na něj podívala a zase odešla.

Althor zamrkal. „Eristie?“, díval se za dívkou.

Vnitřními dveřmi vešla starší žena. Vysoká a vznosná, s modrými očima a rudými vlasy prorostlými stříbrem, Syreen každou částíčkou svého těla vypadala na herečku, kterou kdysi, než šla na odpočinek a dala se na kariéru lingvistky, byla.

„Althore.“ Vzala jej za ruku. „Ráda tě vidím.“

Vzal její ruce a políbil je. „Co se Eristii stalo?“

Syreen vydala podrážděný zvuk. „Celé odpoledne je taková. Možná by sis s ní mohl promluvit.“

Ze zadní místnosti se ozval podrážděný hlas: „Nechce se mi mluvit.“

Syreen se zamračila. „Eristie, pojď sem a pozdrav otce.“

Dívka se zjevila ve dveřním oblouku. „Ultra, tati.“ Pak zmizela zpět v zadním pokoji.

Althor pohlédl na Syreen. „Ultra?“

Ústa jí zaškubala úsměvem. „Pokud mohu říci, vyznělo to pozitivně.“

Usmál se, nato vešel do pokoje a našel svou dceru, jak zírá na holoobraz na zdi. „Proč jsi našťvaná?“ zeptal se.

Stále zírala.

Zkusil to znovu. „Jsi našťvaná na mne?“

„Na tebe?“ Otočila se k němu. „Ne, samozřejmě že ne.“

„Ale na někoho ano.“

„Ano.“

Althor čekal. Když bylo jasné, že se dalších informací nedočká, řekl: „Na svou matku.“

„Nikdy mi nic nedovolí.“ Eristie si založila ruce. „*Nic*. Všichni ostatní se baví. Všichni ostatní chodí na mejdany. Ale já? Já ne.“

Začínalo to dávat smysl. „Chceš něco udělat a tvá matka řekla ‚ne‘.“

„Ona je ten nejnesnesitelnější člověk na světě.“

Althor se zašklebil. „Na celém světě?“

„Nedělej si ze mě srandu.“

„Co ti nechce dovolit?“

Na zdůraznění svých slov rozhodila rukama. „Mělo to být naprosto nejšpicovější. Ultrafialový. Víc než galaktický *mejdlo*.“

Poškrábal se na bradě. „Dá se to přeložit do normálního jazyka?“

„Ale tat’ko.“

Hledal pomoc u Syreen, která stála mezi dveřmi. „Chce jet na výlet s nějakými dalšími dětmi z Akademie,“ řekla Syreen. „Do Blazers Starlandu.“

„Do Blazers?“ Althor se na svou dceru zamračil. „Není to náhodou ten zábavní komplex na Sylviině měsíci?“

„Každý, kdo je ultra, jede,“ řekla Eristie. „Bude to ohňová bouře roku.“ Pěkná tvářička se jí zalila nadějí. „Tat’ko, řekni mamince, že je to v pořádku. Že můžu jopovat. Prosím?“

„Jopovat – to znamená jet na výlet, že?“

„Pochopitelně.“ Věnovala mu pohled poučených, který byl

plný sympatií s těmi méně znalými. „Všichni špica tam budou.“

„Všichni?“ Líbilo se mu to čím dál tím méně. „A kdo jsou ti všichni? Děvčata ze školy?“

„Děvčata?“ Syreen zafuněla. „Nebud' naivní, Althore. Polovina těchto ‚špica‘ osob jsou kluci. A zdá se, že žádný doprovod.“

Althor zíral na svou dceru. „Chceš, abych nechal jet třináctiletou holku do zábavního komplexu na tak divokou planetu, jakou je Sylviin měsíc, s kluky a bez doprovodu?“

„Absolutně ne.“

Z její mysli se odpoutala vlna frustrace. „Ale proč ne?“

„Není to bezpečné.“

„Ale ano, je.“ ujišťovala ho.

„Eristie promiň, ale odpověď je ne.“

Tvář se jí utrápeně zkřivila. Otočila se dokola tak, aby zahrnula i Syreen. „Jste otřesní!“ S tím odkráčela z pokoje.

Jakmile byli sami, Althor se na Syreen podíval úkosem. „Myslíš si, že to míní vážně?“

„Ne, Althore.“ Syreen k němu přešla. „Je jenom zklamaná.“

„Nepochopím, jak někdo může své děti na takový výlet pustit.“

„Ověřila jsem si to u ostatních rodičů. Většina také řekla ‚ne‘.“ Úsměv jí rozehrál vrásky kolem očí. „Jakmile Eristie zjistí, kolik ostatních muselo zůstat doma, budou se všichni velmi dobře bavit stěžováním si na své bezcitné rodiče.“

„Asi ano.“ Jakožto zdroj nářků se necítil o mnoho lépe.

„Chtěl bys zůstat na večeri?“

Zakroutil hlavou. „Něco mám.“

„Ach. Ano. Jistě.“ Odmlčela se. „Jak se má Coop?“

„Dobře.“

Po chvilce trapného ticha řekla: „Předtím než odejdeš, rozluč se s Eristí.“

Žalostně se na ni usmál. „Pokusím se.“

Dceru našel, jak leží na zádech na divanu ve slunečním pokoji a zírá na hvězdnou oblohu nad sebou. Když vešel, zaškaredila se a ještě více se soustředila na skleněnou výplň.

„Uvidíme se zítra,“ řekl Althor.

Mysl mu zaplavilo její zklamání. „Já vím,“ řekla. „Pořád tady budu. Všichni galaktičtí budou na Sylvii.“

Přišel a posadil se vedle ní. „Cožpak sis opravdu myslela, že tě na ten výlet necháme jet, Šešulko?“

„Neříkej mi tím dětským jménem.“

„Dobře.“ Přemýšlel, kdy přestala mít svou přezdívku ráda. Stále zírala na hvězdnou oblohu, a tak také zvedl hlavu, aby se podíval. Vše, co viděl, byla nevýrazná skvrna oblohy.

„Tam nahoře toho mnoho není,“ okomentoval to.

Povzdychla si. „Ach, tati. Ty jsi tak infračervený.“

Otočil se zpět k ní. „Infračervený?“

„Nic si z toho nedělej,“ utěšovala ho. „O rodičích se předpokládá, že takoví budou.“ Posadila se a objala ho kolem krku. „Přijď zítra na večeři, ano?“

Také ji objal a ulevilo se mu, že pro ni není zamlklý otec nakonec tak otřesný. „Samozřejmě.“ Jemně dodal: „Já a matka tě máme rádi, Šeš– Eristie.“

„Já taky,“ řekla. „Myslím tebe.“

Poté co opustil Syreeino apartmá, šel k sobě. Nevěděl, co si má o Eristiině touze po rychlém životě jejích bohatých přátel myslet. Vyrostl na venkovské planetě, a dokud v osmnácti neodešel z domova, aby nastoupil na vojenskou školu, ani netušil, že takový život existuje. Ve třinácti svůj volný čas trávil procházkami přírodou v okolí Dalvadoru, vesnice, kde žil. Všichni jeho přátelé byli místní kluci. Dostat se do průšvihů pro ně znamenalo vloupat se do hospody a upíjet vodou ředěné pivo.

Ozval se hlas, který zněl jako Kobalt, uzel pečující o jeho apartmá: „Althore, jdeš domů?“

Zastavil se. „Kobalte?“

„Dveře zaznamenaly tvou přítomnost a převedly tvou tělesnou mluvu jako záměr jít domů,“ řekl Kobalt. „Ale šel jsi dál.“

Althor se rozhlédl. Opravdu odbočku ke svému bytu přešel. Jeho kroky znovu zamířily do chodby, kde zdi zářily ještě jasnějšími vrstvami modré. Vstupní oblouk stojící na konci byl

dvakrát vyšší než on, se skvrnitým sklem v horní křivce, a lemován byl mozaikou z chladných geometrických tvarů. Krása budovy byla jedním z důvodů, proč zde bylo bez známostí nemožné získat byt. Althor Syreen jeden obstaral, když po tom, co pro ně pro oba bylo několikadenním povyražením, zjistila, že je těhotná. Pokusili se svému vztahu dát šanci, ale pochopili, že jsou mnohem lepšími přáteli než milenci. Byl však rád, že celé ty roky zůstala, čímž jej učinila součástí Eristiina života.

Dveře se zaleskly a otevřely a on vstoupil. Jeho byt měl jinou atmosféru než ten Syreenin. Kde si ona zvolila proutí, on si vybral sklo a chrom; kde ona použila křivky, on použil rohy. Holopanely na zdech sahající od podlahy ke stropu ukazovaly cokoliv, co si zrovna přál vidět. Právě teď zobrazovaly domov jeho dětství, vesničku Dalvador. Hory s modrými čepičkami tvořily pozadí městu s běloskvoucími domy a jejich modrými nebo purpurovými střechami, na nichž byly věžičky. Pláně stříbrné trávy se vlnily ve větru.

Podkovovitý oblouk na druhé straně pokoje byl bez dveří. Za ním procházel mnoha okny do prosluněné místnosti, kam si Althor chodil často odpočinout, sluneční svit. Jakmile do komnaty vešel, jiným vchodem na druhé straně pokoje vstoupil mladý muž, urostlý čtyřiaadvacetiletý mladík, vysoký kolem pěti stop deseti, s rudými vlasy a modrýma očima. Mohl být Syreeniným bratrem.

Mladík ztuhl. Pak se vzpamatoval a řekl: „Buďte pozdraven, Princi Althore.“

Althor se usmál. „Coope, mé jméno je Althor. Nemusíš používat titul.“

Coop se vmohl na trochu uvolněnější úsměv. „Althore.“

„Jak ti jde malování?“

„Dnes odpoledne jsem dokončil scénérii.“

Althor potěšeně přikývl. Coopovo umění zaujalo jeho pozornost, když se cestou z Válečné místnosti domů zatoulal na pouliční vernisáž. Dílo jej svou blízkostí ke genialitě dostalo. Poté co se dozvěděl, kolik času Coop vyplýval děláním holo-transparentů pro IVV, aby se uživil, stal se Althor jeho patronem.

Usadil Coopa v luxusním apartmá s obrovským ateliérem a otevřel mu rozumné úvěrové spojení na pokrytí nákladů. Alespoň Althor si myslel, že je rozumné. Coop si z nějakého důvodu myslel, že je to extravagantní. Dnes pozval Coopa na večeři, aby jej začal uvádět do společnosti na Orbiteru.

Althor přešel do kruhového přístěnku sloužícího jako kuchyň a nahnul se nad linkou, aby mohl zkontrolovat vzkazy na konzole. „Má rodina by tady brzy měla být.“

„Kobalt udělal večeři.“ V Coopově hlase zazníval neklid.

Althor se otočil a viděl jej, kterak stojí v průchodu do přístěnku. „Co se děje?“

Coop zrudnul. „Nic.“

„Jsem empat,“ řekl Althor. „Vím, že jsi rozrušený.“

„To jen –“ Coop vydechl. „Před tebou byl nejvýznamnější osobou, kterou jsem kdy potkal, pilot na lodi, co mne sem přivezla. A přitom byl jen kapitánem nákladní lodi.“

„Moje rodina se ti bude líbit.“ řekl Althor. Napadla jej další myšlenka. „Ty sis myslel, že je to má rodina, z koho jsi nervózní, že? Ne já.“

Coop se usmál. „Nejprve jsi to byl ty. Už ne.“

„Althore,“ řekl Kobalt. „Tví rodiče a bratr Eldrin jsou v hale.“ Holopanel ve zdi vedle Coopa vymazal horskou scénérii a zobrazil tři lidi. Dnes večer na tom byli jeho rodiče výškově stejně. Když byl Althor mladý, jeho otec často nosíval boty, které jej činily vyšším, než byla jeho sošná žena, nakonec si však s tím, že je v porovnání s její rodinou malý, přestal dělat hlavu.

Althorův bratr Eldrin byl nejstarším z deseti dětí, Althor byl v řadě hned za ním. Althor si dlouho myslel, že on a Eldrin ztělesňují rozdílnost svých rodičů. S výjimkou fialových očí byl Althor podobný dědečkovi z matčiny strany, měl jeho výšku, masivní stavbu těla a zlaté zabarvení. Ze sedmi Valdoriových synů otce nejvíce připomínal Eldrin. Zdědil několik skoliiovských rysů, byl široký v ramenou a vyšší než otec. Měl však po otci vínově rudé vlasy, fialové oči, dokonce i spršku pih kolem nosu.

Eldrinovy ruce byly podle lyshriolské normy, čtyři tlusté prsty a svislý čep, který jeho dlaň podélně ohýbal. Althor se s

lyshriolskými prsty narodil, ale bez čepu, který jim umožňoval stavět se proti sobě. Namísto toho měl původní palec. Když byl nemluvně, nechali mu rodiče ruce přeoperovat tak, aby vyhovovaly lidským normám. Takto mu sloužily dobře; s lyshriolskýma rukama by měl potíže při používání technologií IVV.

V šestnácti byly Eldrinovými zájmy šermířské potyčky a děvčata; čtrnáctiletý Althor se chtěl učit strojařinu a sportovat. Poté co s Eldrinem měli souboj na život a na smrt kvůli dívce, poslali rodiče Eldrina mimo planetu, na Orbiter, do prostředí, které podle jejich názoru vedlo spíše ke knihám než k mečům. Zničený Althor nerozuměl tomu, proč si Eldrin ten souboj zvolil. Althorovi se ve skutečnosti ta dívka ani nelíbila. Trvalo léta, než přišel na to, že to nemělo nic společného s ní, ale s faktem, že ve čtrnácti byl Althor vyšší, silnější, rychlejší, lépe se učící a že snadněji ovládal imperiální technologie než starší bratr, jehož ctil.

Na Orbiteru se Eldrin potýkal s kulturou, ve které jeho umění s noži a meči bylo chápáno spíše jako mladická delikvence než jako zdroj obdivu. Při práci s ním začali specialisté na vzdělání chápat, proč neměli lyshriolští domorodci psaný jazyk. Eldrin slova viděl jako obrázky; pokud obrázky nebyly identické, četl je jako rozdílná slova. Při použití pěti různých fontů viděl pět rozdílných slov. Hieroglyfické jazyky Skolie a Jubije jej natolik mátl, že tento šestnáctiletý bojovník jednou zarazil do síťové konzoly meč. Do té doby si nikdo neuvědomoval hloubku jeho frustrace z toho, že nebyl schopen zpracovávat, co k jeho „malému“ bráškovu přicházelo tak přirozeně.

Stejně tak Eldrin nechápal, proč jeho úžasná vizáž a zpěvný hlas na Orbiteru shromažďovaly větší pozornost než jeho vojenské atributy, o nichž si myslel, že jsou mnohem užitečnější. Jakmile si však uvědomil opravdovou hodnotu, kterou lidé jeho hudebnímu nadání přikládali, následoval svou lásku ke zpěvu. Teď, když byl znám svým výjimečným hlasem, psal a zpíval folkové balady o své domovině, vesnici Dalvador na planetě Lyshriol.

Althor vešel do obývacího prostoru právě ve chvíli, kdy Kobalt rodiče a Eldrina vpustil dovnitř. Matka na sobě měla modré šaty a její zlaté vlasy se vznášely všude. Otec byl oblečen do svých obvyklých kalhot, košile se zavazováním a holínek. Eldrin se teď oblékal v orbiterském stylu, jednoduše a elegantně, černé kalhoty a bílá košile.

Matka jej objala, tvář jí zářila. „Vypadáš báječně.“ Držela jej na vzdálenost paží. „Ale Althore, měl bys více jíst. Podívej, jak jsi hubený.“

Eldrin se zasmál. „Mně říkala to samé.“

Otec vydal podrážděný zvuk. „Roco, tihle kluci jsou obry už teď. Nechej je vyrůst víc a vyřadí to orbiterskou gravitaci.“

Smějící se Althor ji objal. „Rád tě vidím, maminko.“ Přes její rameno se zazubil na otce. „Tebe taky, tatínku.“

Otec přikývl, předstíraje mrzutost. „Jsou tady Syreen s Eristii?“

„Dnes večer ne.“ Althor pohlédl na bratra. „Dehya s tebou přijít nemohla?“

Eldrin zakroutil hlavou. „Pracuje na síti.“

To Althora nepřekvapilo. Dehye její práce Klíče Shromáždění nechávala jen málo času na normální život. Jakožto její doprovod se Eldrin staral o společenské závazky.

Za nimi se ozvalo zapraskání doprovázené kroky po koberci. Althorův otec se po zvuku otočil – a jeho laskavý výraz zmizel, jako když zhasne svíčka.

Ve vnitřních dveřích stál Coop. Althorovi umělec sám připadal jako umělecké dílo, když se tak koupal ve slunečním svitu, jeho diamantová náušnice jiskřila, jeho nádherná tvář zářila.

Eldrinson promluvil se ztuhlou formálností: „Obávám se, že mám dnes večer práci na síti. Prosím přijměte mou omluvu, ale bohužel budu muset tu večeri oželeť.“

Althor se k němu otočil. „Co? Jakou práci?“

„Omlouvám se.“ Eldrinson kývl bez toho, aby vzal Coopa na vědomí. Pak prostě z bytu odešel, dveře se pro něj skřípavě otevřely, a jakmile byl venku, tak se klouzavě zavřely.

Althor hleděl za svým otcem. Pak se zamračil na matku.
„Tohle nikdy neskončí, že?“

„Je mi to líto.“ Zněla ohromeně. „Nevím, proč to udělal.“

„Blbost. Oba víme proč.“

Vydala se ke dveřím. „Půjdu si s ním promluvit.“

„Ne.“ Althor ji chytil za ruku. „Já jdu. Tohle si spolu musíme vyřešit.“

Přišel k nim Coop, viditelně vystrašený. „Je mi to líto. Měl bych jít.“

„Ty nepůjdeš nikam.“ Althor zjistil, že ani nemusí předstírat zlost.

Eldrin mrknul na dveře, potom na Coopa, nato na svého bratra. *Althore?* pomyslel si. *Chceš, abych si s otcem promluvil?*

Althor zakroutil hlavou. **Ne. Tohle musím udělat sám.**

Roca zaměřila na Coopa svůj diplomatický úsměv. „Takže to jste vy, ten záhadný host, jehož nám chtěl Althor představit.“

Ukázala na divan. „Pojďte se se mnou posadit. Povídejte mi o sobě.“

Coop se nechal Rocou stáhnout na gauč, přičemž pohlédl zpět na Althora. Jakmile se usadili, zaměřil se Althor na matku.

Můžeš si na chvíli zahrát na hostitelku?

Samozřejmě Podívala se na něj. ***To s otcem je mi opravdu líto. Nečekala jsem to.***

Ani já ne, zalhal Althor.

Opustil apartmá i budovu a nastoupil na plovoucí chodník. Ten se s ním vznesl a on si pomyslel: **Moonstone Park.**

Chodník přistál na odlehle mytíně na periférii City. Althor objevil otce, kterak sedí na lavičce pod obloukem z modrého měsíčního kamene, mezi stromy a květinami. Nedaleko bublala fontána, oblast však byla bez lidí, což Althor zařídil už odpoledne.

Eldrinson se na něj zamračil. „Mohl jsi nás varovat.“

Althor se posadil vedle něj. „Nebyl jsem si jist, zda bys přišel.“ Poslal myšlenku svému páteřnímu uzlu. **Basalte, ověř bezpečnost.**

Ověřování dokončeno. Oblast je bezpečná.

„Basalt zkontroloval bezpečnost,“ řekl Althor. „Tady nás nemůže nikdo sledovat.“

„Fajn.“ Eldrinson vypadal stále našťavaně. „Takže nás nikdo nemůže špiclovat. Možná mi teď můžeš říct, co je tak citlivé, žeš musel s tím chlapcem sehrát takovou šarádu. On neměl ani ponětí o tom, že to bylo nahané, stejně tak ani tvá matka a bratr. Ti si myslí, že věřím, že je tvým milencem a jsem kvůli tomu našťvaný.“

„A byl bys?“ V Coopově zájmu Althor nechtěl, aby se ta scéna odehrála znovu opravdově. Přestože doufal, že se sem otec dostane bez toho, aby vzbudil podezření, nepředpokládal, že to bude za použití Coopa.

„Co bych byl?“ zeptal se ho otec.

„Našťvaný, kdyby byl mým milencem?“

Chvilku trvalo, než Eldrinson odpověděl. „Rád bych si myslel, že budu mít radost z kteréhokoliv partnera, jehož si vybereš. Ale lhal bych, kdybych řekl, že s tím mohu být spokojený.“ Úkosem na svého syna pohlédl a zeptal se: „A je, ehm – tvým milencem?“

„Je to umělec. Jsem jeho patron.“

„Takže o co jde?“ Eldrinson rozhodil ruce. „Nemohl jsem přijít na smysl toho zmateného vzkazu, který jsi nechal Basaltem poslat. Musel jsem hádat, co chceš. Dát ti příležitost k tomu, abychom se sešli v soukromí, ano? Bez toho, abychom vzbudili podezření všech těch monitorů, které nás sledují?“

„Ano.“ Althor vstal a přešel přes mýtinu. „Co se stalo té noci, kdy se Soz pokusila znovu zajmout Jaibriola Qoxe?“

Otec zamrkal. „Cože?“

„Tu noc, kdy Qox uprchnul.“ Obrátil se k otci. „Co se stalo?“

Eldrinsonův zmatek se zvětšil, následován starou bolestí. „Mé hlášení o smrti své sestry jsi viděl. Proč to teď oprašovat?“

„Chci vědět, proč byla Soz v paláci.“

„Byl jsem tam sám. Přišla mne ochraňovat.“

„Proč? Ten palác má nejlepší možnou ochranu.“

Eldrinson pokrčil rameny. „Kurj to rozkázal. Zeptej se jeho.“

„Kdy se Qox v paláci objevil?“

„Tyhle podrobnosti bys měl znát spíš ty než já.“

Althor si udržoval chladný hlas. „Chci slyšet tvou verzi.“

„Proč to vypadá jako výsledek?“

„Prostě mi to řekni.“

Eldrinson jej sledoval se zmateným výrazem. „Podle všeho Qoxe osvobodil speciální tým ESCommu. Ale něco se pokazilo. Nevím, proč skončil v paláci. Dostal se do vznášedla na střeše. Aby unikl kordonu kolem planety, aktivoval hvězdný pohon lodi. Tvá sestra jej pronásledovala a oba zmizeli.“

„Jak pronikl palácovou ochranou?“

„Nevím.“

„Soz musela něco říct.“ Althor se pokoušel rozluštit otcův uzavřený výraz. „Bezpečnost je její doménou.“

„Opravdu nevím. Víš, jak jsem na tom s počítači.“

Althor rozuměl, co tím myslí. Eldrinson pocházel ze světa, který byl po pádu Rubínové říše po tisíciletí izolován. Závislost zakladatelů na starodávné síti se v okamžiku, kdy se jejich technologie pokazily, ukázala být zhoubnou. O všechno přišli, dokonce i o vzpomínky na Rubínovou říši. Jejich zaměření na vytváření psionů se celé pokřivilo, takže když jejich genetický základ zmutoval, skončili neschopní zpracovávat psaný jazyk. Eldrinson byl ngramotný, nejen jazykově, ale také s počítači. Přesto byl psiberprostor jeho vesmírem. Nepotřeboval rozumět technologiím. Jediné co musel dělat, bylo myslet. A to také na síti dělal, s obratností větší než kdokoli jiný na světě.

„Dělal jsi něco na síti tu noc, kdy Soz zemřela?“ zeptal se Althor.

„Ne.“ Eldrinson jej studoval. „Po čem jdeš?“

„A co Soz?“

„Co s ní?“

„Prováděla tu noc nějaké síťové operace?“

„Samozřejmě. Nevím co.“

„Myslím, že víš.“

Eldrinson tiše řekl: „Možná bys mi měl raději říct, o co jde.“

Althor se vrátil a posadil se na lavičku. „Chci vědět, proč Soz vymazala datový soubor z té noci, týkající se tvého připojení na

Horkou linku.“

Když Eldrinson zbledl, Althorovi připadlo, jakoby se mu zem pohnula pod nohama. Do té chvíle hluboko v sobě věřil v otcovu nevinu. Teď věděl opak – a to mu nedávalo možnost volby. Otce miloval více než svůj život. Měl však povinnosti vůči IVV a říši, na nichž závisela obrana. Proč by otec používal Horkou linku – přímé spojení ke spojenecké prezidentce – jen několik hodin předtím, než šla Soz na smrt? A proč by se Soz, nejvýše postavený špionážní agent IVV, pokoušela všechny stopy této komunikace vymazat?

Althor si najednou vzpomněl na epileptický záchvat, který jeho otec prodělal před čtyřmi lety, před jmenovacím ceremoniálem. Lékaři to nazvali stresovou odezvou na bolest ze Soziny smrti. Ale co když to mělo jiný původ? Pak by všechna opatření, která učinili pro to, aby jej uchránili před zármutkem, musela být nutně neúspěšná.

A také že ano.

Althor si uvědomil, že zatíná pěsti. Vydechl a ruce uvolnil. „Co to bylo, cos musel pravděpodobně sdělit spojenecké prezidentce, když byli Soz s Jaibriolem Qoxem v paláci? Co otče?“

„Nikdy jsem s prezidentkou Callowayovou nemluvil.“ řekl Eldrinson.

„Lžeš.“

„Althore, ne.“

„Proč?“ Rozpřáhl ruce, protože už déle nebyl schopen udržet lhostejné vzezření. „Bože, dej mi důvod, abych *nemusel*.“

Otec neřekl nic. Po chvíli čekání Althor pravil: „Té noci, kdy šla Soz na smrt, někdo použil tvou Horkou linku.“ Postavil se. „Musím to sdělit Kurjovi.“

„Althore, *ne*.“

„Nemám na výběr.“

Eldrinson se nadechl. „Ona pořád žije.“

„Cože?“

„Sauscony žije.“

Althor se znovu pomalu posadil. „To je nemožné.“

„Ne. Není.“

Althor ta slova nemohl vstřebat. Odmítala být zaregistrována. Všechno, co ho napadlo říci, bylo: „Prošel jsi pohřbem, smutečním obřadem, mým vlastním jmenovacím ceremoniálem a věděl jsi, že je Soz naživu?“

Eldrinson polknul. „Ano.“

„Proč?“

„Prezidentka Callowayová pomohla Skolianovi a Kšeftaři odejít společně do exilu.“

„Co to má společného se Soz?“

„Tím Kšeftařem byl Jaibriol Qox.“ Jemněji dodal: „Tím Skolianem tvá sestra.“

Althor ztuhl. Po mýtince se proháněl větřík a na stromě cvrlikal ptáček. Poprvé si uvědomil, kolik se v otcových vlasech objevilo za těch několik posledních let šedin.

Jakmile mohl Althor konečně promluvit, řekl: „Ne.“

Eldrinson jej sledoval jako člověk čekající na popravu. „Co uděláš?“

„Otče, řekni mi, že je to vtip.“ Althor se přemáhal, aby udržel svůj hlas v klidu. „Komplikovaná hra. Máš zlost kvůli Coopa. To vyneslo na povrch naše staré neshody, a teď děláš tohle.“

„Nikdy bych takovou věc neudělal. Ty to víš.“

„Chceš, abych uvěřil, že má sestra odjela do exilu s *Jaibriolem Qoxem*? Že ses dopustil vlastizrady tak absolutní, že podkopává každický princip, podle kterého žijeme?“

„Takhle to není.“

„Tak mi řekni, jak to je.“

Eldrinson vydechl. „Qox a tvá sestra se chtěli vzít.“

„Ty jsi šílený.“

„Ne. Naprosto přičetný.“

„Soz není schopná milovat Hightona.“

„On není Highton.“

Althor cítil, že mu v této rozmluvě něco uniká. „Cože?“

„Hightonem je jen z jedné čtvrtiny,“ řekl Eldrinson. „Jaibriol Qox je rhonský psion. Qoxovská dynastie proti nám vymyslela

protihru. Ale on s nimi nechtěl nic mít. Jaibriol a Soz se někde potkali, nevím jak. Myslím, že na Delu.“

Althor přemýšlel, zda nemá problémy se sluchem. „Jaibriol Qox je rhon?“

„Ano.“

„Následník Obsidiánového trůnu. Je rhon.“

„Ano.“

„Muž, kterému je určeno vládnout našim nepřátelům“

„Ano.“

„Nepřátelům, které se nám daří držet od těla jen proto, že jsme rhonové a oni ne.“

„Ano.“

„A tys ho osvobodil.“

„Ano.“

„Otče, tomu nemohu uvěřit.“

„Já mu věřím.“

„Pak ses skutečně zbláznil.“

Eldrinson rozpráhl ruce. „Udělal jsem nejlepší rozhodnutí, jakého jsem byl schopen.“

„Jak se Qox opravdu dostal do paláce?“

„Soz ho přivedla. Ona to je, kdo ho osvobodil. Jeho útěk byl zaznamenán dříve, než se mohli dostat z planety, a tak ho vzala na poslední místo, kde by, podle jejího názoru. ÍVV hledalo.“

Tohle svým vlastním, děsivým způsobem dávalo smysl. „Pochopitelně věděli, že je dříve nebo později někdo objeví.“ Althor nedodal zřejmě: *a popraví.*

„To věděli. Mysleli si, že zemřou. Umožnil jsem jim žít.“ Eldrinson polknul. „Půjdeš s tím za Kurjem?“

Althor moc dobře věděl, co by se stalo, kdyby se Kurj dozvěděl pravdu. „Zavře tě do konce života ve vězení. Možná tě popraví. Pak najde Qoxe a Soz a popraví je určitě.“

„Ano, myslím, že ano.“

„Bože.“ Althor vstal a procházel sem a tam po palouku. „Nevím, co mám dělat.“

„Nedělej nic.“

Zastavil se. „Někde tam je hightonský Následník a dělá s

mou sestrou děti a ty chceš, abych nic nedělal?“

„Ano.“

Althor zakroutil hlavou. „Ta informace není v bezpečí.“

„Sauscony ji vymazala.“

„Pokud myslíš tu seanci na tvé Horké lince, tak ano, tu vymazala. Kdybych o tom nevěděl tolik, protože jsem tvůj syn, dokonce ani já bych to neobjevil.“ Poklepal se po spánku. „Mám na mysli, že to není v bezpečí tady. Máš informace, které mohou rozmetat tři říše. Nechráněné informace. Co když tě někdo zajme? Jak jim zabrániš v tom, aby si vzali, co víš?“

„To je riziko, se kterým žijeme všichni.“

Althor věděl, že za to, co se chystal otci říct, může být postaven před vojenský soud. „Pokud bych byl vyslýchán, můj páteří uzel spustí biomechanickou síť, která vyloučí chemikálie blokuující určité receptory v mém mozku. To mi zabrání v mluvení. Další spouštěče mohou narušit neurální stezky, takže se mi vymaže paměť. Nemohu odhalit něco, co si nepamatuji.“

Eldrinson zesinal. „Tys nechal IVV, ať ti tohle udělá?“

Althor jemně řekl: „Tobě to udělali taky. Když ti implantovali kyberzámek.“

Otec na něj zíral. „To je nechutné.“

„Ano? Víš, co tyhle spouštěče ochraňují? V mém případě vojenská tajemství, ale nejen to. Rubínovou dynastii. Matku. Tebe. Nás všechny. Kdybys byl zajat, nemůžeš zradit lidi, které miluješ.“

Eldrinsonovi chvíli trvalo, než to vstřebal. Tišším hlasem řekl: „Jestliže to chrání tvou matku a vás, děti, pak s tím mohu žít.“

Althorovi bylo, jakoby se v něm něco lámalo. Jak by mohl zradit tohoto muže, který ho učil loajalitě a integritě? Přesto jej samy schopnosti, které mu svým příkladem a vedením Eldrinson předal, nyní nutily, aby otce vydal IVV.

Althor pomalu promluvil: „Celý život jsem tě obdivoval.“

„Mrzí mne, jestli jsem to zkazil.“

„Nezkazil, otče.“ Althor se odmlčel. „Říkáš, žeš udělal nejlepší rozhodnutí, jaké jsi mohl. Musím udělat to samé.“

Eldrinson ztuhnul. „A?“

„Nikdy jsme o tom nemluvili. Jaibriol Qox a Sauscony Valdoria jsou mrtví.“

Do Eldrinsonova obličej se vrátila barva. „Děkuji ti.“

Althor si vzpomněl, jak šel poprvé do bitvy. V šestnácti, předtím než opustil planetu, aby nastoupil na vojenskou školuj jel jednou s otcovou armádou. Jako přídavek ke svým lyshriolským zbraním, meči a kopí, si Althor vzal také laserovou pušku.

A tak ukončil válku na Lyshriolu.

Jediná puška zničila rovnováhu sil mezi lidmi celého kontinentu. Proti ní nemohly uspět žádné lyshriolské zbraně. Jeho otec se poté stal legendou, mužem, který se oženil se zlatou ženou z hvězd a zplodil obry poroučející bleskům. Lidé odevšad se mu přicházeli poklonit.

Tak jak to oni činili tenkrát, tak teď Althor poklekl před svým otcem. Přísahal loajalitu a mlčení, a když tak činil, dopouštěl se zrady vůči říši, které byl předurčen vládnout.

8

V mansardě na vrcholku vysoké věže se na jedné ze stěn vypínal od podlahy ke stropu obloukovitý vchod. Ur Qox stál před tímto obloukem a vyhlížel ven na Jaizirové hory Slávy. Jeho bodyguardi z řad razerů byli rozestaveni po obvodu mansardy a ve volném prostoru před ním se třpytilo kvázové pole. Venku se nad horami kupila mlha, strašidelně tichá s náznakem záhadnosti. Byla to divoká scéna, s úponky světélkující mlhy kroutícími se ve vzduchu a kolem listoví.

Za ním se ozvalo zapraskání. Otočil se a viděl poručíka Varqua, příslušníka jednotky ESComm, která jej doprovázela do tohoto horského útočiště. Varque měl na sobě šedou uniformu s bílými pruhy po stranách nohavic, karmínové prýmký na rukávech a bronzový límec otroka. Poklekl na jedno koleno, přední ruku položenou na stehně, hlavu skloněnou.

„Můžeš vstát,“ řekl Qox.

Varque se postavil a uklonil se. „Je mi ctí být ve vaší vážené společnosti, Vaše Veličenstvo.“

„Čeká senátor Tarrington v kontrolní místnosti?“ zeptal se Qox.

„Ano, sire.“

„Velmi dobře. Přiveďte ho.“

Poté co Varque odešel, otočil se Qox zpátky, aby mohl sledovat plášť mlhy.

Ticho za ním bylo brzy prolomeno tichým našlapováním podrážek. Po několika minutách se Qox obrátil. Ve středu mansardy čekal senátor Jack Tarrington, po boku mu stáli čtyři vojáci EScommu. Se svou výškou a prošedlými tmavými vlasy byl Tarrington robustnější a starší verzí svého syna. Oděn byl v tmavém obleku, kterým neupoutával žádnou pozornost a před císařem poklekl s mnohem větší grácií než před třemi lety jeho syn.

Qox hightonsky řekl: „Můžete vstát.“

Tarrington se postavil a s jemnou frází za pomoci levé pěsti položené u pasu se uklonil, palec mířil vpravo na důkaz optimismu. Qox ten detail zaznamenal. Spojeneční politici si při studování nuancí jubijského protokolu dávali záležet.

„Připojte se ke mně.“ řekl císař.

Tarrington k němu přešel, stáli vedle sebe a pozorovali mlhu. „Doufám, že je vaše ubytování vyhovující,“ řekl Qox.

„Vynikající, Vaše Veličenstvo.“ Tarrington hovořil hightonsky se zpěvným přízvukem. „Vaší pohostinnosti se nic nevyrovná.“

Toto bylo obvyklé a očekávané lichocení, přesto měl senátor dost rozumu, aby se naučil hightonskému protokolu, což se o většině spojeneckých nebo imperiálních obyvatel říci nedalo.

„Co vy si myslíte o dosud proběhnuvších jednáních o smlouvě?“ zeptal se Qox.

Tarringtonovu reakci odhalilo jen to, jak nepatrně ztuhnul. Byl zde proto, aby dohlédl na jednání ohledně jubijsko-spojenecké smlouvy, která byla vedena v Qoxově luxusním

loveckém sídle. Vzhledem k nepříznivému stavu probíhajících rozhovorů bylo zajímavé sledovat, jak senátor reaguje: řekne-li příliš málo, císaře urazí; řekne-li příliš mnoho, zkompromituje pozice vyjednané svými lidmi; vybere si nevhodnou frázi a zkompromituje sám sebe.

„Jsme optimističtí,“ řekl Tarrington. „Zejména vůči příznivé milosti Slávy.“

Qox se málem usmál. *Jsme optimističtí*; tato tradiční aristovská fráze měla mnoho významů, které závisely na kontextu. Zde to byla zkratka pro starší a baroknější frázi: *ctím vaši autoritu, velebím vaše jméno, jsem naplněn úctou z vaší velkoleposti a více již neřeknu*. Ve skutečnosti to znamenalo: *Neřeknu vám ani „ň“, ale povím to jazykem dostatečně zdobným pro císaře*. Chvála Slávy, starodávného domova qoxovské dynastie, nebyla nezbytná, byla to však dobře zvolená diplomatická poznámka.

„Jak se má váš syn Jessie?“ zeptal se Qox.

„Má se dobře, Vaše Veličenstvo, díky vaší benevolenci.“ Na Tarringtonově tváři se zjevila nefalšovaná vděčnost. „Letos graduoval na Yale. S vyznamenáním.“

Qox přikývl. Neformální *díky* nebylo do hightonštiny přeloženo správně a s vyznamenáním mohlo být vypuštěno: nezajímala ho malá ocenění, která Spojenci svým dětem udělovali. Jinak však senátor mluvil dobře, jeho lichocení se dalo čekat, měl však na paměti protokol, což ukazovalo jeho respekt mnohem výmluvněji než samotná slovní kliše.

Podle Qoxových informátorů si vzal Tarringtonův syn ve škole rok volna a strávil jej na terapii, kde se zotavoval ze svého „traumatu“. Qox přikázal, aby po velmi důkladně zviditelněném procesu předsedáném samotnou Nejvyšší soudkyní Calope Muze, jednou z Qoxových vzdálených sestřenic, byli „piráti“ odsouzeni do vězení. V soukromí Qox rozsudky změnil a posádce se za její potíže odškodnil. Když Jessieho potkal, chápal, proč důstojníci fregaty jednali tak, jak jednali, i když se to později snažili zakrýt. Byli z poloviny Aristy. Že cítili potřebu mít providera, bylo přirozeným důsledkem povznesené krve v

jejich žilách. A Jessie vlastně křičel po pozornosti Aristů tím, jak z něj prýštila jeho empatická síla.

Qox sepal ruce za zády a vyhlédl ven na kopce zahalené do mlhy. „Dokážu ocenit radost z prospěchu něčího syna.“

„Naše děti jsou naší nesmrtelností,“ řekl Tarrington.

Zajímavá odpověď. Nesmrtelnost. Qox by byl uvažoval v jubijštějším rámci. Spojenci i Skoliané prokazovali malý zájem na udržování ryzosti krevních linií. Nechávali sami sebe, aby byli rozerváváni svou rozdílností, zatímco Hightoni se ve své uniformitě stávali stále silnějšími. Bylo naivní si myslet, že se jim Rubínová dynastie při dosahování ryzí linie, se zoufalými pokusy o vytvoření životaschopného rhonského psiona pomocí příbuzenských svazků, přiblížila. Takové páření je pouze oslabovalo.

Qox věděl to, co většina Hightonů odmítala přijmout. A to, že příbuzenské svazky i Hightonům vysávaly jejich vitalitu. Dlouho měl podezření, že jeho kvalitnější schopnosti pocházely z rozmanitějšího genetického základu. Byla to ironie, že to, co mu umožnilo přiblížit se k dobytí Rubínové dynastie, pocházelo ze stejného zdroje jako Dynastií ceněné rhonské rysy. V tomto smyslu se tedy mohli na vlastním podrobení spolupodílet.

Přemýšlel o senátorovi. Tarrington byl politik a politici mají pořad jednání. I tak se ukazoval být přiměřeným adeptem na intriky pro hightonské ovlivňování.

„Váš syn je úchvatný mladý muž,“ řekl Qox. Viquaru uchvátil určitě.

Při tomto komplimentu Tarrington naklonil hlavu. „Jessie vás obdivuje.“

Qox četl v tomto komentáři mnohem více, než si Tarrington uvědomoval, že odhaluje. Jeho slova doprovázel podkres gest, tváře a těla. Tarrington objevil beznadějnou vášeň svého syna pro císařovnu. Také viděl, že Jessie Ur Qoxe respektuje i přes neopětovanou touhu po jeho manželce. To, že Jessie obdivuje muže, kterého má všechny důvody nenávidět, jak v osobním, tak v obecném smyslu, zapůsobilo na Tarringtona mnohem více než jakákoliv pocta.

Qox přemýšlel, co by si Tarrington myslel, kdyby zjistil, že ten stejný císař monitoroval každou „soukromou“ procházku, kterou jeho syn s císařovnou vykonal, každý společný oběd, každíčký moment, který strávili čtením nudné poezie. Sledoval Jessieho, když se s císařovnou loučil, když se s ní objímal a když jí přísahal nehynoucí lásku. Viqara v jeho náručí sladounce lkala, slibovala uchovat si vzpomínku na něj i přes to, že už se nikdy nesetkají. Qox měl podezření, že to ani nemusí tak hrát. Toho chlapce chtěla, přestože se její idea toho, co by s jeho puvaby dělala, zcela lišila od toho, co si představoval on.

A tak se Jessie vrátil domů s úplně jiným obrázkem Jubije, než byly ty zlomyslnosti roztrušované skolianskou propagandistickou mašinerií.

„Vašeho syna mám rád,“ řekl císař a svým způsobem to byla pravda. „A vím, jaké to je, když člověk o takovou životní radost přijde.“ Tohle byla také pravda. „Pokud jsem v tom, že jste takové skutečnosti byl ušetřen, hrál nějakou malou roli, pak jsem potěšen.“

Tarrington tiše řekl: „A z toho vyplývá můj nejhlubší vděk.“

Qox pozoroval mlhu. „Mezi mými lidmi je takové rčení: ‚Vzájemné porozumění dláždí cestu k poznání.‘“

„To také dělá.“ řekl senátor.

Tak. Tarrington si přál obchodovat. Přestože spojenecké výzvědné služby byly méně schopné než jejich protivníci z ESCommu, měli Spojenci se Skolií jiné vztahy, a tak o Skolii získávali i jiné informace. Cenné informace. Jak Tarrington dobře věděl.

„Je politováníhodné, že se vyjednávání zastavilo na otázce spojenecké obchodní autonomie.“ řekl Tarrington.

„Skutečně ano,“ odvětil Qox. Zajímavá změna tématu. Podmínky, které Spojenci chtěli ohledně obchodní autonomie, byly absurdní. Volnost pro export na Jubiji, bez daní? Tím se na mysl vkrádal výrok o tom, že války jsou bojovány spíše bankami než armádami. Pokud byla tohle cena za jakoukoliv špionáž, kterou Tarrington nabízel, požadoval senátor mnohem větší ústupek ve smlouvě, než kdy Spojenci od Jubije dostali.

„Hodnota dlážďení cesty závisí na tom, kam ta cesta vede,“ řekl Qox. Neměl zájem dělat ústupky, dokud nezjistí, co Tarrington nabízí. Stejně tak věděl, že Tarrington nemá zájem předat mu data bez záruky, že jakákoliv úmluva, kterou uzavrou, bude dodržena. A tak měli dilema.

Senátor se zamyslel. „Byl jsem podnícen postupem, který naše týmy učinily při zamýšlení se nad vlastnickými právy v Onyxovém sektoru.“

Další zajímavá změna tématu. Vyřešení otázky, co komu v Onyxovém sektoru patří, bylo na Jubiji požadováno více než u Spojenců, kteří tam měli jen pár držav. Vyjednávání se přiblížilo k dohodě, dobře mířené Tarringtonovo slovo však mohlo tuto shodu zničit. A tak pro jejich dilema nabídl řešení: Qox odsouhlasí exportní ústupky, Tarrington mu dá informace, Qox bude respektovat jejich dohodu a Tarrington dá ruce pryč od Onyxové dohody. Pokud by to Qox porušil, Tarrington ji zničí.

„Snad byli mí lidé v této otázce s exportem příliš tvrdohlaví,“ řekl Qox. „Společně s Onyxovou dohodou bude nová exportní smlouva užitečná pro obě naše vlády.“

„To opravdu bude.“ Přestože Tarrington svůj triumf skryl. Qox jej zaznamenal. Senátor nasadil tvrdé vyjednávání a vyhrál.

Chvilí oba mlčeli. Pak Tarrington řekl: „Můj syn žádal, abych vám předal dopis.“

„Je od něj milé, že napsal.“ řekl Qox. Jakmile Tarrington vytáhl z kabátu počítačový prstenec, Qox dodal: „Jsem rád, že jsme se mohli setkat, senátore.“

Tarrington se uklonil, protože poznal, že je propuštěn. „Jsem tímto přijetím poctěn, Vaše Veličenstvo.“

To bys také měl být, pomyslel si Qox. I tak se ten muž ovládal lépe, než Qox očekával.

Poté co strážé odvedly Tarringtona z věže, poslal Qox pro ministra obchodu Kryxe Quaelena. Pak vytáhl svůj palmtop. Tím, že donesl prstenec pasující do jubijského palmtopu, vyvolal Tarrington zamýšlení nad rozdíly v jubijské a skolianské standardizaci.

Na monitoru se objevil Jessieho dopis. Byl to krátký, dobře

formulovaný pozdrav císaři a císařovně. Qox snadno vyčmúchal skryté soubory a přečetl si je s mnohem větším zaujetím než samotný Jessieho dopis.

Od vstupu se ozval šramot. Jakmile Qox vzhlédl, vešel vysoký muž, Highton se širokými rameny a očima studenýma jako rudý led. Poklonil se, pěst u pasu, palec vztyčený.

„Bud' pozdraven, Kryxi,“ řekl Qox.

„Je mi ctí být ve vaší společnosti, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Kryx Quaelen.

Císař si jej změřil pohledem. Byl to Quaelen, kdo ve skutečnosti podepíše exportní dohodu se Spojenci. Jakožto ministr obchodu dohlížel nad obchodnickými cechy ovládanými kastami diamantových Aristů. Qox věděl, že mnoho Hightonů jmenování Quaelena do pozice s takovou mocí zpochybňuje. Quaelenův pradědeček se místo s Hightonkou oženil s příslušnicí silikátových Aristů a byl to skandál, o kterém se mluvilo několik desetiletí. Přestože si rodina Quaelenů od té doby udržovala krevní linii nedotčenou, tato kaňka zůstala. Osobně Qox předpokládal, že díky tomu dělá Quaelen svou práci tak dobře. Stejně jako zakázané rhonské geny rozšiřovaly Qoxovy schopnosti, tak také zakázané silikátové geny vylepšovaly Quaelena.

Qox ministrovi pokynul, aby šel dál. „Měl jsem zajímavou schůzku se senátorem Tarringtonem.“

Quaelen se k němu připojil. „Uzavřený člověk.“

„Jeho syn mi poslal dopis.“

Quaelen suše řekl: „Jak milé.“

Qox se zlehka usmál. „Zdá se, že Skoliané mají rádi Mozarta.“

„Kdo je to Mozart?“

„Starodávný pozemský skladatel.“ Qox se odmlčel. „Nejdůležitější věc jsem se dozvěděl těsně předtím, než jste přišel. Mozartova díla můžete použít k vyznačení transformačních map pro sekvence časově proměnlivých komplexně variabilních funkcí.“

Quaelen zafuněl. „Hra pro matematiky.“

„To ano.“ Qox zvedl palmtop, jako by jej potěžkával. „Přemýšlím o možnostech, které se tím nabízejí pro dešifrování.“

„Dešifrovací schéma bez zašifrovaného vzkazu má pramalé použití.“

„Pravda,“ řekl Qox. „Stejně jako zachycení zašifrovaného vzkazu bez klíče k jeho odemčení.“ IVV měnilo své kódy často, téměř vždy předtím, než je ESComm rozluštil. Zda-li IW kdy použije Mozartův kód, zůstávalo otázkou. Také se mohlo stát, že už byl odvolán. Ale pokud jej použili a ESComm to zachytil, pirátsky získaná data budou k dispozici a bylo jen otázkou času, kdy.

Jen budoucnost jim řekne, jestli Mozartovy sladké melodie stály za to.

Prostory pod Palácem divočiny, tunely vedoucí daleko pod Jaizirové hory, byly z hladkého černého skla. Starožitné lampy tlumeně osvětlovaly několik razerů krácejících s Qoxem. V černé uniformě a vojenských botách se císař stával přísným přízrakem temných nočních hodin.

Qox věděl, že si nyní odměnu, kterou si dopřával, zasloužil. Jeho práce s Tarringtonem se rozrostla nad rámec původní dohody; pomohla zasadit protiúder propagandě IVV. Každý takový úspěch odkrýval pro Spojence pravdu o tom, že Aristové nejsou ničím podobní bestiálním karikaturám, jež líčila Skolie. Každý úspěch dále odhaloval hysterii horečnatého křížového tažení Rubínové dynastie za zničení Jubije.

Qox se zastavil před obsidiánovými dveřmi. Ty se otevřely do temnoty. Jakmile se dotkl náramku na svém zápěstí, přešel signál do senzorů v místnosti. V jednom rohu se objevilo matné světlo a vytvořilo na podlaze odraz. Jak se světlo zvětšovalo, záblesk se rozrostl v kovový řetěz obtočený kolem kamene. Přes jeho články přeběhl hlodavec a zmizel v šeru.

Vzduch byl naplněn vlhkem. Vlhkost se shromažďovala na zdech, kde se tvořily kapičky stékající po kamenech. Rostoucí světelná koule dosáhla obdélníkového ocelového rámu, který byl půl metru vysoký. Přes tento rám přebíhal do ocelového kruhu na něm zabudovaném řetěz.

Ze stínů se vynořily dvě ruce.

Zápěstí byla řetězem připevněna ke kruhu, dlaněmi vzhůru. Rostoucí světlo odhalilo útlé paže a dlouhé blond vlasy, které se obtáčely kolem jednoho lokte. Pak se ukázala hlava. Dívka ležela na zádech, neoděná, ruce přetažené přes hlavu. Blondaté kadeře jí obklopovaly tvář, nádhernou tvář, křehkou a sladkou, s obrovskými očima. Ústa měla uzamčena roubíkem.

Rám vytlačil její bedra do oblouku, pak se prohnul tak, aby byly její boky na úrovni s jeho. Krk a dlouhé nohy měla řetězy upnuty do výztuží. Tvarovači těl její nádherný vzhled ještě více upravili, tohle zvětšili, něco jiného přitáhli, podle potřeby zakulatili.

Císař zavřel dveře podzemního žaláře a pokynul strážcům, aby se rozestavili podél zdí. Přistoupil k rámu, vojenská spona na jeho botách řinčela celou. Když se zastavil u dívčina ramene, pohlédla na něj safírovými očima. Tu neobvykle výraznou barvu osobně vybral ze vzorkovníku nabízeného Silikátovým pavilónem, kde ji koupil.

„Neboj se, Cirrus.“ Pojmenoval ji po druhu mraků. „Bud' ujištěna poznáním, že tím, jak mne vyzdvihneš do vyššího stádia bytí, pozvedneš i sama sebe.“

Z oka jí skanula slza a stékala jí po spánku, kde vsákla do vlasů. Qox se toho vlhkého místa dotknul, pak prst pozvedl ke rtům a ochutnal. „Dosáhnout povznesení není nikdy snadné, lásko. Proto stojí za to k němu dospět.“

Hned vedle rámoví stál stůl s rozloženými nástroji. Vybral si důtky s koženou rukojetí. Jakmile přes Cirrusino tělo švihl bičem, vydala tlumený výkřik a v mysli se jí vzedmula bolest umocněná její empatickou silou. Jeho aristovský mozek to zachytil a hledal, jak by tím, že namířil neurální impulsy do center rozkoše, zvětšil svou toleranci bolesti. Převalila se přes něj vlna absolutní dokonalosti. Ach ano, to že si dnes večer vybral Cirrus, bylo inspirativní. Sotva na ní začal a ona už sloužila jeho potřebám.

Císař se cítil klidný, věda, že dnes učinil další krok, aby Spojencům ukázal pravdu. Hightony z Jubije tvoří vážení lidé s

dobrými charaktery. A ne ta monstra z preludů Rubínové dynastie.

IV

ROK PATNÁCTÝ

rok 371 s.v, imperiálního kalendáře

rok 394 j.s. Jubijského kalendáře

l.p. 2274 gregoriánského kalendáře

9

Ohradu kolem ovocného sadu pomáhali stavět všichni. Šplhali na zelený a azurový kopec, brodili se trávou a nad nimi bylo modrofialové nebe, kde ve svém klenutém chrámu zářil jen Modrý. V takové výšce se mohl Jai dívat přes pohoří, které se nořilo a stoupalo v nádherných záhybech, do všech směrů a tak daleko, jak se jen dalo dohlédnout.

Jai pozoroval procesí vinoucí se do kopce. Celé je vedl šestiletý Vitar, který nesl velký kámen a pobíhal okolo své podrážděné sestry. V pubertálním věku jedenácti let se Lisi rozhodla, že je příliš vznešená, než aby se podvolila bratrovým šaškárnám. Vitar nakonec vyrazil k vrcholu kopce a vlasy za ním vlály, černé kadeře přecházející do vínově červena se zlatými konečky. Ohlédl se zpět, a když se smál, jeho tvář měla klasicky hightonskou strukturu kostí.

Lisi, nesoucí větší kámen, si vybrala klidnější místo. Vlasy jí vlály kolem ramen a byla to třpytivá hříva rudozlatých kadeří velmi podobných těm, které měla její babička, po níž byla pojmenována. Zelené oči měla po matce.

Ve čtrnácti byl Jai skoro stejně vysoký jako otec a stále rostl. Přes svá rozšiřující se ramena nesl dřevěnou tyč, kterou si sám vyřezal. Na ní měl zavěšeny sítě naplněné kameny, jež vyčnívaly ze všech stran.

Jeho plné jméno bylo Jaibriol Valdoria Qox Skolia. Jaibriol III. Sám dával přednost Jaiovi, kdy z Jajíčka, kteréžto oslovení jeho rodiče v otravnějších chvílích stále používali, už vyrostl. Měl rudé oči a typické rysy hightonského Arista. Jeho vlasy však měly normální zdravý lesk a ne tu hightonskou třpytivost. Po nějaké době, kterou strávil na sluníčku, se mu konečky zbarvily dozlatova.

Vitar došel na vrchol a kámen odhodil na hromadu. Pak se obrátil a dělal na Lisi opičky. Také odhodila kámen a vyrazila za ním, při běhu se smějíc. Jakmile Jai dorazil k hromadě, odložil

zátěž na zem. Při tom, jak vykládal balvany, přišel k němu jeho otec. Jaibriol II. nesl stejný náklad jako syn, měl však těžší tyč a větší síť, které ukrývaly více kamenů. Usmál se na Jaie, v jeho kývnutí hlavou, myšlenkách, v linkách vrásek kolem očí byla zřejmá hrdost na synovu práci.

Ve výhledu se objevila matka šplhající do kopce, vlasy se jí ve větru vzdouvaly a nyní jí dosahovaly až k pasu. Na sobě měla kožešinovou sukni, kožešinové boty křížem krážem převázané tkanicemi a halenu z pavoučího hedvábí, kterou jí otec vyrobil k narozeninám. Jai pokládal za hloupé mít narozeniny podle „standardního“ kalendáře bez vztahu ke skutečnému roku, oslavy však měl rád.

Nesla pušku přehozenou přes rameno, na zádech měla luk a toulec. Namísto toho, aby na zádech vyvažovala hůl, táhla za sebou sáně naložené kamením, jejichž vlečné popruhy měla připevněny k oprati kolem těla. U boku jí spočíval závěs, ve kterém s palcem v puse spal del-Kelric.

Jaiův otec ukončil vykládání a ke své ženě se otočil, když mu podávala dítě, tvář mu zjemněla. Del-Kelric na otce zabrumlal a opět usnul, v otcově náruči spokojený. Zatímco Jai matce pomáhal vykládat sáně, Vitar kolem nich pobíhal, Lisi se honila s Vitarem a oba vřeštěli smíchy.

„To už stačí!“ řekl otec.

Soz se zasmála. Pak do ní Vitar vrazil a málem ji odhodil. Když ji sledoval, jak získává za použití zvýšené rychlosti ztracenou rovnováhu, Jai znovu přemýšlel, zda někdy bude takhle rychlý. Matka řekla, že ne, protože to bylo něco, co udělala předtím, než sem přišli, daleko ve vesmíru, o kterém četl v holotextech EdCompu.

Bylo těžké uvěřit, že tam „daleko“ něco existuje. EdComp trval na tom, že jej bude učit různé jazyky: jótštinu, starodávný jazyk Rubínové dynastie, kterým nyní s výjimkou Rubínové dynastie už téměř nikdo nemluvil; hightonštinu, kterou mluví hightonští Aristové a jejich provideři; oficiální skolianštinu, univerzální jazyk vytvořený pro říši s tolika jazyky, kolik v ní bylo lidí; jubijštinu, kšeftařský ekvivalent oficiální skolianštiny;

a spojenecké jazyky angličtinu, španělštinu a japonštinu. Jaiovi to všechno připadalo jako jedna společná řeč, kterou se naučit bylo snadné.

Matka si protáhla ruce a pak odešla zkontrolovat místo, na kterém zamýšleli ohradu vybudovat a které leželo asi o dvacet metrů dál. Bez přestání breptající Lisi a neustále pobíhající Vitar šli s ní.

Otec na Jaie pohlédl. „Neposadíme se?“ Usadil se na hromádce kamenů a na klíně držel del-Kelrica. Jakmile se Jai vedle svého otce posadil, otevřel del-Kelric oči a rozespale bratra sledoval.

„Moc se mi líbila tvá esej o arokleánské filozofii,“ řekl Jaibriol.

Jai se potěšeně napřímil. „Strávil jsem s ní dost času.“

„To je vidět,“ usmál se Jaibriol. „EdComp mne informoval, že teď studuješ na úrovni univerzitního vzdělání.“

Jai cítil, jak mu tuhnou ramena. *Ale Já univerzitu nikdy neuvidím.*

Chvilí trvalo, než Jaibriol odpověděl. ***Tvá matka a já jsme to probírali.***

Jaiovi se to nezamlouvalo. *Tvá matka a já jsme to probírali* většinou znamenalo nevíтанé změny, jako třeba když probrali, že musel studovat hudební skladbu. *Co jste probírali?*

Co dělat teď, když děti odrůstají. Potřebuješ společnost.

Jai si oddechl. Už začínal pochybovat, zda rodiče vůbec rozumějí tomu, jak se cítí. *Odjedeme odtud, abychom našli více lidi?*

Tvá matka a já musíme zůstat. Ale pokud vy děti budete opatrné, myslíme si, že můžete odjet.

Tohle Jaie překvapilo. Jeho rodina byla součástí jeho mysli. Nemohli se rozdělit. *Já to nechci.*

Ani my ne. Naše rodina je jedinou existující rhonskou komunitou. Odmlčel se. ***Možná až budeš starší, mohl bys odjet, aby sis našel manželku. Pokud budeš chtít, mohl by ses s ní sem vrátit.***

Rhonskou manželku.

Otcovy myšlenky zahalilo zklamání. ***Možnost, že najdeš rhonskou ženu, téměř neexistuje. Ale můžeš najít někoho, koho budeš milovat.***

A jak budu hledat?

Můžeme použít neutrinový vysílač. Nějaká lod' snad signál zachytí a přistane tady.

Snad?

Nemáme žádné záruky.

Co když nepomůžou? Jai se zarazil. Co když budou chtít ublížit?

Tohle riziko existuje vždy. Otec se podíval na matku, která odkrokovávala místo pro ohradu a kolem ní pobíhal Vitar s Lisi. Usmívaje se, otočil se zpět k Jaiovi. ***Kdybych byl na jejich místě, tak bych tvou matku rozzlobit nechtěl.***

Jai se zašklebil. *Nechala by tě studovat hudební skladbu.*

Otcova tvář zjemněla. ***Pokud je tohle to nejhorší, co si dokážeš představit, pak jsi šťastný člověk.***

Ta'ko, já čtu. Jai se zamračil. Víím, co knihy říkají o lidském chování. *Nedává to smysl. Proč by si lidé navzájem ubližovali? Nemyslíš si, že jsou to jen příběhy?* „Literární prostředky?“ *Tohle jsem studoval s EdCompem.*

Literární prostředky? Jaibriol polknul. ***Můj synu, modlím se, aby ti vesmír vždy připadal tak mírumilovný.***

Kolem nich začal povykovat del-Kelric. Jakmile ručičkami dosáhl na bratra, Jai se zasmál a zvedl jej do vzduchu. „Začíná z tebe být obr, Kelli.“ Usadil si chlapce na kolena a kýval nohama nahoru a dolů tak, že nadšený del-Kelric poskakoval. Pak se na otce zazubil. „Přivedu si manželku a budeme mít děti. Budeme mít celou komunitu. Celou psionskou.“

Jaibriol se usmál. „To je hezký sen.“

„To není sen. Dokonce i mamka je optimistická. Rozhodla se, že pojmenuje svůj páteční uzel.“

Otec na něj zíral. Pak jeho tvář zlaskavěla. „To je ale opravdu dobrá zpráva.“

Jai se na matku podíval. Nyní ležela v trávě. Vitar po ní šplhal, jako by byla hromadou dřeva, a Lisi seděla vedle ní a

povídala a povídala a povídala. Jai přemýšlel, kde jeho sestra nacházela tolik témat, o kterých by mohla mluvit. Ale na tom nezáleželo. Rád je pozoroval. Odjede z Prizmy, aby si našel někoho, s kým se o tohle podělí. Pak ji přivede domů a život bude pokračovat tak, jak běžel vždy, se dny a nocemi, s úrodami a hospodářskými zvířaty a s lidmi, které miluje.

Barcala Tikal, První rada Shromáždění, stál u stěny z polarizovaného skla v Kurjově kanceláři. O několik metrů dál se o tuto stěnu opíral svými masivními rukama Kurj.

„Za prezidentky Callowayové jsme věděli, na čem jsme,“ řekl Tikal. „Od té doby, co si Spojenci zvolili nového prezidenta, se všechno převrátilo. Spojenci otevřeně vyjadřují pochybnosti ohledně stability Rubínové dynastie. Dokonce zpochybňují, zda vůbec ještě existují kšeftařští piráti. Myslí si, že je EComm všechny vymýtil.“

Kurj zafuněl. „Pak jsou blázni.“

„Kšeftaři válčí pomocí propagandy.“ Tikal si prohrábl rukou vlasy. „Země se sice nechystá skočit s Jubijí do postele, ale začínáme vypadat jako horší výběr pro spojenectví, nestabilní vláda odsouzená k zániku. Musíme změnit přístup. Žádná zoufalá proroctví. Musíme se jim dvořit.“

„Diplomacii má na starost Shromáždění,“ řekl Kurj. „Promluvte si s mou matkou. Ona je expert.“

Tikal si odkašlal. „Shromáždění už, ehm, s Radní Rocou hovořilo.“

Kurj svraštil čelo. Co to má být? Shromáždění se sešlo bez jeho vědomí? Potřebuje nové monitory sítě. Barcala a jeho kamarádíčkové museli přijít na to, jak monitory, které Kurj nastražil tak, aby u nich špiclovaly, přelstít. Tikal musel mít něco za lubem, jinak by svou mysl právě teď neskrýval za tak silnými mentálními bariérami.

„Ustavili jsme program reforem,“ pokračoval Tikal. „Většinu změn můžeme zavést sami. Přesto je zde několik záležitostí, u nichž bychom, ehm – potřebovali vaši spolupráci.“

Kurj měl ruce stále překřížené. „Cože?“

„Týká se to vašeho image.“

„Jakého image?“

„Vašeho veřejného image.“

„Já nemám veřejný image.“

„Obávám se, že máte. Rádi bychom ho zjemnili.“

Kurj se zamračil. „Já na nějaký ‚image‘ nemám čas.“

„O všechno se postaráme za vás.“

„O co se postaráte?“

Tikal hovořil spěšně, jako by chtěl ze sebe dostat vše před tím, než jej Kurj zarazí. „Chceme, abyste se oženil. Už nás napadlo několik kandidátek, všechno jsou to báječné ženy. Charismatické. Krásné. Typ ženy, která chytí za srdce kteréhokoliv člověka.“ Kvapně dodal: „A jsem si jist, že i vás.“

Kurj na něj zíral. „Tohle je vtip, že?“

„Vůbec ne.“

„Odpověď zní ‚ne‘.“

„Shromáždění to schválilo jako rozhodnutí. Nemůžete odmítnout.“

„Cože, hlasovali jste o tom, že mě přinutíte uzavřít smluvený sňatek?“ Kurj nedůvěřivě zafrkal. „Když jste to zkoušeli naposled, skončilo to katastrofou.“

„Jakou katastrofou? Islandská dohoda stále platí.“

Kurj neměl vůbec zájem tu historii opakovat. Islandská dohoda byla uzavřena před 137 lety díky domluvenému sňatku Dehyi se Sethem Rockworthem, spojeneckým námořním důstojníkem, který byl vybrán pro své vysoké psionské hodnocení. Země chtěla spojení a svatby byly způsobem, kterým spojení uzavírali Skoliané. A tak se stal Seth Dehyiným choťem. Po letech šarvátek a intrik imperiálního soudu řekl Seth „dost“ a odjel domů na Zemi a se svou faraónskou manželkou se rozvedl. Vzhledem k tomu, že dohoda byla vázána na sňatek, ani jedna vláda rozvod neuznala, i přes to, že se Seth znovu oženil a Dehya se vzdala nátlaku Shromáždění a vzala si Eldrina. Vznikla bizarní situace, kdy dvě hlavní mezihvězdné osobnosti veřejně porušovaly akceptované sociální zvyklosti.

Co se Kurje týkalo, byl přesvědčen, že dohoda nestála za potíže, které způsobila. Při všech svých podmínkách se smlouva nejvíce přiblížila k zaručení vojenské podpory ze strany Spojenců slibem pomoci ochraňovat Rubínovou dynastii v časech války.

„Žádnou další Islandskou dohodu nepotřebujeme,“ řekl.

„Tohle je něco jiného.“ Tikal k němu přešel. „Spojenci naslouchají propagandě ESComm. Myslí si, že Rubínová dynastie je ve zmatku.“ Jakmile se na něj Kurj zamračil, pozvedl ruce. „Jenom vám říkám, co si myslí. Každý ví, že přežití Impéria je spjato s vaší rodinou. Musíme Spojence přesvědčit, že je dynastie stabilní.“

„Pak jim řekněte pravdu. ESComm lže.“

„Nefunguje to. Vyznívá to hystericky. Potřebujeme kladný přístup. Spojenci se dívají na *image*. Dejte jim pořádnou šou a půlku bitvy máte vyhranou.“

„Proboha, Barcale. Já nejsem žádný bavič.“

Tikal se dostal ke zjevně připravené nářezce: „O všechno se postaráme my. Kompletní imperiální svatba se vši tou pompou, fanfárami a nádherou. Obrovská šou. Najdeme vám ženu, ze které vyzařuje šarm a půvab. Někoho, kdo by váš *image*, ehm, vyleštil. Rozehrajeme fantazii, sen, romantiku. Posléze ji vmanévrujeme do pozice vaší mluvčí. Samozřejmě že vy a ona budete mít nádherné děti, a ona bude báječná matka. Spojenci tyhle věci milují.“

Kurj na něj zíral. „Vy jste se úplně, zatraceně zbláznil.“

„Všechny naše průzkumy projednání se Spojenci to ukazují jako efektivnější prostředek, než je naše současná propaganda proti Kšeftařům. Vy nemusíte dělat nic. Všechno to uděláme my.“

„Své ženy si vybírám sám.“

Tikal promluvil opatrně. „Žena, kterou si vezmete, bude vědět, že tohle je politická dohoda. Vaše, ehm, intimní preference zůstávají vaší volbou. V soukromí, pochopitelně.“

Kurj se zamračil. „Jinými slovy, mohu tuhle nevěstu podvádět tak dlouho, dokud to udržím v tajnosti?“

„Co děláte ve svém soukromém životě, je vaše věc.“

„Moje svatba není soukromým životem?“

„Dejte si na čas. Přemýšlejte o tom.“

Kurj suše řekl: „Bojím se zeptat, co máte za lubem s Dehyiným ‚image‘.“

Tikal na něj zašilhal. „V současnosti – ji nemůžeme najít.“

„Co tím myslíte, že ji nemůžete najít?“

„Nikdo neví, kde je.“

Konverzace se stávala čím dál tím neskutečnější. „Je na Orbiteru.“

„Nikdo ji tam neviděl,“ řekl Tikal. „Když jí posíláme síti poštu, dostáváme jen odpovědi od automatu.“

„Celou dobu ji vidíte v Shromáždění.“

„Jen jako holografickou simulaci.“

Kurj zafuněl. „Možná že vás nechce vidět.“ V tuto chvíli se jí nedivil.

„Myslím si, že nerozumíte,“ řekl Tikal. „Ona není *nikde*.“

„Tak ať vám ji lokalizuje špionážní monitor.“ Věděl, že Shromáždění má při špiclování Dehyi menší šanci než dým ve větru. Dokonce ani on sám toho nebyl schopen.

„Ani naše monitory ji nemohou najít,“ přiznal Tikal.

Kurj si ho se zájmem změřil. „Takže mi říkáte, že ani vy, ani celé Shromáždění nemůžete najít Klíč Shromáždění.“

„Tedy, ano. Tohle to tak nějak vystihuje.“

Zasmál se. „Ona se zkontaktuje. Až bude chtít.“

„Kurji, tohle je vážné. Nikdo ji nespatriil už tři roky.“

I Kurjovi připadlo, že už Dehyu nějakou dobu neviděl. „Ona je stín, Barcalo. Se stínem nemůžete manipulovat. Nemá žádnou hmotu.“

„Můžete ji zkontaktovat? Myslím osobně?“

„Možná.“ Vše, co musel udělat, bylo odjet na Orbiter a ujít několik stovek metrů ze svého domu do jejího. Přesto byl v této chvíli dost znechucený na to, aby Shromáždění s čímkoliv pomohl „Proč s ní chcete mluvit?“

Tikal podrážděně zafuněl. „Je Rubínovým faraónem, proboha. Naším odvěkým vůdcem. Tato pozice sice nyní může

být titulární, stále však má zodpovědnost dát lidem vědět, že *existuje*.“

Kurj přemýšlel, zda má Shromáždění vůbec ponětí o tom, jak důkladně Dehya infiltrovala síť. Vládla způsoby, o kterých Shromáždění nikdy nevědělo, rozehrávala nitky, které držely říši pohromadě. Stínový Faraón.

„Pokud ji uvidím, váš vzkaz jí postoupím,“ řekl Kurj.

„Děkuji vám.“

Poté co Tikal odešel, sedl si Kurj ke stolu a vstoupil do psibersítě. Čekaly na něj tisíce vzkazů. S většinou z nich si poradily jeho rutiny, které odpovídaly v návaznosti na makra větší, než bylo mnoho samotných vzkazů. Fronta označená k jeho osobní pozornosti zahrnovala jen deset dopisů.

Poštovní server připravit, pomyslel si.

Server 1 připraven.

**Pošli mail Klíči Shromáždění Selei. „Ikona je Sofokles.“
Konec.**

Vzkaz odeslán.

Dobře. Kurj se vrátil ke své osobní frontě. První vzkaz byl od admirála Starjacka Tahoty, která nyní velela Onyxové plošině, obrovské základně IVV v Onyxovém sektoru. Chtěla, aby promluvil na slavnosti honorování skupiny vojáků za jejich statečnost. Přestože Kurj rád podobné ceremoniály navštěvoval, sotva na ně měl čas. Většinou jeho pomocníci vysílali nějakého důstojníka IVV, aby ho tam zastoupil. Pokud sama Tahota vyžadovala jeho přítomnost, musela to být opravdu impozantní skupina. Přesto nemohl jít; bylo to naplánováno na dobu, kdy měl jiné závazky. Mohl však poslat Althora, svého následníka, jakožto zástupce.

Kurj napsal Althorovi vzkaz a připojil plánovaný itinerář. Pak jej odeslal zašifrovaný Mejdanovým kódem.

Mám odpověď od Klíče Shromáždění Selei, pomyslel si Server 1. Mohu číst?

Do toho, odpověděl Kurj.

Vzkaz zní: „Sofokles tu ikonu napsal.“

Sofokles? On a Dehya se tomuhle věnovali patnáct let a on

pořád ještě musel přijít na to, co za ikonu měla na mysli. Nepochyboval o tom, že čas od času měnila cíl, ať už proto, že se dostával příliš blízko nebo proto, že se její interpretace věcí, o které se jednalo, změnila. Kurj ve skutečnosti ani neočekával, že odhalí odpověď. Tato komunikace spíše sloužila jako jeho zdroj vnitřního pohledu do aktuálních činností její mysli.

Odešli vzkaz, pomyslel si. Prohledal paměť, aby našel postavy ze Sofoklových her, a náhodně jedno jméno vybral. **„Ikona je Yokasté.“ Konec.**

Vzkaz odeslán, pomyslel si Server 1.

Když Qox a jeho ministři korzovali císařovou kancelář, Cirrus ležela na čalouněném stole a naslouchala mručení hlasů. Posunuli několik divanů kolem stolu a po nabytku poházeli holografy. Několik ministrů mělo na kolenou položeno zlaté talíře.

Z chladu, který prostupoval její nahou kůží, se začala Cirrus třást. Izar Vitrex, ministr pro výzvědnou službu, se vrátil k divanu a nyní seděl s hlavou zakloněnou, oči zavřené. Ostatní byli hluboce zabráněni do konverzace, zaměřeni na své složky a palmtopy, plánující strategie proti Spojencům.

Qox s náznakem úsměvu krátce pohlédl na Vitrexe. Nato se otočil k ministru obchodu Kryxi Quaelenovi. „Bude vám potěšením, Lorde Kryxi?“

Quaelen vzhlédl. „Jsem vaší pohostinností potěšen, Vaše Veličenstvo.“ Položil talíř na stůl, protáhl si ramena, aby zahnal brnění, pak se postavil a poklonil se ostatním.

Pak přešel místností k Cirrus.

O samotě v soukromí císařova osobního apartmá, po luxusní koupeli, s umytými vlasy a s měkkou dekou kolem těla, cítila Cirrus uvolnění. To nejhorší bylo za ní. Vše, co musela udělat teď, bylo podat hlášení, což byl mnohem jednodušší úkol, než udržovat mysl otevřenou, zatímco si ji pro sebe zabírali císařovi poradci.

Pokud Highton nabídl k pohoštění hostům svůj majetek, pak politický prostředek zamaskovaný pod slovem etiketa vyžadoval,

aby se k jeho majetku chovali dobře. Proto nebyla zraněna po fyzické stránce. Přesto je všechny nenáviděla.

Když byla císařovým oblíbeným providerem, utíkala od něj do své mysli, kde si vytvářela mentální azyl, ve kterém se procházela mezi zářivými bílými sloupy blízko levandulového moře, hovoříc s pomíjivými bytostmi. Až o ni Qox ztratil zájem. Poté si žila klidným životem v malém domku na pozemcích paláce a představovala si svůj azyl.

Jednoho dne zjistila, že mluví s bytostmi ze svých představ, že také mluví sama se sebou, nahlas. Přestala s tím a nato se začala zotavovat. Poprvé v životě si opravdu užívala toho, že je naživu. Začala chodit na návštěvy ke starší otrokyni, která bydlela na druhé straně zahrady. Byla to žena, která dělala providera Qoxovu otci a nyní žila v klidu, ignorována současným císařem.

Pak si ji Qox znovu zavolal, tentokrát proto, že chtěl dítě. Jednoho dne porodila syna. Qox je přicházel navštívit každých deset dní, formální a vzdálený císař, který na svého syna mluvil slovy dospělých, jimž chlapec stěží rozuměl. Qox stále Cirrus posílal k tvarovačům těla, aby její vzhled udržovali takový, jaký se líbil jemu, jinak ji však ignoroval. Následujících sedm let strávila ve spokojenosti a vychovávala syna.

Pak si ji Qox vyžádal ještě z jednoho důvodu. Byla jedním z jeho nejsilnějších psionů, na Kyleově stupnici měla osm. Pouze jediná osoba ze sta miliónů měla stejně silnou mysl jako ona. Takže teď čekala v jeho apartmá, zkroucená na pohovce do embryonální polohy.

Po chvíli vstoupil Qox a přešel k ní. Posadil se, pak si ji přitáhl do náruče a rukama sjel pod deku, na její umyté a navoněné tělo.

„Jsi horká,“ řekl.

Cirrus se přinutila k úsměvu.

Zaklonil hlavu a opřel si ji o gauč. „Co pro mne dnes večer máš?“

„Miminko ministra Vitrexe.“

Qox zívnuł. „Každý ví, že Vitrex má následníka.“

„Nemá.“ Zaváhala. „Tím myslím, že nemá následníka.“

To upoutalo jeho pozornost. Zvedl hlavu. „To znamená?“

„Ten chlapec není jeho syn. S jeho ženou jej zplodil jeden z jejích providerů. Nechtěla, aby její dítě bylo otrokem, a tak podplatila genetický tým, aby lhal.“ Ohledně toho podplácení si Cirrus nebyla jistá: jako všichni Hightoni věděl i Vitrex, jak zamlžit své myšlenky, když byl s providerem. „Nechala chlapce upravit tak, aby vypadal jako Highton.“

„Tak.“ Qox ji pohledem ocenil. „Tohle může být užitečné. Pokud se to potvrdí.“

Cirrus zrudla. „Přísahám, že bych si nikdy nevymyslela –“

„Já vím.“ Položil si prsty na rty. „Udělalas to dobře.“

„Je tu ještě něco.“

„Ano?“

„Týká se to ministra obchodu Quaelena.“ Zaváhala, i když věděla, že užitečná informace bude oceněna, obávala se však, že rozdmýchá jeho zlobu. I kdyby byl jeho hněv směřován proti někomu jinému, ona byla tady. „Mezi tím, co si myslí, a tím, co dělá, je obrovský rozdíl.“

Suše řekl: „Pokud tohle považuješ za odhalení, pak žiješ ještě naivnější život, než jsem si myslel.“

„Jsou to jeho myšlenky o vás, Vaše Veličenstvo.“

„Skutečně?“

„On – tedy, jen předstírá, že vás ctí.“

„A uvnitř mě nenávidí. Tohle vím celé roky.“ Qox z ní shrnul deku a přitiskl ji k jejímu pasu. „Jako ministr obchodu odvádí Quaelen dobrou práci. Zůstává loajální, protože jsem tu skvrnu na jeho jméně vždycky ignoroval.“ Sklonil hlavu a s rukou na jejím hrdle ji políbil. „Ale on nás nenávidí všechny, protože ví, že my jsme čistí Aristové a on ne.“

„Sám o sobě přemýšlí jako o čistém Hightonovi.“

„To předpokládám.“ Qox ji kousl do ucha. „Něco dalšího?“

„Ministr Quaelen pořád přemýšlí o vašem následníkovi.“

Císař ztuhl. „O Jaibriolovi?“

„Ano.“ Nikoho jiného myslet nemohla. Císařovna dalšího následníka ještě nezplodila. Drby v paláci tvrdily, že je neplodná

a že zesnulý Jaibriol II. byl jejím jediným dítětem.

„Co přesně si ministr Quaelen myslí?“ zeptal se Qox.

„Nejsem si jistá.“ přiznala. „Bylo to roztřepené. Staré vzpomínky. Z nějakého důvodu jsem mu já Lorda Jaibriola připomněla.“

„Ach, Cirrus.“ Qox si od ní odsedí. „Mrzí mne, že tě slyším tohle říkat. Opravdu mrzí. Měl jsem o tebe zájem.“

Okamžitě, jakmile spatřila jeho tvář a pocítila emoce, se její svět zastavil. Právě spatřila své předvolání k smrti. Ale proč? Co udělala?

Jedna chyba se okamžitě ukázala sama. Řekla císaři, že jeden z jeho ministrů přirovnal hightonského Následníka k otrokovi. To byla strašlivá urážka vážené vzpomínky na Následníka. Ale za co ji chtěl zabít?

Udělo ji to jako ledová sprcha. Pokud ministr Quaelen přirovnal Jaibriola Qoxe k providerovi, vyplývalo z toho, že hightonský Následník měl krev otroka. To, že jakýkoliv podobný závěr byl chybný, na věci nic neměnilo. Pokud by vešlo ve známost, že tomu jeden z Qoxových mocných ministrů věří, nastartovalo by to povídačky, které si nemůže dovolit riskovat žádný duševně zdravý vládce.

A jestliže to byla pravda?

Qox přešel k nočnímu stolku vedle postele a z vrchního šuplíku vytáhl injekční zbraň. Cirrus zalilo zoufalství. Ministr Quaelen byl Hightonem, který se prokázal být císaři užitečným, Aristem s vlastní politickou mašinérií, po paláci nejmocnějším mužem. Ona nebyla ničím, jen providerem, bez kterého je snadné se obejít.

Jakmile se k ní Qox vrátil, začala být Cirrus šílená. „Prosím. Nikdy to nikomu neřeknu.“

„Je mi líto.“ Qox vypadal opravdu ztrápeně. Sedl si však vedle ní a přiložil jí stříkačku ke krku.

Mluvila rychle. „A co další provider, kterého použijete, aby vyzvídal u vašich poradců. Co když nebude tak loajální jako já a neřekne vám, co se dozvěděl, co když to vyslepičí ostatním?“

Jak můžete vůbec ještě někdy riskovat použití providera na

to, abyste zjistil Quaelenova tajemství? Ted' to víme nanejvýš já a vy. Vy víte, že mi můžete věřit.“ Přála si, aby jí uvěřil. „Můžete mi důvěřovat.“

„O tom pochybuji.“ řekl Qox. Ale stříkačku dal pryč. „Velmi dobře. Budeš pro mne pokračovat v hlídání Quaelena. Zůstaneš však se svým synem tady, v pokoji mimo mé apartmá a s nikým se nebudeš stýkat.“

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo.“ Hlas se jí třásl. „Máte navždy mou loajalitu a vděk.“ Věděla, že ji stále může kdykoliv zabít. Ale získala pro sebe čas dostatečný na to, aby přemýšlela o způsobech, jak svůj život prodloužit.

10

Při příletu na Orbiter Kurjovo plavidlo zpomalilo a přizpůsobilo svou dráhu a akceleraci kovovému světu. S rotací každých devadesát sekund a průměrem čtyři kilometry se obal pohyboval rychlostí osmi kilometrů za minutu. U běžného habitatu, kruhového nebo ve tvaru kola, by mělo plavidlo přistát na centrální ose, která nerotovala. V případě Orbiteru neexistovala žádná „osa“, proto lodě dokovaly ve vnějším obalu.

Kurj se podívoval, proč inženýři Rubínové říše pro Orbiter zvolili méně obvyklou podobu. Starodávný habitat přežil od pádu říše mnoho tisíciletí, důvod pro jeho design však byl zapomenut. Jakmile IVV našlo poničený habitat vznášející se ve vesmíru, pracovalo dlouho a tvrdě, aby jej předělalo – na Orbiter ukrývající První Zámek.

Bez klíčů by psibernetická síť zanikla. Telopové, telepatičtí operátoři vycvičení k použití psibersítě, do ní mohli vstoupit ze kterékoliv konzoly, pokud u ní bylo odpovídající zařízení, avšak vytvoření a údržba sítě vyžadovaly Zámky. Byly tři. Kurj použil ten na Orbiteru, aby se připojil k Triádě. Druhý Zámek byl na Rayliconu, původním domově Rubínové říše, na jedné z nejlépe chráněných planet Impéria. Třetí byl vesmírnou stanicí v současnosti pobývajícím na Onyxové plošině. K ochraně Zámku se

vojenský komplex Onyxu rozrostl na dvacet tři stanice, čímž se stal největší základnou IVV – to byl důvod, proč ESComm svůj zájem přesunul do Onyxového sektoru a posouval jeho hranice.

Obrovská vrata dokovacího prostoru v plášti Orbiteru se otevřela jako rozvíjející se okvětní lístky. Pilot plavidla zažehnul trysky a použil k manévrování místo antihmotových pohonů uzpůsobených pro volnější prostory nebo inverzního hvězdného pohonu chemického paliva.

Poté co se loď dostala do doku, sevřely se kolem ní robotické ruce, a zatímco se obrovské listy vrat zavíraly, usadily ji na místo. Jakmile dosáhla atmosféra vzduchového uzávěru plavidla, vypustila loď svého jediného pasažéra: Kurje Skoliu. Imperátor přistál na Orbiteru.

Radního Shromáždění, kterého zrovna hledal, našel Kurj v domku uprostřed hájku v Údolí, jež bylo soukromým horským útočištěm Rubínové dynastie. Tiše a nepozorovaně stál na dřevěné terase uvnitř domu ohraničující druhé podlaží. Místnost pod ním byla taktéž ze dřeva, měkká a zlatá, a měla v sobě cosi starobylého. Jednu zeď lemovaly přepážky a druhou zrcadla. Desítky let používání podlahu vyleštily. Zlatavá žena v modrém trikotu, růžových kamaších a v matně modré taneční sukni se točila pokojem v baletních cvičkách, její pohyby byly stejně lehké a půvabné jako pramínky vlasů, které jí utekly z drdolu.

Kurj vždy rád pozoroval svou matku při tanci. Vrátila se mu vzpomínka: bylo mu pět a šel se se svým otcem podívat na její představení v Imperiálním baletu, kde vystupovala pod jménem Cya Liessa. Pro malého chlapce okouzleného svými nádhernými, milovanými rodiči to byla magická noc. Je zvláštní, že na to zapomněl.

Roca se zastavila uprostřed piruety a pohlédla na verandu. „Buď pozdraven, Kurji.“

„Matko.“ Sešel dolů po dřevěných schodech vedoucích z verandy. „Tančíš lépe než kdy jindy.“

Tvář jí rozjasnil úsměv. „Jsi tak milý.“ Utřela si obličej do ručníku, který vzala z dřevěného křesílka u zdi. „S povinnostmi ve Shromáždění nemám vůbec čas cvičit.“

Hlas mu zchladl. „A odkdy tvé povinnosti ve Shromáždění zasahují do mého soukromého života?“

Přestala s utíráním. „Barcala s tebou hovořil o svatbě.“

„Tys o tom věděla?“

„Až poté, co se rozhodli. Chtěli po mně, abych ti to řekla.“ Posadila se a začala si rozvazovat cvičky. „Řekla jsem jim, že je to jejich rozhodnutí a jejich pohřeb, takže ti to stejně tak dobře můžou říct sami.“

Kurj si docela vychutnával představu své diplomatické matky, která byla většinou zosobněním taktu, jak nadává Barcalu Tikalovi. Usadil se v křesle vedle ní a natáhnul si nohy. „Mluvila jsi v poslední době s Dehyou?“

„Dnes ráno.“ Sundala si cvičku a začala kolem ní omotávat uzavazovací stuhy. „Síťovou poštou.“

„Já myslel osobně.“

„To už bude nějaká doba.“ Roca přestala s obvazováním stuh. „Ve skutečnosti už je to dlouho.“

„Jak dlouho?“

„Měsíce?“ Zírala na něj. „To snad není pravda.“

„Co si myslíš, že dělá?“

Suše řekla: „Se všemi těmi jejími *pary*, kdo ví?“

Tuto narážku Kurj pochopil. Některé myšlenkové školy z neurologického odvětví totiž tvrdily, že vyšší hustota neurálních struktur v mozku psiona může pozvednout intelekt. Záviselo to na struktuře a rozložení par. Dehyin mozek tento efekt viditelně maximalizoval. Úplné rozpětí její inteligence nikdo neznal. Poslední testy, které jí byly dělány v období dospívání před 150 lety, ji klasifikovaly jakožto génia. Od té doby se její mozek stále rozvíjel.

„Poslala mi podivný vzkaz,“ řekl Kurj.

„Jak podivný?“

„Říkalo se v něm: „Máš pravdu.““

Roca se zasmála. „Když to poslala Dehya tobě, tak to podivné je“

„Myslela tím, že jsem konečně zvolil správnou ikonu.“

Matka si vyzula druhou cvičku a začala se smotáváním

stuhly. „Jakou ikonu?“

„Pokouší se mi něco sdělit.“ Prudce vydechl. „Z toho, co víme, je mrtvá a opustila RI, která v síti drží v chodu její simulaci.“

Roca málem upustila cvičku. „Ty si myslíš, že je *mrtvá*?“

Předtím, než si uvědomil, co dělají, položil ruku na paži. To bylo poprvé po letech, co se jí dotkl. Bylo to jako elektrický šok. Ztuhla a pak se od něj odtáhla.

Vyvedený z míry Kurj svou ruku stáhnul. „Ona není mrtvá.“

Roca promluvila tísňivě: „Co je to s těmi ikonami?“

Pokusil se zformulovat odpověď na otázku ohledně čehosi, o čem si sám nebyl jist, zda tomu rozumí. „Uzavření míru, myslím.“

„S ESCommem?“

„Ne. Se mnou.“ Kurj hleděl na druhou stranu místnosti. Celé století svou existenci zaměřoval na budování IVV. Vzdal se jakéhokoli pomyšlení na normální život, zatvrdil svou mysl, pokřivil schopnost milovat, vše pro to, aby bylo IVV tím, čím bylo dnes. A nebylo to dost. Dokonce i Shromáždění od něj chtělo více.

„Pamatuješ na ty trosky, které jsme navštěvovali s otcem, když jsem byl malý? Předtím než –“ Slovo *zemřel* se mu zastavilo na jazyku. „Předtím než odešel?“

„SunsReach? Pamatuji.“

„Nechal jsem celou planetu klasifikovat jako sektor divočiny.“

„Kvůli čemu?“

„Abych ji udržel netknutou. Nikdo tam bez mého svolení nemůže.“ Přinutil se obrátit k Roce čelem. „V nás dvou je příliš mnoho duchů. Musíme s nimi uzavřít mír, než bude pozdě. Ale tady to nejde. Toto místo je spojené s naší minulostí až moc.“ Naprosto konsternovaně jej sledovala. „Nikdy jsem tě neslyšela takhle mluvit.“

„Pojeď se mnou na SunsReach. Pomož mi ty duchy usadit, dokud to ještě jde.“

„Kurji, nedělej to.“

„Nedělej co?“

„Nemluv tak, jako bys měl zemřít.“

„Ujišťuji tě, že žádný zájem zemřít nemám.“ Podívala se na cvičku, kterou obracela pořád dokola a sledovala třepotání jejích stužek. „Nepokládám za rozumné jet s tebou sama na tak odlehlé místo.“

„Ničím – se proti tobě neprohřeším. Máš mé slovo.“ To bylo nejbližší, co se kdy dostal k přiznání labyrintu emocí, jež zdolával, pokud šlo o ni.

„Eldri bude mít námitky,“ řekla.

Kurj se domníval, že co se týče otčima, bude „námitka“ velmi mírným slovem pro vyjádření jeho reakce na Kurjovu žádost. „Odpřísáhnou tvou bezpečnost manželovi stejně jako tobě.“

Pohlédla na něj. „Musím si s ním promluvit.“

„Samozřejmě.“ Postavil se. „Odjíždím na SunsReach zítra. Pokud se rozhodneš přijet, budu na zbořeníšti Skyhammeru.“ Poklonil se jí a opustil ateliér.

Když Kurj kráčet po šustících pasekách Údolí, slunce zapadalo. K Dehyinu domu to bylo jen několik minut. Dům postavený na úbočí kopce stál zahalený stíny hájku. Na bledých dveřích zářily barvy západu slunce, podobné povlaku z mýdlových bublin.

Kurj se dotknul pozlaceného listu na dveřích, načež se v domě rozezněl zvonek. Po chvíli to zkusil znovu, s obdobným neúspěchem. Když už byl na odchodu, dveře se otevřely. Stál v nich jeho nevlastní bratr Eldrin a protíral si oči.

„Kurji?“ Eldrin na něj zamžoural. „Má pozdravení.“

„Vzbudil jsem tě?“ zeptal se Kurj. „Můžu přijít později.“

Eldrin se usmál. „To nedělej.“ Postavil se stranou. „Pojď dál.“

Vzdušný obývací pokoj zdobil zlacený nábytek polstrovaný bílým saténem. Okny dovnitř proudilo světlo rozptýlené venkovními stromy.

Eldrin přešel k fasetovanému křišťálovému sekretáři stojícímu v rohu. „Chceš něco k pití? Rum?“

„Ne. Jen vodu.“ Kurj věděl, jaký boj v dobách svého mládí, v čase problémů s přizpůsobováním se životu na Orbiteru, Eldrin s alkoholem sváděl. Eldrin teď vůbec nepil, což byla volba, kterou Kurj respektoval.

Jeho bratr nalil vodu do dvou křišťálových pohárů, z nichž jeden Kurjovi podal. Sedl si na gauč a pozoroval jeho tvář. „Vypadáš unaveně.“

„Trošku.“

Jsi v pořádku? zeptal se Eldrin.

„Je mi dobře.“ Kurj ho nechtěl zablokovat, vlastní bariéry však nemohl uvolnit.

I tak jej přítomnost nevlastního bratra uklidňovala. Roca s Eldrinsonem Eldrina pojmenovali po otci a raději vypustili příponu „son“, než aby ho potrestali jménem „Eldrinsonson“. První rok Eldrinova života bydlela Roca na Orbiteru bez manžela. Takže Kurj viděl Eldrina vyrůstat. Houpáním v náručí bratra uspával, uklidňoval jej, když plakal, krmil jej, dokonce mu měnil plínky. Jednou z největších ironií jeho života byla právě láska k Eldrinovi, která nakonec přesvědčila Rocu, že je bezpečné vrátit se k manželovi, protože Kurj by nikdy neublížil otci, kdyby to znamenalo, že ublíží i synovi.

Dnes večer si povídali o baladě, na níž Eldrin pracoval, o úpravách domu a o dopise od jeho syna Taquinila, profesora ekonomie na parthoniánské Imperiální univerzitě.

„Povídá o ‚meta‘ tomhle a ‚mikro‘ támhleto,“ řekl Eldrin, „a já nemám tušení, co říká. Přesto to vypadá, že Dehya mu rozumí.“

„Ona ten dopis viděla?“ zeptal se Kurj.

„Tedy, ano. Samozřejmě.“

„Potom jsi s ní mluvil?“

Eldrin se usmál. „To doufám. Koneckonců s ní žiju.“

„Kdy naposled jsi ji viděl? Tím myslím osobně.“

„Dnes ráno.“

Z Kurjových svalů zmizelo napětí. Až dosud si neuvědomil pochyby, které v sobě ohledně Dehyina života měl. „Je v pořádku?“

„No, ano.“ Eldrin vypadal zmateně. „Proč by neměla být?“

„Nikdo jiný ji neviděl celé měsíce. Dokonce roky.“

Bratr se začal smát. „To nemůže být pravda.“

„Je pořád na síti,“ zdůraznil Kurj. „Co dělá?“

„Abych pravdu řekl, nejsem si jistý. V poslední době mluvívá o matematice a předpovídání.“ Eldrin se podrbal na bradě. „Prohlašuje, že je nemožné říci, kdy ustanou matematické extrapolace a kdy začne předpovídání. Pak mi řekla, že pro nás vždy najde únikovou cestu.“ Kurj zůstal úplně v klidu. „Únik odkud?“

Pokrčil rameny. „Když jsem se jí zeptal, zasmála se a řekla, že to opravdu nic neznamená, že si jen myslela, že bych na toto téma mohl napsat píseň.“

„Nezní to jako něco, o čem píšeš.“ Většina Eldrinových písní byly folkové balady o jeho domovině.

„Až bude připravená, tak mi řekne, co tím myslela.“

„Dej mi vědět, až ti to poví,“ řekl Kurj. Eldrin se na něj suše usmál. „Když to bude dávat smysl?“

„I když nebude.“ Za ty roky se Kurj stal odborníkem na luštění většinou zakódovaných výsledků Dehyina zrychlujícího se myšlenkového procesu.

Eldrin si jej zvědavě prohlížel. „Co je u tebe nového?“

„Vypadá to, že se budu ženit,“ odpověděl Kurj

„Co?! Kdo je to?“

Kurj se zamračil. „Shromáždění přemýšlí o několika kandidátkách, o ženách s náležitým stylem, diplomacíí a charismatem, což já, jak to tak vypadá podle chování našeho velectěného vládnoucího tělesa, nemám. Můj názor není podstatný.“

Eldrinův úsměv pohasl. „Ach.“

„Ano. Já reagoval stejně.“

„Možná že se ti bude líbit.“

„Možná že to neudělám.“

Eldrin opatrně řekl: „Podle práva nemáš žádnou moc odmítnout Shromáždění. Jejich zákon je zákonem Impéria.“

„To říkají taky.“

Eldrin se odmlčel. „Rozhodl ses, co uděláš?“

„Možná.“ S tím to Kurj nechal být.

Po této návštěvě šel Kurj houstnoucím soumrakem na stanici magrailu. Byla už tma, když jeho magnetické vozidlo dorazilo na místo určené, kterým byl jeden z méně rozlehlých komplexů apartmánů v City, pokud by jedinou z budov tohoto architektonického díla šlo neoznačit za rozlehlou. Prošel k bronzovým dveřím ozdobeným jemnými zlatými lístky. Jakmile se dotknul zvonku, ozvalo se uvnitř zacinkání. Počkal, pak to zkusil znovu. Žádná odezva.

„Steele, přihlas se,“ řekl Kurj. „Přítomen.“ Hlas patřil počítači rozlezlému po celém City, který odpovídal jen jemu a o kterém ve skutečnosti ostatní ani nevěděli, že existuje. Pravděpodobně s výjimkou Dehyi.

„Otevři ty dveře.“ řekl Kurj.

Dveře se klouzavě otevřely. Kurj vstoupil do obývacího vyzdobeného zlatem a bronzem, který byl s výjimkou světlá procházejícího skrze otevřené dveře celý temný.

„Mohu rozsvítit lampy?“ zeptal se Steel.

„Ne. Jen zavři dveře.“

Ložnice byla malá, naplňovala ji postel s šatníkem nacpaným u jedné stěny a konsolou v rohu. Tmavý obrys malé postavy vytvářel na velké posteli něco jako mohylu.

Kurj se posadil na postel a dotknul se ženina ramene. Ta se pohnula a ze spánku vzdychla. Vyzul si boty, pak se vysvlékl a oblečení srovnal na podlaze do komínku. Nato vklouznul pod přikrývku a ženu objal. Její mlhavý noční úbor byl na dotek měkký. Když jí jej vysvlékal, ospale řekla: „Má pozdravení, Kurji.“

„Má také, Ami.“

Za těch jedenáct let od chvíle, kdy ji poprvé spatřil jako poslíčka ve Válečné místnosti, její tvář vyspěla, nikdy však nepřestala odrážet její jemný charakter. Nebyla to krása, proč se k ní stále vracel i dlouho poté, co na své favoritky obvykle zapomínal. Pokud by tohle bylo vše, co chtěl, existovalo mnoho daleko pohlednějších žen, které by si mohl vzít do postele. Ami

byla jediný člověk, kterého znal, jenž ho měl rád přesně takového, jaký byl. Nebyla politickou, herečkou, vysoce postavenou noblesní dámou nebo diplomatkou. Byla prostým poslíčkem a milovala jej nekomplikovanou láskou.

Milovali se v bronzových stínech. Když skončili, požádal Imperátor Skolie svou občasnou milenku, sirotka s nejobyčejnějším možným původem, o ruku.

Althor se setkal se Syreen a jejich dcerou Eristií v Syreenině apartmá. Všichni stáli ve vzdušném obývacím pokoji, pili cider a povídali si. Eristia zářila ve stříbrné kombinéze s logem Dalmerské přepravní, jež modře zdobilo její rameno.

„Takže, kapitánko Valdorie.“ Althor ve svém hlase zaslechl zadrnutí, a tak si loknul cideru, aby to zamaskoval. „Jaké to je, mít vlastní loď?“

Eristia se zasmála, oči zelené jako les. „Má jen dvoučlennou posádku.“

„Jen?“ Syreen zamávala rukou. „Ve čtyřiaadvaceti letech a už má svou vlastní loď. A ona říká jen.“

„Ach, maminko,“ odvětila Eristia.

Althor se nad tou familiérní frází *Ach, (doplňte rodičovský-titul)* usmál. Uvnitř ho to však trýznilo. Po dvacet čtyři roky žila jeho dcera jen několik stovek metrů od něj. Pravda, v posledních letech ji povinnosti v přepravě odváděly na dlouhé cesty. Ale vždycky se vrátila. Dneškem to skončilo. Dnes se stala kapitánkou vlastní lodi a navždy opustí domov, aby si razila cestu vesmírem, vesmírem, na který nebyla připravena.

Ve skutečnosti, v upřímnějších chvílích, musel své dceři přiznat, že byla stoprocentně schopná postarat se sama o sebe. Když už, tak vesmír nebyl připraven na Eristii Leiról Valdorii. Dal jí jméno Valdorie, aby projevila své otcovství a nikdy opravdu nepochopil to, že součástí jeho rodičovských povinností bylo nechat ji odejít, až přijde čas.

Poté co dopili cider, šli na magrail a svezli se na obal Orbiteru. Eristia se Syreen žvatlaly a Althor jen poslouchal v obavách, že pokud by se přidal, hlas by se mu opět zadrhl. V

takových těch malých řečech stejně nebyl nikdy moc dobrý. Syreen s Eristií vypadaly, že jim jeho sklon k mlčenlivosti nikdy nevadil, jako by o citech, které neuměl moc dobře vyjádřit, věděly.

Ve vyhlídkovém modulu nad dokovacím prostorem spolu se Syreen čekal, až si Eristia navleče skafandr. Padl jí jako náhradní kůže, napájecí modul měla na opasku. Pak se zazubila a zasalutovala jim. „Kapitánka Valdorie se hlásí do služby.“ Althor se usmál. „To já jsem býval kapitánem Valdoriou.“

„Už ne.“ Objala ho. „Přijď si někdy zalítat s mojí lodí, tatko.“

„Přijdu.“ Hlas se mu zasekl i přes snahu vyhnout se tomu.

„Ach, tati,“ zabrumlala a oči se jí zaplnily slzami. „Miluji tě.“

„A já tebe. Šešulko.“ Uvědomil si, co řekl, a dodal: „Chci říct. Eristie.“

„To je v pořádku,“ řekla. „Můžeš mí říkat Šešulko.“

Jako další objala Eristia Syreen. A pak nastal čas k odchodu.

Když dceru pozorovali, jak kráčí ke své lodi, Syreen jemně řekla: „Je jako ty v jejím věku, Althore.“

Polknul, znovu zasažen úlevou, že si jeho dcera pro naplnění svých snů vybrala civilní dráhu. Jak to mohli jeho vlastní rodiče přetpět, když věděli, že po každém odjezdu mohl zemřít v boji nebo být zajat? Více než kdy jindy chápal jejich úlevu, když jej Kurj usadil ke stolu.

Poté co Eristiina loď odletěla, jel Althor se Syreen magrailem zpět do City. Po většinu cesty mlčeli, až téměř na konci Syreen řekla: „Pěkně se vyvrbila.“

„Ano,“ souhlasil Althor. „To ano.“ Stěží mohl ovládnout to, jak se dme pýchou.

Po dalším napjatém tichu se zeptal: „Zůstaneš v budově?“ S Eristií pryč byla Syreen volná a mohla jít, kam se jí zachtělo. Stejně tak jako Althor chtěl, aby žily v jeho blízkosti, vyjasnil hned zpočátku, že nikdy nebude Syreen nutit zůstat v City proti jejímu přání nebo že použije svého vlivu, aby jí Eristii vzal, kdyby odešla. To, že po celé ty roky zůstala, pro něj znamenalo

více, než dokázal vyjádřit.

Tvář jí zjemněla. „Je to dobrá budova. Mimoto bude Eristia přijíždět domů na návštěvy.“

Althor se zazubil. „To pak budeme nuceni poslouchat to její ‚Ach, maminko,‘ a ‚Ach, tatí‘.“

Syreen se zasmála. „To budeme.“

V City se rozdělili, přičemž se ujistili, že jejich přátelství zůstává silné, dokonce i bez tmelu jménem dcera. Althor jel na druhou stranu Orbiteru a šel do své kanceláře v jeho obalu. Prošel prostornými venkovními místnostmi, pokyvuje bezpočtu svých asistentů, vešel do prostoru vlastní kanceláře a vstoupil do osobní síťové komnaty. Jakmile se usadil do ovládacího křesla, upevnil se kolem jeho těla exoskeleton a do páteře a krku se mu zapíchly skrze póry v uniformě vidlice psifonu. Nato vstoupil do psiberprostoru.

Síť se kolem něj šířila v kopcích a údolích udělaných z mřížek, překřížené prameny střídající se od prudce aktivních lan po nitky na okraji jeho vědomí.

Dnes atmosféra vibračně zářila. **Otče?** pomyslel si.

„Vzduch“ mu odpověděl: *Má pozdravení, Althore. Eristia odjela?*

Ano. Althor své radosti a smutku dovolil zahalit síť.

Nuže tedy. Vidy bude s tebou. Stejně jako ty jsi s námi.

Otče, řekl jsem ti někdy: „Ach, tat’ko?“

Okolím zacinkal pocit zmatku. *Nemyslím. Proč se ptáš?*

Althor se usmál. **Jen jsem přemýšlel, jestli je to dědičné.**

Otec mu poslal pocit smíchu. Pak, když se vrátil k práci, jeho vědomí pohaslo.

Althor v podobě psikony ležel na zádech a na „obloze“ si vyvolal poštu. Nyní byl velký poštovní provoz a zpomaloval odpovědi tím, co telopové nazývali bytelock. Tak jeho poště chvíli trvalo, než se objevila. Zformovala se v neočekávaných fontech, hlavičky byly z třpytícího se ledu, který virtuální slunce štěpilo v barvy duhy. Althor se omráčeně usmál. Coop pro něj znovu vytvořil nové fonty. Althor si většinou vybíral praktičtější styl, zjistil však, že tento se mu líbí. Za ty roky od doby, kdy se k

němu Coop přistěhoval, si umělec takovýmito drobnůstkami často zpříjemňoval život.

Naprogramovaná makra se s většinou vzkazů vypořádala, jeden, Kurjův, však čekal, až jej upozoruje. Byl to revidovaný itinerář jeho návštěvy na Onyxové plošině. Potvrdil rozvrh, zašifroval vzkaz pomocí Mejdanového kódu a poslal jej Kurjovi.

Varování. Tohle přišlo z bezpečnostního monitoru IVV. Mejdanový kód není nadále bezpečný.

To Althora zastavilo. *Není nadále bezpečný* znamenalo, že existují důkazy o tom, že někdo kód rozluštil nebo ohrozil jeho bezpečnost. **Zruš Mejdan. Co tam máš dalšího?**

Doporučuji Vagónový kód, pomyslel si monitor.

Vagón není úplný.

Budeš první, kdo jej použije.

Bude mít adresát klíče k jeho otevření?

Pravděpodobnost je 62%.

Nemáš něco s vyšší spolehlivostí?

Některý z uložených kódů.

Dej mi seznam. Uložené kódy byly několika vybranými, jež nikdy nikdo nepoužil, a tvořily zálohu pro situace, jako byla tato.

Ve vzduchu se objevil seznam psikon zahrnující muže nakloněného nad stránkou s hudbou. Mozartův kód. Popis Althora mátl. K zakódování vzkazu kód rozložil piktogramy na jejich základní linie, z nichž každou transformoval v závislosti na náhodné sadě komplexu variabilních funkcí, které se časem měnily. Každou mikrosekundu kód vytvářel mikroklíče specifikující funkce potřebné k tomu, aby tuto slátaninu konvertovaly zpět na vzkaz. Tyto klíče byly odesílány do paměťových buněk v síti IVV, jejichž umístění bylo specifikováno master klíčem komplexních funkcí. Master klíč vyžadoval ještě další klíč, Mozartův klíč, aby jej deklodoval. Tento klíč sestával z výběru hudby a byl tím, co ve skutečnosti síť vysílala do prostoru.

Dokud někdo nevěděl, jak se podívat, bylo nalezení Mozartem zakódovaných vzkazů téměř nemožné. Mezihvězdným prostorem proplouvalo příliš mnoho útržků jeho

hudby, ať už je posílali profesori svým milenkám nebo reklamky společnostem. K tomu přidejte tajemnou podobu kódu a jeho spletitý systém klíčů a máte téměř neprolomitelný kód.

Použij Mozarta, pomyslel si Althor.

Kóduji, odpověděl monitor. Vzkaz odeslán. Althor se spokojeně vrátil k práci.

11

První rada Barcala Tikal odhodil na stůl holografickou sjetinu „To je naprosto, nesporně, neoddiskutovatelně *nepřípustné.*“

Čtyři z jedenácti radních Vnitřního shromáždění seděli u konferenčního stolu ve Strategické místnosti na Orbiteru Hvězdy, mohutná žena s postříbřenými vlasy, která byla radou pro dopravu; Příroda, bývalý profesor fyziky, nyní sloužící jako rada pro vědu a technologii; Průmysl, tmavovlasý muž oplývající nezměrnou energií; Spravedlnost, žena s vlasy jako hřebíky oděná do černých kalhot a košile, bývalá soudkyně známá svým přísným lpěním na zákonech Impéria. Oválně tvarovaný stůl, kolem něhož všichni seděli, byl vyroben z průhledného plexiskla a byl napěchován síťovými komponenty vytvořenými z vzácných kovů a drahokamů, jako pozlacená kolečka uvnitř nejvyspělejších hodin. Ostatní radní raději stáli. Štíhlá a elegantní dáma ve středních letech, to byla rada pro Protokol, která se se zkříženými rukama opírala o zářivou stěnu ze zlatého dřeva. Život stál u další zdi. Statný muž se silnou tělesnou konstrukcí dohlízející na zdravotnictví, sociální věci a školství. Vedle něj byla rada pro Planetární rozvoj, jejíž tmavé oči si prohlížely ostatní. Finance přecházel po místnosti nahoru a dolů. Vysoký a hubený s myslí stejně ostrou jako byl profil jeho obličeje a s mechanickou levou paží naplněnou implantáty, pomocí kterých většinou dohlížel na ekonomický stav impéria. Vnitro seděla na hraně stolu. Byla nejmladší členkou Vnitřního shromáždění a dávala pozor na kancelář zabývající se vztahy mezi světy

Impéria.

U počítačové konsoly vedle jedné ze stěn byla rada pro Zahraniční věci – známá též jako Roca Skolie.

Takto tvořili mocný Vnitřní kruh imperiálního Shromáždění civilního tělesa vládnoucího Skolii.

„Možná že to je nepřípustné,“ řekla Spravedlnost. „Je to však legální.“

„Není to legální,“ řekl Tikal. „Anulujte to.“

„Na jakém základě?“ zeptala se Spravedlnost. „Nemáme žádný zákon, který říká, že můžeme Imperátorův sňatek zrušit proti jeho vůli.“

Tikal se zamračil. „Tak ho udělejte.“

„A když tento precedens přijetí svévolných zákonů se zpětnou platností vytvořených jen proto, aby seděly našim požadavkům, odstartujeme?“ zeptala se Spravedlnost. „Pak co?“

Hvězdy vydala podrážděný zvuk. „Naše rozhodnutí bylo všelijaké, jen ne svévolné.“

„S tou ženou, s Ami, jsem hovořila,“ řekla Protokol. „Chce nám pomoci. A to zcela.“

„Nemyslím si, že bychom měli opodstatnění pro anulaci,“ řekl Život. „Zjevně, ehm, naplnili požadavky.“

Vnitro si odfrkla. „Pokud máte na mysli konzumaci, pak tento požadavek naplnili už před léty.“

„Je příliš obyčejná a příliš nevýrazná,“ řekl Finance.

„Můžeme jí rozšířit vzdělání,“ řekl Planetární rozvoj. „Přeformovat její intelekt i to, jak by měla hovořit.“

„Někdy si s ní promluvte,“ řekla Vnitro. „Je tak sladká, že by se z ní daly dělat bonbóny. A to je to, co hledáme, ne?“

„Je moc malá,“ řekl Tikal. „Vedle Imperátora Skolii bude vypadat směšně. Proboha, vždyť on je o dvě stopy vyšší.“

„No, tak ji dáme vysoké podpatky,“ řekla Protokol.

„Na to byste potřebovali chůdy,“ zamumlala Spravedlnost.

„Tomu všemu se dalo zabránit, kdyby s námi spolupracoval.“ Tikal přešel k Roce. „Má pro něj fráze ‚obecné dobro‘ nějaký význam?“

Roca se s ním střetla pohledem. „Neříkejte mi, že se můj syn

nechoval v rámci ‚obecného dobra‘.“ Rozhlédla se po ostatních. „Až kdokoliv z vás bude moci prohlásit, že vykonal pro ‚obecné dobro‘ Skolie alespoň z poloviny tolik co Kurj, pak si ke mně můžete přijít stěžovat.“

Příroda tiše promluvil: „Nikdo si nepřeje vašeho syna hanět, Radní Roco. Ale on nás uvedl do rozpaků.“

„To vidím,“ odvětila Roca.

„Proč se s ní oženil?“ dožadoval se odpovědi Tikal. „Aby se předvedl?“

„Možná ji miluje.“ řekla Roca.

Tato slova byla přijata s mlčením. Radní měli nicméně dost prozíravosti na to, aby si své pocity ohledně Imperátorovy schopnosti či neschopnosti milovat, nechávali pro sebe.

Promluvil Průmysl: „Pokud to budeme brát jako hotovou věc, je naším dalším krokem práce s touto ženou, její příprava na budoucí život.“

„Je odhodlána projít jakýmkoliv svatebním obřadem, který určíme,“ řekla Protokol. „Skoro mám pocit, jako by se na to těšila.“

Tikal si prohlížel Rocu. „Můžete nám ji přivést?“

„Bydlí s mou sestrou Dehyou a synem Eldrinem,“ řekla Roca. „Než se Kurj vrátí. Potom si budete moci promluvit s nimi oběma.“

„Vrátí?“ Hvězdy se zamračila. „Odkud?“

„Jel si odpočinout,“ řekl Tikal. „Na SunsReach.“

Vnitro na něj zírala. „Den po své svatbě?“

„Kdo velí IVV?“ zeptala se Hvězdy.

„Starjack Tahota,“ odvětil Tikal. „A imperiální Následník je na cestě na Onyxovou plošinu. Imperátor však nezůstává osamocen. Jak admirál Tahota, tak Princ Althor jsou s ním na SunsReach v kontaktu.“

„I tak,“ řekl Průmysl. „Tohle na mě působí jako špatně zvolená doba pro dovolenou.“

Roca si nesouhlasně odfrkla. „Vše, co žádá, je několik dní. Je to poprvé za celá *desetiletí*. Tak tedy, *kdy je* ta dobře zvolená doba?“

Nikdo neznal odpověď.

Ur Qox seděl za stolem a mračil se nad žádostí ministra pro výzvědné služby Vitrexe o audienci. Nebyla to žádost, co Ur Qoxe překvapilo, ale spíše její forma:

Plač jemně za pána,
jehož láska vine se jak réva;
na níž jsou úponky stočeny,
se Srdcem propleteny.

Co měl Vitrex za lubem? Pomocí jemných narážek Qox Vitrexovi naznačoval, že zná pravdu: Vitrexův „následník“ je bastard a jeho otcem provider vlastněný Vitrexovou manželkou, Sharlou Azer, doktorkou a genetičkou. Qox měl podezření, že se Vitrex spíše vzdal pod tíhou Sharliných azerovských styků než kvůli jakýmkoliv vášním ve svém srdci.

Ustanovení chlapcova rodičovství se ukázalo být složité. Cirrus se v tom, jak to Azer zfalšovala, mýlila; místo padělání výsledků testů si Azer pohrála s chlapcovou DNA. Nemohla ji změnit natolik, aby z něj udělala Vitrexova genetického syna; něco takového vyžadovalo více úprav, než kolik by mohlo dítě přežít. Více štěstí by měla při klonování Vitrexe, stejně jako ostatní Aristové klonovali sami sebe, aby si zajistili toho, koho považovali za nejlepšího dědice. Avšak klony, nebo téměř klony, postrádaly různorodost potřebnou pro lidi už tak zamořené křížením se mezi sebou. Což Sharla pravděpodobně velmi dobře věděla.

A tak namísto toho upravila jen sekvence DNA potřebné pro testy, které by jej verifikovaly jakožto hightonského Arista. I když ani těch nebylo zanedbatelné množství. Kdyby Qox nevěděl, kde hledat, pochyboval, že by odhalil pravdu. On to však věděl – protože to stejné udělal pro svého syna, stejně jako to jeho otec učinil pro něj.

Císař si přivolal poručíka bezpečnosti. „Přiveďte do mé kanceláře ministra Vitrexe.“ Qox Vitrexe povolal do paláce už

dříve a od té chvíle ministr čekal na císařovo zavolání.

Vitrex doprovázený razery přijel rychle. Jeho úzká tvář vyzařovala klid, ale jeho rozrušení, připravené kdykoli vyplout na povrch, prostupovalo místností.

Qox propustil stráže a pokynul Vitrexovi, aby usedl do rubínového křesla. Jeho tvrdý povrch většinou změkčovaly brokátové polštáře, dnes je však Qox odstranil. Poté co se Vitrex usadil a místnost byla zabezpečena, pozvedl Qox pergamen s kaligrafickými ozdůbkami Vitrexova vzkazu. „Poezie, Izare?“

„Diskrétnost veršů jsem vždy oceňoval,“ řekl Vitrex. Císař si jej prohlédl. „Stejně tak já oceňuji diskrétnost své kanceláře.“ Vitrex musel vědět, že tady je nikdo špehovat nebude.

Vitrex řekl jmně: „Jeho otci říkají Srdce Skolie.“

Qox ztuhnul. Srdce Skolie mohlo označovat jedinou osobu. Eldrinsona Valdoriu. Klíč Sítě. „Pokračujte.“

„Úponky lásky.“ řekl Vitrex. „Který otec by neplakal nad ztrátou syna?“

Pokud Qox věděl, Valdoria v poslední době o žádného z houfu svých přerostlých synů nepřišel. Jediným mrtvým byl Princ Kelric, který před šestnácti lety zmizel. „Máte na mysli nějakého konkrétního syna?“

Vitrex se naklonil dopředu. „Althora Valdoriu.“

„Ano?“

„Mozart, sire.“

Qoxovi najednou připadala místnost tichá. Čekající. Napjatá. „O kódu tohoto jména vím. Luští vzkazy.“

„To skutečně dělá.“ Po Vitrexově obličejí se rozlil úsměv. „A zahrnuje to itineráře imperiálních Následníků.“

Qoxovi chvíli trvalo, než to vstřebal. Ministr výzvedných služeb mu právě předložil důvod, proč svého falešného syna udržet v tajnosti.

Císař řekl tiše: „Doved'te mi Althora Valdoriu, Izare, a vaše linie bude navždy mezi Hightony ctěna.“

Kurj seděl opřený zády o věž a přes náměstí hleděl na zbytky jiné věže. Ne všechny rubínové kolonie svou izolaci přežily. Ze

SunsReach zbývaly jen ruiny, v to počítaje i ty na Skyhammeru, který svůj úpadek zastavil podle rubínového kalendáře kolem roku 1400 imperiální éry, roku 2200 př.n.l., šest století po kolapsu Rubínové říše.

Architektura Skyhammeru byla zaměřena spíše do výšky než do šířky. Bylo to vidět na věžích točitých, úzkých a asymetrických, nebo na těch s obrovskými cibulovitými hlavicemi, či na jiných, kde byly místnosti vně namísto uvnitř. Oddělovala je náměstí dlážděná kameny, které za ta staletí popraskaly a rozpadly se, aby uvolnily cestu žluté trávě.

Na tmavě modrém nebi zářilo teplo rozlévající oranžové slunce. S téměř kruhovou orbitou a bez vychýlení os by si SunsReach mohl užívat věčného jara, kdyby patřil jen do hvězdného systému Topazu. Ale Topaz byl součástí binárního systému dvou hvězd, kterým trvalo celá staletí, než kolem planety oběhly. Při největším přiblížení k Topazu a jeho společníku Jantaru se stal SunsReach pro lidský život neobyvatelným. Skyhammer se rozpadl v ruiny, protože ztratil přístup ke křehkým rubínovým technologiím, jež jej ochraňovaly před zpusťšením prostřednictvím mateřských hvězd.

Přestože podle lidských časových měřítek měl tento svět stabilní orbitu, ta časem zeslábne, mateřskými hvězdami dohnána k záhubě. Z nějakého tajemného, dávno zapomenutého důvodu byl SunsReach na svou orbitu pravděpodobně vložen rubínovými planetárními inženýry. Rubínové technologie obohatily atmosféru chudou na kyslík, ale za tisíce let jeho koncentrace znovu postupně klesala. Dny byly krátké, celkem trvaly jen čtrnáct hodin.

Kurj, v ruinách osamocený, čekal, až se objeví sebezpytování. Když se tak nestalo, vrátil se k práci. Většinu z prvních dvou dnů zde strávil uvnitř věže, kde si rozložil místo ke spaní, pročítaje na palmtopu hlášení a síťovou poštu.

Odpoledne třetího dne se znovu rozhodl pro sebezpytování. Možná že se to tentokrát povede. Proto teď seděl a hleděl na věže na druhé straně náměstí. Rodiče ho sem přivedli, když mu bylo pět, na nakloněnou věž šplhali všichni společně, vybíhali

její schody a celou dobu se smáli.

„Otče.“

Kurj to slovo řekl. *Otče*. Tokabu Ryestara, růzkumníka, který posunoval hranice známého vesmíru, miloval. Jednou je však posunul příliš a hranice mu to vrátily. Zemřel při výbuchu lodi po nárazu na nezmapovanou planetu.

Kurjovi bylo šest. Držen v náručí matky, plakal až do vyčerpání. Jako chlapec věděl jen to, že svého otce miloval; jakožto dospělý rozpoznal integritu, sílu a emoční hloubku muže, který byl té lásky příčinou.

Když bylo Kurjovi osm, vdala se jeho matka za Darra Hammerjacksona, velmi slavného sportovce. Kurj Darra viděl jako mocného hrdinu. Kouzelný exteriér však maskoval zuřivost, kterou ani Kurj, ani jeho matka neočekávali, a která byla ještě bolestnější díky Darrově schopnosti přeměnit pomocí svých empatických možností emoce druhých. Kurj se jednou kvůli této emocionální manipulaci tak rozzuřil, že mlátil do zdí ve svém pokoji tak dlouho, až si zlomil ruku.

Ted', po století styků s Kšeftaři, lépe rozuměl tomu, před čím se svou matkou stál. S Darrem v menším měřítku prožívali stejně bolestný vztah, kterým ted' Skolie trpěla s Jubijí.

Kurjova matka Roca byla dcerou Rubínové dynastie, vzešla z potomstva dominujících královen-bojovnic, které vlastnily a často převálcovaly své manžele. Když se sama setkala s násilím, skryla to, svou situaci zahanbena. Doufala, že Darra změní, a věřila, že když se bude dostatečně snažit, on bude svou ženu a nevlastního syna milovat stejně, jako je miloval Tokaba.

Pak nastal den, kdy Darr svou zlobu obrátil proti Kurjovi. V desíti letech, rostoucí do fenomenálních výšin, byl Kurj skoro stejně vysoký jako Darr, se stavbou, jež už naznačovala monstrózní konstituci, které dosáhne jakožto muž. Když jej Darr bil, Kurj mu to vracel, ovládaný vztekem mnoha nocí prolezených v posteli, kdy mu bylo zakázáno svůj pokoj opustit a kdy byl nucen poslouchat, jak otčím matku bije.

Málem se s Darrem navzájem zabili.

Na rozdíl od skoliansko-jubijské války jejich situace měla

řešení. Roca vznesla obvinění a Darr šel do vězení. Kurjovy psychické rány se zacelily, ale ani empatie nemohla přemostit mlčení, které kolem matky a syna vyrostlo. V krutosti svého vzteku Darr Kurje obvinil z touhy po vlastní matce; ve zmatku mládí drásaného ztrátou a bolestí se Kurj bál, že je to pravda. Tím, že nenáviděl Darra Hammerjacksona, nenáviděl i sám sebe a tím se odtahoval ode všech, kdo jej milovali.

Ted', v troskách SunsReach, si poprvé uvědomil, proč tak často hrával válečné bitvy v hvězdném systému Hammerjack, jehož planetoidy rozmetával na kusy. Když slunce zapadlo za příliš blízkým horizontem, uvědomil si, že produmal celé odpoledne. Jestliže bylo tohle sebezpytování, pak se bez něj obejde. Po desítky let Darra vymazával z myšlenek, nyní se jeho vzpomínky odmítaly zastavit. Bylo to to, co jej tak silně hnalo proti Kšeftařům – vztek, že se byl nucen v galaktickém měřítku zbavit noční můry svého mládí?

„Dost,“ řekl si Kurj. Vrátil se do věže a poručil biomechanické síti, aby jej uspala.

Ráno hovořil se Starjackem Tahotou na Orbiteru, poslal vzkaz Althorovi, který byl na cestě na Onyxovou plošinu, a pracoval na svém palmtopu. Když si Kurj uvědomil, že už počtvrté přeorganizoval stejné soubory, přestal a opět se šel usadit ven.

Tak. Už si v sobě udělal mír? Viditelně ne; cítil se hůř než včera.

Opravdový mír. Jak mohl, krucinál, uzavřít mír? Prvních pětadvacet let svého života si v mysli udržoval obraz Tokaby, obdivovaného a milovaného, muže, který si zjednával respekt jednoduše tím, že byl. Když Kurje přepadla potřeba chopit se moci, odboural ji, přemýšleje o Tokabově příkladu.

V těch dnech byla Sít' napájena Diádou: Lahayliou Selei, Rubínovým faraónem a zakladatelkou Impéria, a jejím manželem, Kurjovým dědečkem Jaracem, obrem, jehož Kurj připomínal natolik, že by mohli být bratři. Nebylo náhodné, že Jarac a Lahaylia měli tak dramaticky rozdílné mysli, stejně jako Kurj a Dehya. Pokud by si byli psioni v napájecí linii příliš

podobní, nastala by rezonance podobná řízenému oscilátoru, která by jejich mysli vrhala do větších a větších fluktuací, až by se spojení roztříštilo.

A tak Kurj svou touhu po připojení se k napájecí linii ovládl a zaměřil energii na IVV, až imperiální armádu ovládal zcela, ale bez patřičného jména. Stále toužil po dědečkově titulu. Ano, toužil po něm s vášní, kterou bylo dokonce i nyní těžké si přiznat. Vzpomněl si však na Tokabu a své ambice ovládl.

Kurj znal z paměti historii, popisující veřejnosti Tokabův život. Četl každické přepsané, melodramatické slovo o tom, jak Shromáždění hledalo rhonského muže vhodného pro sňatek s přenáděrnou Rocou Skolií, hrdinu, který společně se zlatou dámou zplodí zlaté rhonské děti. Krmivo pro síť, i když to žádný historik tak nevybíravě nepostavil.

Žádný rhonský kandidát se neobjevil, a tak místo toho Shromáždění vybralo Tokabu, vhodně hrdinskou postavu, která nesla všechny rhonské geny, většinou však nespárované. Ponecháno náhodě bylo nepravděpodobné, že se všechny jeho rhonské geny spárují s těmi, které nesla Roca. Tak tomu genetické pomohli. Nezáleželo na tom, že rhonští psionové byli velmi citliví vůči genetickým manipulacím, že dokonce i klony umíraly. Nezáleželo na mizivé pravděpodobnosti, že by našli muže, jako byl Tokaba, nebo dokonce na ještě menší pravděpodobnosti, že by mohl vyprodukovat životaschopného rhonského následníka. Historie Kurje nabízela jako živoucí důkaz toho, že to funguje.

Historie lhala.

Kurj si přál, aby na SunsReach nikdy nepřijel. Jakmile jednou začalo, odmítalo se to zatracené sebezpytování zastavit. Při tom, jak slunce na obloze klesalo, si znovu prožíval den ve třicátém čtvrtém roce věku, kdy na síti Orbiteru našel a vytáhl na světlo ztracenou schránku se soubory. Vše to bylo před desetiletími vymazáno, zůstala však stopa, což pro něj bylo dost na to, aby ty soubory dostal zpět.

Bylo tam všechno. Všechno. Lékařské záznamy. Analýzy plodnosti. Genetické mapy. Tokabova DNA se ani nepřibližovala

kompletní sestavě rhonských genů. S jeho sňatkem s Rocou nemělo Shromáždění nic společného. Její rodiče to naaranžovali, protože věděli, že Tokaba bude dobrým manželem. Naděje na zdroj rhonských dětí? Ne Roca a Tokaba, ale Ročini rodiče, Lahaylia a Jarac, Rubínový faraón a Imperátor a jejich prodloužené mládí, které jim dávalo malou naději na plodnost za hranicemi toho, co zaručovala příroda.

Roca s Tokabou děti mít nemohli, ani rhonské, ani žádné jiné. Mezi páry, kde lidé pocházeli z kolonií po tisíciletí oddělených, to bylo běžné. Plodnost klesala.

Ukrytá pravda o Kurjově početí se ukázala být mnohem méně benigní, než byly historky pro veřejnost. V zoufalé touze po dalších rhonských dětech poslalo Shromáždění agenta na kliniku, kterou jak Kurjovi rodiče, tak jeho prarodiče používali, když doufali v rhonské děti. Nepoznán a neviděn tento agent v noci oplodnil Ročina vajíčka Jaracovými spermii a označil je Tokabovým jménem. Druhy den nic netušící lékaři vajíčka zavedli do Ročiny dělohy. Jakmile otěhotněla, všichni se radovali. Roca byla úspěšná a porodila zdravé dítě.

Rhonské dítě. Kurje.

V třicátém pátém roce života se dozvěděl pravdu. Tokaba Ryestar neměl téměř žádné rhonské geny. Nemohl být Kurjovým otcem.

Zplodil jej Jarac.

Kurj byl synem svého dědečka.

Jeho svět se zhroutil. Vzpomínka na Tokabu se stala klamem. Už tak potřísněn odkazem na Darrovo týrání, viděl Kurj svůj skutečný původ jako nekonečnou zradu. Odmítal uvěřit, že jeho dědeček nespáchal žádný zločin, že ani jedna ze zúčastněných stran nevěděla, co se stalo. Zaslepený pocitem zrady tak drtivé, že jí byl přemožen, odjel k Zámku na Orbiteru a vnutil se do spojení napájecího síť. Změnil Diádu na Triádu.

Život Kurje učinil ještě krutějším, než byl jeho dědeček. Ve svých myšlenkových procesech však byli srovnatelní: silní bez nuancí, pragmatičtí, uzavření, přesní, hrubí, loajální. Stejní. Triáda je nemohla podporovat oba.

Spojení implodovalo a samo v sobě se přetrhlo na kusy. Než aby viděl Kurje umřít, odevzdal síti svůj život Jarac. Na odloučené pozorovací palubě Orbiteru, drže Jaracovu hlavu v rukou, Kurj, zatímco jeho otec umřel, plakal.

Nyní Kurj seděl v tichosti. Byla tma, jen nejasný pruh světla na horizontu označoval konec dne. Tvář mu vlhčily slzy. Plakal pro ně všechny, pro milovaného otce, jehož ztratil, pro otce, který zradil jeho lásku, pro otce, jehož lásku zradil on, pro otce, který by jej miloval, kdyby měl šanci, ale namísto toho za zpustošené srdce svého nevlastního syna zaplatil.

12

IVV *Destrier* prolouval vesmírem. Torpédoborec nesl okázalou řadu zbraní: anihilátory, tau děla, impaktory, dustery, lehčí artilerii. Doprovázela jej flotila osmi vosích korvet, čtyř fregat Kobra, čtyř bitevníků Leo a osmi bojových letounů Jag. Na deseti lodích byla lidská posádka, zbytku velely počítače s Rozvíjenou inteligencí.

Všechna plavidla ve formaci invertovala, to znamená, že přidáním imaginárních součástí ke své rychlosti obešla rychlost světla. Takto se vyhnula singularitě rychlosti světla, kde se hmota stává v porovnání k pomalejším objektům nekonečnou, délka se protahuje v nic a čas se zastavuje. Rychlost světla oddělovala podsvětelné lodi od nadsvětelného vesmíru způsobem, jakým nekonečně vysoký strom blokuje cestu. A tak flotila z cesty sjela a strom objela.

Cestování vyšší rychlostí, než je ta světelná, plavidlům umožňovalo, aby v poměru k podsvětelnému vesmíru cestovala do minulosti, byl to však špatný stroj času. Lodi přepravující se takto rychle skončily daleko od domova v čase, kdy v minulosti dosáhly svého cíle, a návrat do prostoru je poslal do úplně jiného času. Paradoxy ohledně pilota vracejícího se proto, aby zastavil své vlastní narození, se ukázaly být falešnou stopou. Lorentzova transformace speciální relativity spojila *všechny* referenční

rámce; událost v jednom rámci musí být konzistentní k pozorování ve všech rámcích, tak jak je to upřesněno v rovnicích. To zahrnovalo všechno v pilotově zbytkovém rámci. Pokud by jeho současné já zabilo jeho dřívější já, už by to zažil. Jak se ukázalo, plavidla, která se pokusila vrátit do normálního prostoru dříve, než jej opustila, pak buď neuspěla, nebo zmizela, a to pravděpodobně do alternativního vesmíru, ve kterém se nemohla zamíchat do své časové linie. Přesto *uvnitř* nadsvětelného prostoru mohla loď letět buď do minulosti, nebo do budoucnosti. To bylo pohromou pro spojení. Letka invertující ve formaci vylétla z nadsvětelného prostoru s loděmi roztroušenými jak v čase, tak v prostoru.

Vstoupit do sítě.

Předtím, než *Destrier* invertoval, napojili se jeho telopové na psibersít'. Dovoľovalo jim to komunikovat v nadsvětelném prostoru a pro flotilu bylo možné vystoupit do normálního vesmíru v dokonalé formaci. Lodě byly kryty štíty; povlaky na jejich trupech tvořily iluzorní hvězdná nebe, elektromagnetické sondy byly oklamány kódovači a stínící generátory zmátly neutrinové sondy. Při pohybu konstantní rychlostí, za použití trysek jen v případě úpravy kurzu a s komunikací pouze přes telopy, pluly tiše a neviditelně.

Althor Valdoria seděl ve velitelském křesle zavěšený ve stardómu nad můstkem *Destrieru*. Důstojníci pod ním pracovali u konzol, kde prováděli ověřování. Během dlouhých cest bylo běžnou praxí zastavit v normálním prostoru a odstranit chyby, které se během nadsvětelného putování nashromáždily.

Vzkaz přicházející po síti, pomyslel si *Destrier*.

Přijmi, odpověděl Althor. Vzkaz se přebral do jeho páteřního uzlu a byla to zpráva od Kurje ze Skyhammeru potvrzující změnu cvičných manévřů, kterým bude na Onyxu Althor velet.

Do mysli mu vstoupilo varování: J fregata vystupuje z inverze na pravoboku, fregata Q na levoboku.

Do Bazalta, Althorova hlavního páteřního uzlu, proučila lodní data. O sekundu později řekl hlas v komunikátoru uvnitř

jeho ucha: „Fregata Q na levoboku a fregata J na pravoboku.“

Althor promluvil do mikrofону dosahujícího mu až k ústům: „Síťové rozmluvy na Uzel 11.“ Tak určil kanál, který vytiskne zápis o psibersíťové komunikaci flotily pro ty členy posádky, kteří nemohli do psiberprostoru vstoupit.

Nabít anihilátory, pomyslel si Althor. Nabito, odvětil *Destrier*.

„Uzel 11 aktivován.“ Tohle se mu ozvalo ze sluchátek a zajišťovalo to, že rozkaz k nabití anihilátorů se objevil na počítačovém výpisu. *Destrier* mluvčího identifikoval jako majora Hooklorea, Althorova prvního důstojníka.

Althorova komunikace s RI mozkiem *Destrieru* zabrala jen zlomek sekundy. Šlo to tak rychle, že jeho mysl dostávala celou komunikaci v podobě čísel a verbálních symbolů namísto celých slov. Zápis o celé výměně se zjevil na Uzlu 11 v podobě problesknutí:

Děla tau nabita, pomyslel si *Destrier*. Dustery nabity.

Jištění 6, pomyslel si Althor.

Jako jištění nabity impaktory.

Palebná matice 08, teď.

Anihilátory vypáleny.

Zaměřovacími místnostmi *Destrieru* se přehnal zrychlený paprsek antiprotonů, nasbíral pozitrony a vystřelil do vesmíru, kde vyhledával hmotu k anihilaci. Jak *Destrier*, tak **J** letěli rychlostí blízkou rychlosti světla, proto *Destrier*, než aby mířil na fregatu samotnou, zamířil na předpokládané překřížení paprsku s trasou fregaty. Bylo snazší uniknout paprskovým zbraním než raketám, ty však proti kvázovým štítům účinněji. Loď v kvázi nemohla svůj kvantový stav změnit ani o jednu částici, proto jim v lepším případě nemohly střílejší zbraně ublížit. Kváze se však po několika zásazích hroutila a anihilovat hmotu v kvázi bylo jednodušší než dosáhnout jejího výbuchu pomocí raket.

Anihilátor zasáhl **J**, pomyslel si *Destrier*. Žádné poškození. Nato: Impaktor zasáhl IVV Vosu jedna.

Fregata **J** vypálila svůj anihilátor na *Destrier* –

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*. Anihilátor zasáhl palubu 47. Aby se uchránil před zásahem, skočil *Destrier* na dvě sekundy do kváze. Althorovi připadlo, jako by žádný čas neuběhl; proto slovo „skok“.

Hlas poškození, pomyslel si.

Bazalt jej propojil s RI mozkem *Destrieru*, který jej vzápětí napojil na pikosítě ostatních lodí, všechno při rychlosti světla. S přímým propojením na jeho mozek vytvořila simulace tak autentický vstup, že to bylo jako ve skutečnosti. Pohyboval se společně s Vosou a dotkl se jejího trupu, přejížděje po jejím povrchu plném důlků.

Voso jedna, pomyslel si. **Hlášení**. Byla to jedna z lodí s posádkou.

V pořádku. Veliteli, odvětil její telop. Přišli jsme o inverzní motor, ale pořád nám dva zbývají. Odpoutávám zadeček. Vlastní lidské myšlenky pro něj znamenaly více života a osobitosti než komunikace s lodními RI mozky, měl však méně síly než Althor, jenž vládl výraznou mentální mocí rhonského psiona.

Sotva dvě sekundy po útoku fregat proletěl zadeček Vosy relativistickou rychlostí za unikajícím J. Dohonil fregatu a provrtal se jejím prohýbajícím se kvázovým polem. Nato se Kleinovy baňky rozpadly a jejich antihmotová plasma explodovala vně, stahujíc fregatu s sebou. Do všech směrů se rozlétly trosky. Pohonné baňky J se rozpadly a kusy lodi zmizely v bizarním efektu *spolknutí*, když se skutečná hmota vsála do komplexního vesmíru.

Fregata J zničena, pomyslel si *Destrier*. Během exploze vešel *Destrier* na jednu sekundu do kváze.

Nezničte Q, pomyslel si Althor. **Zajměte ho**. Chtěl zjistit, jak ho ty fregaty ksakru našly.

Anihilátory vypáleny –

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*. Fregata Q poškozena.

Jak Q, tak *Destrier* vyšli z kváze ve stejném okamžiku –a raději, než by byla zajata, nechala se poškozená fregata vyhodit v tichém výronu energie do vzduchu.

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*. Fregata **Q** zničena.

Althor zaklel. Teď se nikdy nedozví, jak je fregaty našly. Možná to byli piráti, kteří se ocitli pod flotilou a špatně se rozhodli zaútočit. Pokud by se však v bezpečnosti IVV objevila trhlinka, mohli být součástí většího vojska ESCommu. Bez sítě koordinující vstup zpět do normálního prostoru by byly lodě ESCommu roztroušeny v prostoru i v čase – což znamenalo, že se jich může blížít víc.

Připravit na inverzi, pomyslel si Althor. **Transformovat kurz**. Až se jim podaří vstoupit do nadsvětelného prostoru, bude téměř nemožné je lokalizovat, zejména plavidly ESCommu, která neměla přístup na psibersít'. Když flotila zrychlovala na rychlost potřebnou pro inverzi. Althor si pomyslel: **Všechny lodě, hlášení o poškození a stavu**.

Do mysli mu proudila data. Kvázové štíty zajišťovaly v průběhu boje více než jen fyzickou ochranu; také zaštiťovaly telopy, kteří by jinak prožívali smrt svých nepřátel, jako by to byla jejich vlastní. Vojenští telopové se učili své empatické příjmy blokovat, pokud je však oslabili příliš, nemohli fungovat jako telopové. Přesto v kvázi nemohlo nic změnit svůj kvantový stav, v to počítaje i neurony, což znamenalo, že telopové nemohli ani myslet, ani přijímat myšlenky. Takto je kváze chránila a opravdu byla potřebná pro jejich přežití. Existovala zásadní rovnováha: pokud loď vyšla z kváze příliš brzy, její telopové trpěli, pokud však zůstala příliš dlouho, bylo pro lodě ESCommu, které mohly vystoupit z kváze dříve a neměly žádné empathy tlumící jejich touhu po smrti, snadné ji ukořistit.

Bojové letouny Jag byly nejrychlejší, nejobratnější lodě IVV, s nejvyšší úrovní vyzbrojení na krychlový centimetr. Jaegernauti, piloti Jagu, byli součástí svých plavidel jak myšlenkově, tak tělesně. Tato symbióza stvořila zbraň nepřekonatelné všestrannosti, proto byly Jagy přidělovány k ochraně ostatních lodí a z kváze vycházely první. Přes toto všechno museli být jaegernauti silnými psiony. Byli vybíráni pro svou schopnost snášet empatický zpětný náraz, stejně jako pro svou vojenskou odbornost.

Fregaty s posádkou a Vosy měly na palubě telopy s nízkým Kyleovým hodnocením, což je činilo vůči zpětným nárazům méně zranitelnými. Ze stáze většinou vycházely hned po Jazích následovány většími plavidly. Nastával tam jen několikasekundový rozestup, ale v bitvách bojovaných počítači za relativistických rychlostí mohlo být několik sekund věčností.

V Althorově případě se to stalo ještě podstatnějším. Jakožto velitel flotily tvořil její centrální uzel a dokonale využíval své nesmírné rhonské kapacity. Jeho výcvik a biomechanická síť mu proti telepatickým zpětným rázům dodávaly neprostupnou obranu, možnost poškození však přetrvávala.

Jakmile menší lodě flotily dosáhly inverzní rychlosti, Althor si pomyslel: **Aktivovat inverzní motory** –

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*. Následoval proud dat.

Blíží se Vosy EScommu –

Kvázový skok.

Čtyři fregaty EScommu na pravoboku.
Koordináty –

Kvázový skok.

Dva torpédoborce EScommu na levoboku.

Kvázový skok.

Bitevník na levoboku – Ach, sakra. Tohle bylo od zděšeného telopa. Válečný křižník třídy Firestorm na pravoboku.

Althor zaklel. Vzhledem k chybějící soudržnosti prožívané jednotkami EScommu při návratu do normálního prostoru, naznačoval výskyt tolika kšeftařských lodí najednou konvoj mnohokrát převyšující flotilu. Pokud by z inverze vyrazili jen o vteřinku později, jeho flotila by stačila uniknout do nadsvětelného prostoru.

Vypálit impaktory, pomyslel si Althor.

Pálí, odpověděl *Destrier*.

Zjevila se další plavidla EScommu, která při přelétávání kolem flotily střílela. Celá bitva se posunula téměř k rychlosti světla, do strašidelné oblasti, v níž se lodě pohybující se rozdílnými relativistickými rychlostmi smršťovaly, přičemž se

navzájem mýjely jako relativističtí rytíři při klání s vysokoenergetickými kopími. Při takovýchto rychlostech způsobovaly rozdíly v rychlosti časovou dilataci a způsobovaly také zmatek v načasování palby. Menší plavidla, která mohla snáze akcelarovat, zaútočila a pak invertovala do nadsvětelného prostoru za použití kváze, která je ochránila před drtivým zrychlením, zatímco se vracela na druhý úder. Lodě ESCommu odřízly izolované plavidlo IVV shromažďující flotilu do klínu vystřelujícího do prostoru. Stávající clona přinutila *Destrier* vstupovat do kontinuálních kvázových skoků, a tak zajišťovala, aby nedosáhl inverzní rychlosti.

Varování, **pomyslel si Bazalt**. Althore, tvé tělo je stíženo poškozením *na úrovni převyšující kapacitu tvé biomechanické sítě*, jež by ho mohla opravit.

Althorovi bylo mizerně. Pokud by prostředí, v němž se nacházel, prošlo drastickými změnami, zatímco on byl v kvázi jako by byla třeba exploze lodi – pak, kdyby z ní vyšel, by jej nové síly roztrhaly na kusy. Změny zatím ještě tak extrémní nebyly, avšak *Destrier* vskakoval a vyskakoval z kváze příliš rychle. Jeho velitelské křeslo vypustilo pěnový kokon, aby jej ochránil před údery, nebylo to však dostatečné.

Vypal střely tau, pomyslel si.

Vypáleny.

Šestice tau, které samy byly miniaturními loděmi, se mihla do a ven z kváze neomezovaná potřebou ochraňovat posádku. Pět jich zasáhlo cíle, kdy společně se svými hlavicemi převedly kinetickou energii do exploze. Šestá invertovala do nadsvětelného prostoru, její dráha kontrolována telopem z *Destrieru*, který byl napojen na RI mozek tau. Tau dírou prorazila do reálného prostoru a vyšla přesně na „čumáku“ ESComm Vosy. Výsledná exploze vysála jak tau, tak Vosu pryč z reálného prostoru.

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*.

Althorovo vidění se rozmazalo. Jeho ponětí o hvězdách však zůstávalo jasné a v kšeftařské formaci viděl slabé místo. Z jeho strany to byl intuitivní nález, který by *Destrier* nezvládl, ale

okamžitě, jakmile jeho mozek tuto myšlenku zformuloval, *Destrier* vypočítal palebné matice a vyslal chytré střely do toho slabého –

Kvázový s –

Kvázový sk –

Kvázový skok, pomyslel si napotřetí *Destrier*.

Althor spolknul žluč, zasažen jak telepatickým, tak kvázovým zpětným rázem. Kolem něj ozvěnou zněla smrt. Lidská posádka flotily čítala padesát osm lidí: třicet na torpédoborcích, po jednom v každém Jagu a dvacet dalších rozptýleno na ostatních lodích. I bez příchozích dat věděl, že více než polovina z nich zemřela; jejich smrt mu v agonii tichých výkřiků rvala mysl.

Poznával strategii EComm. *Extrahovat a eliminovat*: vytáhněte žádaného vězně a všechny ostatní zabijte. Halstaadský válečný kodex ustanovil podmínky pro braní zajatců, EComm je však shledal obtížnými. Althor stejně neměl nejmenší zájem vzdát se. Pokud by kterýkoliv z jeho telopů přežil, byl by vyslýchán a pak prodán jako provider. Co se týkalo záznamů *Destrieru*, pak podle něj každý telop ve flotile dával přednost smrti před zajetím. Zbytek jeho lidí by EComm popravil. S výjimkou velmi vzácných otroků, jako jsou provideři, nehodlali Kšeftaři nechat bojovníky IVV, aby kontaminovali populaci otroků, s níž manipulovali, ovládali ji a již vymývali mozky až k rezignaci.

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*.

Althor spatřil další mezeru, kterou *Destier* ve prospěch lepších cílů ignoroval. Jako odezvu na jeho změnu koncentrace učinil *Destrier* nezbytné propočty.

Pálím, pomyslel si. Z křižníku se vyvalil chytrý prach a pronikl do tau děl tří fregat EComm. Těch několik vteřin, co byl prach aktivní, se krylo s momentem, kdy všechny tři fregaty vystřelily z děl. Střely tau, napadené mikrobojovými hlavicemi v prachu, vybuchly *uvnitř* svých hlavních –

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*.

Althor se přemáhal, aby mohl zaměřit pohled na hroutící se

strukturu hvězd. Všechny tři fregaty explodovaly. Drsně se zasmál, když si uvědomil, že jeho hyperzvýšené rhonské vědomí mu okamžik předtím, než to udělali, napovědělo, že velitelé fregat zamýšleli vystřelit synchronizované.

Kvázový skok, pomyslel si *Destrier*.

Z tlaku na své tělo Althor záupěl. Bazalt se pokusil aktivovat hydrauliku, aby mu pomohla, ta však neodpovídala. Udržoval se při vědomí a odmítal se podvolit zahalující temnotě.

Kvázový skok, sdělil *Destrier*. Paluby 6 a 29 zničeny.

Majore Hooklore, pomyslel si Althor. Od prvního důstojníka se neozývala žádná odpověď. Z flotily zbývaly jen trosky, ostré kusy pohybující se rychlostí blízkou světelné. Nepoškozený zůstával jen můstek *Destrieru*, čímž zbylo málo pochyb o tom, že by ESComm nevěděl, kdo je na palubě.

Althor si navlhčil rty. **Destriere, nastartuj sebedestrukční makro 1101.** Přenesl bezpečnostní kódy. Nikdy si nepřál skončit takhle, ale bylo to lepší než se stát vězněm ESCommu.

Po chvíli si *Destrier* pomyslel: ESComm do mého trupu vložil kvázový generátor. Podle všeho dávají tyto generátory do střel tau namísto bojových hlavic. Tam, kde tau zasáhly, jsou umístěny generátory, které vytvořily podvratná kvázová pole. Tato pole narušují mou sebedestrukci zmrazováním klíčových systémů.

Co to hergot je? Althor nikdy o této technice neslyšel. Zdálo se to nemožné. Jak mohl ESComm udržet tau při zásahu od zničení sebe samých i cílů? Polykaje, pomyslel si: **Bazalte, zapoj mou vnitřní sebedestrukci.**

Zapojeno, odpověděl Bazalt.

Destriere, pomyslel si Althor. **Rozbij všechny zbývající uzly a vymaž všechny soubory, které ještě nebyly zničeny.**

Pracuji na tom. Díky statické elektřině hlas *Destrieru* praskal. Jeho další myšlenka byla slabá a zkreslená: Je na mne vstupováno.

Práskni do nich svými uzávěry. Pokud byly zavřeny dostatečnou silou, mohly uzávěry obrněného bojovníka zpomalit

a neobrněného rozpůlit. Bylo to jako chtít zastavit povodeň s kbelíkem, ale bylo to lepší než nic. Když se podíval na své lidi dole na můstku, jak tam leželi v křeslech mrtví, zatnul zuby.

Otevři a prašti je, jak nejrychleji to umíš.

Hotovo... Přestože umíral, pokračoval *Destrier* v boji, jako by měl v mysli buben dodržující ve svém těle rytmus metronomem.

Bazalte, pomyslel si. Proč nejsem mrtvý?

Sebedestrukční program ve tvém těle je deaktivován.

Ne! Jak to?

0,0056 sekundy předtím, než jsi vydal příkaz k sebedestrukci, jsi vešel do kváze. S pravděpodobností na 98% odhaduji, že byla vytvořena generátory ESCommu a použita proto, aby sabotovala tvé sebezničení.

Po zádech mu přejel mráz. **Zabij mne. Je mi jedno, jak to uděláš. Prostě to udělej. Už jsou skoro tady.**

Kváze blokuje mé systémy.

Althor bojoval s ochranným kokonem, který měl kolem těla, až se uvolnil. Popadl kus opěradla z křesla a normální silou, neschopen zapojit svou hydrauliku, škul. Panel odolával, pak se prohnul a s ostrými hranami se odtrhl. Nemohl jej sundat, proto svým zápěstím škubal přes jeho hrany, znovu a znovu, až jeho paži pokrývala krev, která potřísnila také kokon.

Ztráta krve dosáhla kritické hranice, pomyslel si Bazalt.

Althor se sesunul zpět do křesla. **Sbohem, Bazalte.**

Z uzlu se ozyval žal. Sbohem, Althore. Nato: Průnik na můstek.

V mrákotách viděl Althor vojáky ESCommu, kteří se k němu vznášeli stardómem. Byly to lidské pevnosti, kterým se říkalo waroidi, jejichž zrcadlová brnění odrážela krvavě rudá varovná světla. „Příliš pozdě,“ zašeptal. „Jsem mrtvý.“

Když k němu doplul první waroid, byl při vědomí, pak však jeho vesmír potemněl.

13

Nocí pomalu padal sníh a za zabeđenými okny vytvářel závěje. Jediná olejová lampa na zdi vrhala do místnosti žluté světlo. Soz seděla s Jaibriolem stočená na posteli s tkanou příkrývkou přehozenou přes kolena a oba pozorovali své děti, jak spí. Jai s Vitarem byli v ložnici, nechali však otevřené dveře. Jai ležel na zádech, jednu nohu vystrčenou z postele, ruku za hlavou. Vitarova postel byla napůl ukryta za stěnou, takže bylo vidět jen jeho hlavu a ramena. Spal v míru a blaženosti svých šesti let na boku, ruku podloženou pod hlavou.

V hlavní místnosti spala na posteli naproti místu, kde seděla Soz s Jaibriolem, Lisi a v kolébce spal del-Kelric, jehož tvář vypadala v matném světle andělsky.

„Vypadají tak klidně,“ řekl Jaibriol.

„To proto, že spí,“ odvětila Soz.

Zasmál se. „To je jediná chvíle, kdy jsou všichni najednou potichu.“

Soz se zašklebila. „Jen počkej za dalších několik měsíců.“ Vzala jeho ruku a položila ji na vzdouvající se břicho. „Jeden by si myslel, že v důchodovém věku čtyřiašedesáti budu mít na práci jiné věci než děláni tohohle.“

„Není ti čtyřiašedesát. Řekl bych, že je ti nějakých třicet. Že jsi mladší než já.“

„Opravdu? A jak jsem tohoto nezapomenutelného výkonu, rozpučení svého věku, dosáhla?“

„Ty víš, co myslím.“ Jaibriol ospale dodal: „Všechny ty malé nanobroučky, které máme ve svých tělech a kteří nám umožňují stárnout pomaleji.“

Sklonila hlavu. „Vždycky jsem přemýšlela, jestli skutečně oddalují stárnutí, nebo jen dělají, že vypadám mladě.“

„Je v tom rozdíl?“

„Kdyby to bylo jen kosmetické, nemohla už bych v tomhle věku mít děti.“

Jaibriol ji pohladil po břiše. ***Ona tam určitě je.***

To ano. S lehkostí dlouholeté intimnosti propojili mysli a dosáhli na dítě, aby je obklopili láskou. Jeho mozek se zatím nevyvinul natolik, aby na vědomé úrovni lásku pochopilo, reagovalo však přirozeným pocitem potěšení, který byl spíše primitivní než vědomý.

Jaibriol zvedl Sozinu bradu a sklonil hlavu, aby ji políbil. Jakmile se jejich rty setkaly, ozvalo se z ložnice zahihňání.

„Dobrý bože,“ zamumlala Soz. Vzhledli a spatřili Vitara, kterak se na ně šklebí. Zasmál se a škubnutím si přehodil peřinu přes hlavu.

„Člověk se diví,“ řekl suše Jaibriol, „jak se nám podařilo najít si soukromí pro uděláné druhého, neřkuli pátého dítěte.“

Soz se usmála. „Zdá se, že si vybavuji políčko křišťálové trávy.“ Ohrazené a oddělené, tvořily zpívající krystaly efektivní past na ektokočky. Pokud se člověk k trávě příliš nepřiblížil, mohl se ze zpěvu radovat bez toho, aby se dostal do transu. Ten účinek se spíše podobal pití dobrého vína, díky němuž se nastartovaly určité vjemové aktivity, které se obvykle mísily s dobrou náladou a skvělou společností.

„Ach ano,“ zamumlal Jaibriol. „Vzpomínám si.“

Soz si spokojeně povzdechla. „Tohle je dobrý život. Nemyslím si, že bych se chtěla vrátit, i kdybych mohla.“

Políbil ji na temeno hlavy. „Ani já ne.“

Ruiny Skyhammeru zahaloval soumrak a zešikmoval stíny ve vstupu do věže. Kurj, ponořený do tohoto světla, seděl na matraci a jedl. Zatímco pojídal, palmtop mu pročítal poštu zaslanou přes telopy na *Kovadlině*, bitevníku IVV, který jej na SunsReach přivezl.

Venku se ozvaly kroky. Vzhledl a ve dveřích spatřil ženu s vlajícími zlatými vlasy, byly to po pás dlouhé lokny se svatozáří vytvořenou světlem soumraku.

Kurj se polekaně postavil. „Matko.“

„Má pozdravení.“ Roca se usmála. „Vypadáš odpočatě.“

„Je tady klid.“ Ukázal na náměstí za ní. „Jen já, nebe a tráva.“

Na celé planetě není nic jiného.“

„Pojď se mnou ven.“ řekla. „Je tam nádherně.“

„Dobře.“ Kurj si vzal svůj palmtop. Zářilo na něm rudé světýlko upozorňující jej na poštu označenou jako *urgentní*. Vyvolal si vzkaz na obrazovku. „To je divné.“

„Co je to?“ zeptala se Roca.

„Dehya na mě křičí.“

„Dehya?“ zasmála se. „Nikdy v životě jsem neslyšela, že by zvýšila hlas.“

„Podívej na tohle.“ Ukázal jí vzkaz:

KURJI. NEOPOUŠTĚJ SKYHAMMER. ZŮSTAŇ TAM.

„Jsi si jist, že to psala ona?“ zeptala se Roca. „To nevypadá na její styl.“

„Pravděpodobně je to nadstavba.“ Dehya, když pracovala na síti, často spouštěla nadstavbové programy, které běžely mimo její mysl a pracovaly na rutinních záležitostech, zatímco ona se soustředila na komplikovanější úkoly. Kurj měl podezření, že tomuto zadala naléhavost a křik byl nepříliš diplomatický způsob, jakým program tlumočil její nepopiratelně ohleduplnější záměr.

Prstem přešel po holoikoně pro odpověď, která měla podobu ptáka vnášejícího se nad obrazovkou. Jakmile jej palmtop požádal o text zprávy, napsal: *Proč?* a odeslal to na *Kovadlinu* s označením pro předání Dehye. Pak si připnul palmtop k opasku.

Spolu s Rocou kráčeli společně soumrakem. Vzduch kolem nich byl ostrý. V krajině tohoto primitivního světa nebylo ani vidu po nějakém hmyzu, ptácích nebo stromech, nic, jen louky bronzové trávy rozpinající se k horizontu a tři věže na náměstí. S tichým souhlasem šli k té z nich, jež byla nejvíce vlevo. Její dveře se rozpadly už před lety, věž však zůstávala vcelku, postavena z kamenů zpevněných starodávnými vazáky. Stavba měla záměrné zákruty, když se nahýbala doprava, pak doleva a pak zase doprava.

Vnitřní schodiště stoupalo v asymetrické spirále, která se léty

stala ještě klikatější.

Kurj Rocu následoval po úzicích se schodech nahoru, dohromady čtyři patra, do protáhlé místnosti na vrcholku. V jejím vstupu mohli stát vzpřímeně, ale o několik kroků dále se podlaha zvedala v plochu se stropem ve výšce necelého metru. Dveře na pravé i na levé straně byly vyrobeny důstojníkem IVV, který zde před nějakou dobou sídlil a který neměl do čeho píchnout. Na SunsReach nerostly žádné stromy, proto mu Kurj povolil dovézt sem dřevo. Kurj se nahnul za Rocu a otevřel dveře napravo, čímž odhalil kamenný most vedoucí z této věže do další o několik metrů dál.

Roca si most prohlédla. „Myslíš, že je to bezpečné? Už to bude století od doby, kdy jsme ho naposled použili.“

„Myslím, že ano. Ale já půjdu první.“ Kurj na most vstoupil. Jeho okraje mu dosahovaly k loktům a měly tloušťku takřka dvou rukou, avšak natolik zužovaly šířku mostu, že musel jít bokem. Když tady byl naposled, jako malý chlapec, běhal po mostě, aniž měl ponětí o jeho rozměrech.

Cestou podél oblouku zpomalil, až došel k podestě na vzdálenějším konci, zužující se terase obíhající věž. Vrchol stavby se nad jeho hlavou kroutil do tvaru obrovské hranaté květiny. Tato druhá věž žádný vchod neměla; její „stonek“ byl z pevného kamene vytvarovaného tak, aby připomínal rostlinu, přestože čas detaily tohoto uměleckého díla smazal.

Kurj otočil hlavu směrem k první věži a pokynul Roce. Přešla přes most, při chůzi Kurje sledovala, jako by jen sama jeho přítomnost mohla mostu zabránit, aby se rozpadnul. Jakmile došla k podestě, přes mentální bariéry pronikla její úleva a dotkla se jeho mysli.

Takto spolu stáli, s pohledem upřeným na zvlněný oceán nazlátlé trávy, která obepínala základy věží a vypínala se k horizontu, ve větru se vlnící, její povrch nenarušen žádnými jinými rostlinami, stavbami nebo kopci. Obklopovalo je ticho ztělesňující nevyřčená slova, jež tvořila v jejich životech stíny.

Kurjův palmtop zacinkal. Přenesl k němu pozornost zaměřenou na horizont, odpoutal palmtop a vytáhl si nový vzkaz:

Nevím proč.

„Je to od Dehyi?“ zeptala se Roca.

„Tenhle spíš než ten psaný nadstavbou.“ Poslal odpověď: *Můžeš to zjistit?* Pak palmtop odložil a vztáhnul levou ruku, aby Rocu vyzval k přechodu terasy obklopující věž. Kamenná římsa byla dostatečně široká, aby po ní mohli jít bok po boku oba, její okraje však nechránilo žádné zábradlí. Proto šla Roca první a Kurj ji následoval.

Když se dostali na druhou stranu, otevřel se jim pohled na třetí věž. Ta svým robustním stonkem a cibulovitou hlavicí připomínala, až na zploštělý vrchol s průměrem kolem padesáti metrů, popelavě šedou vodní nádrž. Od terasy, kde stál Kurj s Rocou, ji oddělovaly tři metry volného prostoru.

„Most je pryč,“ řekla Roca.

Kurj stál na okraji terasy a hleděl na zem hluboko dole. Zbytky mostu ležely napůl pohřbené v trávě. Při prohlížení terasy viděl jedinou možnou náhradu, dřevěnou fošnu opřenou o centrální sloup věže, kterou tam pravděpodobně zanechal truhlář, jenž dělal dveře.

Když se Kurj pro fošnu vydal, Roca řekla: „To tě neudrží.“
Uzle C, hlas se, pomyslel si. Udrží toto prkno mou váhu?

Odhadovaná pravděpodobnost udržení je 64% odpověděl uzel C.

„Mělo by to být v pořádku,“ řekl. S uzly vypočítávajícími trajektorie a s hydraulikou doprovázející jeho pohyby nadzvedl fošnu do vzduchu. Její vzdálený konec s plesknutím přistál na druhé věži.

Palmtop zacinkal. Kurj si zvědavě vyzvedl zprávu:

Zůstaň, prosím, na příjmu.

Roca se mu dívala přes rameno. „Co to znamená?“

„Musí provádět neskutečné množství výpočtů.“ Odeslal: Jsem téměř připraven vrátit se domů. Musím vyhrát

válku, zpacifikovat Shromáždění a jít za čekající nevěstou. Pokud chceš, abych zůstal, musíš mi pro to udat důvod.

Roca se usmála. „Co si myslíš, že je snazší? Zpacifikovat Shromáždění nebo vyhrát válku?“

Zasmál se a odložil palmtop. „Dobrá otázka.“ Její tvář znězněla. „Takto se směješ málokdy.“

„Jak?“

„Jako bys to tak opravdu cítil.“

To Kurje zastihlo nepřipraveného. Neschopen odpovědět, vykročil po prkně. Bylo právě dost široké na jednu nohu, proto by o složité udržet rovnováhu, ale jeho biomechanická síť určila síly potřebné k tomu, aby zůstal v klidu, vypočítané při každém gestu nebo přenesení váhy. Brzy již vstupoval na kruhový okraj třetí věže.

Otočil se k Roca: „Pojď.“

„Spadnu,“ zvolala. „Nevím, jak se ti to povedlo.“

„Jsi tanečnice. Mnohem elegantnější než já.“

„Ty máš biomechaniku.“

To jej zarazilo. Svou biomechaniku považoval za samozřejmost, ona však měla mnohem méně než on. Když vstoupila na prkno, Kurj se chystal vrátit zpátky.

„Nevadí,“ řekl. „Vracím se.“

Roca jej ignorovala a opatrně kladla nohy jednu za druhou. Kurj ztuhnul, protože si najednou uvědomil, jak křehce vypadá, zavěšená vysoko nad travnatým mořem, s větrem čechrajícím její fantastickou hřívu. Když ji sledoval, vrátily se mu starodávne vzpomínky. Před desetiletími se na kratičký okamžik, když on a jeho dědeček byli společně v Triádě, předtím než Jarac zemřel, jejich mysli překryly. Kurj znal Jaracovy vzpomínky Když teď Rocu viděl, vybavil si ji jako dítě balancující na kmeni nad proudem. Dcera. Sestra. Matka.

Došla bez nehody na konec můstku. Jakmile vstoupila na věž, Kurjův palmtop zacinkal. Roca se nejdříve podívala nahoru – a ztratila rovnováhu.

Kurj po ní chňapnul a rukama ji sevřel kolem pasu, pohybuje

se se zostřenými reflexy a rychlostí. Normálně by muž jeho velikosti, který by se pohyboval takhle rychle, přepadl přes okraj. Zapojila se však jeho hydraulika, která mu pomohla kontrolovat pohyb, a on narazil zpět do věže. Fošna zarachotila, zhoupala se, odskočila od okraje a pomalu padala dolů na zem.

Ztěžka se posadili. Kurj teď Rocu svíral oběma rukama. Ona na něj hleděla jako lapený pták, načež ztuhli, navzájem se pozorovali, jen metr od místa, kde se věž stáčela pod sebe samu.

Zasazení do tohoto okamžiku jako zlaté mušky v jantaru na sebe zírali. Pak ta chvíle pominula a Kurj Rocu pustil. Postavili se a vítr kolem nich rozfoukával její vlasy.

„Posledně to tak riskantně nevypadalo,“ řekla.

„Ne. Nevypadalo.“

Došli na zapuštěnou plochu ve středu věže, která byla podlahou místnosti. Kurj skočil do prázdnoty překvapený, o kolik menší teď vypadala. Stěny, které se nad ním tyčily, když mu bylo pět, mu teď sahaly jen po ramena. Místnost měřila tak šest kroků na deset, přední stěna delší než zadní. Jediná střecha sestávala ze dvou oblouků, z nich jeden se klenul nad delší částí a druhý nad kratší. Nad hlavou ve středu místnosti se oblouky setkávaly, teď z nich však zůstávaly jen základy.

Když se Roca šplhala přes okraj, Kurj si všimnul, že nemá žádný komunikátor nebo palmtop. „Která loď tě sem přivezla?“ zeptal se.

Seskočila k němu. „*Pobřežní zátoka*.“

„Velitelkou je Edyth Klo, že?“

„Tak jest.“

„Jak to, že tě sem pustila bez komunikátoru?“

„Žádný jsem nechtěla.“

„Měla tě přinutit, aby sis ho vzala.“

Roca pokrčila rameny. „Když ho budu potřebovat, mohu použít tvůj. A mimoto, ty víš, že sledují každý náš pohyb.“

„Já mám v kyberzámku stínovůrce.“ Tato technologie byla zakázána, ale jeho lidé věděli, že ji má. Stínovůrce jej ukrýval do koule stínového prostoru o průměru čtyř metrů. „Když je aktivován, jako teď, nikdo mne sledovat nemůže. Nebo tebe,

pokud jsi ve vzdálenosti dvou metrů ode mne.“

„Pokud jsem od tebe ve vzdálenosti do dvou metrů, mohu použít tvůj palmtop.“

Měkce řekl: „Předpokládejme, že to nedovolím.“

Chvilí jí trvalo, než to vstřebala. Pak řekla: „Na Orbiteru jsi mi dal slib. Věřím mu.“ Pozorujíc ho, zeptala se: „Musím život strávit v obavách ze svého vlastního syna?“

Překvapený touto otevřenou otázkou se Kurj otočil a přešel k protější zdi. Tam si sedl na kamennou lištu a znovu se jí díval do tváře. V klidu SunsReach mohl slyšet, jak dýchá.

„Příliš své děti miluješ,“ řekl.

„Vždy jsem si myslela, že ne dost.“ Opřela se o zeď a položila dlaň naplocho na kámen. „Možná, kdybych odvedla lepší práci, byl bys šťastnější.“

„Proč si myslíš, že nejsem šťastný?“

„Jsi?“

„Nevím.“

„Proč si myslíš, že tě příliš miluji?“

„Nespecifikoval jsem sám sebe.“

„Ale právě to jsi měl na mysli, ne?“

„Své děti vnímáš přes filtr,“ řekl. „Ten překrucuje pravdu.“

„A co si myslíš, že je pravda, kterou odmítám vidět?“

„To, co jsem.“

„Co to je?“

Jeho hlas poznamenala hořkost. „Tyran. Vojenský diktátor. Vrah. Násilník.“

Zírala na něj. „Dobrý bože, cos tady uvězněný se svými myšlenkami dělal?“

Suše řekl: „Sebezpytování. To je hluboce nepříjemné.“ Naklonil se kupředu, s nohama v holínkách doširoka rozkročenýma, s lokty na kolenou. „Darr měl pravdu.“

Ztuhla. „Darr Hammerjackson je minulost.“

„Minulost nikdy neodejde.“ Sklonil hlavu. „Srovnala jsi někdy organickou paměť s tou, kterou uchovááš v souborech svého uzlu? Ty zkomoleniny, které se časem utvoří, jsou zajímavé. Dej člověku dost času a on sám sebe přesvědčí, že je

naprosto nevinný.“

Roca k němu přišla a sedla si vedle něj, zahalená ve stínu. „Měl by sis dávat větší pozor na to, co říkáš.“

Pozoroval ji a zatínal pěst. „Dokonce i teď, co je tvým hlavním nutkáním? Uvrhnout samu sebe do nebezpečí, abys mne ochránila pro případ, že by někdo má slova zaslechl a použil je proti mně. Když tě Darr bil, tak jsi ho neopustila. Až když se soustředil na mě.“ V jeho hlase skřípala dlouho pohřbená zloba. „Cožpak tě nikdy nenapadlo, že věděl, jak mě to zabíjí, když ti ubližuje?“

Hlas se jí zasekl. „Je mi to líto.“

Musel se hodně snažit, aby nezatínal zuby. „Když jsem byl jaegernautem, tak pokaždé, když jsem v boji zabil Arista, ve své myslí jsem zabíjel Darra.“

Tiše řekla: „Je mi to líto. Rozhodovala jsem se nejlépe, jak jsem uměla.“

Díval se na kamennou podlahu. Praskliny na ní vytvořily pavučinové linky, ale jen několik stébel trávy tu zakořenilo. „Já se s tím, že mne miluješ, nedokážu vyrovnat.“

„Proč?“

„Protože kdybys mne nenáviděla, nezáleželo by na tom, co ti provedu.“

Roca polkla. „A co bys mi udělal?“

Jeho palmtop opět zacinkal. Při tomto vyrušení sebou trhnul, pak jej se škubnutím sundal. Tento vzkaz byl psán Dehyinými osobními fonty:

KURJI, TÍM PROČ MÁŠ ZŮSTAT NA SKYHAMMERU SI NEJSEM JISTÁ. PROJÍŽDÍM EXTRAPOLACE. A ABYCH ŘEKLA PRAVDU, ČÁSTEČNĚ JE TO MÁ INTUICE, JE PŘEDVÍDÁNÍ RHONSKOU VLASTNOSTÍ? POCHYBUJI, ŽE BUDEME MOCI NĚKDY DEFINOVAT SPOJENÍ MEZI EXTRAPOLACÍ A PŘEDVÍDÁNÍM. VŠE, CO VÍM, JE, ŽE TAM MUSÍŠ ZŮSTAT, TO JE JEDINÝ VZOR, KTERÝ SE NEROZCHÁZÍ NEBO NENULUJE.

Roca se soustředila na palmtop, jako by ji čtení vzkazu

mohlo ochránit před vyslechnutím odpovědi na svou poslední otázku. „Nulovat? Co tím myslíš?“

„Zní to, jako by se snažila vypočítat budoucnost,“ řekl Kurj. „V IVV to děláme pořád.“

„Předpovídáte výsledky bitev?“

„Ano. Ale nefunguje to. Příliš mnoho proměnných.“ Odeslal vzkaz: Mohu zůstat ještě dva dny.

„Co myslela ‚ikonou‘?“

Zavěsil si palmtop na opasek. „Ikonou?“

„Říkal jsi, že jsi sem přišel poté, co jsi uhádl ikonu z Dehyiny myslí.“

Kurj si přejel rukou po nakrátko ostříhaných vlasech. „Byla to Yokasté.“

„Kdo je Yokasté?“

„Ty neznáš spojeneckou klasiku? *Krále Oidipa* od Sofokla?“

„Ne úplně.“ Prohlížela si jeho obličej, místo aby mu dosáhla do mysli, kterou před ní zavřel. „Co se mi pokoušíš sdělit?“

„Dehya si myslí, že mám ve vztahu k tobě problém. Snaží se to svým vlastním, křečovitým způsobem napravit.“

Roca vydechla, byl to jemný zvuk. „Tys nevěděl, že tvůj vstup do Triády ho zabije.“

Ztuhlul. „Nebyla řeč o Jaracovi.“

„Opravdu?“

Trvalo dost dlouho, než odpověděl. „Když byl mým dědečkem, tak jsem ho obdivoval. Když byl mým otcem, tak jsem ho nenáviděl. Ale byl to ten samý muž. Nakonec jsem to zjistil.“ Tichým hlasem dodal: „Když už bylo příliš pozdě.“

„Shromáždění rozhodlo, že jeho smrt byla nehodou.“

„Cos čekala, že udělají? Byl jsem mimo kontrolu. Oni byli vyděšení. Měli k tomu dobrý důvod.“

„Kdybys opravdu byl takovou zrůdou, za jakou se vydáváš,“ řekla Roca, „tak by sis z toho nedělal těžkou hlavu.“

„To, co člověka určuje, jsou činy. Ne pocity viny.“

„Myslíš?“ Pozorovala jeho tvář. „Pokud Ur Qox svými činy přesvědčí Spojence, že je jemným lidským stvořením, stane se z toho skutečnost?“

„Pokud by jeho zločiny proti lidskosti byly v protikladu s propagandou, pak ano, stala by se z toho skutečnost.“ Unaveně Kurj řekl: „Pak bychom v téhle bohem zatracené válce mohli s bojem skončit.“

Jeho palmtop zacinkal. Kurj zaklel, pak si vyzvedl zprávu. „Myslí si, že dva dny nejsou dost. Chce deset.“ Nazpátek poslal: Deset je moc dlouho, ale uvidím, co se dá dělat.

Roca opatrně promluvila: „Nemyslím si, že bys tady měl přemýšlet, byť jen dva další dny, takhle sám.“

„Nejsem sám.“

„Slíbila jsem Eldrimu, že se nezdržím příliš dlouho.“ Jemně se zeptal: „A co je příliš dlouho?“ Po tváři jí přejel neklid. „Nevím.“

„Možná už je pozdě teď.“

„Kurji, nechej toho.“

Dotkl se její tváře a prsty na ní zůstaly trochu déle. Přijela na jeho žádost, protože věřila tomu, co slíbil. Nyní tohoto slibu litoval z obavy, že by jej mohl nedodržet. Pokud by vyjevil, co má na srdci, uvolnily by se tím skryté síly – nebo by ztratil kontrolu a zničil by to, co miloval?

Jeho palmtop znovu zacinkal a Kurj do něj praštil pěstí, čímž vyzvánění vypnul. Dehya může počkat. „Co děláš?“ zeptala se Roca.

HIadil ji po vlasech, jeho ruka byla tak obrovská, že měl celou její hlavu v dlani. Pak jí prstem přejel po čelisti.

„Kurji, dost.“

„Musím vědět.“ Sevřel do pěsti pramen jejích vlasů. „Musím vědět, co se stane, když pohlédnu do temnoty.“

Prohlížela si jeho tvář, jako by v ní mohla najít únik. Stále ještě měl její důvěru. Dokonce i teď věřila, že svůj slib dodrží. Seděla a pozorovala ho. Čekala. Čekala, až přestane. Čekala, až naplní její důvěru. Odmítala připustit, že se mýlila.

Větrík jí přes ústa navál pramínek vlasů. Dotkl se jej prstem, přejížděje jí po rtech. Dlouho takto seděli. Kurj držel její vlasy zaklesnuté v pěsti. Roca na něj vzhlížela, zmrazená. Čekající. Zranitelná. Jeho.

Pak ji nechal být.

Uvolnil dech, uvědomil si, že jej zadržoval. „Jak jsi to věděla?“

Hlas se jí třásl. „Věděla?“

„Že mi můžeš věřit?“

Do tváře se jí navracela barva. „Protože v srdci jsi, Kurji, mužem cti.“ Ukázala na oblohu. „Tamti lidé, každý z nich, po nás chtějí, abychom pro ně byli vším; udržovateli sítě, symboly říše, spasiteli jejich svobody, silnými, krásnými, dokonalými. Chtějí po nás, abychom byli více než lidé, a zatracují nás, když nejsme. Lze se divit tomu, že se pod tímto tlakem ohýbáme?“

„Nabízíš mi omluvy, když si žádné nezasloužím.“

„Odsuzuješ se za zlo, které v sobě nemáš.“

„Mýlíš se.“ Jeho výraz byl náhle laskavější. „Ale děkuji ti, že tomu věříš.“ Cítil nesmírnou úlevu, jako kdyby na SunsReach poklesla gravitace.

Nad nimi zahřměl zvuk motoru. Kurj vzhlédl a spatřil na obloze raketoplán. Postavil se, přičemž odepjal svůj palmtop. Čekající vzkaz nebyl od Dehyi, ale od kapitána *Kovadliny*:

Kód dvě. Posílám raketoplán.

Kurj zíral na displej. Kód dvě. Ten označoval krizi jen krůček od celoplošné invaze.

Raketoplán přistál na věži. Když se k němu spolu s Rocou rozběhl, otevřel se uzávěr a orámoval majora Coalsona, člena Kurjovy posádky. Kurj se zastavil, zatímco Roca vstoupila na palubu, pak vešel také.

„Jaká je situace?“ zeptal se Coalsona.

„Ta zpráva přišla z velitelství.“ Coalson krátce pohlédl na Rocu.

„Pokračujte,“ řekl Kurj. „Má matka má povolení.“

„Týká se to velitele Valdorii, sire.“

„Myslíte Althora?“ zeptala se Roca. „Mého syna?“ Major zašoupal nohama. „Ano, madam.“ Kurj počkal po dobu jednoho úderu srdce. „Pokračujte, majore.“

„Byl zajat, sire. ESCommem.“

„Ne.“ Roca na majora hleděla. „Ne.“

Coalson zrudnul. „Madam, je mi to líto.“

Laskavějším hlasem Kurj řekl: „Hlášení, majore.“

„Flotila byla zničena,“ řekl Coalson. „Nejsme si jistí, co se stalo Princi Althorovi. Jeho ovládací křeslo bylo potřísněno –“
Zastavil se a pohlédl na Rocu. „Důkazy zápasu.“

„Jakými důkazy?“ zeptala se Roca.

Když Coalson váhal, Kurj řekl: „Pokračujte.“

„Krví,“ řekl Coalson. „Všude.“

„Althorovou krví?“ zeptal se Kurj.

„Ano, sire.“

Ročin hlas se zlomil. „Ztratil ji příliš na to, aby přežil?“

„Nejsme si jistí,“ odpověděl Coalson.

„Jak dlouho bude *Kovadlině* trvat, než se setká s *Pobřežní zátokou*?“ zeptal se Kurj.

„Přibližně polovinu jednoho oběhu,“ řekl Coalson.

„To je moc dlouho,“ řekl Kurj. „S Radní Rocou oba poletíme *Kovadlinou*.“

„Kurji.“ Roca zakroutila hlavou. „Co Dehyino varování?“

Najednou se cítil unavený. A těžký. „Exploratace budoucnosti nejsou vůbec přesné. Nemůžu na této základně zůstat sám.“ Pohlédl nahoru na nebe. „Ne teď.“

Ur Qox stál ve vysokém pozorovatelském salónku, v příjemné místnosti s lakovanými stoly a vázami vyrobenými z diamantů. Okno před ním se po vrchní polovině zdi rozpínalo do délky. Z této strany dovoľovalo pohled na přechodovou místnost dole; z druhé strany bylo neprůhledné.

V přechodové místnosti byl strop zvrásněn sterilizačními ventilátory a na stěně visely skafandry. U další stěny byly naskládány součásti: okovy, obojky, pouta. Omezovače otroků.

Místnost zaplňovali vojáci-waroidi, což byly osm stop vysoké pevnosti se zrcadlícím se brněním, které odráželo ostré světlo. Jen jeden muž brnění neměl. Když waroid kolem jeho krku upínal otrocký obojek, Althor Valdoria stál ve ztrnulé

tichosti.

Imperiální Následník měl na sobě pořád uniformu IVV. černé kamaše a svetr se dvěma zlatými kroužky na obou vrchních částech paží určujícími jeho jaegernautskou hodnost Druhého. Ruce měl zkrouceny za zády, na zápěstích překřížené a svázané k sobě smyčkou. Pod smyčkou byl na jeho pravém zápěstí vidět napůl ukrytý obvaz.

Qox už hlášení četl. Vojáci z křižníku ESComm *Viquařina sláva*, pojmenovaného na počest císařovny, Althora zajali, když umíral. Lékaři na křižníku mu zachránili život, v čemž jim pomohla jeho vlastní uzdravovací soustava. Nyní stál na vlastních nohách, pod očima temné kruhy a prázdný výraz ve tváři.

Odras v okně zobrazil jednoho z Qoxových tajných policistů, který se k němu zezadu blížil. Razer se zastavil několik kroků za ním. Jakmile se Qox otočil, muž se uklonil. „Ano?“ zeptal se Qox. „Venku čeká poručík Xirson z *Viquařiny slávy*, Vaše Veličenstvo.“

„Přived' ho.“

Xirson byl vysokým mužem s hightonskými rysy, rudýma očima a matnými černými vlasy. Před císařem poklekl, hlavu skloněnou. Jeho mosazný obojek jej označoval za vykonávče, který si zasloužil být poctěn službou důstojníka ESCommu. Jméno naznačovalo, že byl synem Arista, zvaného Xir, pravděpodobně Qoxova vlastního bratrance Corbala Xira. Qox si v mysli udělal poznámku, aby se na tohoto chlapíka Corbala zeptal. Potřeboval další razery a raději používal příbuzné.

„Můžeš vstát,“ začal Qox. Jakmile se poručík postavil, pokračoval: „Máš pro mne vzkaz?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Xirsonův hlas měl dunivost otroka zplozeného v rodě Hardacolů, což byl silný rod. „Admirál Ajaks žádá o audienci.“

„Můžeš ho informovat, že se povoluje,“ řekl Qox.

Poté co Xirson odešel, Qox se otočil zpět, aby mohl pozorovat místnost dole. Waroidi stále ještě instalovali Althorův obojek a zasouvali vidlice do zástrček na jeho krku. Kovový

obojek byl napěchován pikotechnikou, která byla připravená zaútočit na zabezpečení chránící Althorovu biomechanickou síť. Byl to záludný způsob invaze, vezmeme-li v úvahu, že uzly jaegernautů byly nastaveny tak, aby se vymazaly, jakmile zjistí, že jsou narušovány.

Vida odraz svých osobních strážců, kterak opět přicházejí, promluvil Qox bez toho, aby se otočil: „Je zde admirál Ajaks?“

„Ano, sire,“ řekl razer.

„Dobře.“ Dál se díval z okna. „Přived'te ho.“

V odraze Qox viděl, jak Ajaks vstoupil. Admirála, který nepřišel se žádným ze svých strážců, stejně jako to nedělal nikdo poctěný Qoxovou audiencí, doprovázeli razeři. Jediní strážní, kterým bylo dovoleno setrvávat v císařově přítomnosti, patřili císaři.

Stejně jako většina Hightonů byl i Lassar Ajaks vysoký s klasickým vzezřením, na hlavě neměl jediný bílý vlas. Měl také mohutnou konstituci, i když s několika kily nadváhy, a to nebylo u Aristů často k vidění. Oblečen byl do strohé uniformy a vojenských bot, celý v černém s výjimkou červeného lemování na rukávech.

Qox mu svěřil velení *Vi Quariny slávy*, protože Ajaks toužil pouze po bohatství jakožto protikladu moci. Současná politická situace byla příliš nestálá, než aby bylo možno riskovat. Qox rozšířil zvěsti o dalším hightonském Následníkovi, opět ukrytém před zabijáky, což byla historka, která vzhledem k Jaibriolově smrti měla opodstatnění. On však žádného následníka neměl. S Cirrus sice ve snaze získat dalšího rhonského psiona zplodil chlapce, ale bez úspěchu.

V přechodové místnosti waroidi z Althorových paží odstranili smyčky a kolem zápěstí mu upevňovali pouta, na kterých byl každý náramek propleten pikotechnikou, jež bude kontrolovat jeho aktivity a poslouží mnoha způsobům ovládání.

Qox se obrátil k Ajaksovi. „Má pozdravení, Lassare.“

Admirál se poklonil s pěstí u pasu a s palcem mířícím vzhůru na znamení úspěchu. „Je pro mne čest být ve vaší ctěné přítomnosti. Vaše Veličenstvo.“

Qox naklonil hlavu směrem k přechodové místnosti. „Jsem potěšen tím, co jste mi přivezl.“

Ajaks se narovnal a vypjal hrud'. „Je mou obrovskou radostí přivést vám tento výsledek vašich slavných bojů proti zášti imperiální Skolie.“

Qox se téměř usmál. Ajaks měl vždycky květnatý a kostrbatý způsob vyjadřování. Byl užitečný v přenosech zpravodajství, které vyžadovaly přesně ten druh banálního vyjadřování, jež Ajaks s takovou všestranností produkoval.

„Opravdu slavná bitva,“ řekl Qox.

„Je zde ještě něco, sire. Záležitost špionáže.“ Hovořil se znechucením, jako by se domníval, že se špionáží bylo hrubě zacházeno až do doby, než on, Lassar Ajaks, tuto situaci napravil. To Qoxe nepřekvapilo. Od Althorova zajetí získal ministr pro výzvědné služby Vitrex obrovskou prestiž. A tak ostatní Hightoni usilovali o ministrův pád. Qox tyto intriky podporoval, protože odváděly pozornost od něj.

Ale dnešní admirálova nálada předpokládala více než jednoduché intriky. Ajaks stěží ovládal své vzrušení. „Vaše Veličenstvo. Sire. Vaše Nejpovýšenější Výsosti.“

Qox pobaveně řekl: „Ano, Lassare?“

Ajaks odepjal svůj palmtop a nabídl jej Qoxovi. Periferním pohledem viděl, jak jeho razeři ztuhli a spustili ruce ke zbraním. Bezpečnostní systém místnosti přesunul svou obrannou připravenost asi také. I tak si palmtop vzal. A když četl text na obrazovce, místnost se najednou zdála být velmi tichá.

Pohlédl na Ajakse. „Odvedl jste dobrou práci. Nezapomenu.“

Admirál se uklonil. „Je mi potěšením přinést vám poslední úder pro shromažďování vesmíru pod hightonskou benevolenci.“

„Skutečně.“ Pokud se tato informace ukáže být tak užitečnou, jak vypadala, může v sobě Ajaksova divadelní výpravnost ukrývat pravdu.

Vzkaz sumarizoval snahu admirálových lidí nabourat síť *Destrieru*. Většina lodních uzlů byla vymazána, síťovým kouzelníkům se však povedlo několik souborů vytrhnout – včetně vzkazu od Imperátora. Kurj Skolia byl mimo vši

pochybnost na SunsReach. Útok na SunsReach nabízel malou šanci na úspěch; planeta byla až příliš dobře chráněna. Ale kdo by čekal, že tam bude? Vzhledem k sousedství SunsReach s Orbiterem by dávalo větší smysl, kdyby se, až se dozví o polapení svého následníka, vrátil na Orbiter, ano tam, spíše než na velitelství IVV na Dieshe.

A kde je člověk nejzranitelnější? Na cestě ke svému cíli. V kosmu.

Zpěvné květiny zvonily průzračnou nocí a naplňovaly parky Horního Qoxiru jemnou hudbou. Palouky se koupaly v růžovém světle měsíce jménem Mirella, jejíž jas byl postříbřen pěti menšími měsíci, které všechny, včetně Sester, Iliny a Tarquiny, byly v úplňku. Zářily jako klenuté stříbrné mince. Jmenovkyně sester Jube Qoxe obíhaly Slávu na orbitách vzdálených od sebe sotva padesát kilometrů. Spodnímu, rychlejšímu měsíci se nikdy nepodařilo svou sestru předhonit. Když se spodní měsíc k vrchnímu přiblížil, gravitace toho vrchního jej zpomalila a vystrčila na vyšší orbitu, zatímco gravitace spodního měsíce ten vrchní urychlila a postrčila dolů směrem k nižší orbitě. Až si nakonec orbity prohodily a nový spodní měsíc zrychloval od své sestry pryč. Viděno pohledem z povrchu Slávy vypadaly, jako by se na obloze od sebe odrážely. Dnes večer byly tak blízko u sebe, že to skoro vypadalo, jakoby se dotýkaly.

Izar Vitrex, ministr pro výzvědné služby, čekal mezi rozptýlenými karneolovými stúny.

Z cestičky po jeho levici se ozvalo zapraskání. Pak se objevil Kryx Quaelen.

„Má pozdravení, ministře Vitrexí,“ řekl Quaelen.

„Má pozdravení, ministře Quaelene,“ řekl Vitrex.

„Nádherná noc.“

„To ano.“ Vitrex kývl hlavou směrem k paláci, který svítil na vzdáleném pahorku, zářící a půvabný. „Ke slávě našeho ctěného císaře.“

Quaelen jej pozoroval zpoza přivřených víček. „Necht' Dům Qoxů ochraňuje náš lid.“ Odmlčel se. „A naše syny.“

„Noblesní sentimentalita.“ Tato narážka nesměřovala k Vitrexovi bezdůvodně. Vitrex netušil, jak Quaelen zjistil, že Vitrexův „následník“ není jeho skutečným synem. Ministr obchodu očividně vládl impozantnější výzvědnou silou, než si Vitrex uvědomil. Quaelen použil jemnou narážku, aby vyjádřil sympatie a naznačil, že ví, jaké to je snášet stigma v hightonské pokrevní linii. Vitrex ani na okamžik nevěřil, že by Quaelena tento problém nějak trápil. Ministr obchodu měl v úmyslu ho vydírat.

Ještě hůř, věděl to císař. Při působivém tanci náznaku Qox Vitrexe ujistil, že jeho tajemství je v bezpečí, což má brát jako odměnu za roli, jež sehrál při triumfu s *Destrierem*. Ale Vitrex si nedělal žádné iluze. Tím, že svou ženu Sharlu nechal, aby jej k tomuto podvodu přemluvila, kompromitoval své postavení u císaře a dal Qoxovi prostředek k tomu, aby jej ovládal.

Celé to byla chyba té dívky Cirrus. Na providerech provádějících špiónáž nebylo nic nového a Vitrex byl, když byl s ní, opatrný, používaje stejné blokovací techniky, jaké v boji pro obranu svých myslí používali telopové IVV. Když si užíval s císařovou pěknou hračkou, tak věřil, že je chráněn. Mýlil se. Rozhodoval se, zda udat Sharlu, kdy by hrál zděšeného manžela, který objevil její podvod. Ale i kdyby se mu povedlo z tohoto zmatku dostat, pořád by to nezabránilo klepům, že věděl víc, než prohlašuje. Také by si tím vysloužil nenávisť Sharliných lidí, mocného hightonského rodu. Mimoto měl Sharlu, která na veřejnosti hrála ledovou princeznu a v soukromí děvku jeho snů, opravdu rád.

V politice byla Sharla také mnohem lepší než on. Pokud by to bylo jen na něm, zůstal by v zákrytu. Nyní však byla vhodná chvíle na cestu k moci. Musel něco udělat, aby tento zmatek zapracoval ve svůj prospěch.

Quaelen v tichosti zíral na měsícem zahalenou zahradu. Podobná mlčení jej kdysi rozčilovala až k zbláznění. Pak mu Sharla řekla, že to byla technika, jež měla přesně takový efekt mít. On sám se pak tuto techniku naučil používat.

Když se mlčení stalo únavným a nepřinášelo užitek ani

jednomu z nich, Quaelen řekl: „Syn za syna. Žehnejme císařovu příznivému osudu. A vaší ctěné roli v této záležitosti.“

„Rozhodně,“ řekl Vitrex. Quaelen se očividně odvolával na Althora Valdoriu. I tak jej to všechno přivádělo do rozpaků.

„Syn.“ Quaelen se odmlčel. „Bratr.“

„Bratr?“

„Jenž padá z nebe jako kladivo.“

„Kladivo?“

„Nebeské kladivo – Skyhammer.“

„Skyhammer?“ Vitrex nechápal, kam směřuje.

Qualen si palcem a ukazovákem promnul nosní můstek. „Na SunsReach. Jistě to místo znáte, že ano?“

Jeho tón Vitrexe iritoval. Pochopitelně že SunsReach, útočiště Rubínové dynastie, znal. Byla to koneckonců výzvědná činnost jeho lidí, která vedla k polapení Althora Valdorii a k odhalení Imperátorovy polohy. Málem už po Quaelenovi skočil, pak se ovládl a prostě řekl: „Jistěže.“

„Je velká ostuda, že ze SunsReach je to na velitelství IVV dál než na Orbiter,“ podotkl Quaelen.

„Jistěže,“ řekl nyní zmatený Vitrex. „Jenže co je a není ostuda, závisí na zvoleném úhlu pohledu.“

„Pravda. To, co je pro imperiální Skolii pokořením, může být požehnáním pro Jubiji. Takovým, že si zaslouží pozornost samotného císaře.“

„Mělo by tomu tak být,“ řekl Vitrex. Qualen zjevně věděl, že se císař s válečným křižníkem *Viqařina sláva* chystá pronásledovat křižník *Megapolis*. Samozřejmě že Qox se boje nezúčastní. Ale jestliže ESComm lokalizuje a zajme Imperátora, bude pro Qoxe ctí vzít ho jako vězně osobně. Vitrex sám se staral o přípravy pro přídatnou letku nutnou k zajištění Qoxovy bezpečnosti. Tedy, starali se o to jeho lidé. On nadání pro špionáž nebo pro kteroukoliv jinou profesi neměl. Jeho talent spočíval ve schopnosti určit lidi, kteří mohli udělat to, co on neuměl, a pak si za jejich práci připsat zásluhy.

Samozřejmě neměli žádnou záruku, že ESComm Kurje Skoliu najde. I tak si Vitrex představoval triumfujícího Ur Qoxe

stojícího tváří v tvář Imperátorovi. Jaká to scéna! Skvělý materiál pro zpravodajské vysílání. Jakožto ministr pro výzvědné služby byl velmi dobře postaven a vytvářel to, co se dostalo do zpravodajství, přičemž se vždy ujistil, že na něm ulpí sláva.

Quaelen pozoroval jeho tvář. „To bude velká chvíle, až se náš ctěný císař navrátí ze své odvážné mise.“

Odvážné? Vitrex ztuhnul. Co Quaelen naznačoval? Že on, Izar Vitrex, není schopen zajistit císařovu bezpečnost? To byla urážka. Opravdu nebezpečná.

Pak se objevilo jiné hledisko. Lidé nemusí *vědět*, že Qox byl v nebezpečí. To by uškodilo Vitrexově postupně rostoucí podpoře pro to, aby byl veleben jakožto ministr, který pomohl jejich odvážnému císaři navrátit se z nebezpečné mise domů.

„Lidé budou jeho bezpečný návrat oslavovat,“ řekl Vitrex.

„To by opravdu měli.“ Quaelen počkal po dobu několika úderů srdce. „Je domýšlivý.“

Vitrex ztuhnul, když konečně pochopil Quaelenovu narážku. Ministr obchodu pohlížel daleko za dopady veřejného mínění. Vitrex mohl zajistit, aby se císař navrátil triumfálně...

Nebo aby se nevrátil vůbec.

Říci, že byl tento nápad riskantní, bylo jako říci, že v moři je voda. Vitrex se neodvažoval více než jen připustit *možnost* eventuální pohromy. Pokud by vešlo ve známost, že v této věci hrál byť jen nepatrnou roli, umíral by dlouhou, ošklivou smrtí. Kdyby Qox zemřel, uvrhlo by to Jubiji do chaosu, zejména bez zastupujícího hightonského Následníka.

Chaos však také přinášel pro inteligentní Hightony příležitost, aby zvětšili svou moc.

Stálo to za ten risk?

14

IW *Kovadlina* vylétla z inverze a hnala se kosmem pokrouceného vesmíru v časové dilataci a staženém prostoru. Během několika sekund zpomalila na přirozenější rychlost a

spolu s n., jej, doprovod, flotila provázející ji na SunsReach plus dalších deset torpédoborců třídy Hvězdobijec, které byly převedeny z orbitálního obranného systému SunsReach.

O deset sekund později vpadla do reálného prostoru IW *Zasuta*, válečný křižník třídy Ohnivá bouře. S ní v perfektní formaci přiletěly dva tisíce plavidel, včetně Hvězdobijců, Leů, Koralovců, Kober, Vos a Jagů. S těmito plavidly se najednou vetřel pocit prázdnoty. Většina z nich byly automaty pilotované pomocí Rli mozků; jen jedno z deseti neslo lidskou posádku.

Lodstva *Kovadliny* a *Záštiny* začala se svým složitým tancem manévrování hned, jakmile se obě flotily setkaly. Roca čekala ve stardomu nad můstkem *Kovadliny* vedle velitelského křesla ve kterém seděl Kurj. V podrážkách bot měla nanoháčky, které ji tím, že se zasekávaly o podobné háčky v podlaze, udržovaly na ochozu.

S jednou rukou na uchu, poslouchaje svůj komunikátor, se Kurj k Koce otočil. „Jsme připraveni na převod.“

Hlas se jí zlomil. „Vrať se domů, Kurji“

Laskavě řekl: „Vrátím.“ Myslel na Dehyino varování, aby zůstal na SunsReach. „Hluk“ ve výpočtech budoucnosti byl tak velký, že v celku nakonec zaplavil samotné předpovědi a učinil je nepoužitelnými. Ve výjimečných případech existovaly korelace dostatečně silné na to, aby se nad tento „hluk“ povznesly. Dehya věřila, že jednu takovou objevila. Ale jakou? Myslela si, že by to mohlo být cokoli od jeho smrti až po vítězství tak velké že by ovlivnilo historii a jeho roli v ní. Takové, že už ani nepřipomínal své původní já natolik, aby v jejich výpočtech zůstal konzistentní. Nebo by její objev mohl být pouhý výtvar bez jakéhokoli smyslu.

Podíval se na matku. „Pokud uvidíš Ami dřív než já, povíš jí něco za mne?“

Přikývla, oči se jí zvlhle leskly. Oba věděli, že Roca má namířeno na planetu Parthonia a on na Orbiter, kde žila Ami. Neexistoval žádný důvod, proč by ona měla vidět Ami jako první, pokud by se však jemu něco nestalo.

Řekni jí, že ji miluji, pomyslel si.

Její tvář zjemněla. **Řeknu.**

Během následujících deseti minut se Kurj vylodil z *Kovadliny* a nastoupil na *Záštitu*. Usedl do velitelského křesla nad obrovským můstkem, kde byly konzoly, nosiče zbraní a komunikační stanice obsluhované jeho nejlepšími důstojníky. *Kovadlina*, nyní doprovázená tisícovkou lodí ze stavu *Záštiny*, invertovala do nadsvětelného prostoru a odvezla sebou Rocu do bezpečí Parthonie.

Kurj rozšířil svou mysl po celé *Záštitě*. **Připravit na inverzi.**

Zrychlujeme, Hlas *Záštiny* v jeho mysli duněl, jako když po úderu vibruje masivní kovová deska.

Z inverze se přihnál EComm Stinger, jehož průlet nebyl ve vesmíru ničím než hrstkou iontů.

INVERTUJ! zařval Kurj.

Vosy, za použití kváze, která je chránila před drtícím zrychlením, mohly inverzní rychlosti dosáhnout během několika sekund. Fregatám to trvalo déle a torpédoborcům ještě déle. *Záštitu* potřebovala tři minuty. Podle astronomických měřítek nebyly tři minuty ničím.

Podle měřítek mezihvězdného válečného konfliktu to byla věčnost.

V první sekundě poté, co se EComm Stinger objevil, se v reálném prostoru najednou zjevily další dva Stingery a vypustily bojové hlavice. Jedna z nich vyhodila do vzduchu IVV Vosu a druhá bez následků zasáhla fregatu v kvázi. Během několika následujících sekund se objevilo dalších čtrnáct automatických plavidel ECommu, která napadla loď IVV.

Do patnácti sekund se z inverze vyrojil kšeftařský konvoj o síle téměř tisíce plavidel s předsunutými vlnami MANS – mnohonásobných autonomně naváděných systémů, které svou kořist pronásledovaly s bezmyšlenkovitou zuřivostí. Většina lodí, když prolétávaly kolem svých cílů, měla možnost vystřelit sotva jednu ránu. Rychlejší lodě měly čas, pokud přežily první útok, znovu invertovat do nadsvětelného prostoru a vrátit se k dalšímu přeletu.

Vlastní bitva se odehrávala ve vesmíru. Větší plavidla IVV

pokračovala ve zrychlování na inverzní rychlost, ta menší zůstávala za nimi jako obrana. Anihilátory přeměnily prázdnotu v malstróm gama záření a vysokoenergetických částic. Impaktory vypustily roje chytrých střel, které se po zásahu roznítily a přidaly k plazmě. Bitva se rozprostřela v kuželu dlouhém milióny a širokém tisíce kilometrů. V poměru k původnímu prachu vznášejícímu se vesmírem přirozenou rychlostí byly lodě stlačeny do tvarů plochých mincí a jejich posádky se pohybovaly zpomaleně.

Kvázové štíty na plavidlech se začínaly rozpadat. Kleinovy pohonné baňky se zhroutily, menší lodě, které je odvážely pryč z reálného prostoru, nasály do sebe a ty větší poškodily. Schémata zobrazovala chaos divoce oscilujících prostorových polí, ze kterých se začínalo stávat bláznivé moře trosek a plazmy.

Původně přechísleny loděmi IVV zanikaly automaty ESCommu po stovkách. Stále však přicházely další, vlna za vlnou, obrovský počet kompenzoval jejich chybějící soudržnost jakožto bojové síly.

Kurj se zapuštěný ve svém velitelském křesle stal součástí *Záštiny*. Jeho mysl se rozrostla sítí tisícičlenného konvoje. Samotnou sítí nerozeznatelný analyzoval a reagoval rychlostí daleko překračující rychlost myšlenky normálního člověka, slova se stávala rychle vystřelujícími čísly a zvuky, které v jeho mysli blikaly jako jiskry.

Předběžně vypočítej velikost sil ESCommu, pomyslel si. Včetně lodí, které jsou stále v nadsvětelném prostoru.

3000 – 10000 plavidel, odpověděla *Záštit*a.

Pak z inverze vystřelila *Vičarína sláva*.

Kurj na tento válečný křížník obrátil rozsáhlý šik senzorů. „Viděl“ na všech vlnových délkách elektromagnetického spektra, od pomalých rádiových vln až po vražedné gama paprsky. **Vypal impaktory. Křížové matice 2 – 6.**

*Záštit*a a *Sláva* se do sebe zaklesly, dva obři, kteří se navzájem zaplavují energií dostatečnou na to, aby sterilizovala kontinent. Ve zlomku vteřiny clona raket ze *Záštiny* odstranila přes čtyřicet automatizovaných lodí doprovázejících *Slávu*, čímž

byla *Záštit*a přinucena provádět jeden kvázový skok za druhým, aby se chránila. Kolem linií magnetického pole se v bláznivém tanci točily ionty.

Průnik kvázovými štíty *Slávy*, pomyslela si *Záštit*a. 10 ze 48 jejích inverzních motorů zničeno.

Vystřel impaktory, křížové matice 7 –15, pomyslel si Kurj.

Kvázový skok, pomyslela si *Záštit*a. Ztratili jsme 12 palub.

Kurj vstřebal hlášení o poškození a odeslal rozkazy. Do několika sekund byl průlom v trupu utěsněn a do poškozené oblasti dorazily záchranné týmy.

Vystřel z tau děl 26 – 38, pomyslel si. **Svazkové matice 1-4.**

Tau vyletěly z děl. Dvě z nich zasáhly fregaty ESCommu, z nichž jedna explodovala a druhá se uvedla do kváze. Čtyři tau akcelerovaly až skoro k rychlosti světla a detonovaly na štítech *Slávy*, čímž její kvázi oslabily. Jedna z tau vybuchla, když se její vlastní kváze zhroutila, a zbylé tři invertovaly z reálného prostoru. Dvě z invertovaných tau se opět objevily, tentokrát „na čumáku“ svého cíle, torpédoborce ESCommu, který strážil bok *Slávy*. Sloučená síla jejich explozí odrovnala štíty torpédoborce a všechny tři stroje zmizely ve výbuchu radiace a trosek.

Poslední tau vyskočila zpět do reálného prostoru *uvnitř* kvázového pole *Slávy*. Na milisekundu zůstala kváze soudržná a udržovala tau zamrzlou v prostoru několik metrů nad křižníkem. Pak relativistické síly tau kvázi prolomily a střela zasáhla můstek *Slávy* při 96% rychlosti světla. Exploze rozpárala válečný křižník ve fontáně vyvrhnutých trosek, energie a částic.

Řídící síť *Slávy* poškozena, pomyslela si *Záštit*a.

Kolik lodí zbývá? pomyslel si Kurj. **V obou konvojích.**

Konvoj IVV na 306, odpověděla *Záštit*a. ESComm na 298.

Kurj vydechl. Přišel o sedm set lodí během méně než tří minut, většinou o automaty bez posádek. **Urči pravděpodobnost úspěšného dokončení této bitvy ve prospěch IW.**

Pravděpodobnost je 79 – 88%.

Kurj svou vlnu triumfu ovládl. **Aktivuj přídavné impaktory a anihilátory.** Potřebovali zvítězit rychle. Čím déle bitva trvala, tím to více nahrávalo ESCommu, který mohl chrlit plavidla z nadsvětelného prostoru celé hodiny.

Kvázový skok, pomyslela si *Záštit*a. Zásah tau do mých doků na pravoboku. 159 sekund poté, co boj začal, dodala: Konvoj IVV na 228. ESComm na 140. Pravděpodobnost úspěchu boje ve prospěch IW na 83 – 94%. Inverze Záštity možná za 21 sekund.

Pak z inverze vystřelil *Megapolis*.

Válečný křižník ESCommu se hnál s pálicími anihilátory a impaktory reálným prostorem, před ním letěl mrak chytrého prachu a střel MANS a antihmotová Vosa o velikosti Hvězdobijce.

175 sekund od počátku bitvy, pět sekund předtím, než mohla *Záštit*a invertovat, si pomyslela: Kvázový skok, a následovalo: Imperátore Skolio, útok z *Megapolis* zničil přes 80% mého zařízení a systémů. Plavidla ESComm také rozmístila v mém trupu kvázové generátory, k čemuž použila falešné střely tau.

Kurj tu pohromu vstřebal: vše, co zůstávalo ze *Záštit*y, byl můstek, několik palub, jeden inverzní motor a několik Kleinových dělicích baněk. Smrt jeho lidí mu rozervávala mysl a zanechávala za sebou bolestný pocit amputace.

Kvázový skok, pomyslela si *Záštit*a. Konvoj IVV na 82. ESComm na 265. Pravděpodobnost úspěchu IVV na 37%.

Kurj se zaměřil na svá zobrazení. Třicet sedm procent. Pořád ještě lepší než šance jedna ku třem. Usazený v křesle byl silou, kterou ESComm asi v jiných bitvách nepotká. Bylo to jak díky rhonské síle jeho mysli, tak díky dokonalé hloubce jeho vojenských zkušeností. Rozpětím mysli a mentální síly, kterým se nikdo živý nevyrovnal, dokonce ani v jeho rodině ne, doslova chňapl po *Megapolisu* a vnořil se do tohoto mamutího křižníku, kdy své vědomí šířil po jeho potrubích a cestičkách, bere s sebou vědomí *Záštit*y.

Vypal ze zbývajících tau děl ve svazkové matici 7, pomyslel si.

Ve 182 sekundě, dvě sekundy předtím, než mohla *Záštit*a invertovat, všechny její motory se zastavily a pět z posledních šesti střel tau bez efektu explodovalo na kvázovém štítu *Megapolisu*. Šestá tau prošla trhlinou ve štítu a zničila na křižníku sedm palub. V rámci toho destabilizovala pole devíti ze 462 Kleinových pohonných baněk.

Kvázový skok, pomyslela si *Záštit*a. Konvoj IVV na 35. ESComm na 253. Nato: Mám nové informace. Na palubě *Megapolisu* je Ur Qox.

Kurj ztuhlul. **Jak tohle víš?**

Síť *Megapolisu* byla sabotována. V kombinaci se zesílením a zaměřením, které dostávám ze tvé mysli, toto poškození umožnilo prorazit jejich bezpečnost.

Blázni, pomyslel si Kurj. Kšeftaři byli tak zaneprázdnění tím, že si navzájem vráželi kudly do zad, až sabotovali své vlastní válečné úsilí.

Císař má v úmyslu vstoupit na tuto loď, pomyslela si *Záštit*a.

Kurj zaskřípal zuby. **Můžeme invertovat pouze s jedním motorem?**

Při naší úrovni zrychlení dosáhneme dostatečné rychlosti za 6 sekund.

Jaká je pravděpodobnost, že za těch 6 sekund budeme stále naživu, volní a schopni inverze:

1 7%, pomyslela si *Záštit*a.

Proč tak nízká?

*Záštit*a mu ukázala zobrazení sebe sama, nebo toho co zbylo, a několik oblastí zvýraznila červeně. Pokračující zrychlení nebo inverze mohou v těchto oblastech způsobit strukturální kolaps.

A co kvázové generátory ESCommu ve tvém trupu? zeptal se Kurj. **Cožpak ty tvůj kolaps nezastaví?**

Zmrazilily mé autodestrukční systémy, k zastavení celkového zhroucení však nejsou dostatečné.

Takže pořád ještě měli jedno východisko. **Můžeš invertovat**

dříve?

Kdykoliv dříve a pravděpodobnost zhroucení vyskočí na více než 90%.

Kurj vydechl. Sedmnáctiprocentní šance, že by mohli invertovat. Nerovnost jedné ku šesti, že by přežil a pomstil by se jindy.

Jedna ku šesti.

To znamenalo šanci pět ku šesti, že neuspěje. Možnost jedné ku šesti, že zemře pro nic za nic.

Stejně jako nebylo pravděpodobné, že ještě někdy bude Qoxovi tak blízko.

Kolik Kleinových dělicích baněk ti zůstalo nepoškozených? zeptal se.

41, odpověděla *Záštit*a.

Kurj se nad tím zamyslel. Od ataku na Althorovu flotilu se mohlo IVV přetrhnout, aby odpovědělo na tu novou technologii implantování podvratných kvázových generátorů. Za tak krátkou dobu byla tím nejlepším, co mohli inženýři na *Záštitě* udělat, modifikace kvázových generátorů pro Kleinovy pohonné baňky, kdy jejich pole narušovala podvratná pole. Doufali, že to udělají tak, aby se zdálo, že baňky jsou pod řízením ECommu, i když je ve skutečnosti pořád ovládala *Záštit*a. Bylo to však krizové řešení, neotestované, bez záruky, že bude fungovat.

Můžeš kteroukoliv z baněk obsluhovat? zeptal se Kurj.

18, pomyslela si *Záštit*a.

Kurj se rozhodl. **Vypni motor. Hraj mrtvou.**

Čtyři sekundy před tím, než se mohli pokusit invertovat, vypnula *Záštit*a pohon. Prolétala prostorem konstantní rychlostí, přičemž s ní *Megapolis* držel krok a manévroval do správné pozice.

Pak přišel ten zdlouhavý postup, kdy lovec přebíral kontrolu nad zajatou kořistí.

Hned jakmile *Megapolis* vstoupil do zpustošené sítě *Záštiny*, začal křižník ECommu svého zajatce zpomalovat, přičemž rychlost *Záštiny* snižoval na obrovském úseku vesmíru, jemně, aby uchránil zbytky lodi držené pohromadě snad jen kvázovými

poli. Své podvratné kvázové generátory *Megapolis* použil pro zablokování autodestrukčních programů v Kurjově biomechanické síti. Tentokrát nehodlali riskovat, že se jejich kořist pokusí sebe samu zabít, proto ESComm Kurje uspal.

Nebo si to alespoň mysleli.

ESComm opravdu neměl ponětí o tom, komu v osobě Kurje čelí. Díval se ze všech sekcí *Záštiny*, byl ponořen dokonce i do pikosítí nanobotů opravujících trup. Jeho páteřní uzly jej uvedly do stavu transu, který vypadal jako spánek. Věděl však o všem, co se dělo. Všechno to viděl. Všechno to slyšel.

Boj trval tři minuty; zpomalování tři hodiny. Poté co byly křižníky uvedeny do klidové tendence, zabralo *Megapolisu* další dvě hodiny, než *Záštitu* zabezpečil. Kvázová pole, integrita trupu, inverzní motory, chemický pohon, fúzní motory, antihmotové pohony, navigace, zbraně, vědecká stanoviště, konzoly, trysky, krytí – tohle vše *Megapolis* otestoval, smrt svého soka si prověřil. Zas a zas jeho sondy prolétávaly kolem Kleinových baněk, bez jakéhokoliv náznaku varování.

Přišel čas k přivlastnění. *Megapolis* své obrovské břicho usadil jen několik metrů od *Záštiny*. Těžká vrata dokovacího prostoru se vyrolovala nahoru, byla to deset metrů tlustá část trupu. Rozvinuly se jeřáby velikosti městských věží, po jejichž ramenech přebíhala světla. Ta se kolem *Záštiny* obemkla jako čelisti a vtáhla ji dovnitř prostoru.

Zabralo další hodinu, než byla *Záštit*a v rámci *Megapolisu* zabezpečena. Sondy upoutaly nečinného Kurje do jeho křesla tím, že mu upevnily ruce, nohy a krk. Touto dobou už jeho mysl prostupovala každíčkou molekulární strukturou lodi. Zkontroloval Kleinovy baňky na *Záštitě*, tu odstranil chybičku, jinde zabezpečil maskování.

Kolem baněk prolétly sondy ESCommu.

Deset hodin po započetí bitvy se Ur Qox, Císař Jubije, Nejvyšší velitel ESCommu, nalodil na *Záštitu*. V magnetických botách, obklopený mamutími waroidy, procházel po ochozu k velitelskému křeslu.

Kurj jej sledoval odevšad.

„Oživte ho.“ řekl Qox.

Když byl aplikován stimulant. Kurjova biomechanika předstírala probouzení a obnovovala aktivity, které mohl EComm monitorovat. Kurj otevřel oči, nyní Qoxe pozoroval ze svého vlastního těla stejně jako i ze zbytku můstku. Viděl kovového obra připoutaného k velitelskému křeslu, jehož tvář byla ocelovou maskou se zlatými štíty, hladkou v místech, kde má normální člověk oči.

Tak se Imperátor a Císař setkali.

Qox kývl. „Imperátore Skolio.“

Kurjův hlas zaduněl: „Císaři Qoxi.“ Pak si pomyslel: **TEĎ.**

*Záštit*a zhroutila své Kleinovy baňky. Každá částice ve všech osmnácti baňkách konvertovala do reálného vesmíru –

A dvě krychlové tuny antihmoty se vysypaly na *Záštitu*.

Plasma explodovala, zevnitř roztrhla loď na kusy a anihilovala vše, čeho se dotkla. Skrz *Záštitu* se přehnalo do *Megapolisu* gama záření. Všude se kaskádovitě rozbíhaly surové energetické reakce, vyvolávající další. Osm destabilizovaných Kleinových baněk na *Megapolisu* se zhroutilo a přidalo se k bouři. Chaos zničil ochranné štíty na zbývajících pohonných baňkách *Megapolisu* – a přes 450 Kleinových baněk vypustilo svůj obsah do reálného prostoru.

Následný malstrom, který vymazal všechny stopy po konvojích IVV a ECommu, vyšlehl do kosmu. Vzal s sebou dva nejmocnější válečné vůdce známé v historii lidské rasy; jednoho, který zemřel jako nelítostný mučitel lidskosti, a druhého, který zemřel, když se konečně usmířil s muky, jež sužovala jeho duši.

v

ZÁŘÍCÍ VÁLKA

15

Viquara, Císařovna Jubije, prošla Sálem kruhů. Sedadla byla zaplněna Aristy Slávy roztržďenými podle úrovní. Tichými. Pozorujícími. Obklopoval ji doprovod razerovských strážců, těch několika málo vybraných, kterým měla nejlepší důvod věřit, že zůstali věrní Obsidiánovému trůnu. Za mlčení pozorujících Kruhů přešla ke stupínku, vysoká a tichá, na sobě roucho vyrobené z vláken černého diamantu. Vlasy podobné zářící ploše roztočeného černého diamantu jí spadaly až po pás. Byla jako tvrdý, studený diamant celá.

Došla ke stupínku a postavila se vedle trůnu, přičemž se rozhlížela po Aristech. Sněhobílý mramor, rubín, diamant. Drahokamy. Tvrdé, ledové a tiché. Mají drahokamy duši? přemýšlela. Záleží na tom?

Ve vnějších Kruzích, kde seděli nejnižší postavení Aristové, téměř nikoho nepoznávala. U vnitřních Kruhů to bylo jinak: v leskle černých smutečních šatech tam seděla nejvyšší soudkyně Calope Muze z Rodu Muzeu, truchlící manželka admirála Ajakse; byl tam Izar Vitrex, ministr pro výzvědné služby, také v černém; jeho žena Sharla v diamantově černém rouchu, se sněhobílou tváří a rubínovými očima; Kryx Quaelen, vysoký, se širokými rameny, zářivý, poskvrněný.

Jako jeden muž pozvedli Aristové Kruhů ruce, každý mezi palcem a ukazováčkem držel diamantové činely černé barvy. Jako jeden muž je rozezněli. Stovky úderů se slily v jeden zvukný tón. Celý postup zopakovali a zvukný tón se rozezněl znovu. Dvojí tón byl v jubijské historii slyšet jen dvakrát, při smrti Jaibriola I., otce Ur Qoxe, a při smrti Juba, jeho dědečka.

Viquara promluvila hlasem stejně ledovým, jako bylo prázdné místo v jejím srdci: „Rod Qoxů kvituje poctu, kterou mu přinášíte.“

Nepřestávali ji pozorovat. Mlčky. Zнала otázky, na něž si přišli vyslechnout odpovědi. Jakým právem si činila nárok na

Obsidiánový trůn? Neměla žádnou qoxovskou krev.

Dva z těch, kteří seděli před ní, tuto krev ve svých žilách měli: Corbal Xir, prvorozený syn sestry Jube Qoxe Hiny, a Calope Muze, poslední a jediné žijící dítě Jubeho nejmladší sestry Tarquine. Mnozí by namítli, že mají na trůn větší právo. Viqvara věděla, že pro sepětí s qoxovskou pokrevní linií potřebovala více než jen svatbu.

Položila ruku na třpytící se trůn. „Tady sedával můj manžel.“ Její hlas se nesl Síní. „Jeho syn zde bude sedět také.“

Z Kruhů se ozval šepot činelů. Viqvara čekala s razery, kteří byli neustále ve střehu, za zády. Teď neslyšela a ani neočekávala žádnou výzvu. Až přijdou – a ony přijdou – budou tiché a skryté.

Opět promluvila: „Tvrdí se, že Císař Qox, jehož váženou památku uctíváme, ukryl našeho syna, aby jej ochránil před zlovůli IVV. Tato tvrzení byla pravdivá, avšak způsobem, který nikdo nečekal.“ Dotkla se svého břicha, kde její lež spatřila světlo světa. „Před lety jsme já a Ur Qox nechali oplodnit má vajíčka jeho spermatem a zmrazili je. Já nyní jedno z těch vajíček nosím v sobě.“

Aristové čekali. Hightonští, diamantoví, silikátoví. Všichni čekali, až uslyší více. Viqvara je nechala čekat. Už řekla dost. Situace vyžadovala, aby promluvila, a ona tak učinila. Necht' nyní vynesou výzvy, pokud si troufají.

Za svého života Ur prosby týkající se vyléčení jejího neplodného lůna odmítl. Sledoval každý její pohyb, blokoval každý pokus. Ale nyní byl mrtvý a ona, Viqvara, třímala moc trůnu. Ti doktoři, kteří jí odmítali pomoci, nyní dělali přesně to, co si přála.

Tento plán vytvořila v den, kdy jí Ur řekl, že mu jiná hightonská žena porodila dítě, aby zaplnila neúrodnou prázdnotu, jež v jeho životě zanechala Viqvara, následníka, kterého pojmenuje Jaibriol. Za ty roky Viqvara Jaibriolovi ukradla vzorky: pramen vlasů, odstřížek nehtu, stěr kůže, kapku slin. S precizní péčí tyto drahocenné buňky uskladnila.

Nyní, když nastal čas, aby z nich sklídila úrodu, ji mnoho těchto buněk nevysvětlitelně zklamalo. Ale její genetikové tři z

nich urychlili do plného zdraví, znovu probudili celý jejich genetický kód, takže každá z nich nabízela dokonalý otisk Jaibriola Qoxe.

Lékař vyňal tři z Viquařiných vajíček a oplodnil je spermatem jednoho z providerů. Ona pak nahradila buněčné jádro každého z oplodněných vajíček jádrem jedné z Jaibriolových oživených buněk. Jedno vajíčko odumřelo, ale zbylá dvě přežila. A tak Viquara vytvořila dva Jaibriolovy klony.

Pak lékař „opravil“ Viquařinu dělohu a jedno vajíčko implantoval, když to druhé ponechal jako pojistku zmrazené. Takto Viquara přivede nepomíjející lež o Jaibriolově zrození na světlo. Nosila v sobě klon svého „syna“. Jeho genetické testy budou pasovat s těmi Jaibriolovými a dítě bude uznáno za syna Ur Qoxe.

Hightonské pokrevní linie znamenaly sílu. Aristové nebyli jako psioni, jejichž genetická slabost téměř znemožnila dělat z nich klony. Hightonské klony prospívaly.

Tak si zajistila svůj nárok na Obsidiánový trůn.

Izar Vitrex, ministr pro výzvědné služby, se přišel podívat na své lidi při práci. Laboratoř byla zaplněna zařízením: pod stropem se krčily obrovské stroje, kolem projížděly stříbrné strojky na kolečkách, na konzolách blikala světla.

Dnes měli technici na křesle, jehož zadní strana byla součástí zdi se zabudovaným vedením, Althora. Vrchní části Althorových paží byly kovovými pásy připevněny ke zdi, zápěstí k opěradlům křesla a kotníky k nohám. Před ním stáli dva technici a dva další vše sledovali ze vzdálenosti několika kroků. Někdo poskládal jeho oblečení do komínku na blízkou stoličku. Svou zlatou hlavu měl svěšenou na prsou, přesto Vitrex nedokázal říct, zda je v bezvědomí nebo jen vyčerpán.

Nad Althorem se nakláněl Oq Vitrexson. Oq, vyzábělý vykonávající s lesklými vlasy a rezavýma očima, sám sebe označoval za jednoho z nejlepších Vitrexových techniků. Oq byl též jeho nevlastním bratrem, synem Vitrexova zesnulého otce a jedné z jeho providerských otrokyň.

Oq nabral hrst Althorových vlasů, zatáhl za hlavu Rubínového prince a příjemným hlasem promluvil: „Vraťme se k naší předchozí konverzaci. Onyxová plošina.“

Althor na něj zíral očima zakalenýma drogami.

„Onyx,“ zopakoval Oq. „Tam máte hodně zbraňových základů. Chceš mi o tom říct.“

„Nemůžu,“ zaskřípal Althor.

„Ne?“ Oq Althora udeřil tak, že mu hlava narazila do zdi.

Když Althor zasténal, zalila Vitrexe vlna smyslových přenosů. Ztuhnul a snažil se ji zahnat. Smyslové přenosy, které Aristové sdíleli s providery, byly soukromým prožitkem, pro tuto situaci nevhodným.

Specializované skupiny nanomed v těle mohly reakci na providery zadusit tím, že vylučovaly kylatinové blokátory tlumící jeho příjem empatovy mysli. Pomocí sekvence neurálních vypalovacích matic tyto nanomedy aktivoval. Odstartovat sekvenci bylo snadné; stačilo pomyslet na klíčovou frázi. Jako svůj klíč si nastavil jednoho z nejslavnějších básníků Jubije, Carzalana Kri, který před staletími napsal pro svého nejoblíbenějšího providera tyto verše:

Záříš před mým zrakem temným,
tou svou něžně zlatou bází,
zpívej stínům světla jemným;
zpívej třpytných slzí lázni.

Lež beze hvězd, krása tvá tě poutá,
tak bázlivá v této noci,
lež měkce v náručí mém bouřném,
buď v mé temné moci.

Téměř všichni Aristové užívali podobné techniky. Životy těch několika, kteří nechali svou potřebu providerů prosáknout na veřejnost, se staly páriovskými.

Když se Vitrex připojil k laboratorním technikům. Oq se uklonil. „Je mi ctí být ve vaší přítomnosti, ministře Vitrexu.“

Vitrex nepřítomně přikývl, pohled zaměřený na Althora. Rubínový princ jej pozoroval bez jakékoliv známky poznání. Vzhledem k tomu, jak byl Althor omámen. Vitrex pochyboval, že ten muž poznává sám sebe. Ale ani při přehnaně vysokých dávkách nedosáhlo sérum pravdy ničeho.

„Má pozdravení, Princi Althore.“ řekl Vitrex.

Althor si navlhlčil popraskané rty. „Má pozdravení.“

„Dozvěděl jsem se, že jste tady s mými lidmi klábosil,“ řekl Vitrex.

Althor na něj jen hleděl. Pod okem mu zaškubal sval.

„Mám za to, že jste s Oqem diskutovali o Onyxovém sektoru,“ pokračoval Vitrex. „O rozmístění zbraní, není-liž pravda?“

Althor řekl chraplavým hlasem: „Nemohl bych nic říct, ani kdybych chtěl. To vy víte.“

„Ale vy chcete, že?“ Vitrexův hlas zlaskavěl. „Tolik to usnadní život. Přemýšlejte o odměně. Dobré jídlo, měkká postel, karafa vína.“

„Nemůžu,“ zaskřípal Althor.

Vitrex si povzdech. „To je smutné.“ Pohlédl na Oqa „Pokračuj.“

Oq vložil do svého palmtopu příkazy. Vitrex ten postup znal. Palmtop odešle instrukce do infračervených přijímačů v Althorově obojku a do pout na zápěstích a kotnících. Oqův tým napojil pikotechniku z otrockých pout do Althorova vnitřního biomechanického systému a k tomu použil zástrčky v jeho krku zápěstích a kotnících. Pouta také do jeho těla prodlužovala nervová vlákna. Na Oqův pokyn budou tato vlákna stimulovat Althorovy nervy, zatímco další signály zneškodní pokusy jeho biomechanické sítě tento efekt utlumit.

Althorovo tělo ztuhlo a vydalo přiškrcený zvuk. Pak vykřikl. Vitrex se přemáhal, aby zůstal odpojený. Sám sebe považoval za soucitného člověka. I když věděl, že provideři jsou méně než lidé, povolil jim určitou možnost, jak si zvýšit postavení. Jejich bolesti mu bylo líto, ale utěšoval se vědomím, že tím, jak si provideři skrze své utrpení mohou zvýšit postavení, jim Aristové

poskytli dar, kterého by oni sami nikdy nedosáhli, protože jsou příliš slabí na to, aby požadovanou cenu přijali.

Vitrex Althora viděl jako ohavnost, jako providera, který usiloval o zvýšení postavení na úroveň Hightonů, povznesení otrokům zakázané. Ještě hůře, očekával, že je zaujme, aniž by za to jakkoliv zaplatil. Vitrex nepociťoval nad Althorovým utrpením ani sympatie, ani radost, jen ulehčení, že vesmír, tak jak jej chápal, se znovu prosazuje.

Roca seděla ve tmě. Na druhé straně místnosti zářil na sít'ové konzole zlatý knoflík, jediné světlo v celém obývacím pokoji.

Z chodby vedoucí do ložnice se ozval šelest. „Roco?“ zeptal se Eldrinson.

Stále zírala do temnoty.

„Pojď zpátky do postele,“ řekl její manžel.

„Nemůžu.“ Ležet v posteli a nespát bylo ještě horší než sedět beze spánku tady. Jemně řekla: „Přemýšlím, kde je Dehya.“

„Ona se vrátí.“

„Možná už není.“ Roca se cítila otupělá. „Alespoň předtím, než se tohle všechno stalo, ji Eldrin viděl. Teď zmizela. V síti. Plovoucí navěky.“

„Roco, nechej toho.“ Manžel k ní přišel a posadil se vedle. Sevřel ji do náruče a opřel si svou hlavu o její. „Althor se vrátí domů. Uvidíš.“

Její obranná otupělost se rozpadla. „Nemůžu... já – Eldri, já tohle nesnesu. Zabili Kurje. Zabili Soz. Zabili Kelrica. Nemůžu vystát pomyšlení nato, co provádějí Althorovi.“ Hlas se jí zlomil. „Kolik našich dětí *chtějí*?“ Po tváři jí stékaly slzy. „Kurj už se uzdravoval. Konečně, po tak dlouhé době.“

Hlasem ztvrdlým bolestí Eldrinson řekl: „Zemřel tak, jak by si to přál. V bitvě.“

„Ve slavné bitvě,“ zašeptala a ještě více se rozplakala.

Eldrinson měkce řekl: „Poté co jste oba opustili Skyhammer, mi poslal vzkaz.“

„Co v něm bylo?“

„Jen tohle: ‚Otče, biologická síť Skyhammeru je rozbitá.‘

Potřebujeme ji opravit.“

Roce nějakou dobu trvalo, než absorbovala to, co bylo na tom vzkazu neobvyklého. „On ti řekl otče?“

Hlas se mu sevřel. „Ano. Byla to poslední věc, kterou mi kdy řekl.“

16

Viquara se rozhlédla po místnosti: černé diamantové stěny, topazová podlaha, rubínový nábytek. Císařova kancelář. Její kancelář. Ale na jak dlouho? Držela se u moci díky pavoučímu vláknku, příslibu Qoxova následníka, jehož v sobě nosila. Ur neměl žádné blízké příbuzné, jeho bratr i sestra zemřeli už dávno. Nehody, pochopitelně. To, že se tyto nehody staly brzy poté, co zjistil, že dychtili po Obsidiánovém trůnu, byla lekce, kterou si Viquara zapamatovala.

Kdo nyní nejvíce ohrožoval její nárok? Její špióni doručili čtyři jména: Calope Muze a Corbal Xir, oba z pokrevní linie Qoxů, která byla stará dokonce i podle hightonských měřítek, jediní Aristové s bílými vlasy; ministr pro tajné služby Izar Vitrex, jehož jméno spolu s titulem by vytvořilo oxymoron, pokud kdy v životě nějaký slyšela, a mimoto měl za ženu Sharlu Azer, nejprotivnější osobu na světě; a Kryx Quaelen, který pro nárokování si Obsidiánového trůnu neměl žádný důvod, ale mohl by velmi dobře být z jejích protivníků nejnebezpečnější.

A tak císařovna pořádala aukci.

Viquara se dotkla holikony jednoho ze souborů vznášejících se nad stolem, čímž vyvolala záznam o majetku svého zesnulého manžela. Většinu jeho providerů prodávala na veřejných dražbách, ale ti nejlepší půjdou do soukromých aukcí. Pozvání z paláce na takovou dražbu bylo váženou poctou. A ona přesně věděla koho poctit. Dotkla se další holikony a stěna po její pravici se aktivovala, ukazujíc chvějící se obraz Nebeského pavilónu, jehož hedvábné výplně byly obarveny modře, zlatě nebo růžově. Větrík z palácových zahrad toto hedvábí rozvlnil a

skrz něj procházel sluneční svit. V jednom z pokojů, u nízkého stolku, odpočívali v lenoškách tři muži: Izar Vitrex, Kryx Quaelen a Corbal Xir.

Otrokyně Cirrus klečela před Quaelenem a nalévala mu do poháru červené víno.

Přestože toto „děvče“ vypadalo, že mu ještě není dvacet, v jejím záznamu stálo, že už je jí téměř třicet. Měla dokonalou růžolící plet'. Proporce jejího smyslného těla byly takové, že jak Vitrex, tak Quaelen zpochybňovali věrohodnost specifikací, které jim byly před aukcí zaslány. Ale teď se mohli přesvědčit sami. Cirrus na sobě měla podprsenku vyrobenou z měkkého zlata. Bradavky jí zakrývaly kovové kvítky, jinak však podprsenka nebyla nic než zlaté proužky vykované do tvaru popínavého vína. Jejím jediným dalším kusem oděvu byla sukýnka z růžového tylu sahající jí do půlky stehen a zavěšena nízko na bocích, kterou držel na místě zlatý pásek. Její oděv pěkně ladil s výzdobou pavilónu, přesně jak to Viquara zamýšlela. Člověk koneckonců musel vést palácové aukce se stylem.

Do prodeje zahrnula i Cirrusiny doplňky: pouta na zápěstí a na kotníky a obojek do soupravy, všechno bylo vyrobeno z diamantovo-ocelové slitiny. Tyto omezovače, napěchované pikotechnikou, Cirrus nejen neustále sledovaly, ale špehovaly také všechny kolem ní. Je jisté, že pokud si kupující tyto doplňky ponechá, pak je pochopitelně přeprogramuje. Ale Viquara svou špionážní techniku znala. Byla si jistá, že alespoň některé ze skrytých rutin zůstanou funkční.

Jemný zlatý kroužek na Cirrusině paži monitoroval její zdraví a odstraněn mohl být jen pomocí náležitého vybavení. Pokud jej cokoliv ohrozilo, vyhlásil u Cirrusina vlastníka poplach a měl také určitou schopnost injektovat nanomedy. Její hladké, přes celá záda dlouhé blond vlasy měly dodatečně pozměněnou stavbu a jemnost, andělská tvář krémově zářila vylepšenou pletí a obrovské oči byly vybarveny intenzivní modří. Viquara určila základní nabídku na jeden milión, a celá ta sestava stála vskutku tolik.

Když Cirrus nabízejícím nalévala víno, diskutovali o současné obchodní dohodě. Přestože Viquara tuto konverzaci nahrávala, pochybovala, že by v ní bylo něco užitečného. Nabízející věděli, že jsou monitorováni, a dávali si pozor na to, co říkají.

Poté co Cirrus dokončila nalévání vína, postavila se vedle Corbala Xira. Postarší Highton si pohrával s jejími vlasy, obtáčeje si je kolem prstů. Jeho pohyby vypadaly roztržitě. Viquara však věděla, že si testuje zboží.

Corbala Xira neměla Viquara nikdy ráda. Příliš se smál. Měl také podivné nápady. Jednou jej slyšela přít se, že Hightoni, jakožto vyšší forma života, jsou povinni odolávat smyslovým přenosům. Naproti tomu Izar Vitrex byl srozumitelnější. Pocházel ze starého, velmi váženého rodu, vzoru hightonských hodnot, který byl tak ovlivněn vnitřním křížením, že všichni vypadali stejně, dokonce i na aristovské standardy. Jejich degenerace dorostla až do obřích rozměrů – připomínali hejno čapích nohou.

Kryx Quaelen byl stejně úchylný jako Corbal, ale v opačném směru. Ani zbla ho nezajímalo, jak jeho provideři trpí. A byl až příliš hezký. Rozvaloval se v lenošce, své svalnaté tělo natažené, široká ramena držel s lehkostí muže, který je má od přírody a ne od tělotvůrců. Viquara si všimla jeho výšky, dlouhých nohou, lesku jeho vlasů, výrazných rysů. Pak zrudla.

Fuj, pomyslela si. Dlouhým prstem se dotkla další holikony vznášející se nad stolem, jíž byl malinký obrázek účetní knihy. Na hladkém černém povrchu se ihned objevila poslední tabulka nabídek. Corbal tu svou zvýšil na 1,8 miliónu a dostal se nad Quaelenových 1,7 miliónu. V Nebeském pavilónu Vitrex přešel prstem po svém palmtopu a v tabulce se objevila nabídka 1,9 miliónu.

Quaelen Cirrus pokynul. Elegantně povstala a poklekla před ním. Pozvedl jí bradu a otočil obličej ze strany na stranu. Pak přešel konečkem prstu ke kvítku na podprsence. Před nedávnem byli s Vitrexem zabráni do debaty, zda dary, které jí příroda dala, podlehnou gravitaci natolik, aby se pod nimi, když budou

odstraněny zpevňující prostředky, udrželo světelné pero. Quaelen jí podprsenku rozepnul a sundal, čímž její atributy odhalil v plné kráse. Cirrusiny fyzické přednosti nechávaly Viqaru klidnou. Stejně tak předpokládala, že její záliba v příjemných mladících by zase nenašla odezvu u nabízejících.

Corbal vyndal pero a podal je Vitrexovi. Ten je předal Quaelenovi, který je vložil pod dotyčná řadra. Pero sjelo po Cirrusině těle, což u nabízejících vyvolalo vlnu pobavení. Pak se ponořili do debaty o současném pokroku suspenzního inženýrství, do níž vtělovali tolik narážek na Cirrus, že se Viqara musela usmát. Dívka seděla nehnutě s odvráceným pohledem. Viqara pouze zaznamenala její ztuhlý výraz a zaťatou čelist. Nabídky vzrostly do závratných výšin 2,8 miliónu.

Takto se Viqara dívala, chvílemi se bavila, chvílemi nudila. Poté co nabízející dojedli, vzali Cirrus do hedvábím zdobené ložnice a Viqara zjistila, že je vzrušena také. Vzhledem k tomu, že by mohl být její pradědeček, nebyl pro ni Corbal tolik zajímavý a Vitrex nebyl její typ. Ale Kryx Quaelen – ach ne, touze po jeho nečistém rodu musela odolávat.

Vypadalo to, že Corbal se věnuje Cirrus s opravdovou náklonností. Vitrexe její nedostatek nadšení brzy začal nudit a jeho nabídky ustaly. To Viqaru rozmrzelo. S dostatečným časovým předstihem věděl, že Cirrus pochází z rodu providerů chovaných pro pasivitu. Quaelen si dívku vzal s mužností, kterou Viqara ještě neviděla. Vůbec ji nezajímal způsob, jakým se jeho velké ruce pohybovaly po ženském těle; nezajímal ji, jak se jeho pěkně vyvinuté svalstvo při pohybu napíná a povoluje; nezajímal ji, jak své ruce zabalil do Cirrusiných vlasů a zaklonil ji hlavu, aby ji mohl políbit; nebo sebejistota, s jakou se ženou zacházel. Ne, Viqaru zcela určitě nic z toho nezajímal.

Až poté, co večer rozprostřel na Slávě své stíny, odešli tři Hightoni z pavilónu. Nabídky stále rostly, nejvyšší byla Quaelenových 8,4 miliónu.

Viqara pohlédla na kancelář. Všichni její strážci z řad razerů, kteří ve svých půlnočně modrých uniformách vypadali

přísně, stáli na stanovištích. Přivolala Bezpečnost a brzy se objevil další razer, poručík Xirson, nový přírůstek do jednotky. Protože na něj udělal Xirsonův vojenský záznam dojem, koupil jej Úrod Corbala Xira a přidal pak k palácové tajné policii.

Xirson se uklonil. „Je mi ctí být ve vaší přítomnosti, Vaše Veličenstvo.“

„Přived’ mi tu dívku.“ řekla Viquara. Poté co Xirson odešel, zjistila stav na účtu aukce. Nabídky nyní přicházely pomaleji vzhledem k tomu, že dosáhly výšin, které vysilovaly dokonce i nesmírné finanční zdroje svých majitelů. Corbal vložil nabídku na 9.6 miliónu a další nenásledovaly.

Znovu se objevil Xirson s Cirrus, dívka byla opět oděná do podprsenky a průhledné sukně. Jakmile Cirrus uprostřed místnosti poklekla, Viquara razery včetně strážců propustila. Pak zavřela dveře a přešla ke stolu prověřit bezpečnostní systémy. Nakonec se obrátila k Cirrus. Stále klečíc s hlavou skloněnou, se dívka v chladném vzduchu třásla.

„Můžeš vstát,“ řekla Viquara. Když se Cirrus s rukama objímajícima tělo postavila, Viquara ukázala na sametový přehoz na stole. „Můžeš se zahřát.“

Když si dívka přehoz brala a obtáčela si jej kolem těla, její ruce se třáslly. Promluvila měkkým hlasem: „Vzdáváte mi mnohem větší čest, než si zasloužím, Vaše ctěné Veličenstvo.“

Pravda, pomyslela si Viquara. Usadila se do velkého křesla za stolem. „Co pro mne máš?“

„Ministr Vitrex přemýšlí, zda víte o jeho synovi.“ Dobře. Ať se Izar zapotí. Neexistoval žádný důkaz, že byl zapojen do Urovy smrti, ona však měla podezření. „Co dalšího má za lubem?“

„Rozšiřuje úvahy, že váš syn je spíše bastardem jiného muže než následníkem vašeho manžela.“

To Viquaru nepřekvapilo. Originalita nebyla nikdy Vitrexovou silnou stránkou. Na jeho zastaralé techniky bude, s její sítí mnohem jemnějších vrhačů špíny, zaútočit snadné. „Něco dalšího?“ zeptala se.

Cirrus přikývla. „Lord Corbal má finanční problémy. Kdysi investoval peníze do cechů nakupujících od fregat, které pracují

na spojeneckém území. Od té doby, co bylo fregatám zakázáno sklízet providery ze spojeneckých lodí, přišel o velké bohatství.“

To Viquaru zaujalo. Vzhledem k velikosti Corbalových nabídek by si nikdy nepomyslela, že prožívá finanční krizi. Tenhle senilní starý Highton musel Cirrus opravdu chtít. Prověřila si nabídky. Přišla jen jedna další, od Quaelena na 9.8 miliónu.

„Co ministr Quaelen?“ zeptala se.

Cirrus se napjala, její tvář zrudla.

„Mluv.“ řekla Viquara.

Dívka na ni nepohlédla. „Když byl se mnou, myslel na někoho jiného.“

„Opravdu?“ Viquara se fascinovaně usmála. „Kdo by to mohl být?“

„On, ehm, on – myslím...“

„No tak. Řekni to.“

„Vy, Vaše Veličenstvo.“

Viquara zamrkala. Quaelen si představoval, že se s ní miluje? To bylo nečekané.

V tomto neměla Cirrus co dalšího nabídnout, přišla však s mnoha dalšími užitečnými lahůdkami. Dívčina schopnost extrahovat informace na Viquaru zapůsobila. Ur s ní odvedl dobrou práci. Ur dělal všechno dobře. Viquara polkla, když si vzpomněla na jeho smích, na jeho stíněné oči, na jeho mocný hlas. Pryč. Všechno je pryč.

Přišla další nabídka, od Vitrexe na 10,1 miliónu. Odeslala výzvu na závěrečnou, ale ani Quaelen, ani Corbal neodpověděli. A tak aukci uzavřela a Cirrus si prohlédla. „Půjdeš k Vitrexovi.“

Cirrus, zabalená v příkrývce, přikývla.

„Rozumíš naší dohodě?“ zeptala se Viquara.

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

Viquara přemýšlela, zda to tato dívka opravdu zvládne. „Zopakuj mi to.“

„Vašemu providerovi Caysonovi mám posílat psionovské přenosy ohledně Vitrexovy domácnosti. Měla bych to dělat jen tehdy, když budu odloučena od ostatních lidí, zejména providerů.

Tak aby nikdo nemohl špehovat.“ Zarazila se. „A jen v době, kterou jste určila, takže Cayson bude připraven také.“

Viquara čekala. Pak jí připomněla: „A co vzdálenost?“

„Ach, ano.“ Cirrus zrudla. „Mám to zkusit bez ohledu na to, jak jsem daleko.“

„Dobře.“ Vnímání se vzdáleností rapidně klesalo, proto Viquara pochybovala, že by se Cirrus příliš dařilo. Ale pomoci by mohl každičký kousek. „Dokud budeš uspokojovat Trůn, bude tvůj syn vychováván jako příslušník vysoce hodnocené skupiny vykonáváčů. Bude tady mít vzdělání a domov.“

Cirrus přeskakoval hlas. „Děkuji vám. Vaše Veličenstvo. Jste ze všech lidských bytostí tou nejlaskavější a nejbenevolentnější.“

Inu, samozřejmě, pomyslela si Viquara. „Navíc je to vhodné. Koneckonců je synem císaře.“

Po Cirrusině tváři skanula slza. „Pro mne je to obrovská pocta.“

„Pojď.“ Viquara se postavila. „Můžeš se s chlapcem rozloučit. Pak tě necháme doručit Vitrexovi.“

Ve Strategické místnosti na Orbiteru seděli všichni: Klíč Sítě Eldrinson Valdoria, jeho syn Eldrin Valdoria, První rada Shromáždění Barcala Tikal a zbytek Vnitřního shromáždění: Hvězdy, Průmysl, Příroda, Spravedlnost, Protokol, Život, Rozvoj planet, Finance a Vnitro. A Roca jako Rada pro zahraniční záležitosti.

„Vaše připomínky chápu,“ řekl Tikal Roca. „Ale vy jste jedinou volbou.“

Spravedlnost se nahnula dopředu. „Radní Roco, vy tomu určitě rozumíte.“

Roca cítila, že je v pasti. Kurj si vybral tři dědice, aby jej následovali jakožto Imperátora, a ti všichni teď byli pryč. Dva mrtví a třetí byl válečným zajatcem. Triáda Imperátora potřebovala. Roca věděla, že není žádným válečným vůdcem, ale kdo jiný v Rubínové dynastii by mohl titul převzít?

Jakožto První následník Klíče Sítě se její syn Eldrin připravoval pokračovat po svém otci a s IVV měl ještě méně

zkušeností než ona. Dvojčata Del a Chaniece, její další děti po Eldrinovi a Althorovi, stále žila na své domovské planetě Lyshtiol. Dohlížela na otcovu farmu a vyřizovala jeho povinnosti dalvadorského Barda. Kdysi tyto povinnosti zahrnovaly velení Dalvadorskému regimentu, ale od té doby, co Althor válku na Lyshtiolu ukončil, bylo toto postavení titulární. Na tom však nezáleželo. Chaniece se o válku vůbec nezajímala a Delovy zkušenosti s mečem a kopím jej těžko mohly kvalifikovat na vůdce Imperiálního vesmírného velitelství.

Havyrl, narozený po dvojčatech, měl doktorát ze zemědělství. Tohoto titulu dosáhl na Královské univerzitě na planetě Metropoli, aniž kdy opustil domov, tím, že ji navštěvoval pomocí sítě jako holografická simulace. To byla metoda použitelná jen pro ty, kdo uměli vstoupit do psiberprostoru. Spokojený s tím, že politika zůstala na jeho sourozencích, strávil dalších padesát let farmařením a děláním dětí se svou ženou. Soz se narodila rok po Havyrlovi, potom Denric, který učil na škole pro postižené děti na planetě Sandstorm. Deniho jemná nátura dělala se studenty zázraky, ale sotva jej opravňovala k vedení IVV. Shannon utekl v šestnácti se skupinou rillianských lučištníků a Aniece se ještě jako dítě stala nevěstou Lorda Rillii tím, že jej svedla, když byla ještě příliš mladá na to, aby o takových věcech něco věděla. Kelric, jejich nejmladší, zemřel před šestnácti lety v bitvě.

Jedinou další volbou byl Taquinil, syn Dehyi a Eldrina. Skvělý ekonom – jednou vypočítal termínové obchody s tak zlověstnou přesností, že zděšený úřad pro finance vydal zákon zakazující mu pracovat na burze. Byl také Korunním princem Rubínového trůnu, ale mimo to neměl žádné vojenské zkušenosti. A byl tu ještě závažnější problém.

Když se Dehya a Eldrin konečně podvolili požadavkům Shromáždění a měli dítě, jejich syn Taquinil zaplatil za vnitřní křížení. Zrozený ze dvou psionů, kteří už byli na hraně empatické citlivosti, již může člověk snášet, nemohl blokovat žádný empatický vstup. Jako chlapec žil v nekonečném útoku emocí, až se nakonec jeho osobnost rozpadla. Zmatený a

vystrašený, skrýval své osobnosti před všemi včetně ostatních telepatů, dokonce i sám před sebou. Když byl v pubertě, stal se jeho stav příliš vážným na to, aby jej bylo možné dále skrývat. A tak začalo jeho dlouhé léčení. Vyspravení vadných genů by zničilo jeho rhonské schopnosti, takže si nechal do těla dát biomechaniku syntetizující kylatin a neuropřenašeče, které jeho mozek postrádal. S touto pomocí nakonec své osobnosti znovu integroval, nebyl však v pozici, že by mohl přijmout velení IVV.

Ani vojenská, ani emocionální vhodnost nebyly jedinými převažujícími faktory. Kdokoliv by se jako Imperátor připojil k Triádě, potřeboval by mysl mající nejmenší možné překrytí s Dehyou a Eldrinsonem. Ročini synové Eldrin, Del a Havryl byli příliš podobní svému otci. Taquinil a Aniece si byli příliš podobní s Dehyou. Chaniece byla více jako Kurj, ale ani Del, ani Chaniece neuměli nikdy číst a psát. Ohledně svých synů Denrica a Shannona Roca nevěděla; vždycky byli jiní. Denric měl sladkou povahu a miloval knihy a Shannon s nazlátlými vlasy vypadal jako čarostřelec. Obávala se, že byli soupevníky vzdálenějších předků a nebylo možné říci, co by se stalo, kdyby kterýkoliv z nich vstoupil do Triády.

A tak zůstala ona. Kurje nepřipomínala jen po fyzické stránce, jako bylo třeba její zlaté zabarvení, ale také myslí.

Roca tiše řekla: „Na takové rozhodnutí by tady měla být Dehya.“

„Dnes ráno mi poslala vzkaz,“ řekl Eldrinson. „Souhlasí se Shromážděním, že bys měla být Imperátorem.“

„Jak s námi mohla souhlasit dnes ráno?“ zeptal se Tikal. „To rozhodnutí jsme učinili právě teď.“

Nikdo neodpověděl. Roca předpokládala, že už se vzdali snah přijít Dehye na kloub. Rukou si prohrábla vlasy. „Dám vám brzy vědět, Tikale. Potřebuji si to promyslet.“

Žádnou dobrou odpověď však neviděla.

17

Cirrus stála u skleněných dveří své ložnice a dívala se ven, na zahradu s elegantními trávníky a záhony květin, nad nimiž se rozprostíraly pletence dřevin. Srpek G4, nepojmenovaného měsíce, krášlil část odpolední oblohy viditelné z místa, kde stála. Přála si, aby s ní byl její syn Kai, aby mohl spatřit toto nádherné místo. Stýskalo se jí. Kai byl pro ni rodinou, kterou nikdy předtím neměla.

Byla vychována silikátovými Aristy v jeslích navržených k produkci lidského zboží. Její vzdělání sestávalo z učení se, jak sloužit Hightonům. Silikátoví ji také učili, jak vypadat přitažlivě, když dlouho klečí v koutě, což byla zábava stojící na vrcholu seznamu stupidních úkolů, jež jí dali.

Jakmile dosáhla fyzické dospělosti, poslali ji do pavilónu, kde veškerý čas trávila učením se toho, co bude dělat, dokud ji geny a technologie budou udržovat krásnou, totiž dávat Aristům potěšení. Předtím, než ji Silikátoví prodali, zašvindlovali a udělali z ní znovu pannu. A udělali to tak dobře, že to palácoví tělotvůrci potvrdili a Císař Qox za ni zaplatil ještě víc. Tak o panenství přišla třikrát: poprvé těsně předtím, než šla do pavilónu a silikátový chlapec ji zatáhl do kumbálu; podruhé těsně potom, co do pavilónu přišla, při ceremoniálu se svými instruktory; a potřetí, když ji císař položil na svou ledovou postel.

Nikdy se nenaučila číst, psát nebo počítat. Jako dítě si nikdy nesměla hrát. Neměla žádné přátele. Slovo „láska“ znala jen v souvislosti s tréninkem v pavilónu. Aristové přikázali, aby jim byla vděčná, ale z toho, co věděla, byla přesvědčena, že by všichni mohli dostat mor a shnít.

Nejdříve si myslela, že její těhotenství je jen novou bizarní fází tělotvoření, které na ní neustále prováděli. Pak si uvědomila, co se děje. Líbilo se jí být tlustá. Vždycky chtěla být obrovská a oblékat si ohavné šaty.

Tělotvůrci vrátili její prsa do normálu. Po Kaiově narození zjistila proč: první, co udělal, bylo, že sál, což by s jejími zvětšenými bradavkami nikdy nezvládl. Možná že císař byl těmi

změnami otrávený. V to doufala. Měsíce ji nechával samotnou, s výjimkou návštěv u miminka, které mělo sklon na něj plivat. To Cirrus nekonečně obveselovalo, i když to na sobě nikdy nedala znát.

Jak Kai rostl, činil na její mateřství nátlak. Nebyla si jistá, jak reagovat. Koneckonců to bylo císařovo dítě. Podlehnout, když křičel: „Ne!“? Brzy zjistila, že takový přístup dělá ze života peklo. Tak ustavila hranice a žádný blesk ji za plísnění dítěte s hightonskou krví neskolil. Stejně jako bezpočet empatů před ní instinktivně dosáhla jeho mysli a empatii užívala pro to, aby jej milovala a rozuměla mu. Že vyrostl v tak vyrovnané dítě, ji nejdříve zmátlo. Viděla totiž, že je úplně jiný než ona v jeho věku. Pak se rozhodla, a co? Byl šťastný a stejně tak i ona.

Ale jak Kai rostl, cítila, že v jeho životě něco chybí. Více a více se ptal na svého otce. Přála si, aby měl jako vzor někoho jiného než Ur Qoxe, neznala však způsob, jak ono „více“ naplnit či dokonce definovat.

Kai věděl, když jeho otec zemřel. Plakal, zatímco jej Cirrus kolébala v náruči. Pak je Císařovna Viquara rozdělila, jakoby prodávala jednu ze dvou exotických váz ze sady.

Tak šla Cirrus k Vitrexovi. Ukázalo se, že v posteli jej příšerně nudí. Nikdy si ani nedovolila naznačit, že by to tak bylo, dokonce ani když nebyl „připraven“. Noci, kdy jí „dovolil“, aby mu posloužila, byly nevyhnutelné. Poté co jej uspokojily její výkřiky, mumlal něžnosti a usnul s ní v náruči. Byla to hrůzná parodie lásky, která její emoce zanechala v prázdnotě plně ozvěn.

To, co jej inspirovalo k tomu, aby za ni na aukci zaplatil tolik, mělo spíše než s čím jiným co do činění s jejími špiónážními schopnostmi. Tak dnes přišel do jejího apartmá.

„Je to snadné,“ říkal, zatímco skládal své vytáhlé tělo do měkké bílé lenošky. „S Althorem uděláš to samé jako s kýmkoliv jiným.“

„Ale já o vyslýchání nic nevím,“ řekla.

„Ani nemusíš.“ S nohama daleko nataženými na bílém koberci se protahoval. „Dones mi víno a vysvětlím ti to.“

Cirrus přinesla karafu a poklekla u lakovaného stolu, kde naplnila jeho diamantový pohár červeným vínem.

„Althor má ve svém mozku neurální bloky, které nám brání zjistit, co ví.“ Vitrex uchopil pohár a napil se z něj. „Dokonce i když se snaží, tak nám nemůže pomoci.“

Posadila se na paty. „Co chcete, abych udělala?“

S úsměvem ji uchopil rukama pod bradou. „To co děláš nejlépe, má lásko.“

Vysoko v cele zářila deska, která vrhala matné světlo na vězně spícího na palandě na břichu, s pěstmi na bocích zatnutými.

Cirrus jemně řekla: „Vzbud’ se, krásný zlatý pane.“

Škubl sebou, pak se ohnal pěstmi a jeho oči se s trhnutím otevřely. Ránu zarazil řetěz, jenž se táhnul z pout kolem jeho zápěstí do kruhu ve zdi. Vitrex ji ohledně toho, jak se Althor probouzí, varoval. Proto stála mimo dosah, několik kroků od palandy.

Hleděl na ni, oči zakalené spánkem, a promluvil chraplavým hlasem, s hrdlem vyschlým: „Kdo jsi?“

„Cirrus.“ Otočila šerpu na róbě ze žlutého hasterianského hedvábí, jež jí dosahovala ke stehnům. „Poslal mě k tobě ministr Vitrex.“

Zvedl se na lokty. „Proč?“

„Jako odměnu. Protože se snažíš spolupracovat.“

„O tom pochybuji.“

„Je to pravda.“ Zaváhala. „Mohu přijít blíže?“

Zaškubal řetězem. „Jak víš, že se tě nepokusím tímhle uškrtnít?“

Sklopila oči. Podle všeho nebyli nakonec Skoliané od Hightonů tak odlišní.

„No tak. Nedívej se takhle,“ zaskřípal. „Nemyslel jsem to tak. Jestli chceš, tak pojď sem.“

Ostražitě k němu přešla a sedla si vedle něj. Zblízka viděla, že je nadrogovaný a omámený. Pocítila jeho zamlženou bolest jak fyzickou, tak emoční, a chtěla se ho dotknout. Ale v jeho

masivním těle cítila také ukryté nebezpečí.

Ležel na boku a opíral se o loket. „Vím, proč jsi tady.“ zamumlal. „Nebude to fungovat. Čím více se budeš snažit ukrást, tím méně tam toho bude.“

„Čeho?“

„Vzpomíněk. Má síť je maže.“

„Dobrých nebo špatných vzpomínek?“ Měla mnoho vlastních, které si přála ztratit.

Jak se zdálo, tato otázka jej zmátla. „Nic takového. Jen data.“

„Je ti líto, že je ztrácíš?“

Lehl si na záda. „Chceš pro mne opravdu něco udělat?“

„Ano.“ Položila mu ruku na hrud' a cítila drsnou látku jeho košile, pod kterou byly mocné svaly. „Cokoliv budeš chtít.“

„Podřízni mi zápěstí. Nebo ještě lépe krk. To je rychlejší.“

„Ach, to neříkej, krásný pane.“

Nemůžu ti dát to, pro co jsi přišla, pomyslel si.

Málem vykřikla. V mysli jí duněly jeho myšlenky, hluboce a zvučně, bez chrapotu jeho hlasu. Vyškrábala se z palandy a vrátila se ke vzdálenější zdi.

Althor se posadil. **Vrat' se,** pomyslel si. Byla v tom obsažena samota, tlumená drogami a únavou.

Cirrus věděla, že je cela monitorována. Co si o ní strážé pomyslí, když se bude bezdůvodně krčit u zdi? Nic dobrého, o tom nepochybovala. A tak se přinutila jít zpět k Althorovi, tři kroky po podlaze, pod bosýma nohama kov. Přitáhla si róbu těsně k tělu, sedla si vedle něj a čekala, aby viděla, co udělá.

Rukou ji pohladil po vlasech, pak její paže rozevřel a zatáhl za šerpu. Když se rozvázala, róba odhalila její tělo. Chraplavým hlasem řekl: „Jsi nádherná, víš to?“

„Císař Qox to říkal.“

Uchopil její obličej do dlaní. „Kdybych mohl, tak bych tě odsud odvezl do země, kde stále svítí slunce.“ Hlas mu selhal a spustil ruce. „Jednou jsem na takovém místě žil. Půl roku jsem měl den. Díky axiálnímu nachýlení... bylo to na... nepamatuji se.“

„Co chceš, abych pro tebe udělala?“ zeptala se Cirrus.

„Tady...“ lehl si na záda a stáhl ji k sobě, natáhla se po jeho boku, položila mu hlavu na rameno a čekala, až bude pokračovat. Ale on jen ležel, objímaje ji rukama. Tak zavřela oči. Z jeho myslí nepochytila téměř nic, ale ono „nic“ bylo mnohem jasnější než u kteréhokoliv Hightona. Jeho mysl byla místem paprsků a sloupců, vysílání a vyzářování, otevřeným náměstím rámovaným kruhovou stavbou.

Na této budově byly vidět zamčené dveře. Vyzkoušela je všechny, bez úspěchu. Pak zahlédla utajené dveře skryté ve výklenku za mnohem větším portálem, na rozdíl od ostatních bariér tyto dveře vlivem drog a výsledků zeslábly. Zůstaly skryté jen díky tomu, že je stínil větší portál.

Otevřela je a vstoupila dovnitř. A tam byl on Jaibriol Qox.

Seděl sám. Byl vůbec sám? Celou místnost neviděla. Nalevo od ní se rozplývala v mlhu, která komnatu oddělovala od čehokoliv dalšího, co se ukrývalo za většími dveřmi.

Proč jste tady? zeptala se ho Cirrus.

Nejsem tady, řekl Althorovým hlasem.

Kde jste?

Nevím. V exilu. Na planetě Spojenců.

Tep jí vyletěl. **Jste naživu?**

Ano. Jeho odpověď se vracela ozvěnou **Ano.**

Po jejím boku se pohnul Althor zapomínající na její špehování „Nádherné voníš.“ Převalil ji na záda, a když hladil její břicho rozevřel jí robu. „Řekni mi,“ mumlal. „Řekni mi, co máš ráda“

„Ráda?“

„Jak máš ráda, když se tě někdo dotýká.“ Nenáviděla, když se jí někdo dotýkal. Ale nikdy to nemohla říct.

Mně můžeš. Pomyslel si Althor. Vzdychl, ruce se mu sklidňovaly a řasy mu přepadávaly přes oči.

To Cirrus překvapilo. Nikdo předtím se nezajímal o to, co si přeje. Brali si podle libosti. Věděla, co chce Vitrex. Pokud odhalí Althorova užitečná tajemství, vyzdvihne to Vitrexe mezi Hightony.

A nyní vlastnila nedocenitelné tajemství. Jaibriol Qox je

naživu. Vitrex ji odmění. Pokud by to řekla císařovně, byla by odměna ještě lepší. Císařovna by mohla dát Cirrus zpět dohromady s jejím synem Kaiem.

Ale co Althor? Viděla jeho mentální prostory, o tolik jasnější duši než myslí Hightonů. A jemu záleželo na tom, co chce. Nebo nechce.

Zkusila experiment. **Althore?**

Ano?

Zamrkala a byla překvapená, jak snadno to funguje. Stále vypadal, jako kdyby spal. **Musím jim to říct.**

Říct co?

Že Jaibriol Qox je naživu.

Otevřel oči dokořán. **Ne! Je mrtvý.**

Je to ve tvé mysli.

NE! Mýlíš se.

Já to viděla.

Vydal přidušený zvuk. **Nikdy to nesmíš prozradit. Neumíš si ani představit zkázu, kterou by to způsobilo.**

Neříct nic bude horší. Pro tebe. Dotkla se jeho tváře a přála si, aby jej to hlazení uzdravilo.

Uvnitř myslí umíráš. Musíš to říct. Pak ti přestanou ubližovat.

Pokud cokoliv řekneš, budou to na mne zkoušet ještě tvrději, protože budou vědět, že jsou blízko něčemu velkému. Jeho slova rámovalo zoufalství. Už teď se sotva držím. Jestliže zatlačí tvrději, já – nemyslím, že to vydržím.

Bylo jí, jakoby se kolem ní stahovaly zdi. Jakožto empat věděla, že říká pravdu tak, jak ji sám vidí; a mimoto byl příliš zdrogovaný na to, aby lhal. **Nechci být příčinou toho, že ti budou ještě více ubližovat.** Ale co její syn?

Pokud to řekneš, bude mnoha lidem ublíženo. Možná budou zabiti.

Cirrus ztuhla. Pokud by zapříčinila utrpení nebo smrt, byla by jako Highton. Stále však váhala, protože myslela na Kaie.

Pozoroval její tvář. **Cirrus, prosím.**

Znovu ji zastihl nepřipravenou. Hightoni otrokům nikdy

„prosím“ neříkali. Dávali rozkazy. Althor po ní potřeboval něco mnohem důležitějšího, než po ní kdy chtěl kterýkoliv Aristo a *prosíl*.

Cirrus, nikomu to neříkej. Mé lidi by to mohlo zničit.

Polkla. **Budu tvé tajemství držet.**

Pomyslel si jednoduché **Děkuji ti**, ale vděčnost, kterou vyzařoval, ji málem zahltila.

Vzpomněla si na Caysona, providera, kterému měla do paláce posílat informace. **Ale jak ukryji, co vím?**

Oni tě necvičí v blokování tvých telepatických reakci, zené?

Pokud by si mysleli, že se pokouším něco skrývat, potrestali by mne.

Cirrus, opravdu je mi to líto. Kdybych mohl vzít zpět to, co víš, udělal bych to. Sledoval její obličej Představ si, že je to tajemství zamčené za dveřmi Čím lépe ho zamkneš, tím ho bude těžší najít.

Pokusím se. S hlavou na jeho rameni si lehla a vzpomínala na pěkné chvíle se svým synem Kaiem. Jak k ní se smíchem přibíhal nebo jak se naučil novou hru nebo jak starému Azzimu z domu naproti dal květinu. Snažila se zapomenout na to že se možná vzdala své jediné šance ještě někdy jej spatřit.

A snažila se zapomenout na Kaiova bratra, na člověka který by mohl vládnout císařství.

18

V nemocničním pokoji zírala Viquara na doktorku Tecozil, hubenou příslušnici Diamantových Aristů s ostrými rysy. „Mýlíte se,“ řekla císařovna. *Mýlíte*. Musí to být omyl.

Tecozil jí nabídla holograf. „Tady je to jasně vidět, Vaše Veličenstvo.“

„Ne.“ Viquara si graf vzala a položila jej vedle sebe na postel. „To musí být špatně.“ Slova se jí ozývala v mysli. „Dítě žije.“

Tecozil měkce řekla: „Je mi to opravdu hluboce líto.“

Jak se to mohlo stát? Jak mohly být *oba* Jaibriolovy klony neživotaschopné, nejen ten, který nesla v sobě, ale i ten druhý, uschovaný do rezervy? *Jak se to mohlo stát?*

„K práci jsem vám poskytla buňky.“ Viquara slyšela ve svém hlase chlad. „Jak to, že jste nemohla vyrobit jeden klon? Ani jeden? Čekáte, že tomu uvěřím?“

Tecozil řekla opatrně: „Někdo si s těmi buňkami hrál.“

Viquara tomu nevěřila. Byla tak opatrná. „Opravdu? A jak přesně si s nimi ‚hráli‘?“

„Nejsou to hightonské buňky,“ řekla Tecozil. „V testech se tak tváří, ale jakmile jsem zjistila, že poslední dva klony neuspěly, udělala jsem mnohem intenzivnější zkoušky.“ Nadechla se. „Někdo vaše vzorky nahradil kontaminovanými, madam. Providerovými buňkami. Psionovými. Genetické mutace vytvářející psiona jsou notoricky citlivé na manipulaci. Čím více těchto genů v sobě osoba má, tím je těžší ji klonovat.“ Ukázala na holograf na posteli. „Je to telepat, Vaše Veličenstvo. Všechno to tam je.“

Viquara graf zvedla. Věděla, jak v něm číst, protože už procházela podobný profil určující, že Vitrexův syn je otrok. Toto dítě bylo ještě větší bastard.

Tecozil zakroutila hlavou, aby ukázala jak odmítnutí, tak podiv. „Výkonnost naznačená tímto profilem je příliš vysoká na to, abych ji mohla určit. Nikdy jsem takovou neviděla.“

Viquara jednu velmi podobnou viděla. Tento profil byl nyní v její kanceláři jakožto součást genetické zprávy o Althoru Valdoriovi. A tento měl signaturu stejnou. Patřil rhonskému psionovi.

Všechno to začínalo dávat smysl. Ano, teď to viděla. Tecozil měla pravdu. Byla tady zrada. Ale její velikost sahala daleko za hranice doktorčiny představitosti. Ochranný postoj jejího nebožtíka manžela vůči svému synovi, způsob jakým jej ukrýval – ach ano, všechno to najednou dávalo otřesný, zvrácený smysl.

Jaibriol II. byl rhonským psionem.

Rhonským hightonským Následníkem. Bylo to úžasné.

Zároveň tím byly porušeny všechny standardy hightonské mravnosti. A to by mohl být jen zlomek celé zrady. Jaibriolovy rhonské geny musely pocházet od obou rodičů. *Obou*. Bud' nebyl Ur Qox jeho otcem, což by znamenalo, že hightonský následník neměl žádnou qoxovskou krev, skutečná ohavnost...

Nebo byl Ur otrokem.

Její manžel, muž, který seděl na Obsidiánovém trůnu, který s ní sdílel postel, kterého dokonce i teď oproti všem hightonským zvykům a očekáváním oplakávala – on, *otrok*!

Viquara viděla na Tecozilině tváři strach. Modulovala svůj hlas tak, aby dala najevo souhlas, který necítila. „Odvedla jste dobrou práci.“

Doktorčina ramena se uvolnila. „Je mi obrovskou ctí sloužit Obsidiánovému trůnu.“

„Mám podezření týkající se toho, kdo zaměnil tyto vzorky za ty skutečné,“ řekla Viquara. „Ještě dnes pošlu jiný. Chci vědět, zda je otec totožný s otcem –“ Zvedla graf. „Této ohavnosti.“

„Budou tomu věnovat nejvyšší pozornost, Vaše Veličenstvo.“

To bys měla, pomyslela si Viquara.

Venku na ni čekali její strážci, stejně jako mnoho poradců, kteří si přáli s ní mluvit. Všechny je poslala zpět do paláce, dokonce i kapitána stráží, který se odvážil protestovat. Nato odešla do parků za palácem, do míst, kde žili oblíbení provideři zesnulého císaře. Našla chlapce Kaie, kterak se v domě, jenž sdílel se starší ženou nyní se o něj starající, učí. Když Viquara vstoupila, vzhlédl, pak se vyškrábal na nohy a padnul před ní, s hlavou skloněnou, na kolena.

Pohlédla na tu rozcuchanou hlavu. Černovlasou. Chlapec měl rudé oči. Byly skutečné. Cirrus měla světlé vlasy a modré oči. Viquara však nepochybovala, že tento hoch patří k jejímu zesnulému manželovi. Jinak by jej Ur nikdy nenechal bydlet v paláci. Teď přišel čas zjistit, jaké geny mu Ur předal.

Vzala si od Kaie pramének vlasů, stěr z kůže a odstřížek nehtu. Pak vystrašené dítě zamkla v palácové komnatě a sama, v tajnosti, doručila Tecozil vzorky.

Po schůzce s několika důstojníky ESCommu si Viquara v

pracovně procházela jejich zprávy o potlačení občanských nepokojů v Safírovém sektoru, když Tecozil poslala otroka, aby požádala o přijetí. Viquara sjednala, že se s doktorkou sejde do hodiny v zahradě, o níž věděla, že není monitorována.

„Otec je stejný,“ řekla Tecozil. „Jiná matka, někdo s nižším psi hodnocením, na Kyleově stupnici něco kolem osmi. Dítěti je teď pravděpodobně devět, možná i deset. Otec spároval každý rhonský gen, který nesla matka, včetně některých, které ona v páru neměla.“

„Rozumím,“ zamumlala Viquara. Chtělo se jí křičet. „Odvedla jste dobrou práci.“

Poté co Tecozil odešla, přemýšlela Viquara o sebevraždě. Toto nutkání trvalo celou sekundu. Nikdy s těmi záležitostmi ohledně „hightonské cti stojící nad životem“ neměla trpělivost. Šla zpět do paláce a uvědomovala si jen svou zlost. Ur Qox byl polovičním *rhonem*. Neměla, kam by svůj vztek obrátila. On i lidé, kteří jej stvořili, byli všichni mrtví a před protiúderem v bezpečí. V její kanceláři čekal poručík Xirson se strážci. Po obvyklých poklonách, které sotva vnímala, Xirson řekl: „Provider Cayson poníženě prosí o čest přijetí.“

„Přiveďte ho,“ řekla císařovna. Ted' byla doba, kdy Cayson vyzvedával vzkazy od Cirrus. Viquara zatnula zuby. Cirrus, jež porodila císařovo dítě, něco, co císařovna nikdy neudělá.

Nyní chápala, proč o Kaiově původu neexistoval žádný záznam. Měla za to, že se Ur rozhodl, že je chlapec příliš bezvýznamný na to, aby jej přijal. Svého syna však chránil. A tím i sebe sama. Kdyby měla nějaký cit, zbavila by se toho cáru genetického dokladu. Se zabitím Kaie, který byl vším, co jí zbylo po manželovi, však váhala. Ur Qoxi, zatracenče skolianského pekla. Stále jí na něm záleželo, dokonce i teď.

Záležitost s Tecozil byla vážnější. Doktorka věděla až příliš mnoho. Viquara přivolala další razerskou jednotku. Její rozkazy byly stručné: ať to vypadá jako nehoda.

Když razeři odcházeli, přivedl Xirson Caysona. Viquara sledovala, jak před ní Cayson se svou dokonalou atletickou grácií kleká. Poslala strážné pryč a zavřela dveře, pak se postavila a

Caysona si přeměřila. Byl jejím oblíbeným providerem. Nádherný mladík s kudrnatými vlasy, velkýma hnědýma očima lemovanýma řasami tak dlouhými, až by mu záviděla, kdyby se o takové věci starala, a s tělem vytvarovaným do svalnaté dokonalosti. Klečel na jednomoleni, hlavu skloněnou a loket položený na kolenu druhém.

„Můžeš vstát,“ řekla. Překvapilo ji, jak chladně to znělo.

Cayson se postavil. „Je mi čest být ve vaší krásné společnosti, Císařovno Viquaro.“

To bylo na Caysona, který o jazyce neměl ponětí, poněkud květnaté. Gramotnost nikdy nebyla záležitostí, jež by ji u providerů zajímala.

„Máš pro mne vzkaz?“ zeptala se.

Po jeho tváři přeběhlo vzrušení. „Cirrus má zprávy o vašem synovi.“

Jejím synovi. Uvnitř ji to zabořelo. Na mateřství se těšila, byla by to zkušenost, která jí byla po desítky let odpírána. Teď ji měla prodělavat. Stejně tak to měla být pojistka trůnu. „Není nic, co by mi Cirrus mohla říct a co už nevím.“ Něco jako: *Váš syn je ve vašem lůně mrtvý*. Jak jen tu bolest zarazí?

„Ne to *miminko*.“ Cayson byl absolutně nadšený. „Váš první. Jaibriol.“

Viquara ztuhla. „Můj prvorozený je mrtvý. Hanobíš snad jeho jméno?“

„Ne, Vaše Veličenstvo!“ Jeho hlas přemáhal strach. „Nikdy.“

„Tak co mi potom můžeš říct o patnáct let mrtvém muži?“

„Althor Valdoria něco o jeho smrti ví.“ řekl Cayson. „Ministr Vitrex poslal Cirrus, aby u prince špehovala. Ona něco skrývá. Něco důležitého. Znepokojuje ji to. To prošlo nejsilněji. Princ ví něco důležitého a Cirrus to pro něj ukrývá.“

Objevili snad Skoliané pravdu? Její důležitost byla za hranicemi představitosti. Pokud by takovou novinku rozhlásili – ne, to bylo nemyslitelné. Teď by měla prostě spáchat sebevraždu, a tak se s tím srovnat.

Jenže. Pokud Skoliané o Jaibriolovi ví, už by to jistě rozkřičeli po hvězdách. Nemají žádný důvod takové tajemství

skrývat, pokud mohou jeho odhalením tolik získat. Přesto by raději měla zjistit, zda Valdoria ví něco užitečného.

„Děkuji ti, Cayson.“ Přesunula myšlenky k dalším záležitostem. „Dnes budu mít v paláci na večeri hosta. Budeš nám sloužit.“ Usmála se. „Nechám ti poslat nové šaty. Zelený samet.“ To byla její oblíbená barva a látka.

„Ano, madam.“ Znovu před ní poklekl a čekal, až povolá jeho eskortu.

Viquara, ztracená v myšlenkách, mu nepřítomně položila ruku na hlavu. Brzy potratí. To znamenalo, že teď musela ještě více upevnit svou obranu. Přes Cirrus a Caysona měla nad Vitrexem dohled a další operativce pracující na Corbalu Xirovi a Kryxi Quaelenovi. Teď nadešel čas zamyslet se nad Nejvyšší soudkyní Calope Muze.

Pohlédla dolů na Caysona. Jeho dlouhé nohy byly těsně obepnuty kalhotami, tmavý samet přilepený na jeho svalech. Košili s nabíranými rukávy z bílého sametu měl nezašněrovanou tak, aby odhalovala svalnatou hrud'. Uvnitř jeho krásného těla byla biomechanická síť a hydraulika. Ty mu nepropůjčovaly ani sílu, ani rychlost. Spíše zajišťovaly, aby jeho chování zůstávalo patřičné vůči komukoliv, kdo jej vlastnil, zejména pokud ta osoba měla méně fyzické síly než Cayson. V jeho těle byly též specializované nanomedy, které v návaznosti na různé stimuly podněcovaly intimní reakce. Tak to bylo udáno ve specifikaci, která s ním přišla.

Viquara se usmála a hladila jej po vlasech, zatímco on se díval do země. Při její dnešní večeri se stárnoucí soudkyní dobře poslouží. Opravdu. Pohostinnost vůči hostuje vždy důležitá. „Něco mi pověz, Caysi,“ řekla. „Ano. Vaše Veličenstvo?“

„Dělal už jsi někdy špionážní práci?“

„Nemyslím.“ Znělo to zmateně. „Omlouvám se.“

„To je v pořádku,“ řekla. „Já ti to vysvětlím.“

Vysoko v Jaizirských horách stálo v podobě Paláce divočiny osamoceně útočiště obklopené mlhou. Dnes večer procházela Viquara jeho obsidiánové podzemní tunely, těsně sledována

razery v tmavě modrých uniformách. Jakmile otevřeli podzemní žalář, přivítala je temnota. Aktivovala světlo, čímž odhalila novou strukturu zaplňující celu. Tato struktura byla mohutnější než ty předešlé, vzhledem k velikosti otroka, který k ní byl s rukama nad hlavou připoután, to bylo nezbytné opatření.

Viquara přešla k Althorovi. Neplýtvala slovy: „Ty víš něco o mém synovi. Jaibriolu II.“ Když zakroutil hlavou, řekla: „Dobře mě poslouvej, rubínový princ. Chystá se na tobě zapracovat můj expert. Ted' je z něj razer, ale býval majorem ESCommu. Vyslýchání byla jeho specializace. Každých dvacet minut ti, při své neskonale benevolenci, dovolím přestávku. Pak budeš mít jednu minutu na to, abys mi poskytl informace. Pokud tak učiníš, odměním tě. Pokud ne, vrátí se můj expert k práci.“

Hlas mu skřípal. „O tvém synovi nic nevím.“

„Čtyřicet sedm sekund,“ řekla.

„Jak ti můžu říct něco, co nevím?“

„Třicet osm.“

Jeho tvář vyzařovala zoufalství. „Jaibriol Qox zemřel při útěku z Dieshy.“

„Toho jsem si vědoma. Dvacet tři sekundy.“

„Má sestra zemřela, když se jej pokoušela chytit.“

„Pověz mi, co ještě nevím. Osm sekund.“

„*To je všechno, co vím.*“

Viquara pokynula štíhlému razerovi, který čekal ve stínu.

Čekala, že se Althor zlomí hned. Byl viditelně zatlačen na hranice svých možností. Přesto jí s pokračující nocí, i přes nejlepší snahu vyslýchajícího. Althor nic neřekl. Stále více pochybovala o Caysonově informaci. Telepatický přenos byl i za nejlepších podmínek zrádný, což teprve na dálku. Althor by se tak dlouho neudržel, kdyby opravdu něco věděl. Nikdo nebyl tak silný, dokonce ani Highton, natož rubínový princ.

Konečně zvedla ruku, aby je zastavila. Když razer odstupoval zpět do stínů, Althorova hrud' se vzpínala trhaným dýcháním. Viquara se k němu naklonila, aby mu řekla, že je konec, ale před tím, než tak mohla učinit, sotva slyšitelně promluvil.

Ještě více sklonila hlavu. „Znovu?“
„Bohové mi zaručí odpuštění,“ zašeptal.
„Proč?“ zeptala se.
A pak jí to řekl.
Jaibriol II. je naživu.

19

Soz seděla opřená o strom a pozorovala, jak dvanáctiletá Lisi a čtrnáctiletý Jai nosí vodu z několik kroků vzdálené studny. Starobylý svit z Rudého se rozléval po krajině, oproti kombinované záři obou sluncí, při které jí den připadal otupující, dostatečně tlumený. Při snaze najít při držení kojence pohodlnou polohu si posunula klimbajícího del-Kelrika v náruči. Byl už tak velký. Tohle těhotenství ji unavovalo a nutilo zamyslet se nad tím, zda už není na dělání dětí příliš stará. Její spánek byl v poslední době trhaný, sny naplňovaly mlhavé hrůzy o vyslýchání a Kšeftářích.

Del-Kelric se jí na rukou zavrtil, pak zanaříkal. Jai na něj letmo pohlédl a zamračil se. Nato mu Lisi vzala vědro a on se po ní ohnal.

„Nech toho!“ obořil se na ni.
Ztuhla. „Nemusíš hned tak zuřit!“

„Přestaňte řvát, vy dva,“ zabručela Soz. Co je to dneska popadlo, že se vždycky začali hned vztekat –

Ozval se výkřik.

Soz vyskočila a šla směrem k dětem ještě předtím, než si její mysl vůbec uvědomila, že má nastartovanou hydrauliku. Del-Kelrica strčila Jaiovi a pak se rozběhla za výkřikem tak rychle, jak jen jí to její rozměry dovozovaly. Ten zvuk hrůzy rozpoznala, hlas znala až příliš dobře. Vitar.

Šestiletý Vitar vyběhl z lesa, přičemž jeho krátké nožičky kmitaly rychleji, než jak kdy Soz viděla. Zablokovala mu cestu a lapila jej, úplně vystrašeného, do náruče.

„Mami!“ Stále křičel a pěstičkami bušil do neviditelného

netvora nevšímavý k tomu, kdo jej držel. „*Tati!*“

„Vitare! To jsem já. Maminka!“ Soz se jej pokoušela uklidnit. **Já jsem tady. Jsi v pořádku!**

Trhaně vzlyknul, ruce si ovinul kolem jejího krku a vnořil obličej do vlasů.

„Opatrně, opatrně,“ mumlala Soz. „Co je? Co tě vystrašilo? Kde je tvůj otec, zlato? Kde je tatínek?“

„Mrtvý.“ zaštkal chlapec. „Úplně mrtvý a pryč.“

„Vitare, ne.“ Soz stěží ovládala strach. „Nemůže být mrtvý. To bychom cítili.“ Byla si vědoma toho, že za ní stojí Jai a Lisi, jejichž mysl se teď napínaly stejně jako její vlastní a snažily se dosáhnout, dosáhnout na Jaibriola. A nic nenašly. Nějak se jí podařilo udržet klidný hlas. „Vitare, co se stalo?“

„Přišel velký stříbrný pták.“ Mluvil skoro nesouvisle. „V něm zlí lidé.“ Zvedl hlavu a podíval se na ni. „Střelili tatínka. Stříleli na mě. Utekl jsem. Dali tatínka do ptáka a odletěli do nebe.“

Otočila se k Jaiovi s Lisi. „Jděte do krytu, *hned*.“

Lisi váhala. „Ale otec –“

„*HNED!*“ Soz je postrčila směrem k jejich domu, který stál na druhé straně studny. Rozběhla se, Vitara v náručí, Lisi a Jai jí běželi po boku, přičemž Jai stále držel del-Kelrica. Vběhli do domu, a když probíhali hlavním pokojem, dělali pořádný rámus.

Soz šklubla padacími dveřmi v rohu. „Jděte dolů. *Rychle*.“ Lisi šla první, následována Jaiem držícím del-Kelrica. Když sestupovali po dřevěném žebříku, Soz shodila blízkou poličku a vše, na co dosáhla, smetla do díry. Ve tmě do sebe narážely tretky a hračky a padaly na děti. Následně pomohla dolů Vitarovi, načež se sama vsoukala do díry a padací dveře nad sebou zavřela. V dálce zaznělo hluboké dunění.

„Dolů!“ vykřikla. Z Vitarovy mysli vyčetla, že už dosáhl dna a přesunul se na stranu. Spustila se po žebříku a poslední dva metry seskočila, přistála s klopýtnutím, díky kterému dopadla na jedno koleno. Del-Kelric naříkal, jeho strach byl viditelný jako mlha.

Soz si razila cestu tmou, ruce rozpražené. Jakmile se její

prsty dotkly konzoly, venkovní dunění zesílilo. Poklepala na ovladače, které intuitivně znala, díky knihovnám ve svém uzlu a nácvikům, jež nutila provádět svou rodinu.

„Kvázové pole aktivováno.“ řekl počítač.

Nad nimi se rozléhalo dunění.

Bylo to, jako by obr vzal svět a ve své obrovské ruce s ním zatřásl. Se Soz to praštilo o tuhý kvázový štít. Del-Kelric ječel, Lisi zakřičela a pak vyslovila jeho jméno.

Otřásání pokračovalo bez přestávky, celý svět se zmítal v záchvatu šílenství. Házelo je to jednoho na druhého, znovu a znovu je to naráželo na kvázový štít a prach vířil tak, až se odhalila zakřivení bubliny pod nimi.

Podářilo se jí rukama obejmout del-Kelrica. Naštěstí stále řval, což znamenalo, že je naživu a při vědomí. Více znepokojující bylo, že ztichli Lisi a Jai. Ve snaze ochránit jeho i nenarozené dítě bránila Soz del-Kelrica svým tělem, zatímco ten zmatek s ní mlátil kolem dokola jako kuličkou v ložisku.

Uzel určil dobu trvání toho divokého třasu na dvanáct minut, ale Soz to připadalo jako věčnost. Konečně se svět uklidnil. Ležela na boku, lapala po dechu, ruce stále ovinuté kolem vzlykajícího del-Kelrica.

„Lisi?“ zašeptala. „Jai?“

Bez odpovědi.

Natáhla se dopředu. Jakmile loktem udeřila do ramene, hmátla a dotkla se pramenů dlouhých vlasů. Prsty přejížděla po dobře známé tváři. Jaiově. Šepot jeho dechu ji rozplakal.

Lisi byla přimáčknutá k Jaiovi, obě děti svinuté kolem Vitara, kterého chránily. Když se jí Soz dotkla, Lisi zaúpěla a Vitar tiše plakal. Po Sozině tváři stékaly slzy. Živí. Všichni čtyři byli živí.

„Maminko?“ zašeptal Vitar.

„Jsem tady, zlato.“ Posadila se a vzala jej na klín vedle fňukajícího del-Kelrica. „Jai?“ zeptala se. „Lisi?“

„Jsem v pořádku,“ řekla Lisi.

„Bolí tě něco?“ zeptala se Soz.

„Všechno,“ odvětila Lisi. „Ale není to tak hrozné. Jako bych

spadla ze stromu.“

„Jai?“ otázala se Soz.

Ticho.

„Jai?“ Dotkla se jeho ramene.

„Áááá.“ Pohnul se. „Moje ruka...“

„Je to dobré.“ řekla Soz. „Nehýbej se.“ Zašmátrala po podlaze, hledajíc lékárníčku – a zasáhla ji kontrakce.

Vykřikla a stáhla se, přičemž upustila děti. Del-Kelric začal opět naříkat a Vitar polekaně vykřikl.

„Maminko?“ V Lisině hlase se ozývala panika. „Už vůbec necítím miminko.“

Soz ležela v klidu, dokud stah neskončil. Nějak se jí podařilo promluvit neskřípajícím hlasem. „Teď si s tím nedělej starosti. Potřebuji, abyste mi všichni pomohli.“

„Jak?“ Tmou prostupoval Lisin strach.

„Lisi, najdi lékárníčku,“ řekla Soz. „Vitare, podívej se, co tady ještě je. Dobrá by byla lampa.“

Vitar posmrkl. „Zkusím.“

Když Lisi s Vitarem hledali, řekla Soz tichým hlasem Jaiovi: „Jak zlé je to s tvou rukou?“

„Je to v pořádku.“ Napětí v hlase jej usvědčovalo ze lži.

„Našla jsem lékárníčku,“ řekla Lisi. „Taky laserovou pušku a neutrinový vysílač.“

Soz se natáhla po lékárníčce, pak, když ji zastihla další kontrakce, zasténala.

„Maminko?“ Vitarovi se třásl hlas. „Proč pláčeš?“

„Nepláče,“ řekla Lisi. „Přichází miminko.“

„Miminko nemůže přijít,“ řekl Vitar. „Miminko pryč.“

„Vitare, nech toho!“ Lisi zněla, jako by se sama měla rozbřečet.

„Děti, nehádejte se,“ řekla Soz. „Miminko musí přijít. Dokonce i když –“ Zakroutila hlavou, neschopná to vyslovit.

„Zlí lidi zabili tatínka,“ řekl Vitar. „Zabili miminko.“

„Otec není mrtvý!“ vykřikla Lisi.

„Pššt,“ zašeptala Soz. „Prosím.“ Když stah ustal, zavřela oči. „Bože, teď ne.“

Jai položil svou ruku na její. „Bude to v pořádku.“

Polkla. „Ano. Bude.“

Lisi v rukou svírala lékárníčku. „Co mám dělat?“

Soz se v ní přehrabovala, až našla diagnostickou pásku. Přejela po ní, škrábala po okraji a tím aktivovala textový display. Ve tmě nebyla hola k ničemu.

„Našel jsem tepelně senzorickou lampu.“ řekl Vitar. „Je úplně rozbitá. Je tady taky olejová lampa. Chceš, abych ji zapálil?“

„Olejovou lampu ne,“ řekla Soz. „Ta nám odčerpá kyslík.“ Diagnostickou pásku vtiskla Lisi do ruky. „Pamatuješ si, jak máš číst popisky?“

„Myslím, že ano,“ řekla Lisi. S něčím konkrétním na práci se jí strach z hlasu vytratil.

„Jai, pomoz jí ten proužek podržet na své ruce,“ řekla Soz. „Lisi, musíš přečíst, co... jak zlá je ta zlomenina... ach –“ S dalším stahem zasténala.

„Maminko?“ Vitarův hlas se třásl. „Mami, neumírej.“

„Je mi dobře, miláčku.“ Naučila se mluvit klidně. „Toto se děje vždy, když mají matky děti. Neboj se.“

„Už nám ten proužek funguje,“ řekl Jai.

„Jeho levá paže je zlomená,“ řekla Lisi. „Píše se tady... jeho ulna má čerstvou prutovou frakturu.“

Soz tyto termíny znala ze zdravotnického kurzu. Znamenalo to, že má šikmou zlomeninu na jedné straně kosti. „Je ta kost mimo pozici? Propíchla kůži?“

„Ne,“ řekla Lisi. „Ani jedno.“

Soz si oddychla. Mohlo to být mnohem horší. „Jai, budu muset přiložit dlahu. Nevypadá to, že by bylo potřeba příliš přemísťovat, ale může to bolet. Chceš něco na uspaní?“

„Ne.“ V hlase mu zaznívalo vypětí. „To není třeba.“

Za touto odpovědí cítila jeho emoce. Báł se, že kdyby usnul, našel by svou rodinu mrtvou.

Přišla další kontrakce a Soz zaúpěla. **Ohlas se**, pomyslela si.

V závislosti na tvých předešlých zkušenostech je u těchto kontrakcí předpoklad porodu během hodiny

odpověděl její uzel nevyřčenou otázku.

Další otázku nepoložila. Nechtěla vědět, nechtěla pochopit prázdno tam, kde s Jaibriolem kdysi vychovávali rostoucí mysl. Dokud se nezeptá, může se držet naděje, že dítě je stále naživu.

Vedle ní se ozvalo praskání. Pak jí Vitar vtiskl do ruky dřevěnou laťku. „Pomůže tohle Jaiovi?“

Zjistila, že je to díl stavebnice, kterou pro Vitara vyřezal Jaibriol, teď se hodil na dlahu. Objala Vitara. „Jsi chytrý kluk. Jak jsi věděl, že to potřebuji?“

Prstem se dotkl spánku. „Tady.“

S Jaiovou pomocí našla Soz na ruce zlomeninu. Pak vešla do synova vědomí a napojila se na jeho pikosíť. V těle měla Soz vrcholné nanomedy, které bylo možno předávat z matky na dítě. Během těhotenství přešly přes placentu a v dětech se zreplikovaly. Tím se jim dostalo stejné imunity a zdraví, jaké měla ona. Nyní přes ně také mohla propojit svou biomechanickou síť s mnohem menší pikosítí svého syna, což jí pomohlo při navádění, když mu dlahovala kost.

Zasáhla ji kontrakce a málem ztratila s Jaiem spojení. Jakmile bolest polevila, zatnula zuby, pak usadila kost a dala Jaiovi ruku do dlahy. Ten zůstával potichu, vykřikl jen jednou, když tlačila kost na své místo.

„Bude Jajíček zase šťastný?“ zeptal se Vitar.

„Já jsem šťastný,“ řekl Jai. „A přestaň mi říkat Jajíček.“

Soz jemně řekla: „Vitare? Můžeš zodpovědět nějaké otázky?“

„Nevím,“ odvětil Vitar.

„Týká se to toho, co se stalo tatškovi.“

„Zlí lidé ho střelili.“

„A poté, co ho střelili, dýchal ještě?“

„Neviděl jsem.“

„Cítils, že by byl zraněný?“

„Zraněný ne,“ řekl Vitar.

Soz vydechla. Vitar by jistě věděl, kdyby jeho otci něco ublížilo. Na velké vzdálenosti bylo méně jisté, že se to dozvědí, ale když byl Vitar hned vedle, pochybovala, že by Jaibriol

zemřel, aniž by to jeho rhonský syn věděl.

„Jak vypadali lidé, kteří ho odnesli?“ zeptala se.

„Zlí lidé,“ řekl Vitar.

„Já vím, miláčku. Můžeš mi říct, jak vypadali?“

„Černé vlasy. Jiskřivé. Jako tatínek. Oči jako Jai.“

„Jak, jako Jai?“

„Rudé.“

Bylo jí, jako by v sobě měla kus ledu. „A jejich šaty?“

„Šedé. Barevné kousky na rukávech.“

Zavřela oči. Vypadalo to na uniformy EScommu.

„Ten stříbrný pták měl na sobě taky obrázek,“ řekl Vitar.

„Stříbrný pták?“ Soz se nadechla. „Myslíš vesmírnou loď?“

„Myslím, že ano.“

„Co to bylo za obrázek?“

„Velká černá ektokočka.“

Ne. Spolkla výkřik protestu. Vitarovi, který nikdy neviděl jubijskou pumu, mohly kšeftařské insignie připadat jako ektokočka. Když ji zasáhla další kontrakce, zasténala.

„Maminko?“ zeptala se Lisi. „Už přichází miminko?“

„Myslím, že ano.“

Děti našly prostěradla a rozložily je pod ní. S pokračujícím porodem se zapřela o zeď a snažila se nekřičet přesto, že bolest byla horší než u ostatních porodů. Možná že vědomí toho, co čekalo na konci, to celé znesnadňovalo a obracelo její úzkost ve fyzickou bolest. Děti se choulily ve tmě, tiše, zatímco ona bojovala s tím, aby nekřičela.

A když dítě konečně přišlo, s Lisinou pomocí, odpověděl Sozin uzel na to, na co se nikdy nezeptala. Mrtvé, miminko bylo mrtvé.

Zabalili to malé tělíčko do prostěradla. Lisi použila mýdlo a gázu z lékárničky, aby matku očistila, zatímco Soz ležela na zmačkané hromadě, vyčerpaná, s bolavým srdcem, její prsa plná mléka, které její dítě nebude nikdy potřebovat. Toužila po něm, ruce ovinuté kolem svého těla, jako by držela nemluvně.

Někde zanaříkalo dítě a Soz pro ten přízračný zvuk plakala. „Tady, maminko.“ Lisi jí do rukou vložila křičící uzlíček. Dítě se

opět rozbřečelo a Soz si ho k sobě přitiskla. Vyhrnula si košili, přiložila je k prsu a on horlivě pil a kroutil se, aby se dostal do pohodlnější pozice. Věděla, že právě narozené dítě nemůže být natolik znalé, ale na tom nezáleželo. Objímala ho a trocha bolesti v jejím srdci odezněla.

Asi spala. Když se vzbudila, v náruči jí klimbal del-Kelric, který skončil kojení. „Sladký Kelli.“ zamumlala. „Děkuji ti.“

„Matko?“ zeptal se Jai. „Jsi v pořádku?“

Pomalů se posadila, všechno ji bolelo a byla unavená. „Ano.“

„Já mám hlad.“ řekl Vitar.

Promnula si krk. „Tam dole je jídlo.“

„Všechno jsme to snědli,“ řekla Lisi.

Soz řekla tísnivě: „Měly by tam být zásoby na mnoho týdnů.“

„Kvázové pole prořízlo jeskyni,“ řekl jí Jai.

„Pořád tam je ještě voda,“ řekla Lisi. „Chceš trochu?“

„Ano.“ Soz si navlhčila rty a najednou si uvědomila, jakou má žízeň.

Ze tmy se ozvalo praskání. Pak jí Lisi vložila do rukou čutoru a Soz se napila, horká tekutina jí sjížděla do krku jako požehnání.

„Já chci jít domů,“ řekl Vitar. „Mám strach z mrtvého miminka.“

„To je v pořádku,“ chlácholila ho Soz. „Děťátko šlo do nebe. Tam je šťastné.“ Pro sebe si pomyslela: **Uzle, jak dlouho jsme tady dole?**

Padesát šest hodin. Uzel odpověděl stejným způsobem, jakým se jej ptala. Normálním rychlostním módem, který přijímala raději v podobě slov než jako zrychlené abstraktní zvuky a číslice.

Tak dlouho? **Odhadni venkovní teplotu, když budeš vycházet z tepelné sterilizace před padesáti šesti hodinami.**

Teplota normální, pomyslel si. Přesto doporučuji počkat –ještě dalších dvacet hodin pro ujištění, že se meteorologické efekty stabilizovaly a nepřátelské síly opustily orbitu.

Soz se zašklebila. **Ani jedno nemůžeme zajistit.**

To je pravda. Ale v závislosti na mých datech o operacích ESCommu pravděpodobnost, že loď v následujících dvanácti hodinách opustí orbitu, stoupá na 85%. V té době také bude ráno.

Máme na to dostatek vzduchu?

Ano. EcoComp jej recykluje. Doporučuji šetřit vodou.

„Matko?“ zeptal se Jai. „Můžeme odejít?“

„Ještě ne.“ Nadechla se. „Pokuste se spát. Musíme tady zůstat ještě hodně dlouho.“

„Ne!“ Vitarovi se zlomil hlas. „Já nechci! Musíme dát miminko do země, protože jinak přijdou duchové.“

„Všechno je v pořádku,“ zamumlala Soz. „Pojď mi dělat společnost, Vitare. Duchové se tvojí maminky bojí.“

Z temnoty se ozval škrábavý zvuk. Nato se jí po boku objevil Vitar a objímal ji, jako by se bál, že mu zmizí.

Nikdo z nich nespal dobře. Vitar plakal tak tiše, že to Soz sotva slyšela. Del-Kelrik dělal hluk a uklidnil se jen tehdy, když ho kojila. Jak Lisi, tak Jai byli potichu. Chvilku se pokoušeli vyprávět příběhy, ale jejich hlasy odezněly do tmy.

Když konečně nadešel čas odchodu, Soz k nim všem promluvila a snažila se svůj hlas naplnit jistotou, kterou necítila. „Jakmile zruším kvázové pole, bude kolem nás padat prach, pokud nějaký zbyl. Nebojte se. Nebude ho tolik, aby nás zasypal.“ Tišeji dodala: „Jakmile budeme venku, nečekejte, že uvidíte dům. Všechno bude pryč.“

„Pryč?“ zeptala se Lisi. „Proč?“

„Žár,“ řekla Soz. „Myslím si, že to dunění, které jsme slyšeli, bylo to, čemu se říká tepelná sterilizace. Loď na orbitě použije laser se širokým paprskem, aby oblast, na kterou útočí, spálila.“

„My jsme neshořeli,“ řekla Lisi.

„Jediný způsob, jak by se sem žár mohl dostat, je přes kvázový štít,“ řekla Soz. „Molekuly uvnitř štítu nemohou změnit stav, takže dovnitř nemůže žár proniknout.“ *Proniknout* vypadalo pro to, čeho se obávala, jako velmi jemné zhodnocení.

„Tak proč jsme cítili ty otřesy?“ zeptal se Jai.

Soz se zašklebila. „Země kolem bubliny může kroužit. Jen samotnou bublinu změnit nemůže.“

„Proč chtěli zlí lidi spálit náš dům?“ zeptal se Vitar.

Soz si jej posunula v náruči a oddychla si, že mluví zase normálněji. „Oni nevěděli, že jsme tady.“

„Ano, věděli.“ Jaiův hlas byl tvrdý. „Pokoušeli se nás zabít.“

„Jai, nechej toho,“ řekla Lisi.

„Proč? Slyšelas, co říkal Vitar. Popisoval vojáky ESCommu. Otce odvezli pryč a nás se pokoušeli zbavit.“

„*Nechej* toho!“ zakřičela Lisi.

„Neřvěte.“ Soz zjemnila hlas, uvědomivše si, že je nemůže ochránit před pravdou, kterou by mohli potřebovat pro přežití. „Myslím, že Jai má pravdu. Oni pravděpodobně věří, že jsme mrtví. Ochránit nás mohla jen kvázová clona a ty je těžké získat.“

„My jednu měli,“ řekla Lisi.

Soz přikývla a pak si uvědomila, že ve tmě není vidět. „Když jsme se s vaším otcem chystali sem jet, použila jsem, abych získala kvázový generátor, své bezpečnostní vstupy.“

„Já mám hlad,“ řekl Vitar.

„Já vím,“ zabrumlala Soz. Sama umírala hlady, protože své jídlo dala dětem.

„Půjdeme do jiných hor?“ zeptala se Lisi.

„Na jiný svět,“ odvětila Soz.

To bylo přivítáno dlouhým mlčením. Pak Jai řekl: „Chystáš se použít neutrinový vysílač. Abys přivolala loď.“

„Ano.“

„Ne!“ Vitara zaplavila panika. „Zlí lidi!“

„To je dobrý,“ zamumlala Soz. „Oni si pravděpodobně budou myslet, že těmi zlými lidmi jsme my, až tu loď ukradneme.“

„Když je planeta spálená, nezemřou?“ řekl Jai.

„Tady je nenecháme,“ řekla Soz. „Dáme je na místo, které nezasáhla sterilizace, aby mohli přežít. A možná se budeme moci vrátit.“ O tom pochybovala, ale dětem to říkat nechtěla.

„Cožpak nemohou jet s námi?“ zeptala se Lisi.

„Ne!“ Soz se zhluboka nadechla. „Poslouchajte mě, všichni. Hovořili jsme o tom, co by se stalo, kdybychom odtud odjeli. *Nikdo nesmí vědět, kdo jste.* Kdokoliv, kdo vidí, jak vypadáte, napůl hightonsky a napůl skoliansky, kdokoliv s tušením, že patříte ke mně, je pro nás nebezpečný. Rozumíte?“

Odezvou jí bylo ticho. Pak řekl Jai: „Ano,“ následováno méně jistým mumláním souhlasu ze strany Lisi a Vitar.

„Dobře. Pojd'me odtud.“ Soz se snažila hýřit sebevědomím. „Lisi, máš tu laserovou pušku?“

„Tady je.“ Lisi se natáhla, až rukama narazila do Soz a pušku jí podala.

„Vitare, teď vstanu.“ řekla Soz. „Lisi, tady máš del-Kelrica.“

Dcera jí odebrala kojence a Vitar od Soz odstoupil. Vyškrábala se na nohy a tvář se jí stáhla bolestí z porodu. Snažila se nepřenášet pozornost na uzlíček zabalený v prostěradle, který byl ve tmě tak blízko.

„Mohu zrušit kvázi,“ řekl Jai. „Jsem u počítače.“

„Až řeknu,“ odvětila Soz, „dáte si každý ruce přes hlavu. Jai, chraň vybavení. Roco a Vitare, zakrývejte del-Kelrica.“

„Všechno nastaveno,“ řekl Jai.

„Připravena,“ řekla Lisi.

„Já také,“ řekl Vitar.

Soz si jednou rukou zakrývala hlavu a druhou natáhla vzhůru. „Dobře. Vypni pole.“

Nic se nestalo.

Soz temnotu nad svou hlavou prozkoumala. Prsty nahmatala hladký povrch vyduť kvázovou bublinou.

„Kdy odpojíš tu kvázi?“ zeptala se Lisi.

„Už jsem to udělal,“ řekl Jai.

„Myslím, že jsme zasklení,“ řekla Soz. „Držte hlavy dole.“ Udeřila nad sebe puškou nejsilněji, jak mohla, se zvýšenou silou a rychlostí. Pažba narazila do bariéry a přenesla jí vibrace do rukou. Znovu a znovu do bariéry tloukla, rychle a silně, až kolem nich pršely kousky roztavené skály.

Konečně se příkrov zhroutil, následovaný závanem vzduchu

a světla.

„Jo!“ vykřikl Vitar. „Jsme volní!“

Soz vydechla, potichu a vděčně. Rozhlédla se po dutině, která teď byla prozářena slunečním svitem. Zíraly na ni čtyři umouněné, vystrašené obličeje. Jai byl schoulený u počítače, zlomenou ruku si držel na prsou. Lisi s Vitarem byli obtočení kolem del-Kelrica, který se snažil odplazit pryč. Zdálo se, že nezájem projevuje jen kojeneček, příliš malý na to, aby pochopil, co se stalo.

Většina žebříku byla nepoškozena, protože i ten byl chráněn kvází. Soz se po něm vyšplhala a na posledním úseku se překulila přes roztavený okraj kamene. Vyšplhala se do slunečního svitu a prudkého větru.

A bezútěšnosti.

Tak daleko, kam až ve všech směrech dohlédla, stal se jejich svět prázdným. Hory byly seškvařené, jejich půda a les shořelé, skály roztavené. Nezbyla ani stopa po zeleni. Pod ostře modrou oblohou prostou jakékoli vlhkosti se rozprostírala zpustošená krajina. Na vzdálené hoře se odlomil skalní pilíř velikosti městské věže a odhalený vrch rozdrtil. Světem se ozývalo hromové dunění tohoto pádu a s výjimkou větru to byl jediný zvuk.

„Dobří bohové,“ zašeptala Soz.

Vyšplhala se Lisi, za ní následoval Vitar. Jai šel jako poslední, přičemž se vytahoval jednou rukou. Vitar objal rukama Soz kolem pasu a Lisi, držící del-Kelrica, se jí postavila po boku. Dokonce i kojencovo brumláni bylo utištěno nezměrností toho, co viděli. Jai se postavil vedle nich, zlomenou ruku zavěšenou na hrudi. V tichosti zírali na zbytky svého domova.

Jiskry zloby, která v Soz během jejich dlouhého exilu a během porodu mrtvého dítěte doutnaly, se teď zažehly. A nebyl to horký výbuch energie, jenž zmizí stejně rychle, jako přišel, když se sám vyčerpá.

Ne, tento oheň bude hořet dlouho.

Viquara, Císařovna Jubije, se zastavila před zavřenými

dveřmi a položila na ně ruku. Na druhé straně ji čekala nová éra hightonských triumfu.

Nikdo to nevěděl. Doktorka Tecozil byla mrtvá. Ur Qox byl mrtvý. Jaibriol I. byl mrtvý. Jen ona a muž za těmito dveřmi znali pravdu. Monstrózní, přesto inspirativní, nemyslitelná, přesto skvělá pravda, která nakonec Jubiji umožní triumfálně rozmetat hvězdy.

Císař je rhon.

„Otevřít,“ řekla Viquara. Dveře, které byly nastavené poslechnout jen její hlas, se rozevřely.

Díval se z okna na palácové pozemky. Když vstoupila, otočil se a ona poznávala jeho pohled, tvář, oči, rysy, jeho půvab. Teď byl starší, byl to muž na konci třicítky a ne ten mladík, jehož si pamatovala. Stále měl na sobě hrubé kalhoty a košili, ve kterých jej našli. Vlasy mu spadaly přes ramena na záda, svou délkou barbarské.

Zíral na ni, jako by byla duch. Viquara, která si dlouho myslela, že je mrtvý, neztrácela ironii. A tady stál. Nikdo tohoto muže nemohl odmítnout – Jaibriola II. – titulem císaře. V jeho genech přetrvával důkaz. Ale postaven před hrozbu odhalení té další hnusné pravdy, jeho rhonského dědictví, a před hrůzu, kterou by to z jeho života učinilo, bude zticha.

A ona přes něj bude vládnout Jubiji.

Viquara měkce řekla: „Vítej doma, můj milovaný synu.“

20

William Seth Rockworth III. byl nejstarším žijícím člověkem. Pevné zdraví, dobré geny a opatrný životní styl prodloužily délku jeho života natolik, že se dožil rané nanotechnické éry a prolongace života. Ve 173 letech, svěží a fit, s několika kily nadváhy a stříbrnými praménky v černých vlasech, přežil admirál na odpočinku všechny své soupeřníky.

Jeho věku se přiblížila jediná další osoba: Rubínový faraón, 155 let stará žena, kterou kdysi Seth nazýval manželkou. Čas

hrany jeho vzpomínek otupil. Dehyu si vybavoval jako pružnou mladou ženu s laskavým úsměvem. Nikdy nelitoval, že opustil imperiální dvůr, ale i kdyby, vazeb s rhony, které si během tohoto období svého života vytvořil, si vážil. Předtím nevěděl, že má na Kyleově stupnici hodnocení deset, psionskou sílu, již dosáhne maximálně jeden člověk z deseti miliard. Přestože opustil Dehyu, zapřísáhl se jí v den, kdy se na Orbiteru nalodil k cestě na Zem, slibem. Rhonským slibem. Pokud by kdy potřebovala pomoc, může jej o ni požádat. Za uplynulých sedm desetiletí se to nestalo.

Až nyní.

Její vzkaz byl jednoduchý: Přijď na mou loď. Krejčovskou jehlu, na Loganský starport. Rhonský slib. Stál ve studovně a četl si ta slova na konzole, přičemž se podívoval, co ji mohlo přimět k tomu, aby jej po tak dlouhé době zkontaktovala.

Když Seth se svým vznášedlem zaparkoval na parkovišti u Loganu, byly tři hodiny ráno. *Krejčovská jehla* přilétala na terminál pro domácí lety, což znamenalo, že letěla ze spojeneckého prostoru – další hádanka. Proč by měla Dehyina loď mít spojenecké značení?

Stojánku našel v zastrčené hale, která byla teď, díky pozdní hodině, prázdná. Tyto oblasti používaly jen lodě, které si nemohly dovolit lepší kotviště. Aby se setkal s poškrábaným dvousedadlovým průzkumným plavidlem, které sedělo ve starém doku, musel vyjít ven na rozjezdovou dráhu.

Otevřel se uzávěr a na rozjezdovou dráhu seskočila Dehya. Ve stínu lodi na ni Seth dobře neviděl, rozeznal však srdcovitý tvar její tváře, dlouhé vlasy i její přirozený půvab. Až na to, že byla moc vysoká.

Okamžik předtím, než vyšla ze stínu, si uvědomil, že to není Dehya. Žena vešla do světla a vypadala jako duch.

„Soz?“ zeptal se Seth. Tohle přece nemohla být Dehyina neteř. Soz zemřela před patnácti lety.

„Když jsi byl její manžel, dal jsi Dyhianně Selei slib,“ řekla.

„Rhonský slib. Ještě jej ctíš?“

To znělo, jako by to říkala Soz: přímo k věci, bez zbytečných slov. „Ano,“ pravil a podívoval se, do čeho se to dostal. Soz? zeptal se. *Jsi to ty?*

Držela svou mysl uzavřenou. Svírala laserovou pušku, kterou musela propašovat přes dálkové senzory přístavu, což pro někoho, kdo věděl jak na to, nebyl těžký úkol. „Ctíš ten slib?“ zopakovala! „Ano.“ Odmlčel se. „I když jsem ho dal Dehye.“

„Rhonský slib.“

Rozuměl tomu, jak to myslí. Vzhledem k vzájemně propleteným rhonským vztahům a sdíleným myslím, bylo nemyslitelné dát někomu slib, aniž by to zasáhlo i ostatní. „Budu jej ctít i vůči tobě.“

Její ruce uvolnily pevné sevření na pušce. Nečekaně laskavým hlasem řekla: „Pak mám pro tebe do opatrování čtyři zázraky. Ochraňuj je pro mne.“

„Zázraky?“

Pokynula – a z lodi vystoupily čtyři děti. Nejprve vnímal jen jejich obecné rysy: chlapec vysoký asi šest stop a jeden palec, mladicky klátivý a asi pořád ještě v růstu, levou ruku měl na pásce a v pravé se mu houpal kojenec; adolescentní dívka s dlouhými vlasy, za ruku držela chlapce, který ji objímal kolem pasu.

Pak vešli na světlo a on na ně viděl lépe, rudé oči vysokého mladíka, lesk ve vlasech mladšího hochy, rudé náznaky v očích mimina. Rysy staršího chlapce byly nezaměnitelné. Hightonské.

Seth však také viděl mnohobarevné praménky, vínově rudé a zlaté, ve vlasech dětí a zelené oči dívky a prostředního hochy.

„Mé děti.“ řekla Soz.

„Cože?“ zeptal se. Byla snad po všechny ty roky vězněm, providerem Hightona?

Neodpověděla. Místo toho řekla: „Nikdy nesmíš prozradit jejich identitu nebo dovolit, aby kdokoliv zjistil, že jsou psioni. Řekni, že jsou to utečenci z Jubije, že ses stal jejich poručníkem, cokoliv. Můžeš to slíbit? Nemohu je s tebou nechat dřív, než tak učiníš.“

Psioni? Pak jejich otcem nemohl být Highton. Seth se rozhodl, že jí bude věřit, ne po důkladné úvaze, ale proto, že to byla Soz, kterou měl, přestože ji sotva znal, vždycky rád. Byla také hluboká noc, ona byla duch a nic tak zajímavého se mu nepříhodovalo po celé dekády.

„Slibuji.“ Váhal. „Chytili tě Kšeftaři? Tvé děti vypadají, jako by měly hightonskou krev.“

„Můj manžel je z jedné čtvrtiny Highton.“

„Tvůj manžel?“ Připadalo mu nepochopitelné, že by si člen Rubínové dynastie vzal někoho s byt' jen špetkou hightonské krve. „Proč?“

„Je rhon.“

Seth si nebyl jistý, jakou odpověď očekával, tahle to však nebyla. Rhon? Rhon? Přesně tak, zrovna tak jednoduché: *můj manžel je z jedné čtvrtiny Highton a je rhon*. Rozporuplné aspekty. Během doby, kdy Seth žil na Orbiteru, viděl dost z hightonských postojů vůči Rubínové dynastii a všeobecně Skolianům, aby věděl, jak tragicky se spojenecké autority zmýlily, když ignorovaly prohlášení IVV ohledně krutosti Kšeftařů. Vůbec si nepřál žít v době, kdy by měl EComm přístup do psibersítě, což se jim, když vytvářejí rhonské psiony, brzy podaří.

„Kdo je tvým manželem?“ zeptal se Seth.

„Jaibriol Qox.“

Čekal, až se začne smát. Když nezačala, všechno, co ho napadlo říct, bylo: „První nebo Druhý?“ Byla to absurdní otázka, vzhledem k tomu, že oba byli mrtví, ale přesto to bylo mnohem méně absurdní než to, co právě řekla. I když ona byla také mrtvá.

„Druhý.“ řekla se svou obvyklou výřečností.

Když bylo jasné, že nepřijde žádné vysvětlení, pokusil se to všechno spojit. „Říkáš, že je Jaibriol II. naživu, že je to rhon, že vy dva máte tyto děti – zamysli se nad tím. Pokud jste vy s Qoxem rhonové, pak oni všichni musí být také. A ty jsi za něj vdaná?“ Když přikývla, řekl: „Pak jsou tyto děti vašimi legitimními následníky. Což by znamenalo, že jsou následníky jak na Rubínový, tak na Obsidiánový trůn.“

„Tak nějak to jde shrnout,“ řekla.

„Panebože, Soz.“ Co jej zasáhlo nejvíce, nebyly mezihvězdné zápletky a vyhlídka říší na sociální otřes. Bylo to to, že si vybrala jej, aby mu ty své zázraky svěřila. Díval se na ně a ony mu pohled opětovaly, věřily matce, která mu však svou mysl neodhalovala. Kdyby řekla, že on to s nimi myslí dobře, věřily by jí.

„Země je pro ně nejlepším místem,“ řekla Soz. „A ty jsi jediná osoba na Zemi, které mohu věřit.“

„Ale proč? Sotva mě znáš. S Dehyou jsme se rozešli předtím, než ses narodila.“

„Ona ti věřila,“ řekla Soz. „Já věřím jí. Jsme rhonové. V rodině telepatů, která je tak úzce spojena jako ta naše, nic neskryješ. Ona poznala tvou mysl; já jsem poznala tu její.“

Dehya mu důvěřovala? Kdyby se někdo ptal, Seth by řekl, že neměl nikdy ani právo, ani důvod něčemu takovému věřit. Bylo to dost zvláštní, ale kdyby on někdy potřeboval ukrýt děti, první by si vzpomněl na Dehyu. Jeho děti byly samozřejmě všechny dospělé, stejně jako jeho vnoučata, a tak dál po generace. Nyní měly na starého muže v Appalačských horách méně času. Bude pěkné, když jeho prázdný dům zase zaplní mladí lidé.

Cítil myslí dětí. Nesnažily se na něj dosáhnout; prostě jim jen nedošlo, že byl někým, před kým by se měly chránit. Jejich emoce jej obklopile jako moře tepla.

„Udělám, co bude v mých silách,“ řekl jim. Šestiletý se usmál a nemluvně zabrumlalo.

Sozin hlas zjemněl. „Já vím.“

Otočil se k ní. „Co uděláš teď?“

Ve tmě se její oči leskly. „Vezmu si zpět svého manžela.“

Válečná místnost na Orbiteru podřimovala. Velitelské křeslo ve stardómu bylo prázdné. I když v amfiteátru pracovali telopové, bylo mnoho konzol potemnělých a bez síly zajišťované Triádou neschopných snášet vrcholovou výkonnost. Nad celým prostorem ležela jako deka nehybnost.

Na stupínku v jednom rohu amfiteátru seděla u stolu skupina

civilistů: Roca, její manžel Eldrinson, jejich syn Eldrin, Kurjova vdova Ami, První rada Shromáždění Barcala Tikal a ostatní radní Vnitřního shromáždění. Na stupínku byl ve zdi otevřený vstup, z něhož se do hlubin Orbiteru táhla chodba. Ta byla lemována průhlednými sloupy vyrobenými ze starodávného materiálu, který se ještě moderní vědě nepodařilo zreprodukovat. Kolem hodinových převodů uvnitř sloupů se točila světla, jež sršela, blýskala a jiskřila. Chodba se vypínala tak daleko dozadu, že se její perspektiva sbíhala až do tečky přitahující pohled do nekonečna.

Na konci chodby čekal První Zámek.

Roca se rozhlédla po ostatních. „Jestliže to udělám, už to nemůže být vzato zpět.“ Když jednou použije Zámek k tomu, aby se připojila k Triádě, její mysl se příliš proplete se sítí na to, aby ji šlo extrahovat. Kdyby se o to pokusila, roztrhalo by to množství změn vytvořených Zámekem v jejím mozku, který by zůstal mrtvý.

Na Eldrinsonově tváři byla vidět únava, vyčerpání z toho, jak se snažili obsluhovat Triádu jen ve dvou lidech. „Roco, my tě potřebujeme.“

Barcala Tikal se rozhlédl kolem stolu. „Každý z vás má právo vznést námitku.“

„Kurj by to chtěl,“ řekla Ami.

Eldrin přikývl. „Souhlasím.“

„Je někdo, kdo nesouhlasí?“ zeptal se Tikal.

Odpovědí mu bylo ticho.

Tikal se chystal promluvit, zarazil se a jeho pohled se přesunul do bodu v amfiteátru za Rocou. Nato zavřel ústa a povstal. Eldrin se podíval a trhnul sebou, načež náhlým a mocným pohybem vstal. I Eldrinson svůj pohled obrátil tím směrem a také se postavil, následován všemi kolem stolu.

Zmatená Roca vstala a otočila se.

Ta žena stála v prohlubni na konci mohutného jeřábu zavěšeného několik metrů nad amfiteátre. Všichni ve Válečné místnosti přestali pracovat a sledovali ji. Mezi všemi těmi obrovitými stroji vypadala křehce jako mýdlová bublina, její

jemná tvář byla pohublá vyčerpáním, kůži měla tak bledou, až byla téměř průhledná, kruhy pod očima temné jako modřiny. Černé vlasy spadající jí přes ramena k bokům byly protkány šedinami. Zhubla a byla tak vyzáblá, až to vypadalo, že se každou chvíli zvedne a odletí. Křehká a zranitelná stála před nimi žena, kterou Kurj nazýval nejmocnějším žijícím člověkem.

„Souhlasím, že by se Roca měla připojit k Triádě,“ řekla Dehya Selei.

Rocu zaplavila Eldrinova úleva. Až dosud si neuvědomila, že ani její syn neviděl Dehyu, svou manželku, od Kurjovy smrti.

Robotická ruka snesla Dehyu na zem a ona vstoupila do amfiteátru. Jeden telop vyskočil, aby jí z cesty odstranil krabici. Poslící ustoupili, a když procházela, klaněli se. Všichni ve Válečné místnosti se klaněli, telopové, důstojníci IV V, vojáci, piloti, obyvatelé každého kousku a koutu Impéria, klaněli se svému Faraónovi.

Dehya vystoupila na stupínek. „Kšeftaři se chystají vydat prohlášení.“

Jako první našel odvahu promluvit Tikal. „Jak to víte?“

„Vím to.“ Její hlas byl přízračný. Rozhlédla se po nich, pohledem se znovu a znovu vracela k Eldrinsonovi, jako by byl hádankou, kterou musí vyřešit. Ukázala na obrovskou obrazovku nad vstupem do chodby Zámku. „Poslouchejte.“

Tikal promluvil do ovládacího náramku na svém zápěstí. „Aktivujte holoobrazovku nad stupínkem ve Válečné místnosti.“

Obrazovka se zatřpytila a na ní se vytvořil obrázek černé pumy v nadživotní velikosti. Vzduchem se nesla kšeftařská hymna, obtížné umělecké dílo, které si Roca nikdy nedokázala srovnat s jejími aristovskými tvůrci. Tolik jubijské hudby v sobě mělo nesrovnatelnou, přesto bolestí sklíčenou krásu, jako by její autoři lamentovali nad svou vlastní existencí. Puma napjala tlapu s vystrčenými drápy. Pak její obraz odezněl a nahradil jej Sál kruhů v Qoxově paláci na Slávě, který byl řadu za řadou zaplněn zářícími Aristy.

Uličkou v Sále sešlo pět Hightonů, které doprovázela palácová bezpečnost, brutální razeři obávaní po celé Jubiji. Čtyři

z Hightonů Roca poznala: Císařovnu Viquaru, Qoxovy následníky Corbala Xira a Calope Muže a jubijského ministra obchodu Kryxe Quaelena.

Pak spatřila, kdo jde s nimi; a srdce se jí zastavilo.

Vysoký a neusmívající se, jeho vlasy se leskly, rudé oči měl chladné, kráčel jakoby podle úderů bubnu, který nikdo neslyšel, skrze Kruhy. Jaibriol Qox.

Dospěli ke stupínku uprostřed Sálu, kde čekalo křeslo. Jako neživý odraz svých tvůrců tam stál trůn vyrobený z pevného obsidiánu. Jaibriol II. vyšplhal na stupínek a rozhlédl se po shromážděných Aristech. Ten živý mladík, kterého si Roca pamatovala z před patnácti let, mladý hrdina adorovaný Aristy a nenáviděný všemi ostatními na světě, byl pryč. Tento muž, pohublý a tichý, tam stál v neodhalující černi.

Pak se usadil na Obsidiánový trůn.

Jako jeden muž zvedli Aristové Slávy ruce. Jako jeden muž klapli svými prsty. Byl to jediný zvuk, který vydali. V Síni kruhů to byla nedostižná pocta.

Zde, ve Válečné místnosti na Orbiteru, řekl Rada pro život: „Dobří bohové. Tohle jsme nepotřebovali.“

„Musí to být podvodník,“ řekla Spravedlnost.

Barcala Tikal vypadal unaveně. „Musí to být on. Na Obsidiánovém trůnu by podvodníka nikdy nestrpěli.“

„To nemůže být pravda,“ zašeptal Eldrinson.

Roca se koukla na svého manžela. Eldrinson zíral na obrazovku, jako by viděl noční můru. Neměla mu to za zlé. Se synem Ur Qoxe, který se navrátil ze smrti, aby znovu uspořádal svou říši, se Kšeftařům nedostižně pozvedne morálka, zatímco Skolie živoří.

Za Rocou se ozval hlas: „Madam? Podáváme hlášení vám?“

Roca se otočila a spatřila telopa, ženu v uniformě IVV. Komu *podávali* hlášení? Od Kurjovy smrti se linie velení zamotaly. Musela najít zdroje, z nichž mohla čerpat, s jistotou, kterou necítila, aby nedostatek zkušeností nezničil už tak pokleslou morálku jejích lidí. Pevné velení teď bylo ještě důležitější, když na Obsidiánovém trůnu seděl silný mladý císař.

„Ano,“ řekla. „Pokračujte.“

„Ve vedení napájejícím generátor ve Strategické místnosti jsme měli energetický výboj,“ řekla telopka.

To Rocu zmátlo. Proč by ji vyhledávali ohledně tak triviální záležitosti? „Nejde to opravit?“

„Je to vedení k Velitelskému křeslu, madam.“

Pak Roca pochopila. Pohlédla nahoru na křeslo v dómu vysoko nad jejich hlavami. Imperátor bude muset vystoupat tam nahoru, aby aktivoval ovladače.

„To je divné,“ řekl Tikal. Zíral na obrazovku na stole, která ukazovala schématické expozice. Ukázal na několik čar, zelených vláken diagramu. „Tyhle se právě aktivovaly.“

Roca si prohlédla zobrazení. „Měly by být aktivní. Tento systém kontroluje zpětnou vazbu uzlu sedm v síti Válečné místnosti.“

„Celý tento uzel byl mnoho dní vypnutý,“ řekl Tikal.

„Radní Roco,“ řekla telopka, která měla ruku u ucha, jako by naslouchala svému komunikátoru. „Dostáváme hlášení z uzlů vzdušné obrany SCAD. Aktivují se.“

„Cože?“ Roca se zamračila na Tikala. „Kdy jste to nařídil?“

Narovnal se. „Nenařídil.“

Za sebou Roca zaslechla zvuk zvonku, kterým telop přivolával poslíčka. Dunění jeřábu se v amfiteátru ozývalo i přes rostoucí směs zvuků. Od konzol zněly hlasy převádějící hlášení a také od radních shromážděných zde na stupínku, kteří mluvili do svých komunikátorů na zápěstích.

Dehya od nich všech odešla ke vchodu do chodby Zámku na druhé straně stolu. Roca svou sestru sledovala. Byla to snad Dehya, kdo tuto aktivitu sítě vyprovokoval? Pokud na to někdo měl zdroje, pak to byla ona. Nebo byl Faraón jen zamyšlen a procházel se spleťtým labyrintem ve své mysli?

Ozval se řinkot následovaný přílivem hučící energie. Roca se otočila a viděla, jak se jeřáb sklonil k zemi. Věděla, že telopové často sedávají v jeřábech, které se pohybují po Válečné místnosti, a používají všechny úrovně amfiteátru. Ale činili tak pouze v případech, že místnost byla plně zapojena; jinak tím byla

odebírána potřebná energie z ostatních systémů. A Válečná místnost jela v posledních dnech na minimální pohon.

„Radní Skolio!“ Výzva přicházela z pásky kolem jejího zápěstí.

Promluvila do komunikátoru: „Co je za problém?“

„Zde je poručík Dalero z vysokoenergetického. Uložená data impaktoru se na lince vracejí zpět!“

Telop před Rocou řekl: „Madam, dostávám další hlášení. Ve Zbrojnici se aktivují síťové uzly čtyři a osmnáct. Máme také energetický výboj v místnosti Shromáždění, která ukrývá spojení konzol s Válečnou místností.“

„Podívej,“ řekl Eldrin. Ukázal na stardóm nad nimi.

Roca pohlédla tam, kam její syn ukazoval. Po římsách táhnoucích se k Velitelskému křeslu tančily světelné bubliny. Jeřáb se vyhoupl nahoru a zastavil se, jakoby čekal, až z prázdného trůnu vystoupí Imperátor. Dole v amfiteátru jiskřila statická elektřina, jak se konzoly zapínaly on-line. Z reproduktorů se teď ozývalo mnoho hlasů, jak lidských, tak robotických, jejichž hlasitost rostla v návaznosti na to, jak se obrovské nervové centrum probouzelo.

„Co se to hergot děje?“ řekl Tikal do svého zápěstního komunikátoru. Ostatní radní na stupínku kolem něj také hovořili do komunikátorů, nyní mnohem naléhavěji, a od důstojníků dostávali hlášení. Z těch kousků a útržků, které Roca zaslechla, si udělala obrázek: na celém Orbiteru se ze svého spánku probouzela dřímající mocenská centra.

Přes radní se podívala na druhou stranu stolu, kde ve vstupu do chodby Zámku stála Dehya. Sestra si ji prohlédla, zelené oči se jí v západu slunce leskly. Jejich otec Dehyiny oči kvůli zářivě zlatému a růžovému odstínu, který se v nich třpytil a který byl jedinou známkou zděděných vnitřních víček, nazýval „očima východu slunce“.

To jsi udělala ty? zeptala se Roca.

Ne, pomyslela si Dehya. Obrátila se k chodbě Zámku. Jiskřící světelné sloupy chodbě dodávaly tajemný vzhled, jako by se táhla do nekonečna. Promluvila tichým hlasem, jenž by se

vzhledem k hladině zvuku v amfiteátru neměl k nikomu donést, který však vzduch prořízl jako nůž.

„Podívejte se,“ řekl Faraón.

Podívali se všichni. Roca v chodbě neviděla nic. Přesto však měla strašidelný pocit, který pocházel od Eldrinsona, chlad, jenž jí jako ledové prsty přebíhal po zádech. Pohlédla na svého muže a viděla jej tvořit slova: *Bože, odpusť mi.*

Najednou řekl Tikal: „Ticho! Poslouchejte.“

Hlasy odezněly v ticho, když se radní a telopové pokoušeli zjistit, co tím myslel. Pak to uslyšela i Roca. Klapání bot. Postava, přicházející z nekonečna, daleko vzadu v chodbě Zámku, nabírala podobu.

V amfiteátru pokračoval v mluvení jen jeden hlas. Přicházel seshora, z holoobrazovky. Hightonský hlas. Jaibriol II. teď stál a promlouval první slova ve funkci císaře: *V tento den dochází naplnění sláva našich předků.* I přes rezonanci svých slov zněl jeho hlas necitlivě. Kdyby Roca nevěděla své, myslela by si, že je pod drogami.

Klapání bot zesílilo. Postava přicházející chodbou vypadala jako jaegernaut, Roca si však nebyla jistá. Kalhoty byly v pořádku nikoliv však košile. Ať to byl kdokoliv, měl tak silné mentální bariéry, že zakrývaly jakýkoliv náznak identity. Roca však věděla.

Jaibriol Qox pokračoval v proslovu, jeho slova se rozléhala Síní kruhů, Válečnou místností, třemi říšemi: *A tak Jubije vystoupí ještě výše než kdy předtím.*

Jaegernaut v chodbě se přiblížil, nyní lépe viditelný. Na sobě měla černé kalhoty a holínky z patnáct let staré uniformy a kožešinovou halenu. Puška, kterou svírala v ruce, byla starý model, proto ne však méně smrtící. Vlasy jí v bujně kudrnaté hřívě, která se kolem ní při chůzi vlnila, spadaly až k bokům. Přicházela bez zastavení, dlouhými kroky, její boty zvonily o podlahu.

Náš triumf bude dokonán, řekl Jaibriol Qox.

Došla na konec chodby a zastavila se, aby se na ně mohla podívat. Na zápěstích měla masivní náramky z kůže a kovu,

kteře byly napěchované síťovou technologií, na níž měl nárok jen Imperátor. Vchod rámoval její divoké vzezření, kolem ní ve spirálách kroužila a blikala světla. Nad ní, na holoobrazovce, stál vedle svého císaře Kryx Quaelen, ruku pozvednutou. Jeho hlas zaduněl ke Kruhům, k množství lidí roztroušených mezi hvězdami: *Nechť je známo! Od tohoto dne je znovuzrozena Shoda Jubije.*

A v chodbě Zámku řekla Sauscony Lahaylia Valdorie Skolie, Imperátorka skolianského Impéria: „Ale houby...“

21

Soz vstoupila do Strategické místnosti rovnou z amfiteátru obklopena radními Vnitřního shromáždění, s hlasy vířícími kolem sebe. Stěží mohla obsáhnout ty vlny informací, které na ni dorážely. Jej, mysl se hyperrozpínala prostorem sítě a vytvářela jedno spojení, za druhým. Jak mohli otec s Dehyou toto šílenství zvládat Jak Kurj v takovém chaosu uspořádal svou mysl⁹

Její vzpomínky na několik posledních dnů se zmítaly jako lístek ve vířivce. Nouzový signál, který přivolal na Prizmu *Krejčovskou jehlu*, zděšení kapitána a jeho podřízeného, když si uvědomili že loď je unášena, bohatý venkov, kde je oba vysadila, slzy jejích dětí, když odcházela – to vše se promíchalo v koláž obrazů převalujících se v její hlavě.

Na Orbiter přišla zadními dveřmi nastavenými pro rhony, které byly v síti před bezpečností ochraňující tento vesmírný habitat ukryty. Bez rhonské signatury mozku by byla zabita během první sekundy, kdy vstoupila.

Odevšad k ní přicházely hlasy, telopové bzučící v její mysl, RI mozky, mluvící lidé. Neměla ani možnost obejmout své rodiče a bratra, jež neviděla patnáct let. Orbiter vyžadoval její pozornost Cožpak to nikdo z nich necítil? Tu inteligenci obřího kosmického habitatu? Orbiter rachotil, ve svých potřebách nenasytný, usilující o probuzení z dřímotyzaviněné smrti své centrálníovládací jednotky.

„*Jak?*“ Barcala Tikal s ní držel krok. „Kde jste byla? Proč teď, zrovna poté, co Qox vstane z mrtvých?“

Zastavila se uprostřed Strategické místnosti a všichni se zastavili s ní. „Sledovala jsem Jaibriola Qoxe.“

„Sledovala kam?“ zeptal se Tikal.

„Na svět se jménem, které jsem nikdy nezjistila. Patnáct let. Havarovali jsme tam na různých kontinentech. Před několika dny ho jeho lidé našli. Našla jsem jeho neutrinový vysílač a přivolala pomoc.“ Soz si Tikala klidně prohlédla. „Chci, aby mí rodiče byli převezeni na Zem.“

„Cože?“ Vypadal jako býk, který naběhl do zdi.

„Na Orbiteru máte všechny tři členy Triády.“ Ukázala k místu, kde stáli Dehya. Eldrin a její rodiče, kteří ji sledovali zpoza dveří. „Ve stejné zatracené *místnosti*, proboha. Kontaktujte spojeneckého prezidenta. Odvolejte se na ochrannou klauzuli Islandské dohody a nechejte Spojence, ať mé rodiče převezou do ochranné péče.“

Zvedl ruku. „Myslím, že bychom měli zpomalit.“

„Pošlete tam i vdovu po mém bratrovi,“ řekla Soz. Ami stála zpoza ukrytá za Rocou a po boku se jí tyčila Spravedlnost, jako ochránce. „Své dítě může porodit na Zemi. Bude tam bezpečnější.“

„Její *co?*“ Tohle přišlo od Planetárního rozvoje, která stála vedle Tikala.

U zdi sklonila Vnitro, nejmladší z radních Vnitřního shromáždění, hlavu k telopovi IVV a promluvila hlasem dostatečně tichým na to, aby ji Soz za normálních okolností neslyšela. Ale s myslí hypersenzitivní ze vstupu do Triády jí hlas radní duněl v uších.

„Promiňte,“ řekla Vnitro. „Ale kdo je ta osoba?“

„Sauscony Valdorie,“ řekl důstojník. „Rubínová dynastie.“

Téměř ve stejnou chvíli promluvila Spravedlnost k Ami: „Je to pravda? Nosíte dítě Kurje Skolii?“ Když Ami přikývla, pohlédla Spravedlnost na Soz. „Jak jste to věděla?“

„Cožpak to necítíte?“ zeptala se Soz. Ami vyzařovala Kyleovu sílu a stejně zářilo i její dítě. Stále precitlivělá ze ztráty

vlastního dítěte by Soz mohla přehlédnout Amiino těhotenství asi tak jako novu.

Otočila se k Protokolu, která stála po její levici. „Potřebujeme Radu zahraničních věcí. Jste jmenována.“

Protokol zamrkala. „Radní Roca je Zahraničí.“

„Radní Roca odjíždí na Zem,“ řekla Soz.

Tikal se zamračil. „Nemáte žádnou pravomoc jmenovat nebo měnit radní Shromáždění.“

„Právě teď potřebujeme Zahraniční věci,“ řekla Soz. „Protokol zná Vnitřní shromáždění. Nemáme čas na vycvičení někoho nového.“ Zaměřila se na radní. „Potřebuji vás i jako Protokol. Potřebuji, abyste mne spojila s Jaibriolem Qoxem.“

Protokol na ni zírala. „Vy chcete kontaktovat Slávu?“

Přidala se k nim Spravedlnost. „Nemůžete jen tak zavolat císaři Jubije.“

„Proč ne?“ řekla Soz.

„Tak se tyto věci nedělají.“

„Teď ano.“

„Imperátorko Skolie.“ Tikal se nadechnul. „Zpomalte.“

Soz při tom titulu ztuhla. *Imperátorka*. Nemohla zpomalit. Orbiter vyžadoval její pozornost. Sít' ji vyžadovala. IVV ji vyžadovalo. Její mysl začínala být přeplněná a ona se sotva dostala k okraji bouře.

Soshoni.

Ten hlas prot'al chaos jako zadunění stability. Tichý. Hluboký.

Otče? zeptala se.

Nechej nás, ať ti pomůžeme, pomyslel si.

Soz. Tento jiskřivý potůček přišel od Dehyi. Potřebuješ odstranění. Samotu. Čas na absorbování toho, co se s tebou děje.

Nemohu, pomyslela si Soz. **Nemám čas**. Promluvila k Protokolu: „Zaříd'te ten hovor. Udělejte vše, co bude nutné, ale dejte mi spojení na Slávu.“

„Udělám, co budu moci.“ Radní se uklonila a opustila Strategickou místnost.

Soshoni. Otcova myšlenka duněla. *Je tady problém*.

Podívala se na něj napříč místností. **Problém?**

Odpověděla Dehya. *Tvoje a moje mysl mají mnoho podobností. Triádové spojení s námi oběma by mohlo být nestabilní.*

Soz bylo, jako by se před ní právě rozevřela propast. Zopakuje historii a zabije jiného člena Triády, aby se stala Imperátorkou?

Nejsme si tak podobné, jako byli Kurj s Jaracem, pomyslela si Dehya. Spojení se drží.

Soz se na ně soustředila a zmatek polevil. Začala být více naladěná na jejich mysl i na mysl matky a bratra. Cítila jejich šok z toho, že ji vidí. Také cítila nejistotu všech ve Strategické místnosti. Vynořila se odnikud a nikdo nevěděl, co udělá.

Radní Shromáždění i všichni ze zaměstnanců IVV ji sledovali. Otočila se k Tikalovi a promluvila tlumeným hlasem: „Jak dlouhý čas zabere, než zajistíte mým rodičům a bratrově vdově cestu na Zem?“

„Proč Země?“

Pokynula důstojníkovi stojícímu blízko stěny. Její uzel jej identifikoval jako poručíka Coalsona, experta na systémy orbitální obrany, tato data však byla patnáct let zastaralá. Nyní oblékal uniformu majora.

Coalson vystoupil dopředu a zasalutoval jí. „Madam.“

„Která centra jsou v současnosti bráněna stejně dobře jako Země?“ zeptala se Soz.

Udal pět, o kterých sama věděla: Parthonii, Dieshu, Lyshriol, Slávu a Platinový sektor. Parthonia byla hlavní planetou Impéria, Diesha byla základnou IVV, Lyshriol byl domovem pro většinu Soziny rodiny, Sláva byla hlavním městem Jubije a Platinový sektor byl nervovým „centrem“ ESCommu, jehož zařízení a zaměstnanci byli rozptýleni po obrovském vesmírném prostoru.

Soz si rozebrala možnosti. „Byla bych raději, kdyby jeli na Zem,“ řekla Tikalovi. „Pokud vzroste nepřátelství mezi Jubijí a Skolií, ESComm se zaměří na Impérium. Nemají zdroje k tomu, aby pronásledovali jak nás, tak Zemi.“

„To je dobrý nápad.“ Po Sozině boku stojící rada Vnitřního

shromáždění pro Finance, mladý civilista, studoval displej své kybernetické ruky. „S tím, jak centra Impéria dostávají vysílání Císaře Qoxe, naše burzy padají. Spojenci jsou zasaženi méně.“

„Qox zněl jako robot,“ řekla Rozvoj planet.

Spravedlnost suše řekla: „To možná je.“

„Na Obsidiánovém trůnu?“ zafuněl Tikal. „S tou jejich obsesí ohledně perfektních krevních linií těžko.“

Když ostatní diskutovali, Soz poslouchala. Přivolala sloužící důstojníky z Válečné místnosti a všichni se přesunuli ke Strategickému stolu, jímž byl ovál vyrobený ze stejného průsvitného materiálu jako sloupy v chodbě Zámku. Blikala v něm světla znovu se aktivující sítě, která se po zlatých, měděných, mosazných, stříbrných a platinových dílech navzájem honila jako vláčky zářících bublinek, jako třpytivé vnitřnosti starodávných hodin.

Za použití obrazovek ve stole si vyvolala záznamy IVV: nasazení jednotek, základny, zbraně, hlášení, lodní seznamy, zápisy a další. Čím déle nad nimi, naklánějíc se nad stolem, strávila, tím více si uvědomovala, kolik se v jejích vědomostech o IVV za těch patnáct let vytvořilo mezer.

Někdy během tohoto sezení se Dehya vytratila. Soz ji cítila v síti, cítila Dehyin mentální tanec, když se síť snažila zpracovat Klíč armády do míst, která už zabíral Klíč Shromáždění. Dehya zas a znova Soz *přemisťovala*, znovu splétajíc vlákna, která protkávala dohromady Triádu. Její dotyk byl lehký, éterický, jako šeptání vody, ale pod touto jemností probíhala ocelová lana. Sozin otec byl nekonečně hlubokým a rozlehlým mořem podpírajícím síť.

Pak se vrátila Protokol. Jakmile se Soz narovнала, obklopená svými poradci, Protokol se jí uklonila. „Mám spojení do Kanceláře Ministerstva zahraničních věcí v rámci Divize protokolu paláce na Slávě. Za minutu by měli být připojeni. Máte nějaké instrukce?“

Soz se málem ušklíbla. Roky strávené na Prizmě jí daly milosrdně zapomenout na zákruty byrokracie. Kšeftaři v ní byli mistry, žádným způsobem je to však nespoutávalo. Impérium

mělo Kancelář rady zahraničních věcí v rámci Divize protokolu Shromáždění a Kancelář rady pro protokol v Divizi zahraničních věcí Shromáždění.

Ukázala na holoobrazovku na zdi. „Pokud můžete spojení přepnout zde, promluví si s nimi v této místnosti.“

Tikal se narovnal od lodního seznamu, o kterém diskutoval s Coalsonem. „Ne s jejich ministrem.“

„Proč ne?“ zeptala se Soz.

Tišeji řekl: „Jste Imperátorkou. Mluvit budete jen s Císařem Qoxem.“

Císařem Qoxem. Naprogramované rutiny v Sozině uzlu se zapnuly a aktivovaly nervové vystřelovací matice v mozku, které simulovaly klidnou odpověď. Nějak se jí dařilo ukazovat klidný zevnějšek a nápor emocí skrývat. Nedělala si žádné iluze. Pokud by se její sňatek s Jaibriolem a důvody pro něj dostaly na veřejnost, vytvořilo by to mezihvězdnou krizi o síle, při které by ani ona, ani on nemohli přežít. A co by pak bylo s jejich dětmi?

Kývla na Protokol. „Dejte mi vědět, až bude císař na lince.“

„Ano, madam.“ Protokol se uklonila a opět odešla.

Soz kývla na ostatní radní. „Pokud mne budete potřebovat, budu v Místnosti osamění.“

Tikal se poklonil. „Jak si přejete.“

Jakmile Soz vešla do dveří, vykročili dva jaegernauti spolu s ní. Zastavila se, pohlédla z jednoho na druhého, ze ženy na muže, oba byli obrovští a přerůstali ji. Pak se otočila k Tikalovi.

„Vaši bodyguardi,“ řekl.

Chtěla se vzepřít. Neměla ráda, když ji lidé pronásledovali, a po většinu života se jí tomu také dařilo vyhýbat. Technicky však Tikalovi podléhala. Situace s Kurjem a Prvním radou nikdy nebyla průhledná, avšak věděla, že Tikal chodí kolem Pěsti Skolie po špičkách. Soz si své vztahy se Shromážděním teprve musela ujasnit a věděla, že její nynější rozhodnutí jsou důležitá pro to, jak ji budou vnímat. Váhala nad logickým závěrem, věděla, že i přesto, jak moc se jí to nelíbí, vzpírat se v nepodstatných věcech není účelné. A tak místnost opustila s dvěma obry po boku.

Během chůze do Místnosti osamění byla Soz zticha. Jakmile k místnosti došli, řekla jaegernautům: „Počkejte venku.“

Žena řekla: „Máme rozkazy zůstat s vámi po celou dobu, Imperátorko Skolie.“

Prohlédla si ji. „Ke které jednotce náležíte?“

Pokud důstojníci nečekaná otázka překvapila, nedala to znát. „Osm, madam.“

„A kdo této eskadře velí?“

„Druhá Ko.“

„Kdo velí divizi Ko?“ zeptala se Soz.

„První Chaser, madam.“

„Chápu. A kdo je velícím Chasera?“

Po odmlce žena řekla: „To bude velitel První Tapperhaven.“

„Tapperhaven.“ Soz sledovala její tvář. „A kdo tak asi bude velícím důstojníkem Tapperhavena?“

Jaegernautka tiše řekla: „Vy.“

„Já.“ Soz je přejela pohledem. „Jak jsem řekla, zůstanete venku před Místností osamění.“

„Ano, madam.“

Důstojníci zasalutovali tak, že zvedli vypnuté paže se zatátými pěstmi do výše hrudi a se zvukem kůže zatlačené na kůži překřížili zápěstí.

Soz pokývla a vešla do Místnosti osamění. Dveře se se zasyčením zavřely a uzamkly ji v prosté komnatě s nízkou gravitací. Jedna ze zakřivených zdí byla vyrobena z dichromového skla a tvořila tak okno do vesmíru. Protože byla místnost umístěna tak blízko severnímu pólu, stoupalo okno do výšky jako příkrý kopec. Proti němu stálo hranaté ovládací křeslo, které bylo mnohem jednodušší než trůn ve Strategické místnosti, ale i toto bylo napojeno na První Zámek a bylo tak jediným dalším kontrolním centrem s touto vymožeností.

Místnost osvětlovaly jen hvězdy. Soz se posadila do křesla a zírala ven na kosmos. Myslí jí projel fragment básně: *Obrovské moře navždy jasné, navždy chladné a navždy noční.*

Zacinkal komunikátor a Soz stiskla odpovídací tlačítko v opěradle křesla. „Tady Skolie.“ Bylo zvláštní nazývat sebe samu

dynastickým titulem, který dával jméno Impériu.

Její mužský bodyguard řekl: „Přeje si vás vidět radní Roca, Imperátorko Skolie.“

„Pusťte ji dovnitř.“

Když se dveře otevřely, otočila se. Matka vstoupila do komnaty, zlatá a zářivá, a kráčela ke křeslu. Ve chvíli, kdy se dveře zavřely, Roca natáhla přes opěradla křesla ruce a vtáhla Soz do objetí. Hlas se jí zadržoval, díky mateřské lásce byl chraplavý. „Bohové, Soshoni. Opravdu jsi to ty.“

Soz ji objala též, překvapená tím, jak to bylo přirozené, jako by to bylo jen několik měsíců namísto patnácti let. „Ach, maminko.“ Svou mysl si udržovala uzavřenou, přestože toužila odpovědět i svými myšlenkami. Tento prostý projev lásky, který jim byl odebrán, byl jen další jizvou zanechanou nekonečnou válkou.

Když se navzájem doobjímaly. Roca se na ni roztřeseně usmála a v očích se jí leskly slzy. „Věděla jsem, že v té chodbě jsi to ty. Vždycky ses takto držela, dokonce už když jsi byla malá. Bůh chraň, aby se tě někdo pokusil zastavit.“

Soz se zadrhl hlas. „Bylo mi po tobě a po tatínkovi smutno.“ Použití stejného pojmenování pro otce, jaké slýchala od svých dětí, když mluvily s Jaibriolem, teď znělo divně. Jak mohla teď myslet na Jaibriola, samotného a v pasti? Pravděpodobně ani nevěděl, že jeho žena a děti se zachránily. Umíral v sobě, lapený ve vyšperkovaném obsidiánovém vězení, kde ani nemohl dát najevo svou bolest?

Znovu zazvonil kom. Soz se dotkla ovladače. „Ano?“

„Je zde Princ Eldrin,“ řekl jaegernaut.

„Pusťte ho dovnitř.“

Eldrin, vysoký a pohledný, se zrakem zaměřeným na ni vstoupil, jako by ještě stále nevěřil, že opravdu existuje. Posadil se před ni na okraj konzoly, stále ji pozoruje. „Tak.“

„Tak“? Podařilo se jí vydolovat úšklebek a promluvit i přes neovladatelný knedlík, který se jí náhle vytvořil v krku. „To je všechno? To je všechno, co po mém dramatickém vstupu dostanu?“

Měkce řekl: „Ach, Soshoni. Jak rád tě vidím.“

Jeho mysl zatřukala na její, ona však své bariéry držela, až ji sama nezbytnost, nutící ji držet je, zbolela. Nevěděla, co říct. Vše, na co přišla, bylo absurdně obyčejné: „Jak ses měl?“

„Pořád píšu balady,“ řekl.

„Tvé zpívání mi chybělo.“ Jeho nádherný hlas býval jednou z jejích radostí. „Přijď na večeři,“ řekl. „Všichni si zazpíváme.“

„Snad po mně nechceš, abych zpívala,“ řekla. „Ne, pokud si vážíš ušních bubínků.“ Tohle povídání znělo jejím uším cize. Cize a báječně.

Matka se usmála. „Musím přiznat, že to nikdy nebyla tvá silná stránka.“

„Ne.“ Soz hořce řekla: „Přesto, jsem výborná v zabíjení.“

Oba se na ni tiše podívali. Po chvíli Soz řekla: „Omlouvám se. To bylo zbytečné.“

Roca promluvila jemným hlasem. „Co se tam stalo? Co tě uvnitř tolik drásá?“

„Nic.“ Soz zpevnila své bariéry.

Eldrin tiše řekl: „Vzpomínáš, když mi bylo šestnáct a poprvé jsem jel s otcovou armádou?“

„Vzpomínám.“ Soz bylo deset. Pořád ho viděla, jak se kymácí v sedle, obklopený staršími muži, sezónními bojovníky, a připravuje se vyjet proti tyrolské armádě. Zatímco děvčata z vesnice soupeřila o jeho pozornost, Soz se jen divila, proč má s sebou pouze meč. Ona by si vzala elektromagnetickou pulzní pušku.

O dva roky později šel její bratr Althor do bitvy s laserovou puškou – a během pěti minut zmasakroval více tyrolských vojáků, než zemřelo za uplynulé desetiletí. Tím skončila na Lyshriolu válka.

Když Soz dospívala, začala Eldrinově volbě rozumět. Jeho rozhodnutí vzdát se při boji s vojáky ozbrojenými meči technologie IVV bylo pro něj věcí cti. Kdo si vybral lépe? On nebo Althor? To byla otázka, na kterou nikdy nenalezla odpověď.

Eldrin pozoroval její obličej. „Během toho boje jsem zabil

několik mužů.“

„Otec ocenil tvou odvahu,“ řekla.

Odfrnul si. „Chlubil se tím, jak mi pak bylo špatně? Mými nočními můrami? Tím, že jsem brečel?“

„Bylo ti teprve šestnáct,“ řekla Roca. „Nemáš důvod pociťovat hanbu.“

„Ale to je právě ono,“ odvětil Eldrin. „Proč se musím ujišťovat, že se není důvod stydět za své výčitky? Schopnost činit morální rozhodnutí je tím, co staví lidi nad zvířata. Tak proč je pro nás slabostí ukázat lítost?“

„Protože,“ řekla Soz, „jinak bychom nemohli chodit do války.“

„Možná bychom neměli,“ řekla matka.

„To je naivní,“ řekla Soz.

„Nerozuměj mi špatně.“ odvětila Roca. „Raději zemřu, než abych se podrobila Jubiji. Ale činí to rozhodnutí morálnějším? Neguje snad utrpení jednoho člověka zabití jiného? Prohlašujeme, že Hightoni jsou natolik zlotřilí, že jsou méně než lidé. Kdo definuje lidství. Podle hightonských standardů není nikdo z nás oprávněn.“

„Hightoni jsou špína,“ řekla Soz. „Chystám se vesmír od těch jejich ničemných myslí očistit.“

„Ach, Soz,“ Eldrin se usmál. „Ty jsi pořád duší jemného porozumění.“ Jeho popichování znělo jako vždy, jeho slova však stínily smutek.

Její kom zabzučel. Pozvedla zápěstí a řekla: „Tady Skolie.“

Promluvila Protokol. „Mám spojení s císařovou kanceláří.“

Soz pohlédla na matku. „S jeho kanceláří? Ne s ním?“

„Oba musíte obsadit linku zároveň,“ řekla Roca. „Tak žádný z vás nebude na toho druhého čekat.“

Soz přikývla a řekla do komu: „Jdu dolů.“

Jakmile došli do Strategické místnosti, zjistili, že stůl je rozložený napůl a odhaluje stupínek. Na něm bylo usazeno ovládací křeslo a holoobrazovky naskládané kolem poloviny pódia se kalichovitě prostíraly vedle stolu. Otevřená strana byla čelem k podobnému pódiu lemovanému holoobrazovkami, ale

bez křesla.

Tikal, Protokol a major Coalson doprovodili Soz ke stupínku. „Sedněte si čelem k druhé holobudce,“ řekl Tikal.

„Vysíláme přes psibersít,“ řekl major Coalson. „Signály půjdou do konzoly v paláci na Slávě.“

„Jak mohou přijímat psibernetické signály?“ zeptala se Soz.

„Teď mají psibernetickou konzolu,“ odpověděl Tikal.

Protokol kývla. „Sjednali s námi její nainstalování právě pro tuto příležitost, aby se minimalizovaly časové prodlevy podobné té, kterou právě budete mít.“

„Nemohou však přes síť vysílat zpět,“ řekl Coalson. „Jejich provideři jsou jejich jedinými psiony a jakožto telopové nemají žádný výcvik.“

„To museli zajmout skolianské telopy,“ řekla Soz.

Tikal se zašklebil. „Obvykle je prodávají jako providery. O ESComu se ví, že nějaké použili, ale je to nepravděpodobné.“

Krutost převyšující běžné pocity, odvěký způsob Aristů, pomyslela si Soz. „Co se stane, když nepoužijí telopy?“

„Qoxova odpověď putuje na loď na orbitě Slávy,“ řekl Coalson. „Loď odletí, invertuje do nadsvětelného prostoru a pokračuje na základnu IVV na obvodu jubijského prostoru, ta vzkaz přijme a přes psibersít jej pošle sem.“

Soz vystoupala na pódium. „Jak dlouho to všechno zabere?“

Odpověděla Protokol. „Váš bratr Kurj hovořil během vyjednávání ohledně Halstaadského válečného kodexu s Ur Qoxem. Odpovědi zabíraly mezi třiceti minutami a několika hodinami.“

„Složitý způsob komunikace,“ řekla Soz. Ale přesto, pro dvě říše zapletené v tak složité válce, příhodný. Posadila se do křesla, kde čekal pomocník.

„Pokud použijí telopy,“ řekl major Coalson, „bude to téměř okamžité.“

„Modlete se, aby je nepoužili,“ řekl Tikal.

Soz se na něj podívala, zatímco pomocník jí usazoval na hlavě soupravu. „Proč?“

„Pokud zaměstnávají telopy,“ řekl, „pak to znamená, že si

přejí dát ve známost, že provideři mají i vojenské použití.“

To se jí nelíbilo. Před patnácti lety by na tom nezáleželo. Bez přístupu na psibersít' byli telopové k ničemu a ESComm žádnou psibersít' neměl. Ale dřívější společný brífink naznačil, že se ESComm při kanibalizaci skolianské sítě stal mnohem zběhlejším. Užití lapeného telopa k hackerství ve skolianském uzlu bylo záludné, protože to více než akci vyžadovalo donutit někoho k přemýšlení, Aristové však donucovací umění vybrousili k dokonalosti.

Promlouvala Protokol: „Jakmile začnete s přenosem, budete mít nad spojením plnou kontrolu.“

„Jakým spojením?“ zeptala se Soz.

„Nastavili jsme pro vás horkou linku.“ řekl Tikal. „Odtud na Slávu. Museli jsme to udělat rychle, proto ještě nemáme propracované detaily, ale mělo by to fungovat.“

„Vy kontrolujete přenos,“ řekl Coalson. „Zatímco budete mluvit s císařem, nikdo se v něm nemůže vrtat.“

Pomocník pracující na soupravě pro hlavu zasunul Soz do ucha komunikační sondu. „Slyšíte mě, Imperátorko Skolie?“ zeptal se neznámý hlas v komu. Její páteřní uzel jej identifikoval jako monitor v Operačním, ležícím pod Válečnou místností.

Soz počkala, až jí pomocník upraví kom před ústy a pak řekla:

„Ano.“

Telop sedící u konzoly na druhé straně místnosti vzhlédl. „Jsme připraveni zahájit spojení.“

Protokol promluvila do náramku. „Tady jsme připraveni.“

Ještě jeden hlas, tentokrát z komu na opěradle Sozina křesla, řekl: „Tady taky.“ Uzel tohoto mluvčího označil za poručíka monitorujícího přenos z Válečné místnosti.

„Připraveni?“ zeptala se Protokol.

„Připraven,“ řekl monitor v Operačním.

„Připraven,“ řekl poručík ve Válečné místnosti.

„Připraven,“ řekl telop na druhé straně místnosti.

„Vyklid'te pódium,“ řekla Protokol. Když všichni odstoupili, promluvila Protokol do svého komu na zápěstí. „Aktivujte.“

Telop řekl do komu na konzole: „Sauscony Lahaylia Valdorie kya Skolie, Imperátorka Skolie, Sedmá následnice na trůn Rubínové dynastie, navždy odstraněná z linie Faraóna, zrozená z rhonů.“

Ve stejnou chvíli zadunělo z reproduktorů na pódiu naproti Soz: „Jeho Ctěné Veličenstvo, Jaibriol druhý, Císař Jubije, vzešlý z linie Qoxů, syn Urův, vnuk Jaibriola prvního, pravnuke Juba.“

Holoobrazovka za Soz zabzučela a ty, které byly naproti ní, se rozvířily čarami a skvrnami. Na stupínku se objevil obraz muže sedícího v podobném křesle, jako měla ona. Loket měl položený na opěradle a mírně se nakláněl na stranu se stejnou vznosnou pózou, která byla zvěčněna na obrazech jeho otce, děda, praděda. Se svými lesklými vlasy, nyní ostříhanými nakrátko, prostou černou uniformou a hightonskými rysy vypadal jako téměř dokonalý císař. Jen temné kruhy pod očima tento efekt kazily.

Málem to bylo příliš. Když ho viděla, bála se Soz, že ztratí kontrolu, kterou sevřela svou mysl. Chtěla na něj dosáhnout, vzít jej do náručí, radovat se z toho, že žije, zuřit nad jeho zjetím, i když věděla, že shlíží pouze na ukázkou digitalizovaných dat vytvořenou na Slávě tím, že byl narušen laserový paprsek, který byl odeslán a zde přijat. Ach Jaibriol i, má lásko. Obejmu tě ještě někdy?

Takto se pozorovali ze vzdálenosti několika metrů a přitom několika set světelných let. Nakonec řekla Protokol do komu v Sozině uchu: „Imperátorko Skolie, vy jste vyvolala spojení. Promluvte první.“

Soz si svého manžela prohlédla. „Imperiální dynastie Skolie bere na vědomí korunovaci Jaibriola II. na Obsidiánovém trůnu.“

On řekl chraplavým hlasem: „Rod Qoxů bere na vědomí korunovaci Sauscony Valdorie do imperiální Triády.“

Protokol prudce vydechla. Soz viděla, jak Tikal zaklel, jeho rty se bezhlasně pohybovaly. Tak. Okamžitý přenos. Kšeftaři používali zajaté telopy.

Jaibriolův obraz se zavlnil, načež zmizel. Vytvořilo se nové

holo, vysoký muž se širokými rameny a silnou tváří, svými hightonskými konturami klasickou. Postavil se doprostřed stupínku a pozoroval ji.

Protokol řekla Soz do ucha: „To je ministr obchodu Kryx Quaelen. Nevím, o co se tady pokouší. Jeho postavení je pod vaším. Myslím, že byste měla spojení přepnout na mne.“

Soz nepřepnula nic. Místo toho povstala, pohled tvrdě upírajíc na ministra obchodu. S tímto konkrétním Hightonem měla nějaké vyřizování. Takže tohle byl ten Aristo, který si dovolil zneužívat jejího manžela, používat ho jako providera pod záminkou že je jeho „mentor“.

Quaelen ji pozoroval s mrazivě dokonalou arogancí. „Ministerstvo obchodu zdraví Imperátorku Skolie.“

Ze Sozina komu se ozvala Protokol: „To je silné porušení postupu! Přepněte spojení na mne. Buď spojení přerušte, nebo opusťte pódium.“

Soz zůstala na místě, zaměřujíc se na Quaelena. „Tato Kancelář neslyšela o tom, že byste byl Qoxovým hlasem, ministře Quaelene.“ Periferním viděním zahlédla, jak Tikal ztuhl, jeho pohled byl nyní fixován na ni.

Quaelen promluvil se samolibou arogancí: „Jakožto Imperátorka se zdáte brát to na vědomí dost dobře.“

„Imperátorko Skolie,“ řekla Protokol. „Opusťte stupínek!“ Soz se na Quaelena usmála. „Sleduji tě, ubohoučký ministře obchodu. Všechny z vás, Hightonů. Buď na pozoru. Vaše dny jsou sečteny.“

Quaelen ztuhl. „Skutečně? Vaše diplomatické pokusy jsou poměrně vzdáleny tomu, co by mohlo být ideálem.“

Tikal gestikuloval na své pomocníky, něco říkal a, jak to vypadalo, nadával. Slyšela, jak jí někdo říká do ucha: „Nezajímá mě, jestli je linka jištěná. Přerušte ten zatracený přenos.“

„Diplomacii si musíte zasloužit,“ řekla Soz Quaelenovi. Ruka, kterou měl u boku, sebou škubla, jako by ji chtěl udeřit. „Zasloužit? Měla by ses mi plazit u nohou.“

„Dobrotivý bože,“ ozval se hlas v Sozině uchu. Tikal vypadal, jako by měl mrtvici. Pak se v ušním komunikátoru

ozval Ročin hlas: „Soz, zbláznila ses? *Přeruš spojení.*“

„Mám to!“ zvolal telop na druhé straně místnosti. Bzučení obrazovek kolem Soz ustalo, čímž byla odpojena od Quaelena. Slyšela hukot hlasů a na lince ji nahradila Protokol.

Tikal přecházel po místnosti, doprovázený svými pomocníky. Telop jí do ucha odříkával data, něco o simulacích předpovídajících dopad toho, co se právě stalo. Jakmile opustila stupínek, vstoupil jí do cesty Tikal.

„Jaký to mělo hergot smysl?“ Skoro na ni křičel. „To Quaelen porušil protokol. Vy jste měla prostě *odejít.*“

Soz pokračovala v chůzi. „Chtěla jsem slyšet, co má na srdci.“ Protokol vyšla ze dveří a postavila se jim do cesty. „Za jakou cenu? Naše vztahy s Jubijí jsou už tak dost vypjaté.“

„Vypjaté?“ Soz, s osobními strážci po boku, se zastavila ve dveřích. „Jsme ve válce, rado.“

„To je jen další důvod pro taktnost.“ řekl Tikal.

„Cože?“ řekla Soz. „Chcete, abych řekla: ‚Promiňte, vadilo by vám, kdybych vás dnes zabila?‘“

Tikal se zakabonil. „Bylo by to zatraceně lepší než to, co jste předvedla.“

„Zatlačil.“ řekla Soz. „Já zatlačila zpátky.“

„Z jakého důvodu?“

„Poznej svého nepřítele.“

„Skvělé,“ zavrčel Tikal. „A co teď víte?“

„Kryx Quaelen má slabé místo,“ řekla Soz. „Bojí se, že by mohl přijít o pozici v hierarchii Aristů.“

„Dobře,“ řekl Tikal. „Prohodíte s ním pět vět a jste expert na jeho psychologii.“

„Tato pozice je zajištěna jejich kastou,“ řekla Protokol. „A ta je nedotknutelná.“

„Snad,“ řekla Soz. „Ale on s tím má problémy.“ Odmlčela se. „Když mě budete potřebovat, jsem v Místnosti osamění.“

Zjistila, že Místnost osamění je už obsazená. V křesle tam seděl její otec. Přistoupila k němu a on ji s kontrolovaným výrazem ve tváři pozoroval. „Přemýšlel jsem, zda přijdeš,“ řekl.

„Vzpomněla jsem si, jak moc jsi to tady měl rád.“ Při

pohledu na něj ji uvnitř zabolelo. Řekla by, že ji chtěl obejmout, cítila však také, ohledně dcery, kterou tak dlouho neviděl, jeho nejistotu. Jako dítě byla s city štedrá, dospělost však přinesla odstup, který byl s tím, jak se jejich životy stávaly komplexnějšími, těžké přemostit. Nyní lapená ve vlastní rezervovanosti váhala.

Pak pomyslela na křehkost jejich životů a přes hranaté opěradlo křesla se k němu natáhla.

„Ach, Soshoni.“ Nato ji objal a její mysl zahalily láska a úleva. Když se pustili, řekl slabým hlasem: „Císař Qox vypadal vyčerpaně.“

„Udělalí jsme, co jsme mohli.“ Hlas se jí zasekl. „Někdy to nestačí.“

„Co uděláš teď?“

Aktivuj stinovač, pomyslela si Soz.

Aktivován, odpověděl jí uzel. Přelila se přes ni závrať, stejný pocit, který přicházel s kyberzámkem. Bylo jí to jedno. Musela toho mnoho ochránit.

„Chystám se ho dostat.“ řekla.

„Jak?“ zeptal se otec. „Bez celoplošné invaze není způsob, jak na Slávu proniknout.“

„To vím.“ Její slova zněla tlumeně. Slabě. Kontrastovalo to s jejich důležitostí.

Dlouho ji pozoroval, aby to vstřebal. Pak řekl: „IVV na to nemá zdroje.“

„IVV má víc, než si uvědomuje.“ Měkce řekla: „Já ho dostanu, otče. Ať to stojí, co to stojí.“

„Dovolil jsi jí, ať tě popichuje.“ Viqvara kráčela s Quaelenem diamantovým sálem v císařově palácovém křídle.

„Je vzteklá,“ řekl Quaelen. „To je užitečné vědět. Zloba může zhoršit úsudek.“

„Není se co divit, že je vzteklá. Pokud je pravda to, co říkají mí operativci, že jej patnáct let pronásledovala.“

„Působivý scénář,“ podotkl Quaelen.

Opravdu působivý, pomyslela si Viqvara. Že následník

Rubínové dynastie bude patnáct let s fanatickou posedlostí pronásledovat hightonského Následníka – to byl příběh, kterému mohli Hightoni věřit, dokonce, vzhledem k tomu, jak jejich císař nakonec triumfoval, se mu oddávat. Viquare to znělo velmi vhodně. Jen ona sama znala zbytek. Jaibriol a Soz Valdorie byli oba rhonové. Na stejné planetě? A Jaibriol měl nejméně jednoho syna? Člověk nemusel být génius, aby si to poskládal dohromady.

Pro Jaibriolovo nalezení využila Viquara svých nejlepších lidí. Po důkladném prohledávání jubijských, skolianských a spojeneckých sítí objevil jeden z jejích hackerů kratičkou poznámku vymazanou před patnácti lety ze spojenecké sítě, zakódovanou zmínku o „Gamě IV“. Její lidé tento tip sledovali stejně, jako sledovali i všechny ostatní, ať už byly jakkoliv malé. A tento přinesl ovoce. Bitevník ECommu našel Jaibriola – a dítě. Jaibriolova bastardského syna? To, že chlapec nebyl Aristo, z toho činilo bezvýznamnou záležitost a tepelná sterilizace tak byla jen rutinním opatřením. Když jim Viquara rozkázala, aby se na planetu vrátili a udělali to ještě jednou, věděla, že se její příkaz jeví přehnaným. Nezajímalo ji to. Ať si myslí, že je posedlá Jaibriolovou bezpečností. To koneckonců bylo pro císařovnu přemoženou návratem svého dlouho ztraceného syna přípustné.

Mohl snad někdo z toho pekla utéci? Ne. Přesto Sauscony Valdorie na té planetě byla. Pokud Jaibriola hledala v jiné oblasti, sterilizace by se jí vyhnula. Tak kdo potom byla chlapcova matka? Přestože hlášení uváděla, že chlapec měl světlé vlasy, monitory neudělaly kvalitní obrázek. Sauscony Valdorie měla tmavé vlasy, světlé jen na konečcích, ale její matka a bratři měli vlasy zlaté.

Naproti tomu zase miliardy lidí měly světlé vlasy. A Valdorie byla součástí Rubínové dynastie, proboha. Těžko byla kandidátkou na pozici milenky kšeftařského císaře, přestože byl rhon. Pokud byl ten chlapec jejím zplozencem, tak proč nebyla s ním? Samozřejmě, mohla být na výletě nebo mohla Jaibriola opustit. Jedinou další ochranou by bylo kvázové pole a Jaibriol

ke generátorům neměl přístup. Valdorie, jakožto První IVV měla, ale ukrást nějaký IVV není snadná záležitost.

Co Viquaru vyčerpávalo, byla nevědomost. Ten příběh mohl být přesně tím, čím se zdál být. Nebo nemusel.

Ona a Quaelen se zastavili před apartmá císaře. Bezpečnost ověřila jejich totožnost a potom odsunula dveře. Uvnitř seděl se skloněnou hlavou u mramorového stolu Jaibriol. Jakmile vešli, vzhlédl, na tváři měl kapku vody.

Viquara jemně řekla: „Slzy, můj synu? Nač?“ Neodpověděl, jen onu zrádnou vlhkost setřel. Kdysi by Viquara s podobnou slabostí měla jen málo trpělivosti. Teď, když znala jeho pravou povahu, měla větší pochopení. Jaké to asi pro providera je, když sám sebe najednou objeví na Obsidiánovém trůnu? Nebylo divu, že jako dítě potřeboval ochranu. Ale plakal žalem – nebo proto, že se právě dozvěděl, že jeho rhonská milenka, matka jeho syna, je naživu?

Quaelen se císaři uklonil. „Je mi ctí být ve vaší přítomnosti. Vaše Veličenstvo.“

Jaibriol si jej změřil, načež se postavil a přešel k oknu na druhé straně pokoje. Když ho tam viděla, Viquara, přestože věděla, že není způsob, jakým by mohl uprchnout, ztuhla. Modifikovat obranné systémy, které místnost činily zvenku neproniknutelnou, bylo snadné. Jaibriol se nyní nemohl dostat za okno, stejně jako se narušitel nemohl dostat dovnitř. Císař byl pevně zabezpečen v apartmá, které tvořilo jeho vesmír.

Když jej Jaibriol ignoroval, zaškubal na Quaelenově tváři sval. „Byl vyjádřen zájem týkající se vaší bezpečnosti, Vaše Veličenstvo.“

Císař stále hleděl z okna. Měsíc G5 tvořil vysoko na odpolední obloze srpek, pod ním byl o něco menší srpek G7. Dva měsíce beze jména, čtvrtý a pátý největší ze satelitů obíhajících jubijskou Slávu, očíslované podle vzdálenosti od planety a čekající na poctění čtvrté a páté jubijské císařovny.

Jaibriol zatlačil na blyštivou kvázovou clonu rozkládající se po okenní tabuli a jeho prst se zdeformoval. „Má bezpečnost před kým?“ Otočil se k nim. „Před mými nepřáteli, mými

spojenci nebo mou rodinou?“

Quaelen mu věnoval zvláštní úsměv, který vypadal téměř hladově. Viquara z něj byla nesvá. Na Jaibriola reagoval hodně podobně jako na tu otrokyni Cirrus. Když se k Jaibriolovi u okna připojil, její syn se na něj díval bez toho, aby pohnul byt' očním víčkem. Ale něco v Jaibriolově držení těla Viquaře připomnělo způsob, jakým ustupoval její provider Cayson, když ho polekala. Bylo Jaibriolovo napětí jen reakcí na okolnosti nebo odhalovalo něco víc o jeho vztahu s Quaelenem?

Jakožto Jaibriolův mentor byl Quaelen jediným, kdo před patnácti lety, mimo Viquary, znal Jaibriola jako něco víc než jen vzdáleného známého. V soukromí, pomocí nářeků, jí Quaelen odhalil, že ví, že Jaibriol je nyní spíše vězněm než samotářským císařem, jenž si zvolil ústraní. Postavena před toto odhalení se Viquara stala jeho neklidným spojencem. Jak se ukázalo, nabízel užitečné rady. Měl pravdu ohledně otrockých pout nasazených Jaibriolovi: jako přídavek monitorování císaře zajišťovaly skrze nervová vlákna propojená do jeho těla prostředek pro kontrolu. Tohle a drogy, které používali, dobře fungovalo při přesvědčování císaře o moudrosti jejich návrhů ohledně způsobu, jak by se měl chovat.

Quaelen Jaibriolovi vyhrnul rukáv a odhalil tak jiskřivý obojek. „Je to kvůli bezpečnosti, chápejte.“ řekl. „Čím podrobněji vás sledujeme, tím jsme více ujišťováni o vašem pokračujícím prospívání.“

V Jaibriolově hlase zaskřípal sarkasmus. „Váš zájem mne dojírá.“

Quaelen z tuby na svém opasku vyndal jehlu, zacvakl ji do pouta, zakroutil s ní a opět vytáhl. Jakmile ji zasunul zpět do tuby, zablikala na jeho palmtopu světla.

Viquara se k němu připojila. „Nějaký problém?“

Quaelen si pročetl palmtop. „Vůbec žádný.“ S mírnou povýšeností, kterou Viquara zaznamenala jen díky tomu, že se nyní zaměřovala na drobné nesrovnalosti, pohlédl na Jaibriola. Jaibriol jej sledoval, jakoby bojovali bitvu, ve které oba věděli, že Quaelen je přesvědčen o své převaze. Viquara se začala

obávat, že má s Quaelenem mnohem vážnější problém, než si uvědomovala. Co tak asi ví?

Jaibriol se s jejím pohledem nesetkal. Ten její syn byl tak krásný. Až na to, že ve skutečnosti nebyl jejím synem. Se sklopenýma očima a jiskřivými pouty vypadal opravdu na svůj původ. Krásný otrok. Její otrok. Znepokojovalo ji, že na něj reagovala, jako by byl Highton, ještě víc ji však znepokojovalo, že Quaelen na něj reagoval, jako by byl provider.

Dotkla se Jaibriolovy paže. „S Kryxem ještě máme něco na práci. Dohlédneme na tebe později.“

Jaibriol jen přikývl, stejně nejasně jako vždy vůči ní, jako by si nebyl jist, zda má svou vlastní matku nenávidět nebo milovat. Quaelen pozvedl obočí. Věděl, že s Viqarou nemají žádné záležitosti, které by už nevyřídili. Poklonil se však Jaibriolovi a společně císaře opustili.

Když procházeli chodbami, byla Viqara ztichlá. Quaelen jí kráčel po boku, ruce sepnuté za zády. Doprovázeli je čtyři její razeři a čtyři členové jeho bezpečnosti, dva vepředu, dva vzadu a dva na každé straně.

Viqara s Quaelenem vešli do její kanceláře, strážné nechali venku. Ona přešla k oknu a dívala se ven k zahradám s mramorovými sloupy, upravenými trávníky a vrbami, všechno zalité zářivým chladným světlem její jmenovkyně. Viquary, Diamantového měsíce.

Quaelen přešel za ni a postavil se velmi blízko. „Chtěla jsi se mnou mluvit o samotě.“ Spíše to konstatoval, než že by se ptal.

„Napadla mne myšlenka. Vzhledem k Hightonům. A Silikátovým.“ Viqara se odmlčela. „A providerům.“ Čekala, až mu ty nárážky dojdou. Highton a Silikátový: to byl jeho vlastní původ. Highton a provider: uvidí, co z toho vyvodí.

„Zajímavá kombinace.“ Quaelen mnul její vlasy mezi svými prsty, jeho ruka byla těsně pod jejím uchem, klouby se dotýkal její kůže. „Některé kombinace obviňují více než jiné.“

„Shledala jsem moudrým být při odsuzování opatrná.“

„Moudrost je vždy rozumná.“ Prsty jí přejel po sanici. „Taková krása,“ zamumlal. „Hightonská krása.“

„Ano. Hightonská.“ Ať už z Jaibriola cítíš cokoliv, ode mne to nepřijde.

S nocí tmavnoucí za oknem viděla ve skle jejich odraz. Pohlédl dolů na její vlasy. „Představ si, co by to bylo za parodii, kdyby se Highton – zejména inteligentní – pokusil prosadit vykonávачovo dítě jako své vlastní.“

Bože. Quaelen věděl o nemanželském synovi ministra pro výzvědné služby Vitrexe. Co *nevěděl*? Udržela chladný hlas. „Opravdu by to byla parodie, kdyby se on nebo jeho žena pokusili o takový podvod.“

„To ano.“ Quaelen na ní teď měl položené obě ruce a nechával je sjíždět po jejích pažích. „Nedokážu si představit větší zločin.“ Sklonil hlavu a promluvil jí do ucha, jeho dech jí pohyboval vlasy. „S výjimkou providera na Obsidiánovém trůnu.“

Viquara zavřela oči. Věděl. Quaelen to věděl.

Otevřela oči a pozorovala jeho odraz. „Řekni mi. Kryxi. Slyšel už jsi někdy příběh o Diamantovém princí?“

„Dětský příběh.“ Rukama sjel z jejích paží a přejel jí po prsou. „Příběhy o krásných ženách a nádherných mužích.“

„Ach, to je ale jen odlesk na povrchu. Skutečným příběhem je morálka. Diamantový princ upadl do moci Hightonů, jak bylo správné a řádné.“ Odmlčela se. „Ale nebylo s ním dobře zacházeno, a proto jej duchové pomstili.“

„Divím se, proč se takové příběhy dětem vyprávějí. Myšlenka otrokovy odplaty má podvrtný účinek.“

„Hightoni své otroky ochraňují.“ Snažila se ignorovat způsob, jakým jí přejížděl po pažích.

Přesunul ruce k výstřihu. „To děláme.“

„Dokonce se o ně starají. Jako se matka stará o syna.“

„O syna.“ Rozepnul jí na výstřihu háčky a sametový plášť se rozevřel, odhalujíc černou krajkovou halenku, kterou měla pod ním. Shrnul jí plášť z ramen a stáhnul jí rukávy z paží. Chtěla se od něj odtrhnout, ale bála se pohnout.

Měkce se zeptal: „Divíte se, Císařovno Viquaro, proč jsem se nikdy neoženil?“

Po úmyslné pauze řekla: „Muž s vaší vážností musí být vybíravý.“ Zнала pravý důvod: do postele chtěl jen nejvyšší z vysoce postavených, ženu, která by zrušila poskvrnění jeho rodu. Mnoho hightonských žen by si možnost spojit se s tak mocným mužem považovalo, pocházely však z menších rodů zaměřených spíše na svůj vlastní vzestup než na poskvrnění jeho jména.

„Vybíravý.“ Sundal jí halenku a upustil ji na zem. Odraz v okně ukazoval ženu v sametové sukni, která ji zahalovala od boků na zem a zdůrazňovala její klasickou postavu. Horní část těla byla nahá, mramorově hladká, jako socha. Její ňadra se leskla ne jako přehnané providerovské půvaby, ale jako jemná vytvarovaná dokonalost Hightona.

Quaelen rukama na ta ňadra sjel. „Muž si zaslouhuje ženu, která je mu rovna.“

Viquara se snažila ignorovat zvýšený puls, nechtěnou odezvu, kterou v ní Quaelen vyvolal. „Stejně tak si žena zaslouhuje svého manžela.“ A to on nebyl. Nikdy nebude Kryxe Quaelena nazývat svým chotěm.

Rozepnul jí sukni. Jedno škubnutí a svezla se na zem, čímž zůstala v po zem dlouhém černém hedvábném kombiné. „Existuje mnoho způsobů pozvednutí, má milovaná císařovno.“ zamručel a rukama jí sjel k pasu. „Stejně jako mnoho forem ponížení. Dokážeš si to představit? Vitrexův syn se jednou ožení. Jeho žena ho bude nazývat Hightonem, bude s ním spávat, bude rodit jeho děti.“

Vymáčkla ze sebe frázi: „Rod Vitrexů je starý a mocný. Požívá hluboké úcty.“

Quaelen ji políbil na krk. „Velkou čest.“ Jazykem ji šimral na ušním boltci. „Jen málo domů má větší. S výjimkou rodu Qoxů. Nebo to tak aspoň kdysi bylo.“

„Rod Qoxů opět povstal,“ zašeptala Viquara.

„Dokážeš si představit tu hrůzu, která by vznikla, kdyby se tento rod ukázal být falešným? Rodem *otroků*?“ Ruce položil na její pas. „Představ si tu ostudu.“

Viquara pocítila zoufalství. Pokud by Quaelen odhalil Jaibriola, všechno by to zničilo. „Ne.“

„Ne?“ Škubl za kombiné a krajkovina se jí svezla na zem k nohám, čímž obnažila její sněhově mramorové tělo. „Přemýšlím, co by mohl člověk očekávat na oplátku za to, že takovou ostudu udrží v tajnosti.“

Její hlas byl sotva víc než šepot, když ze sebe dostala: „Mohl by očekávat mnoho.“

„Opravdu.“ Nadzvedl ji v pase, chodidla jí usadil na práh ve spodní části okna tak, že musela stát na špičkách, a přitáhl její boky do úrovně svých. „Jsi nádherná, moje císařovno,“ zamumlal. „Jakožto tvůj choť tě budu cít.“

A tak s pohledem upřeným do ztmavlé zahrady spojili síly, v tabuli skla se odrážela jejich vášeň, oba se dívali ven. Žena s dokonalostí sochy z nelítošného mramoru a za ní tmavý stín, navždy zastíněná síla a navždy nesmiřitelná.

22

„Kleinovy baňky,“ řekla Soz.

Admirál Jon Casestar s ní šel koridorem v Orbiteru. Byl to muž průměrné výšky a běžných rysů, s šednoucími vlasy, v jehož intelektu však nebylo průměrného nic. Přestože o něm Soz věděla málo, chápala, proč jej Kurj jmenoval poradcem. Casestar nebyl žádný přitakávač; říkal to, co si myslel, a měl přehled, což byla vlastnost, které si Soz cenila. Přesto, jak se jim bude spolupracovat, to se teprve uvidí.

Admirál ji odhadoval také. Přestože měl zvednuté obvyklé mentální hráze, zachytila stopy jeho myšlenek. Nebyl rozhodnutý, co si myslet o jejím velitelském stylu, ale uvažoval, že by mohl být osvěžením.

„Naše plavidla už Kleinovy pohonné baňky mají,“ řekl.

„Příliš malé,“ odvětila.

„Za uplynulé desetiletí jsme zlepšili design,“ řekl. „Nyní se liší velikostí v závislosti na tom, kolik antihmotového pohonu loď potřebuje.“

„Myslela jsem mnohem větší. Dost velké na to, aby pojmuly

lodě.“

Casestar se zastavil. „Vy chcete do Kleinovy baňky dát vesmírnou lod’?“

„Tak jest. S posádkou.“

„Imperátorko Skolie, to je nemožné.“

„Opravdu?“ Změřila si ho. „Dívala jsem se na výzkum, který provádějí v Institutu pokročilých teorií v Glenmarrow. Teoreticky tak velké baňky udělat můžeme.“

„Teoreticky možná. Ale strojařina je něco trochu jiného.“ Zakroutil hlavou. „Není to jen velikost. Pochybuji, že můžete dát do Kleinovy baňky lidskou bytost.“

„Proč ne?“

Studoval její obličej a viditelně se jí snažil proniknout. „Co se stane lidem, když náboj a hmotu jejich těl rozptýlíte po celém komplexním vesmíru? Nemám rušení.“

„Děláme to pokaždé, když invertujeme.“ řekla Soz.

„Jen na okamžik. A komplexní se stává pouze naše rychlost. A pro některé je příliš i to. Jsou lidé, kteří nikdy necestují po vesmíru, protože nedokáží snášet inverzi. Co já vím, tak ještě nikdy nikdo nebyl v komplexním vesmíru více než několik sekund, déle by to neměl šanci přežít.“

„Já jsem přežila.“

To jej viditelně zaskočilo. „Jakže?“

„Když jsem před patnácti lety sledovala Jaibriola Qoxe. Aby unikl IVV, nechal lod’ invertovat z nulové rychlosti. Následovala jsem ho.“ Ve skutečnosti to byl její nápad. Jaibriol byl prostě v té době, když „pronásledovala“ návnadu, na lodi.

Casestar na ni zíral. „Myslel jsem, že invertovat lze jen z relativistických rychlostí.“

„Nikdy se nám nepodařilo invertovat,“ přiznala. „Ale dostali jsme se do komplexního prostoru. Tak jsme se dostali přes kordon.“

Myslí jí procházela jeho zvědavost. „Jaké to bylo?“

„To je těžké popsat.“ Naklonila hlavu. „Realita se stala – tedy, téměř kapalnou. Také tam byl pocit přetáčení. Předpokládám, že se to stalo, když různé části plavidla nabíraly

rozdílné imaginární hodnoty.“

„Ale opravdu jste to prožila? Nebo to byl jen předpoklad toho, co se přihodilo?“

Soz se zamyslela. „Nejsem si jistá. Cítili jsme se, jako bychom táli. Ale jakmile jsme vpadli zpět do normálního prostoru, byli jsme celiství. To přetočení jsme přesto nikdy ‚nedokončili‘. Nikdy jsme neinvertovali.“

Zvláště se na ni podíval. „My?“

Opatrně, varovala se Soz. „Já a pilot.“

„Co se s tím pilotem stalo?“

„Zemřela, když jsme havarovali.“ Pokud Soz věděla, vrátila se pilotka na Zemi. Předtím byla Erin O’Neilllová spojeneckým operativcem pracujícím v přestrojení v nemocnici IVV pod pseudonymem Lyra Merzon. O’Neilllová byla také tím kdo Soz a Jaibriola sezdal. Někde na Zemi, známý jen O’Neilllové a bývalé spojenecké prezidentce, existoval důkaz o tom, že skolianská Imperátorka a jubijský Císař jsou manželé.

Casestar se znovu dal do kroku. „V reálném prostoru uchovává Kleinova baňka jen zlomek svého obsahu. S dostatečně velkou bankou můžete schovat hodně lodí.“

Soz se ponuře usmála. „ESComm nebude mít poněť co je zasáhlo.“

„Výhodu překvapení budeme mít jen jednou.“

„Oni přišli o výhodu překvapení u toho triku s tau v kvázi a přesto to pořád funguje.“

Poškrábal se na bradě. „Budeme muset zjistit, co se v tomto komplexním předpeklí stane s mentálním stavem posádek.“

„Já jsem udržovala kontakt s realitou tím, že jsem se napojila na RI lodi.“ Prohlížela si tu myšlenku a v mysli s ní otáčela. „Mohli bychom mít telopy napojené na psibersít’. Zbytek posádky by mohl jít na krátká období do kváze. ESComm nebude schopen tuto technologii duplikovat, protože vyžaduje celou psibersít’.“

„Bylo by to efektivní, za to ručím.“ Rozpřáhl ruce. „Ale otázky zahrnuté jen ve strojařině triviální nejsou.“

Soz se zastavila před vstupem na ochoz nad Válečnou

místností. „Proto jsem tím pověřila vás. Mám důvěru ve vaše schopnosti, admirále. Postarejte se, ať to funguje, a budeme mít zbraň, se kterou se Kšeftaři nebudou moci rovnat.“

Přikývl, stále obezřetný. Ona však cítila, že jeho mysl se této výzvy chopila a ze všech stran si ji prohlíží. Zaujalo ho to tak, jak doufala.

Poté co se rozdělili, vešla Soz na ochoz. Amfiteátr pod ní hučel aktivitou: telopové pracovali, pomocníci doručovali zásilky posílčci pobíhali, jeřáby se pohupovaly vzduchem nebo se vznášely nad ovládacími panely. Nad ní se klenul stardóm s holografickým panoramatem hvězd.

Když kráčela k Velitelskému křeslu, několik lidí dole vzhledlo a pak se vrátilo k práci. Nikdo si význam tohoto momentu neuvědomoval. Tak to Soz chtěla, bez fanfár. Prostě usedla do křesla. A bylo to: nastoupila na místo Imperátora.

Kolem ní se uzavřel exoskeleton, který připojil vidlice do jejích kotníků, zápěstí, páteře a krku. Chaos v její mysli polevil, jakmile se jej naučila ovládat. Nyní se však opět vzedmul a zaplavil ji daty IVV, zatímco její uzel bojoval, aby mohl tu povodeň vyřešit. Potřebovala více uzlů. Před patnácti lety vlastnila nejdokonalejší biomechanickou síť, kterou mohlo lidské tělo přijmout; dnes se to tomu nejlepšímu, co bylo k dispozici, ani neblížilo.

Začala s inspekci svých jednotek. V Imperiálním vesmírném velitelství byly čtyři složky. Imperiální flotila byla největší a pocházela z námořnictva, které existovalo na Rayliconu před vesmírnými lety. Předsunuté armádní jednotky začínaly s námořními jednotkami, které byly na souši jako předsunutí průzkumníci nebo jako pěchota. Když asi před 430 lety Raylicon znovu objevil vzdušné a vesmírné lety, PAJ se staly mezihvězdnými silami nezávislými na námořnictvu, předsunutými průzkumníky pro přistávání na planetách. Faraónova armáda měla nejdelší historii ze všech vojenských odvětví. Založená Rubínovou dynastií se pyšnila pěti tisíciletími služby říším zrozeným Rayliconem. Přestože byla primárně zaměřena na planetární válečné konflikty, udržovala si také

divize pro hluboký vesmír.

J-Force sestávala z bojových letounů Jag a jejich jaegernautských pilotů, obě složky byly vylepšeny biomechanikou a psibertchnikou natolik, až se hranice mezi strojem a člověkem rozmazávala. Hodnosti byly určeny vzhledem k námořnictvu, kdy jaegernautský Čtvrtý byl přibližně shodný s hodností mladšího poručíka, Třetí s komandérem, Druhý s komodorem a První s admirálem. J-Force byla analogií k letecké jednotce, protože stejně jako ona sledovala objevy v letecké dopravě, sledovala J-Force podobným způsobem rozvoj mezihvězdných letů. Jeden oddíl pracoval na utajených operacích; imperiální poslové byli jaegernauti přidělení k IVV Kanceláři pro špiónážní úkoly, což byla práce, kterou Soz dobře znala, protože když jí bylo třicet, byla Druhou u poslů. Ve čtyřiceti se stala První a velitelkou jednotky.

IVV mělo několik nervových center. Orbiter, pojmenovaný Kurjovým doslovným stylem, obíhal Impérium po proměnlivé trase známé jen bezpečnosti IVV. Z tohoto křesla, napojená na První Zámek, mohla pozorovat většinu z obří válečné mašinérie IVV Onyxový vojenský komplex ochraňující Třetí Zámek vyrostl v město kosmických stanic se sdruženou populací dvou miliard lidí. Planeta Diesha sloužila jako velitelství IVV. Jeho zaměstnanci byli koncentrováni ve městě, které Kurj pochopitelně pojmenoval Velitelství, ale planetu protkávalo mnoho dalších zařízení, většinou pod povrchem. Před patnácti lety byl v Bloku tři, v komplexu daleko v dieshanské poušti, uvězněn Jaibriol.

Za ta léta nastalo ve strategii IVV několik změn. Přestože jubisko-skolianský konflikt eskaloval, zůstala z něj stínová válka, jejíž boje se odehrávaly v hlubokém vesmíru za pomoci úsudkového módu „hádej a zaútoč“, kdy nepřítel vyletěl z nadsvětelného prostoru a pak se dostal do léčky. Vesmírná válka se rozvinula tak, že vojáci bez vylepšení v ní nebyli schopni bojovat; reakce v řádech zlomků sekundy, které to vyžadovalo, dalece překračovaly běžné lidské schopnosti a prožívaná zrychlení by každého bez kvázové ochrany rozdrtila. Některých

bítev se účastnily jen robotizované letouny. To byl způsob boje, kde se navzájem škvařily kusy kovu, zatímco lidé tuto bitvu sledovali ze vzdálených, stranou stojících zbraňových plošin.

Nadsvětelné bitvy ve skutečnosti neexistovaly. Podsvětelné lodě neměly šanci detekovat plavidla rychlejší než světlo (RNS) a závratná rychlost lodí RNS činila detekci jinými nadsvětelnými loděmi složitou. Pokud hlídka ESCommu lokalizovala nadsvětelnou jednotku IVV, neexistoval pro ni téměř žádný způsob, jak v rozumném časovém období varovat podsvětelná vojska. IVV na tom byla díky psibersíti lépe. Termín *síťoví extraktoři* se vžil pro telopy, kteří přes síť lokalizovali nadsvětelné armády ESCommu a koordinovali jejich polapení nebo zničení. I přes nízké detekční hodnoty se extrakce ukázala být užitečnou. Ve skutečnosti tímto způsobem chytila před patnácti lety IVV Jaibriola.

Obydlené planety byly lépe chráněny než hluboký vesmír, bráněny byly pozemní, orbitální a celosystémovou obranou. Boje na civilních světech byly ojedinělé. Přestože hvězdný prostor bylo těžší bránit, oblasti s hustým provozem byly dobře monitorovány a jen výjimečně byly svědky boje. Přesto Soz objevila znepokojivý trend. Když se potyčky přesunuly do oblastí s větší populací a postihovaly komerční přepravce a soukromá plavidla, vzrůstal počet civilních obětí.

Na rozpisu svých vrchních důstojníků poznávala mnoho jmen. Generál Dayamar Stone, velitel PAJ, ji trénoval na Dieshanské vojenské akademii, která dávala zplnomocnění jaegernautům, ale své schopnosti čerpala ze všech ostatních složek. Stone jí to nijak neulehčoval – a během následujících dekád mu za to tisíckrát děkovala.

Nepřekvapilo ji, že Starjacka Tahotu vidí ve velení Imperiální flotily. Admirál měla bezpříkladný záznam. Soz si vybavila tyčící se Tahotu, opálenou a svalnatou, odkaz starodávných královen-bojovnic Rubínové říše. Vidět ji, jak kráčí společně s Kurjem, bylo jako pozorovat dva obry vycházející z mytologie.

První Brant Tapperhaven byl nejvyšším mužem v J-Force.

Soz o něm před patnácti roky slyšela jakožto o drzém mladém důstojníkovi, ale jejich cesty se zkřížily zřídka. Služební profil jej odhaloval jako vůdce agresivně jdoucího až k jádru pudla, ale se záznamem ukazujícím, že má pro vysoké mínění o svých schopnostech dobrý důvod. Nepřekvapovalo ji to; jaegernauti byli notoricky známí svou zuřivou nezávislostí, což byla schopnost potřebná pro to, aby přežili pracovní náplň, která je izolovala od IVV. Před ESComm se dostávali po jednom bez mentální podpory lodí s posádkami, které by se pletly do jejich kyleovských intenzivních operací.

Naaj Majda byla generálem Faraónovy armády. Pocházela ze starobylé rodiny, která jako jedna z mála mohla sledovat své stopy až k šlechtě Rubínové říše. Vazby mezi Rubínovou dynastií a Domem Majdů byly vždycky silné. Když byl Sozin bratr Kelric mladým testovacím pilotem, jedním ze zářivých chlapců J-Force, oženil se s Naajinou starší sestrou, admirálem Corey Majdou, která tenkrát velela válečnému křižníku *Hrdá Roca*. O několik let později Corey zemřela a zanechala svého muže ve čtyřicetiletém vdovcem.

Soz se kousla do rtu, když ji tyto vzpomínky zaplavovaly.

Desetiletí po Coreyině smrti se obětí stal i Kelric, který zemřel opuštěný ve vesmíru. IVV nikdy z jeho přepadeného Jagu nenašlo více než několik seškvařených kousků.

„Ach.“ Soz zamrkala vlhnuocíma očima. Musí toho nechat, jinak se utopí ve vzpomínkách na to, co tato válka způsobila její rodině.

Zaměřila se na svou práci a snažila se uspořádat myšlenky.

To, co našla, ji rozrušilo. IVV se sice pyšnila milióny lodí, čímž převyšovala spojeneckou armádu a všechny armády v minulosti. Za Jubijí ale značně zaostávali. Odhady armád ESCommu byly dva až šestkrát vyšší než počty IVV, v závislosti na přesnosti špionáže IVV a toho, zda v tom byli zahrnuti piráti. Přesto ta čísla byla ošidná, protože IVV mělo lepší technologie. Inventář ESCommu dělal z IVV trpaslíka, ale IVV mohlo ESComm předčít v manévrování, výpočtech a komunikaci. Jubije řinčela, Skolie plachtila.

Zaměření IVV na nové technologie Soz chápala, vzhledem, v porovnání s ECommem, k jejich vyšší kapacitě vynálezů. Potřebovali však více lodí a základen. Ustanovila výbory pro reorganizaci alokace zdrojů a pro pozvednutí výzkumu v civilním sektoru a přesunula finanční náklady na výzkum pryč od armády bez toho, aby přišli o přínos z nových činností. Přesto pro několik oblastí vyčlenila finanční zdroje IVV, včetně síťové extrakce a kvázových střel tau. Ustavila také přísně tajný program na Kleinovy baňky, který přejmenovala na „Projekt záření.“

Soz brzy došla ke stejnému závěru jako před ní Kurj: IVV stínovou válku prohrávalo. Předpovědi pro budoucnost, jak od strategií IVV, tak Dehyi, předpokládaly, že čím déle bude IVV válku protahovat, tím bude větší pravděpodobnost, že neočekávané technologické postupy zajistí, aby zvítězilo. Kurjova strategie byla opotřebovat EComm šarvátkami a nájezdy, narušit monolit, aby byl získán čas, zatímco IVV pracovalo na výzkumu. Ten plán nejlépe znázorňoval Kurje: solidní, postupný, vytvořený tak, aby vydržel po staletí, neúprosně zaměřený na detaily.

Soz měla jiný plán.

Chtěla nové nápady, soubor triků, náhodný skok nepředvídatelného génia. Divokou kartu. IVV to potřebovalo. Podívala se na náklady na protahovanou válku lidskýma očima a zjistila, že jsou příliš vysoké.

Také tady byl Jaibriol.

Už ne více stínová válka. Hodlala uskutečnit invazi na Jubiji.

Pevné a černé obsidiánové stěny a strop Lákové komnaty se stáčely tak, že tvořily kruhovou místnost. Celistvá topazová podlaha se třpytila geometrickými tvary bodových světél. Rubín byl použit k výrobě nábytku, včetně stolu, u kterého seděl jubijský Válečný kabinet: generál Taratus a admirál Kaliga, společně velitelé ECommu; Izar Vitrex a Kryx Quaelen, oba z ministerstev, která měla spíše vojenskou než civilní povahu; Nejvyšší soudce Calope Muze, komunikační spojka mezi

odděleními ESCommu; Císařovna Viquara, zástupce odloučeného císaře.

Generál Taratus, muž vysoký dokonce i na Hightona, s hranatým obličejem a tlustým obočím, se rozvaloval v křesle. V porovnání s mohutným Taratusem vypadal admirál Kaliga na první pohled jako stín, měl hubenou postavu, byl menší a měl protáhlý obličej. Ale za tímto stínem se rozkládal intelekt ostrý jako obtažená břitva.

„Musíme v tom pokračovat,“ řekl Taratus. „IVV nás ubíjí jako kroupy.“

„Přidělte na naše lodě telopy a vytvoříte chaos,“ řekl Kaliga. „Všichni naši důstojníci jsou Aristové nebo mají aristovskou krev. Během jejich služby je dejte do kontaktu s providery a říkáte si o katastrofu.“

Taratus zafuněl. „Důstojníci bez sebeovládání nepatří do uniforem ESCommu.“

„Tato otázka je akademická,“ řekla Calope. Jakožto nejstarší člen kabinetu, bylo jí víc než sto let, měla hlavu pokrytou lesklými bílými vlasy. „Našimi jedinými vycvičenými telopy jsou ti, které jsme zajali na skolianských lodích. To nestačí.“

„Můžeme vycvičit další.“ řekl Taratus.

„Vycvičit providery?“ Kaliga se zaklonil v křesle. „To těžko. I kdyby se dokázali učit, o čemž pochybuji, během boje zpanikaří.“

Viquara řekla: „Mít na lodích telopy není zárukou, že se dokáží napojit na psibersíť. Potřebujeme také konzoly s kyleovskými schopnostmi.“

„V kyleovské technice děláme velké pokroky,“ řekl Vitrex. „Nyní, když jsme objevili způsob, jak skolianským plavidlům zabránit v sebestrukci, máme více věcí, se kterými můžeme pracovat.“

Kaliga přikývl. „Kvázové tau fungují dobře.“

Quaelen promluvil zastřeným hlasem. „A IVV už nachází způsob, jak je eliminovat.“

Odpověď mu bylo mlčení. Všichni věděli, oč se jedná. Kdyby bylo IVV pomalejší v tom, jak se naučit eliminovat ten

kvázový trik, Ur Qox by byl ještě naživu a Kurj Skolia by byl vězněm ESCommu.

Viquara vydechla. „Tihle Skoliani jsou vynalézaví.“

Kaliga suše řekl: „Vynalézavost na špatném místě je návodem k nepokojům.“

Taratus si poklepával světelným perem o prsty. „Navrhuji omezený pokus. Určete jednu jednotku, která by měla telopy, a uvidíme, co se stane. Možná letku Hawkracerů.“

Viquara se rozhlédla kolem sebe. Když ostatní členové kabinetu projevíli souhlas, řekla: „Přednesu váš návrh císaři.“

Místnost osamění stříbřilo světlo hvězd. Eldrinson Valdoria, Klíč Sítě, seděl v křesle a hleděl na hvězdy. Slyšel, když se dveře bez varování jeho strážců klouzavě otevřely. Nato se objevila Dehya podobná přízraku, dlouhé vlasy jí vlály kolem těla. Sedla si na kraj konzoly před ním.

„Podruhé v několika málo dnech,“ řekl. „Jsem polichocen.“

„Čím?“ Její hlas byl jako lístky vznášející se ve větru.

„Tvou přítomností.“

„Já jsem tady vždycky.“ Zvedla ruce, aby znázornila všechny nedefinovatelný prostor. „Všude.“

„Můj syn si myslí, že se stáváš součástí sítě.“

Tvář jí změkla, odhalujíc náznak bývalé rezonance. Pak znovu zbledla. „Všechno to ukazuje na tebe.“ řekla.

Pokusil se vstřebat její náladu. Přestože s ní po desítky let sdílel Triádu, znal ji jen jako přítomnost, víření sublimujících mentálních složitostí, které nikdy úplně nepochopil. „Co na mne ukazuje?“

„Pořád nemám ty správné počáteční podmínky.“

„Co jsou to počáteční podmínky?“

„Startovní bod pro evoluci matematického řešení.“ Prstem udělala ve vzduchu kruh. „Výpočty stále krouží, nikdy se nesejdou.“ Ukázala na něj. „Kolem tebe.“

Pokřiveně se na ni usmál. „Přestože jsem polichocen rolí, kterou ve tvých výpočtech hraji, Dehyo, tak se obávám, že nemám ponětí, o čem to mluvíš.“

„O Soz. A o tobě.“ Eldrinson meditoval, aby zajistil, že při otázkách ohledně Soz zůstane v klidu. Nyní si v mysli vyvolal obrazy, aby tento klid navodil: Ročín hlas, Eldrinovy písně, Vyrlovu farmu, Aniecein smích. Pak se zeptal: „Co o Soz a o mně?“

„Všechno se to k tobě vrací,“ řekla. „Rovnice se nechtějí sejít. Počáteční podmínky jsou chybné. Vrátila jsem do tohoto modelu Soz a zlepšil se, přesto se stále neschází. Ty jsi singularita.“

„Nevím, co máš na mysli,“ řekl a bylo to upřímné. Naklonila se dopředu. „Eldri, poslouvej. Tohle není hra. V odhadech budoucnosti, které vypočítávám, přestanu existovat. Nezemřu. Prostě se *zastavím*.“

Zamrkal. „Jak můžeš přestat existovat?“

„Nemám ponětí.“ Odhrnula si vlasy z očí. „Nedokážu zjistit, co se po té divergenci stane.“

„Nerozumím. Co myslíš tou ‚divergencí‘?“

„Budoucnost.“

„Rozbíhá se různými cestami?“

„Matematická divergence. Vybuchuje.“

„Tvé výpočty předvídají, že budoucnost exploduje?“ Poškrábal se na bradě. „Doufám, že ne.“

„Mám na mysli, že výsledek se stává neurčitým.“

„Jak může být budoucnost neurčitá?“

„Ne budoucnost. Rovnice odhadující, co se stane. Ony se nechovají logickým způsobem.“ Rozpřáhla ruce. „Můj model je chybný.“

Nevěděl, co si má o této konverzaci myslet. Uvažoval, jestli Dehya má podezření ohledně jeho podílu na Sozině zmizení, ale tohle nečekal. „Rovnice jsou abstraktní. Nejsou skutečné.“

„Říkají mi, že lidé, které oba milujeme, jsou v nebezpečí. Eldrin: můj choť, tvůj syn. Taquinil: můj syn, tvůj vnuk.“

Strnul. „V jakém nebezpečí?“

„Nevím.“ Hlas jí zastírala beznaděj. „Výpočty jsou mimo. Něco mi uniká. Něco důležitého. Něco ohledně tebe.“

„Ale proč si myslíš, že Eldrin a Taquinil jsou v nebezpečí?“

„Dostávám z modelu náznaky. Jen náznaky, které se téměř ztrácejí v šumu.“ Odmlčela se. „Požádala jsem Taquinila, aby přijel domů.“

Chápal nutkání přitáhnout si děti, když byly v nebezpečí, k sobě. „Mění jeho přítomnost tvé rovnice?“

„To se ještě nedá říct. Ve výsledcích je příliš mnoho šumu.“

Co Eldrinsona znepokojilo nejvíc, byl její strach. Už ji viděl v mnoha náladách, ale tento mírněný děs byl něčím novým.

„Proč si myslíš, že něco skrývám?“ zeptal se.

Odpověděla bez souvislosti: „Věděl jsi, že přiletěla spojenecká flotila, která tě vezme na Zem?“

Náhle změna tématu jej zmátla. „Na Orbiter?“

„Ano. Setkávají se se silami IVV, které budou vaším doprovodem.“ Naklonila hlavu. „Musíte odjet na Zem. Soz má pravdu. Budete tam ve větším bezpečí.“

„Roca s Ami pojedou. Mne je potřeba tady.“

„Měl bys jet také.“

„Nemohu. Ty to víš.“

„Prosím, Eldri. Jed’.“

Dotkl se její paže, protože za tím tušil víc. „Cos ještě viděla v těch rovnicích?“

Polkla. „Pokud zůstaneš tady, přestaneš existovat také.“

Tísnivě se usmál a nebyl si jistý, co si o tom myslet. „Určitě nemám žádný zájem přestat existovat.“

„Byla by to ztráta.“

Suše řekl: „Jsem rád, že si to myslíš. Už jsem si tím párkrát nebyl jistý.“

Její úsměv zajiskřil a připomněl méně chmurné doby. „No dobře, pomysli, jak by byly naše životy nudné, kdybychom se navzájem neměli a nemohli se spolu hádat ohledně toho, zda má dědění moci následovat po mužských nebo ženských liniích.“

Zamračil se na ni. „Myslím, že jsem tu rozepři v poslední době, se všemi těmi Imperátorkami, Faraóny a Císařovkami, prohrál. Jsem poražen.“

Hlas jí zlaskavěl. „Tak dovol, ať oba přežijeme, abychom mohli v té hádce pokračovat jindy.“

Ve skutečnosti mu připadalo rozdělení Triády logické. Nebezpečí, pramenící ze všech tří Klíčů, které jsou na stejném místě, bylo příliš veliké. A Země byla rozumným místem, kam odejít, neutrální půdou, a v případě eskalace války nepravděpodobným terčem. Přesto jeho emoce odmítaly logiku přijmout.

„Nemohu tě nechat, abys sama podporovala Sít“, řekl.

„Je tady Soz.“

„Triádové spojení není stabilní.“

„I tak. Musíš jít. Jsi příliš cenný na to, abys riskoval.“

„To ty taky. Jeď na Zem ty.“

„Eldri, poslouvej mě.“ Vypadala opravdu vystrašeně. „Kurj nezůstal na Skyhammeru. Zemřel. Nechci, abys skončil.“

Poposedl si. „Ty opravdu věříš, že pokud tady zůstanu, můj život skončí?“

„Přestaneš existovat.“

„Co to znamená?“

„Nevím. Možná že začneš znovu existovat později.“

Nemohl si pomoci, proto se usmál. „Dehyo, nemyslíš si, že možná trávíš s těmi svými rovnicemi až příliš mnoho času?“

„Eldri, prosím.“

Jeho hlas ztlakavěl. „Kdy přijede Taquinil?“

„Během několika dní.“

„A můj syn Eldrin tady bude s tebou?“

„Ano.“

Věděl, že kdyby se pokusil zůstat, musel by o to bojovat i s Vnitřním shromážděním. Třebaže je tornádo v podobě jeho dcery vyvádělo z míry, v této záležitosti s ní souhlasili. Život byl zvláštní, když děti začaly ochraňovat své rodiče.

„Eldri?“ zeptala se Dehya.

Vydechl. „Dobrá tedy. Pojedu na Zem.“

Místnost zaplavila její úleva. „Dobře.“

„Neříkají tvé rovnice, zda můj odjezd pomůže Eldrinovi s Taquinilem?“

„Nevím. Je to zahaleno šumem.“

Vydal podrážděný zvuk. „Pořád to opakuješ. Ten ‚šum‘. Jak

mohou rovnice šumět?“

„Je to jako statika, ale v číslech. Tolik statické elektřiny, že nemůžu najít řešení.“

Kom v křesle zazvonil. Eldrinson se zamračil. „Ano?“

Odpověděl jeho strážce. „Lorde Valdorio, právě jsme dostali vzkaz od Prvního rady Tikala. Přiletěla spojenecká flotila. Setkávají se se silami IVV, které vás budou doprovázet na Zem.“

Pozvedl směrem k Dehye obočí. Pochyboval, že by „vypočítala“ přilet flotily předtím, než dal Tikal komukoliv vědět, že je tady. Spíše jí to řekly její špiónážní monitory. Do komu řekl: „Uvědomili jste mou ženu a snachu?“

„Ano, sire. Odletěli se setkat se spojeneckým velitelem.“

„Velmi dobře.“ Eldrinson ukončil spojení a zašklebil se na Dehyu. „Jak znám Tikala, pokusí se nás urychleně odehnat.“

Usmála se. „Pravděpodobně.“

„Ani jsem si nesbalil.“

„Pošle lidi, aby to udělali za tebe.“ Jemně řekla: „Musíš mi říct předtím, než odjedeš. Co mi uniká? Co se stalo se Soz?“

„Napadlo tě někdy vůbec,“ řekl, „že znát odpovědi může způsobit větší škodu než je neznat?“

„Jaké odpovědi?“

„Žádnou pro tebe nemám. Promiň.“

Postavila se, a když pokládala ruce na opěradla křesla, byl její pohled nehybný. „A kdyby tyhle odpovědi, které nemáš, mohly zachránit životy lidí, jež milujeme? Eldrina a Taquinila?“

Opět se ozval kom. Eldrinson odolal nutkání zavrčít: *Ted' ne*, místo toho do něj cvrnknul. „Co je?“

Jeho strážce odpověděl: „První rada Tikal žádá, abyste se s ním a se spojeneckými veliteli setkal ve Strategické místnosti.“

Eldrinson se zamračil. Tikalovy „žádosti“ znal dostatečně na to, aby věděl, že mu rada nepřestane kázat do té doby, než udělá to, co si přeje. „Za chvíli jsem venku.“

„Velmi dobře, sire.“

Když ukončil spojení, Dehya řekla: „Odpovědi nikdy nemůžeme znát s jistotou. Ale jestliže lepší odhady ochrání lidi, které milujeme, cožpak to za to nestojí?“

Pomyslel na Eldrina, svého prvorozeného, na syna, který mu byl nejvíce podobný; na Taquinila, zranitelného génia, na vnuka, kterého miloval. Postavil se a řekl: „Vlož do svých rovnic Jaibriola Qoxe.“

„To už jsem udělala.“

Měkce řekl: „Ne tím správným způsobem.“

Pozorovala ho svýma zelenýma očima se stíny západu slunce. „Jaký je ten správný způsob?“

„Jemný.“

„Jemný?“

„Ano. Jemný.“ Vzal ji za ruce. „Opatruj se, má sestro.“

Stiskla jeho dlaně. „Ty také, můj bratře.“

23

Když Seth Rockworth vcházel do obývacího pokoje svého domu, byly tři hodiny ráno. Objevil Jaie stojícího před skleněnými dveřmi vedoucími do patia, kterak vyhlíží na Appalačské pohoří.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se Seth.

Jai se otočil. V šestnácti měřil Jaibriol Qox Skolia šest stop a dva palce a stále rostl. Ramena mu zmohutněla a měl obrovskou sílu mladíka, vyrůstajícího v přírodě. Vodorovné pruhy svetru zapříčinily, že jeho hrud' vypadala ještě širší. Jeho džíny byly pravé denimky a v černých vlasech měl pramínky se zlatým nádechem, které skutečně vypadaly, jako by to bylo uděláno schválně podle stylu populárního mezi dnešními mladými. Přestože měl rudé oči ukryté za čočkami, jež je barvily dohněda, každý, kdo znal důvěrně jubijskou aristokracii, by u něj rozeznal rysy Hightona. Ale kdo by si pomyslel, že může někoho takového hledat v americkém školou povinném chlapci?

„Pořád mám problémy s délkou dne,“ řekl Jai. „Nevím, zda si vůbec někdy zvyknu, že je tak krátký.“

„Děláš si starosti ohledně zítřka?“ zeptal se Seth.

Jai pokrčil rameny. „Testy říkají, že jsme připraveni.“

„Více než to.“

Tři starší děti dělaly zkoušky na soukromé školy, kam Seth zařídil, že je pošle. Všichni se v akademických předmětech umístili nad úroveň svého věku a měli sklony ke stydlivosti ve společenských situacích. Jai na školu nastupoval jako student nejvyššího ročníku, třináctiletá Lisi šla do prváku a sedmiletý Vitar byl prvňáček. Del-Kelric zůstane doma se Sethem a s chůvou, starší ženou, která kojence utěšovala, když plakal za svými rodiči. Seth věděl, že i starší děti pláčou, ale v soukromí, kde je nikdo neviděl.

Úřadům řekl, že jsou jeho svěřenci, Skoliany, kteří ve válce přišli o rodiče. Nevěděl, jak jim říkat. Pochopitelně nemohl používat příjmení Qox Skolia. Nakonec jim dal své vlastní jméno, které přijali, jako by to pokládali za čest, a stali se z nich Jay. Lisa. Peter a Kelly Rockworthovi.

Jai vešel do potměšilého obývacího pokoje a zvedl ovladač holobrazovky na zdi. Stisknul jej a objevilo se zpravodajství, které si podle všeho nahrál už dříve. Vypnul zvuk, a tak moderátorka mluvila v tichosti. Její obraz zblednul a obrazovku zaplnila scéna Síně Shromáždění na Parthonii.

Seth spatřil, proč Jai tyto zprávy nahrál. V jednom rohu obrazu, na lavičce vyhrazené Rubínové dynastii, seděla skolianská Imperátorka a naslouchala jednání Shromáždění. Světla na lavici, na níž „seděla“, naznačovala, že byla přítomná jakožto holografická simulace.

„Musí být těžké vidět je ve zprávách,“ řekl Seth.

Jai vysílání vypnul. „Myslíš, že je pravda, co říkají Spojenci? Že Rubínová dynastie své argumenty proti Hightonům přehání?“

Seth opatrně řekl: „Byla doba, kdy bych řekl: ‚ne‘. Přesto, lidé se mění. Kšeftařští piráti už neokrádají naše lodě. Jejich vůdci vypadají, že mají skutečný zájem na spojení s námi.“ Ve skutečnosti pochyboval, že se Hightoni kdy změní. Ale co mohl říci chlapci, jehož otec vládl z Obsidiánového trůnu?

Seth nepochyboval o tom, že Jaiův otec není Highton. Žádný Aristo by nemohl vychovat takové čtyři zázraky, o jaké se v posledních měsících staral. Jemní, inteligentní, milující, dobře

vychovaní, s hlubokým sociálním cítěním a s nevinností, jež kontrastovala s krutostí vesmíru, jenž je zplodil. Naplňovali jej úžasem. Souhlasil, že je vezme a ukryje jejich tajemství před dynastií, kterou ctil a jejímž rozhodnutím ohledně rodinných záležitostí věřil, přestože později zjistil, že s ní nemůže žít. Výjimkou byly děti, které miloval.

Vitar s Lisi běželi k Soz. Klekla si do trávy a rozpřáhla náruč. Děti se s ní srazily a všichni spadli na smějící se hromadu. Z lesa vyšli mnohem klidnějším krokem Jaibriol s Jaielem a zalití sluncem se usmívali...

Soz ve tmě otevřela oči. „Co?“ zamumlala. Po tváři jí stékala slza.

Mám vzkaz od admirála Jona Casestara, **zopakoval jí uzel.**

Setřela si z líce slzu. **Jak dlouho jsem spala?**

Tři hodiny.

Tři hodiny? Měla v úmyslu spát jen **dvě. Řekni Jonovi, že budu za deset minut ve Válečné místnosti.**

Soz se odbelhala do koupelny. Co by teď dala za jedenaosmdesátihodinovou noc, kdy mohla spát, jak dlouho potřebovala. Zírala na svůj odraz v zrcadle. Tělo už se jí po posledním těhotenství zotavilo, teď byla snad až příliš hubená. Přejela si po strijích na břiše. Nyní byly všim, co jí po dětech zůstalo. I kdyby si je chtěla nechat odstranit, což nechtěla, nemohla to udělat. Nikdy lékařům nedovolila, aby ji vyšetřili, a svůj stínovač měla neustále v provozu. Kdyby někdo zjistil, že měla děti, ptali by se, co se s nimi stalo. A kdo byl jejich otcem.

Nikoho si k sobě nepřipouštěla. Odmítala veškerá přátelství. Společenské akce navštěvovala jen v rámci služebních povinností. Ale vyhledala si záznamy o letce Jagu, které před sedmnácti lety velela. Taas, nejmladší člen, stále létal a byl nyní Druhým. I Helda prošla povýšeními, opustila aktivní službu a byla teď administrátorkou.

A Rex.

Její nejlepší důstojník a nejlepší přítel, který byl zraněn v

nečekané bitvě s ESCommem jen několik hodin poté, co jí řekl, že chce z IVV odejít do důchodu a vzít si ji. Po bitvě a při bolesti jak fyzické, tak emocionální, svůj návrh stáhnul. Nikdy neměli možnost zjistit, zda by čas jejich válečné jizvy a zármutek, který je tak sužoval, vyléčil.

Přestože Rex už nikdy dokonale nechodil, pokroky v medicíně a syntetickém zlepšování mu umožnily žít normálním životem. Stal se diplomatem v Kanceláři planetárního rozvoje a nakonec se oženil s ministerskou předsedkyní planety Foreshires Hold.

Soz vzdychla. Tato část jejího života byla pryč. Věděla, co si Shromáždění myslí, že byla příliš soustředěná na pronásledování ESCommu. To, že si po Orbiteru vždy vykračovala zahalená stínovačem, k jejich neklidu jen přispělo. Na tom nezáleželo. Bylo lepší, když si mysleli, že je vedená obsesí zlikvidovat Jaibriola Qoxe, než aby znali pravdu.

Dooblékla se a šla do Válečné místnosti. Jakmile zaujala místo ve Velitelském křesle, přitočil se na jeřábu Jon Casestar. Zalévalo je světlo hvězd. Falešné světlo. Vydával ho holodóm nad jejich hlavami a ne opravdové okno ke hvězdám. Vzhledem k tomu, že Válečná místnost byla blízko rovníku, venkovní obal ve skutečnosti tvořil spíše podlahu amfiteátru než jeho dóm.

„Jsme připraveni,“ řekl Casestar.

Soz přikývla. „Dobře. Pojdme na to.“

Casestar se v jeřábu svezl k monitorovacímu stanovišti po obvodu dómu. Vnořujíc se do sítě Soz protáhla svou mysl přes síť Orbiteru ven ke hvězdám. Putovala hlubokým vesmírem spolu s osmi bojovými Jagy. Spojení s ní sdílelo jen sedm pilotů; osmý Jag byl robotický a byl pilotovaný RI mozkiem.

Připraveni, ozvalo se společně sedm myslí.

Pokračujte, pomyslela si Soz. Toto slovo zaburácelo rhonskou silou její mysli.

Osmý Jag se vytočil z reality a zmizel.

Nejprve Soz nezaznamenala žádný rozdíl. Byla napojena na RI zmizelé lodi a tají ohledně svého stavu v komplexním prostoru, ve kterém teď existovala uvnitř obří Kleinovy baňky,

stále posílala statistiky.

Pak se objevil zajímavý efekt: data jí do mysli *odkapávala*.

Ztráááácím soooooudržnoooooost, pomyslel si Jag.

Podle chronometru v jejím myšlenkovém přehledu byl Jag v baňce teprve tři minuty. **Pokračuj v testu**, pomyslela si.

Poooookraaaaaačuuuuu...

Soz čekala. **JG-8, odpověz.**

Stále ho máme na monitoru, pomyslel si Jon Casestar. *Jen prostě nevysílá.*

Soz se zamračila. Pokud nemohl kontakt udržovat počítač s RI, jak by mohl člověk? Před patnácti lety s Jaibriolem udržovali soudržnost v komplexním prostoru a na lodi s mnohem méně sofistikovanou RI, než měly letouny Jag, osm minut. Přestože byla komplexní jejich rychlost a ne hmota nebo náboj.

Možná je tím problémem RI mozek, pomyslel si někdo.

Identifikujte se, pomyslela si Soz.

Alis Rasmussová. Univerzita Glenmarrow.

Ano. Jistě. Soz si na tento projekt Rasmussovou vyžádala. Jakožto matematická na Institutu pokrokových teorií v Glenmarrow byla neoddiskutovatelným géniem v Kleinově obsahové teorii.

Co je s RI mozkiem? zeptala se Soz.

Je dost sofistikovaný na to, aby věděl, že má potíže, pomyslela si Rasmussová, *ale možná příliš primitivní na to, aby se s nimi vyrovnal. RI nemá ohebnost lidské mysli. Tuto ohebnost můžete potřebovat, když se rozplývá realita.*

Soz zaměřila myšlenku na vedoucího jednotky Jagu: **První Ko, nechejte JG-8 vystoupit zpět do normálního prostoru.**

Hotovo, pomyslela si Ko.

Osmý Jag vstoupil do výhledu. Vypadal normálně a pohyboval se ve formaci s ostatními sedmi Jagy při 0,05 rychlosti světla.

Do Sozina interního systému, nové řady uzlů, které měla v páteři, proudila data. Na svém myšlenkovém přehledu studovala JG-8 a prohlížela si schémata jeho vnitřních systémů.

Co se týče zařízení, vypadá v pořádku, pomyslel si nový hlas.

Identifikujte se, pomyslela si Soz.

Jase Furlon, madam.

Sozin uzel **P** jej identifikoval jako inženýra Projektu záření cestujícího na *Kovadlině*, bitevníku, který následoval Jagy do vesmíru. **Kde jsou údaje o jeho působení v Kleinově prostoru?** zeptala se. **Všchno, co mám, je jen nějaké blábolení.**

My též, pomyslel si Furlon.

Ta data tam jsou, pomyslel si Casestar. *Jen je potřebujeme vymotat z hluku.*

Imperátorko Skolie? Tohle se ozvalo od Stellarta Healda, jednoho z pilotů Jagu.

Pokračujte, pomyslela si Soz.

Rád bych tam šel, pomyslel si. *Vyzkoušet baňku.*

Nabízíte se, že půjdete do Kleinova prostoru? zeptala se Soz.

Ano, madam.

Počkejte. Soz zaměřila myšlenku na Casestara. **Nějaký pokrok s luštěním dat JG-8?**

Trochu, odvětil Casestar. *Rasmussová, odpovězte.*

Je to proudění kapaliny! pomyslela si Rasmussová. *Údaje jsou ukryty v hluku, který se řídí Bernoulliho rovnicí pro ideální kapalinu s rovnoměrným prouděním v trubicích s proměnlivými výškami. „Rychlosti“ proudění je časová změna hluku. „Hustotou“ kapaliny je úroveň hluku. „Výškou“ trubice jsou data, která chceme, specifikovaná v závislosti na jejich uskladnění v paměti počítače. „Gravitační konstantou“ je postavení v komplexním prostoru, takže to vlastně není konstanta, ale mění se v návaznosti na imaginárním podílu náboje a hmoty. Jediné odchylky od Bernoulliho se řídí známými úpravami pro kapalnou turbulenci, třením a stlačitelností. Můžeme ta data extrahovat tím, že stáhneme „výšku trubice“ z výpočtů proudění.*

Soz zamrkala. **To je úžasné.**

Od Rasmussově přišel pocit širokého úsměvu. *Správně.*

Prošel JG-8 nějakými škodlivými efekty? zeptala se Soz.

Odpověděl Jase Furlon. *Žádné jsme nezaznamenali.*

Healde, zachytil jste to všechno? zeptala se Soz.

Potvrzují, odpověděl Heald.

Dobře, pomyslela si Soz. **Zkuste to. Hodně štěstí.**

Rozkaz, madam. Aktivuji Kleinovu baňku.

Jeho Jag se vytočil z prostoru.

Healde? pomyslela si Soz. **Slyšíte mě ještě?**

Naprosto čistě. Po odmlce si pomyslel: *Počkejte. Vypadá to, že se můj myšlenkový přehled rozpouští.*

Soz se soustředila a snažila se připojit na třicestné spojení mezi jeho mozkem, RI jeho Jagu a psiberprostorem. Jakmile se jí kontakt zdařil, jeho myšlenkový přehled *vtékal* do jejího a rozpouštěl se v kaňku.

Rasmussová vstoupila do spojení. *Healde, naše výpočty vám dávají asi patnáct minut, než se vaše mřížka rozplvne.*

Rozumíiiiiim, pomyslel si.

Jestliže kdykoliv zjistíte, že ztrácíte kontakt se sítí, pomyslela si Soz, **vraťte se okamžitě do normálního prostoru.**

Roooozkaaaaaaz, maaaadaaaaaam. Jeho myšlenky proudily jako viskózní olej.

Healde, máme nápad, pomyslela si Rasmussová. *Data, která nám posíláte, extrahujeme pomocí Bernoulliho rovnice. Pokud tento extrakční proces aplikujete na data v RI vašeho plavidla, mohl by se tím kompenzovat efekt táni, kterým procházíte.*

Zkooouuuu... Jeho myšlenka odplula pryč.

Healde? pomyslela si Soz.

Žádná odpověď.

Poslala bitevníku myšlenku: **Ztratili jsme ho?**

Pořád ho máme na monitoru, ozvalo se od Jase Furlona. *Stejně jako jsme v Kleinově prostoru měli JG-8.*

Pronikla do sítě Kovadliny a pročítala si údaje. Healdův Jag byl přítomný a zřejmý, přestože to, co v Kleinově prostoru znamenalo „přítomný“, nebylo dobře definovatelné.

Tady Heald. Myšlenka vtrhla do spojení, ostře a čistě. *Vypadá to, že ten extrakční proces funguje.*

Soz se zašklebila. **Vítejte zpátky.**

Pocitu úsměvu se jí dostalo i od pilota, který byl nyní v Kleinově prostoru šestnáct minut. Jeho myšlenkový přehled se přestal roztékat a znovu se sám opravoval.

Dobrá práce, všichni, pomyslela si Soz. **Healde, vystupte zpátky do normálního prostoru.**

Healdův Jag se zjevil zpět –

Robotizovaný JG-8 detonoval ve výbuchu vysokoenergetických gama paprsků a rozpínající se antihmotové plazmy.

Healde, hlášení! pomyslela si Soz. Během exploze šly všechny pilotované Jagy a bitevníky do kváze, ale nebyla si jistá, jestli to stihl i Heald.

Jsem pořád tady, pomyslel si.

Co se krucínál stalo? pomyslela si Soz do hlavní linky.

Nejsme si jisti, odvětil Casestar. *Furl one?*

Nemohu na to přijít, pomyslel si Jase Furlon. *Ne, počkejte. Kleinova pole baněk s náplní antihmotového pohonu v JG-8 prošla nějakou formou nestability. Když se Heald vrátil do normálního prostoru, spustily fluktuace jeho Kleinových polí destabilizaci JG-8 a zhroutily jeho pohonné baňky.*

Raději byste měli Healda dostat z jeho Jagu. Tohle přišlo od doktorky Rasmussově. Vypadá to, že jeho baňky mají stejnou nestabilitu.

Ohrozí jej přiblížení jiného plavidla? zeptala se Soz.

Ano, pomyslela si Rasmussová. *Čím jsou lodě blíže, tím je efekt silnější. Fluktuace, které spustily JG-8, byly rozsáhlé a pocházely z rozpadu baňky obsahující Healdovu loď. Ale jestliže se k němu nějaký Jag přiblíží, pak dokonce i minimální fluktuace mohou spustit explozi.*

Healde, opusťte plavidlo, pomyslela si Soz. **Ko, nalod'te ho. Všechna plavidla budou udržovat současný kurs a rychlost. Nezažehávejte trysky.**

Rozumím, přišla odpověď zároveň od Healda i od Ko.

Vzduchový uzávěr Healdova Jagu se rozevřel a Heald vyplul ven, na sobě měl skafandr s nafouknutou kapuci. Když se vzdaloval od svého Jagu, začala Ko s manévrováním, aby

nalodila „muže přes palubu“ při 0,05 rychlosti světla. Z jejího Jagu vyletěla sonda přivázaná k tenoučkému provazci vyztužených fullerénových hadic a dorazila k Healdovi. Jakmile ji Heald zachytil, Ko jej namotáváním dostala dovnitř. Vzduchový uzávěr jejího Jagu se rozevřel –

A Healdova loď explodovala.

Ko, hlášení! pomyslela si Soz. **Dostala jste ho dovnitř?** Plavidla se vrhla do kváze, Soz však na Orbiteru žádnou ochranu nepotřebovala. Přestože explozi viděla, nedokázala říci, zda pole Koiny lodi zachytilo Healda včas.

Je tady, pomyslela si Ko. Znělo to slabě.

Soz prodloužila svou mysl do jejího Jagu. Jeho RI se také cítila slabě. Byla překvapená, když zjistila, že pomocí Triády, která rozšiřovala její už tak rhonsky silnou mysl, může proniknout dokonce i do pikosítě tvořené opravářskými nanoboty v plášti lodi. Viděla Healda, kterak se s pokleslou hlavou vznáší v kabině. Ko se vymanila z kokpitu a pohybovala se směrem k němu.

Soz si jemně pomyslela: **Healde?**

Zvedl hlavu. *Já jsem v pořádku, imperátorko Skolie.* Jeho mysl zaplavoval žal.

Sozin myšlenkový přehled zaznamenal úlevu bitevníkovy posádky a Orbiteru, když Healdovu myšlenku zachytili. Casestar však zůstával potichu stejně jako jaegernauti a pár dalších, kteří si uvědomili hloubku ztráty, kterou Heald prošel. Jeho loď byla součástí jeho mysli.

Ko vzala Healda do náruče a vzájemně se držíce se vznášeli, zatímco plavidlo ovládala Jagova RI. Soz spolu s ostatními piloty kondolovala za ztracenou loď.

Nakonec se Soz odpojila a zkontrolovala zbytek týmu. Profesorka Rasmussová s Jasem Furlonem studovali exploze a snažili se pochopit problém. Překroucení objektu, který obsahoval svá vlastní Kleinova pole uvnitř nebo vně větší Kleinovy baňky, viditelně způsobovalo nestabilitu.

Časem se Soz stáhla ze spojení a opět si začala uvědomovat Válečnou místnost. Jon Casestar se k ní svezl na jeřábu.

„Nu, povedlo se nám to.“ Vypadal unaveně, jeho myšlenky však obsahovaly opatrný pocit radosti. „Opravdu vkládáme lodě do Kleinovy baňky.“

Prudce vydechla. „Ukrývání se v Kleinově prostoru nám moc nepomůže, jestliže vybuchneme, jakmile se z něho dostaneme.“

Ten signál nedával smysl.

Eskadra Domino sestávala ze šestnácti IVV Vos mířících na vojenskou základnu IVV v Hraničním sektoru. Právě se vrátili do podsvětelného prostoru, aby mohli projet běžné kontroly, když tu poručík Jen Bollingsová zachytila signál telopů. Pořád napojená na svou telopskou stanici řekla: „Kapitáne Kallere, právě jsem po síti dostala na nezajištěném kanálu signál.“

Kaller se ze sedadla pilota ohlédl. „Zdroj?“

„Neznámý,“ řekla Bollingsová. „Bylo to nemotorné. Jako by se na síť pokoušelo napíchnout dítě.“

Kaller se zamračil. „Zachytila to ostatní plavidla?“

„Ověřím to.“ Bollingová se ponořila do spojení s dalšími Vosami. *Zachytil někdo hackera? Nešikovného jako dítě?*

Čtrnáct telopů odpovědělo: *Ne*. Patnáctý zachytil pro něj neidentifikovatelný šepot. Ale i to nejnejasnější mumlání mohlo být varováním. Jakmile jej Bollingová informovala, Kaller řekl: „Připravit k inverzi –“

Utnul jej jekot sirény. Do reálného prostoru všude kolem nich vpadala plavidla ESCommu, bojové letouny Solo, kšeftařský ekvivalent Jagu, všechna se zjevovala najednou v perfektní formaci a jejich trupy se stříbřitě a černě leskly.

Bollingová je ihned identifikovala: Eskadra Hawkracerů. Toto pojmenování bylo její poslední myšlenkou, pak raketa ESCommu trefila zadeček Vosy a detonovala svou antihmotovou bombu.

Jon Casestar rázoval Sozinou kanceláří na Orbiteru. „Hawkracery vyletěly z inverze simultánně.“

Soz seděla u dlouhého stolu, který býval Kurjovým psacím, což byl průhledný panel se zabudovanými součástmi sítě.

„Možná nebyli v nadsvětelném dost dlouho na to, aby ztratili spojitost.“

„Bylo to příliš precizní.“ Zastavil se před ní. „Vylétli do přesné polohy Domina, vyhladili je a pak odtamtud invertovali pryč. Během několika sekund.“

Soz zaklela. „Vypadá to na síťovou extrakci.“

„Ano.“ Casestar začal znovu přecházet, obličej měl stažený starostmi. „Nyní možná používají psibertechnologie, pořád však máme náskok. Pochybuji, že se ESComm dá do úplného vývoje psibertechniky, vzhledem k jejich postoji ke svým providerům. A pokud se o to pokusí, budou postaveni před těžká omezení.“

Nemají téměř žádné trénované telopy a žádný přístup na psibersíť. Dokonce i s technikou, kterou nám ukradli, mohou propojit jen několik uzlů. Na víc nemají sílu.“

Soz přikývla. Bez sítě se mohl ESComm napojit na psiberprostor pouze nabouráním se do skolianských uzlů, což také dělal, nebo se o to alespoň snažil, po celá desetiletí. Prohlédla si hlášení o masakru Domina. „Jejich telopové jsou neohrabaní.“

„Můžeme nastavit systém, který by je detekoval,“ řekl Casestar.

„Zatím. Směřují ke zlepšení.“ Zaškaredila se. „Ať už ESComm použije *jakoukoliv* psibertechnologii, sníží to naše možnosti. A těch moc nemáme.“

Opět se zastavil. „Zkonzultuji to s profesorkou Rasmusovou. Možná vyřeší ten problém s Projektem záření.“

„Na našich programech pro síťovou extrakci musíme zapracovat taky.“ Naklonila se dopředu, prsty spletené dohromady. „Musíme najít způsob, jak v inverzi lokalizovat další extraktory.“

Casestar se zašklebil. „Cvičit extraktory na extrakci extraktorů?“

Soz cítila, jak se její tvář podvoluje úsměvu. „Vypadá to tak.“

Poté co Casestar odešel, posadila se Soz zpět do křesla. **A. přihlas se**, pomyslela si. Když teď měla více než jeden uzel,

musela je rozlišovat. První pořád ještě neměl jméno, proto mu říkala prostě **A**, a ty nové označila podle abecedy.

Připraven, pomyslel si **A**.

Mám nějakou poštu ve frontě urgentní?

Jeden vzkaz od Prvního rady Tikala. Říká se v něm: „Imperátorko Skolie, sejděte se se mnou, prosím, v Poradní komnatě.“

Netušíš, co chce?

Na základě záznamů matic jeho chování se domnívám, že je vzhledem k činům jednoho či více členů tvé rodiny v rozrušeném stavu.

Soz se usmála. **To zní jako jeho normální rozpoložení.**

Podle všeho se do Poradní komnaty ubírá ve chvílích, kdy jeho rozrušení stoupne nad úroveň, kterou považuje za rozumnou.

Dobrá tedy. Měla bych se jít podívat, co chce.

V doprovodu svých strážců zamířila Soz k Poradní komnatě. Když kráčela „do kopce“, její hmotnost se snižovala. Komnata byla v blízkosti severního pólu. 180° vzhůru po Orbiteru od Místnosti osamění. Tyto dvě místnosti byly podobné, až na to, že Poradní neměla velitelské křeslo, jen malý stůl.

Své jaegernauty zanechala Soz spolu s Tikalovými strážci venku před komnatou. Nalezla jej uvnitř, jak sedí u stolu a zírá na jeho plochu.

„Má pozdravení,“ řekla. Vzhlédl. „Má pozdravení, Imperátorko Skolie.“ Sedla si naproti něj. „Dostala jsem váš vzkaz. Děje se něco?“

„Přijel váš synovec.“

„Myslíte Taquinila?“

„Ano. Taquinila.“ Tikal si protřel oči. „Zmizel okamžitě, jakmile se sem dostal. Pokoušel jsem se ho zastihnout v rezidenci Faraóna, ale nikdo neodpovídá.“

„Proto jste mě chtěl vidět?“ Co může být tak naléhavého na příjezdu Dehyina a Eldrinova syna na Orbiter?

„Vás to nezajímá?“ zeptal se Tikal.

„Mělo by?“

Zašklebil se. „Už tak je dost zlé mít jednoho génia ztraceného v síti. Ale Klíč Shromáždění je alespoň přičetná.“

Soz strnula s výbuchem zlosti připraveným na jazyku. Pak se uvolnila. Cítila Tikalovu starost. Byla opravdová. Přiměla se promluvit klidnějším hlasem, než prve zamýšlela. „Taquinil je přičetný.“

„Opravdu?“

„Po desítky let je stabilní.“

„Pokud je mi známo, napadl na Harvardu svého psychiatra.“

„Máte na mysli, když byl studentem?“ Když Tikal přikývl, Soz si pomyslela: **Uzle C, dej mi Taquinilův studijní spis. Shrň všechno ohledně napadení.**

Napadl doktorku Marii Sanchezovou, poté co stanovila, že prochází mnohonásobným rozpadem osobnosti, pomyslel si C.

Co provedl? zeptala se Soz.

Uvěznil ji v budově, udeřil a vyhrožoval, že ji zabije.

To na Taquinila nevypadá.

Jeden z fragmentů jeho osobnosti projevoval agresivní tendence. Přesto se Sanchezové podařilo vytáhnout jádro jeho osobnosti. Nechal ji, aťho uklidní a přivolá pomoc.

To je neuvěřitelné. Soz Taquinila znala jen jako mírného studenta se skromnou povahou, která kontrastovala s jeho překvapivým intelektem. Nedokázala si jej představit, kterak páchá násilí o nic víc než sebe jakožto Arista. **Tato osobnost pořád existuje?**

Ne.

Tikal ji sledoval. „Máte o tom záznam?“

Přikývla. „Ano. Mám. Barcalo, nemusíte se bát. Bylo to před více než třiceti lety. Od té doby je Taquinil v pořádku. Je to okouzlující muž. Až jej poznáte, budete ho mít rád.“

„Jak?“ zavrčel. „Je úplně stejný jako jeho matka. Neviditelný. Od té chvíle, co přijel, ho nikdo neviděl.“

„Chcete, abych ho zkontrolovala?“ Stejně to zamýšlela

udělat, obrátit se na tetu a zjistit, jestli Dehya syna doma přivítala nebo ne.

„To bych ocenil, Imperátorko Skolie.“

„Soz.“

„Soz?“

„Tak se jmenuji.“

Zamrkal. Pak se usmál. „Ach. Správně. Dobře. Soz.“

Poté co opustila Poradní, odjela magrailem do Údolí, kde bydlela v kamenném domě, jenž Kurj používal jako svou druhou rezidenci. První rezidence, dům v poušti, zůstávala od jeho smrti netknutá. Soz se stále ještě s pomníkem bratra, jehož obdivovala, bála se ho, kritizovala a milovala, nemohla setkat.

Přišla k Dehyinu domu mezi stromy. Zvonek u dveří zahrál tylek, který v mysli evokoval šepot muších křídel, bublání vody a ptačí zpěv. To se Soz líbilo.

Dveře se klouzavě otevřely a z nich vykoul muž. Byl vysoký asi pět stop a deset palců, měl drobnou postavu a rovné černé vlasy. Jeho nejvýraznějším rysem byly oči, které se zlatě třpytily a byly lemovány dlouhými černými řasami.

„Soz!“ Taquinil se na ni usmál. „Pojď dál.“

„Buď pozdraven.“ Vstoupila do domu. „Kde je Dehya?“

„V síti.“

Zamračila se. „Cože, tvá matka tě povolá domů a pak tě ignoruje?“

Taquinil se zasmál. „Ach. Soz. Jsi pořád stejně nevladatelná.“ Vtáhl ji do náruče. „Bože, rád tě vidím.“

Také jej objala, podráždění bylo změkčeno jeho náladou. „Taky tě ráda vidím.“

Ustoupil, aby si ji prohlédl, a řekl: „Myslel jsem, že budeš pracovat se Zámkem.“

„Tikal mi řekl, že jsi tady.“

„Tikal? Ještě jsem ho ani neviděl.“

„Měl obavy, žeš nebyl dostatečně přivítán.“

„Matka s otcem za mnou přišli do doku. Tady jsme měli společný oběd.“

„Dobrá tedy.“ Soz přestala být na Dehyu našťvaná. „Tikal je

trošku...“ Zarazila se, protože se cítila trapně. „Myslím, že by jen rád věděl, co děláš.“

Jeho úsměv pohasl. „Proč? Aby viděl, jak mi z pusy kape pěna?“

„To jsem neřekla.“ Laskavěji dodala: „Barcala to myslí dobře.“

Taquinil si povzdechl, zvláštní zvuk, na který si Soz pamatovala. Bez ohledu na to, co si kdo myslel, ona měla svého synovce ráda. Vzhledem k vzdělání, bakaláři summa cum laude ekonomie z Harvardu na Zemi, doktorátu z Ekonomického institutu Královské akademie na Metropoli a úřadu profesora na Imperiální univerzitě na Parthonii, mohl být klidně arogantní osinou v zadku. Místo toho byl skromný. Věděla, že kvůli rozpadu osobnosti způsobenému svou rhonskou mutací považuje sám sebe za kazového, ale pokud jí bylo známo, pak jeho schopnost i přes tolik překážek uspět činila jeho úžasné vzdělání ještě impozantnějším.

Když spolu mluvili, cítila jeho zmatek. Většinu času strávil v síti, kde si byl mnohem jistější než s lidmi, s blokováním jejichž myslí měl takové problémy. Byl extrémním zakončením spektra, telepatem tak citlivým, že pro něj bylo bez léků a osamění nemožné přežít.

Na rozdíl od Tikala neměla Soz v souvislosti s Taquinilovou přičetností žádné pochybnosti. Mnohem více se obávala, s čím by mohli on a Dehya přijít, pokud by dali dohromady své fenomenální intelekty.

24

Císařovna Viquara usrkla z poháru s vínem. Jediné osvětlení její ložnice pocházelo z lampy vedle lenošky a stačilo akorát k tomu, aby si mohla přečíst hlášení Hawkracerů, které zrovna držela. Strážé z jejího ženského kontingentu razerů byly rozestaveny podél zdi společně se čtyřmi ženami tajné policie Calope Muže. V takto obrovské místnosti se málem ztrácely v

houstonoucích stínech noci. Viqara často zapomínala, že tam jsou.

Na posteli seděla klimbající soudkyně Calope opřená o pelest, dlouhé nohy natažené, tělo zahalené v šedé tunice dosahující jí ke stehnům. Lesklé bílé vlasy se jí nepořádně vlnily kolem obličeje. Viqara přemýšlela, jestli zestárla nad hranici, kdy by biotechnologie udržovala její vlasy černými, nebo ji prostě nezajímalo, že zbělely. Vzhledem k tomu, že si tato stoletá osoba jinak nechávala své tělo tvarovat tak, aby vypadalo alespoň o půl století mladší, než byl její skutečný věk, podezřívala Viqara Calope, že prostě se svými vlasy neměla na výběr.

Vedle soudkyně ležel na boku Cayson, oči zavřené a ruce natažené za hlavou. Povlečení měl po svém úsilí se stárnoucí Calope zmuchlané kolem lýtek. Přesto si Viqara nemyslela, že by spal. Jeho nádherné tělo bylo příliš napjaté.

Položila hlášení a víno a šla si lehnout na postel, zcela oblečená, na druhou stranu vedle Caysona. Ten se otočil na záda, aby se na ni podíval, ruce stále natažené za hlavou. Stejně tak, vzhledem k tomu, že mu Calope zacvakla pouta na zápěstích ke kruhu v pelesti, zůstat musely.

Viqara se zvedla na lokty a políbila ho, jazykem mu dráždila rty, aby je rozevřel. Reagoval dobře. Ale jakmile se stáhla, škubl hlavou, jak se snažil pohnout kadeří, která mu sklouzla do obličeje. Pozorovala jej, jak se s ní trápí, podivně jeho pokusy nabuzená.

Pak se přetočila a z nočního stolku vzala mísu s ovocem. Jakmile se obrátila zpátky. Cayson na ovoce zíral.

Promluvila tichým hlasem, aby nevzbudila Calope. „Kdy jsi naposledy jedl?“

„Dnes ráno,“ řekl. „Předtím než mě razeři dovedli sem.“

Žádný div. Byla odvolána pryč a zapomněla, že pro něj poslala eskortu. Celý den musel bez jídla ležet v posteli.

„Tady.“ Hrozen tlustých bobulí mu podržela před ústy. Po jedné chňapnul zuby a během vteřiny ji snědl. Jakmile se však natáhl pro další, dala hrozen stranou. „Ne tak rychle. Bylo by ti

špatně.“

Calope otevřela oči a líně se usmála. „Ať se nají, Viquaro.“ Odhrnula kadeř Caysonovi z očí, přejíždějíc mu rukou po čele.

Viquara mu dala bobuli. Ke Calope řekla: „Co si myslíš o hlášení Hawkracerů?“

Soudkyně propnula ruce. „Ten pokus byl úspěšnější, než jsem očekávala. Ale stále považuji za nelidské posílat providery do boje.“ Sklonila se a políbila Caysona. „Ať raději zůstanou v posteli, co?“

Cayson vzhlížel vzhůru k ní. „Ano, Vaše Urozenosti.“

Viquara se usmála. Pak sklouzla z postele a postavila se vedle ní. „Zatím nashledanou, vy dva.“

Soudkyně si spokojeně natáhla ruce. „Tvá pohostinnost je nesrovnatelná, Viquaro.“

Přemýšlela, zda by se Calope cítila stejně potěšeně, kdyby věděla, jak zběhlým se krásný Cayson ukázal být ve špionážní práci. Viquara toho teď věděla hodně, včetně toho, že Calope považovala svého bratrance Corbala Xira za lépe vyhovujícího pro Obsidiánový trůn než Jaibriola.

Viquara zadumaně kráčela palácem a její strážci ji doprovázeli jako stíny. Vyšla nahoru po třpytících se bílých schodech vedoucích k císařově apartmá. Udržet Jaibriola pod zámkem se ukázalo být snazším, než čekala. Aristové pokládali jeho odloučení za logické. Po celé roky jej jeho otec skrýval před IVV. A opravdu, jen několik měsíců po jeho prvním veřejném vystoupení ho IVV zajalo. Patnáct let se vyhýbal smrtelnému nebezpečí, až se nakonec triumfálně vrátil na Slávu. Nikoho nepřekvapilo, že vládnul jako samotář, obklopený svou ochrankou.

Viquara zanechala bodyguardy před císařovým apartmá. Uvnitř našla Kryxe Quaelena v kanceláři propojené s místnostmi, v nichž Jaibriola drželi. Její nový manžel pročítal kopii hlášení Hawkracerů. Pobouřilo ji, když jej viděla sedět u stolu, kde kdysi sedával Ur Qox.

Zastavila se ve dveřích. „Na co myslíš?“

Vzhlédl. „Šest z osmi telopů se dostalo do šoku.“

„To v hlášení pro Válečný kabinet nebylo.“

„Vymazal jsem to.“ Quaelen zapnul holograf. „Ti dva skolianští telopové byli v pořádku, ale těch šest providerů, které jsme vycvičili, se málem dostalo do katatonického stavu. Viditelně nesnesou prožití smrti v boji.“

Viquara se zamračila. „Dát telopy na válečné lodi nepomůže, pokud po té nejběžnější bitvě nebudou schopni fungovat.“

„Stabilita skolianských telopů nám dává něco, s čím můžeme pracovat,“ podotkl Quaelen. „Domnívám se, že jejich myslí mohou být chráněné.“

Jako u mého syna, pomyslela si Viquara. „Už jsi mluvil s Jaibriolem?“

„Ještě ne.“ Postavil se. „Můžeme?“

Vešla do místnosti, v Quaelenově přítomnosti stále ztuhlá. Obešel stůl a zastavil se před ní, prohlížíje si její tvář. Pak se dotknul jejího nosu. „Je moc nahoru.“

Viquara odtáhla hlavu a dívala se na něj chladným pohledem. Strávila dost času přemýšlením nad specifikacemi, které dala tělotvůrcům pro doladění svého obličeje. Jedním z důvodů, proč Ur nikdy nejmenoval admirála Kaligu i přes jeho vznešenost ctihodného válečníka do ministerské funkce, byl ten, že Kaliga si odmítal nechat svou ošklivou tvář vymodelovat do hrdinských proporcí. Náležitě dekorum zahrnovalo příjemný vzhled.

„Já sama jsem s prací spokojena,“ řekla.

„Možná bys měla uspokojit i svého manžela.“ Quaelen se otočil a opustil kancelář. Viquara jej zamračeně následovala.

Jaibriola našli, kterak si v knihovně čte. Jakmile vešli, vzhlédl a strnul, podobný nádhernému zvířeti v pasti.

Quaelen s Viquarou si sedli do křesel naproti císaři a utvořili před ním něco jako hradbu. S křeslem téměř zarovnaným s policí na knihy neměl kam utéct.

Viquara si přečetla název knihy. „*Vzestup Jubije*. Dobrý výběr.“

Chladně řekl: „Záleží na tom, jak definujete ‚dobrý‘. Tolik mohu zaručit: jakožto pojednání o tom, jak podrobit obyvatelstvo pomocí vštěpování ideologie, drog, genetické manipulace,

poskytnutí nebo odmítání lásky, sexuálního zneužívání a nejistě pozitivního posilování, to nemá konkurenci.“

Quaelen si ho změřil. „Podle palácových záznamů se vám dostalo ohromného vzdělání, Vaše Veličenstvo.“

Jaibriol knihu zavřel. „Kryxi, jdi k věci. O verbální tanečky nemám zájem.“

Ministr na něj pohlédl zastřeným zrakem. „Člověk si přesto říká, jestli snad určité aspekty vašeho obdivuhodného vzdělání nebyly opomenuty. Jako třeba význam civilizované rozmluvy.“

Jaibriol vstal a přešel k polici. Když knihu zasunul na původní místo, Quaelen se zeptal: „Pomyslel sis někdy, Jaibriole, že spolupráce by byla tvou výhodou?“

Císař jen zíral na knihy, starodávné texty, ručně psané. „Co chceš?“

Viquara jemně řekla: „Sauscony Valdorii.“

Otočil se k nim. „Proč s tím jdete za mnou?“

„Zdá se mi,“ řekl Quaelen, „že máš obdivuhodný talent k vytáčkám.“

„Mně se zdá,“ řekl Jaibriol, „že ty máš obdivuhodný talent k tomu mluvit zřetelně bez toho, abys cokoliv ztraceného řekl.“

Quaelen ztuhl a Viquara viděla napětí jeho ruky, stejné, jako když zamýšlel uhodit otroka. „Patnáct let za vytáčky stojí,“ řekl.

Jaibriol se otočil ke Viquare. „Svět je velké místo. Ona a já jsme zpočátku nebyli ani na stejném kontinentu.“

„Zpočátku.“ Quaelen jej pozoroval. „Dokážu si představit, že na konci ano, co? Musela být blízko, aby tak brzy našla tvé komunikační zařízení.“

„Zjevně.“ řekl Jaibriol.

Viquara si byla jistá, že ví víc, než připouští. Po desítkách let mezi Hightony se stala expertem na čtení nuancí v řeči těla a Jaibriol se nikdy nenaučil tu svou zamaskovat. Dotkla se pageru na svém náramku.

Jaibriol ztuhl. „Co to děláš?“

„Bylo by nešťastné, kdybys propásl své léky,“ řekla.

„Nejsem nemocný.“

Ode dveří se ozval šustot. Stáli tam dva medicí, humanoidní roboti, jeden platinový a jeden zlatý, jejichž naleštěná těla ve světle zářila.

Její syn polkl. „Nic nepotřebuji.“

„Slyšel jsi někdy o Kriho díle?“ zeptala se Viquara.

Pořád se díval na roboty. „O čem?“

„Carzalan Kri,“ řekla. „Jeho epos *Pod blednoucí nocí* shledávám podnětným.“

Jaibriol se otočil a zahleděl se na ni. „Z toho se mi udělalo zle.“

„Je nádherně napsaný,“ řekl Quaelen.

„Báseň o soužení a smrti lidí odmítajících otroctví?“ zeptal se Jaibriol. „Krása jazyka nečiní podstatu námětu o nic méně otřesnou.“

„Víceméně, pokud vůbec,“ řekla Viquara. „Je to mrazivé dílo.“ Uvolnila se. „Někdo by mohl říct, že je to lekce.“

Jaibriol pohlédl na mediky, pak zpět na ni. „Nemám ti co říct.“

Dotkla se svého náramku a roboti vstoupili do knihovny, pohybující se jemnou mechanickou chůzí. Měli sice lidský tvar, ale místo očí jen vodorovné štěrby a žádná ústa nebo nos.

Když se roboti vydali dopředu, Jaibriol se zapřel. Přitiskli ho do rohu, v němž se sbíhaly dvě police. Opřel se o knihy a věnoval Viquare pohled, který znala. Někdy ji takto pozoroval Cayson, jako by na ni němě apeloval, aby změnila svou přirozenost, aby se stala slabou a empatickou jako provideři.

Když po něm zlatý medik sahal, pokusil se Jaibriol prorazit si mezi roboty cestu. Snadno ho zachytili a znovu přišpendlili k regálům. Z konečku prstu platinového medika vyjela lesklá ocelová jehla. Viquara se domnívala, že by místo ní mohla nechat nainstalovat injekční stříkačku. Přesto, ocel působila k jejich designu estetičtěji.

Jaibriol se zahleděl na jehlu, pak na Viquaru. „Matko.“ pravil.

Laskavě řekla: „Neboj se. Lék ti ulehčí spolupráci s námi.“

„Ne!“ Když mu robot jehlu zapíchl, škulb sebou. Viquara

zarazila své mentální bariéry, zablokovala jeho psionskou mysl, aby zajistila, že na bolest nezareaguje nějak nevhodně.

Čekali tedy, Jaibriol na ně hleděl, zatímco jej medicí přidržovali u zdi. Nakonec se v jejich sevření prohnul, droga začala působit. Roboti mu pomohli do lenošky a poté co byl usazen, se postavili po stranách.

„Jak se cítíš?“ zeptala se ho Viqara.

„Unavený,“ řekl.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Quaelen.

„Jaibriol Qox Druhý.“

„Kde jsi?“

„V císařském paláci na Slávě.“

„Kolik ti je let?“ zeptala se Viqara.

„Třicet osm.“

„Kolik máš dětí?“ zeptal se Quaelen.

Žádná odpověď.

„Jaké bylo jméno tvé milenky na Prizmě?“ otázala se Viqara a použila přitom jeho vlastní pojmenování planety.

„Žádnou milenkou jsem neměl,“ řekl Jaibriol.

„Tys s nikým nežil?“ zeptal se Quaelen.

Jen se na ně podíval.

„Jaká jsou jména tvých dětí?“ zeptala se Viqara.

Jeho ústa se hýbala, jako by chtěla vytvořit slova. Nic však z nich nevyšlo.

Viqara pokynula medikům. Ze zlatého prstu se vysunula injekce a robot ji Jaibriolovi píchnul. Viqara se opět snažila uzavřít záblesk smyslového přenosu jeho bolesti.

Quaelen se naklonil dopředu, rty rozevřené. „Kolik máš dětí?“

„Žádné.“ Jaibriolův hlas zněl vyčerpaně.

„Jak dlouho byla Sauscony Valdorie tvou milenkou?“ zeptala se Viqara.

Jeho ramena se uvolnila. „Nikdy mou milenkou nebyla. To je absurdní nápad.“

Jistá odpověď Viqaru zarazila. Měli snad obavy z ničeho? Pohlédla na Quaelena, který téměř nepatrně pokrčil rameny. Pak

se obrátila na Jaibriola. „Kdo je matkou tvého dítěte?“

Jaibriolova ústa pracovala, nevyšel však žádný zvuk.

Quaelen pohlédl na platinového medika. „Když dáme císaři další sérum, poškodí ho to?“

Robot ze svého prstu vystrčil tenký proutek, připjal ho k Jaibriolovu zápěstí, načež jej vytáhnul. „Mohlo by způsobit ztrátu vědomí nebo křeče.“

„To je příliš riskantní,“ řekla Viquara.

Quaelen se zamračil. „Ale jeho mlčení je také velmi riskantní.“

Viquara si to rozvážila. Odolával snad její syn séru pravdy nebo jim opravdu neměl co říci? „Sauscony Valdorie byla kdysi imperiálním poslem, že?“

„Nemám tušení,“ řekl Jaibriol.

Promluvil Quaelen: „Jak moc tě cvičila v technikách odolávání výslechům?“

„Nevím, o čem mluvíš,“ odpověděl Jaibriol.

Viquara zkusila jinou taktiku. „Řekni mi o svém otci.“

„Co chceš vědět?“ zeptal se Jaibriol

„Jak se jmenoval?“

„Ur Qox.“

„Co jsi k němu cítil?“

Jeho hlas byl opět unavený. „Miloval jsem ho.“

Viquara se nad jeho reakcí zamyslela. Mohl být otrok opravdu schopný důvěrného citu? „Proč?“

V jeho hlase zazněla hořkost. „Nevím.“ Po chvílce dodal: „Myslím, že i on mě miloval, svým specifickým způsobem.“

„Mohl jsi tohle zachytit v jeho mysli?“

„Ano.“

Viquara, vědoma si Quaelena, si v křesle poposedla. Přestože oba věděli, že je Jaibriol psion, vyvedlo ji z míry, že to císař potvrdil. I tak, dodávalo to možnosti otestovat, jak dobře sérum funguje.

„Jaké bylo Kyleovo hodnocení tvého otce?“ zeptala se.

Jaibriolovo čelo se zvrásnilo. „Cože?“

„Kyleovo hodnocení císaře. Jaké bylo?“

„Nula,“ řekl Jaibriol.

„Jsi si jistý?“

„Jak by mohl být psionem?“ zeptal se Jaibriol. „Geny musíte dostat od obou rodičů. Hightoni je nemají.“

Quaelen se zamyslel. „A oba rodiče Uír Qoxe byli Hightoni?“

Po Jaibriolově spánku stékala kapka potu. „Ne.“

Bohové na nebesích, pomyslela si Viquara. Podívala se na Quaelena, který na ni zíral s obličejem, jenž odrážel její reakci. Jaibriol právě jediným slovem rozmetl století klamu. To, že se s Quaelenem o toto nevyřčené tajemství už dělila, nikterak nezmírnilo šok, když to slyšeli vyslovit.

Quaelen se obrátil zpět k Jaibriolovi. „Který z jeho rodičů nebyl Highton?“

„Matka.“

„Chápu.“ Quaelen počkal a pak najednou řekl: „Kolik máš dětí?“

„Žádné,“ zašeptal.

Viquara jemně řekla: „Jaibriole, drahý, nám můžeš říct pravdu. My ti neublízíme.“

„Nevěřím vám,“ řekl.

„Jak dlouho jsi byl vězněm IVV?“ zeptal se Quaelen.

„Jedenáct dní,“ odpověděl Jaibriol.

„Kde tě drželi?“

„V zařízení v poušti. Neznám jméno.“

„Kolik jsi z něj viděl?“

„Svou celu. Vyslýchací místnosti. Několik chodeb.“

„Kryxi, počkej,“ řekla Viquara. Když na ni pohlédl, řekla: „Jaibriolova mysl je nastavena a v mozku má kyberzámek. Je to podobné nastavení, které má Althor Valdoria k tomu, aby se při výslechu nezlomil.“

Quaelen přikývl. „Logické opatření.“

„Je to něco víc.“ řekla Viquara. „Neměl by být schopen odhalit nám Ura.“

Quaelen nadzdvihl obočí. Zaměřil se znovu na Jaibriola a zeptal se: „Upravil sis nastavení tak, žes nám mohl odhalit svého

otce?“

„Neupravil.“

„Pak kdo tedy?“ zeptala se Viquara. „Nikdo.“

„Byla to Sauscony Valdorie, že ano?“ otázal se Quaelen.
„Říkal jsem vám, že nebyla mou milenkou.“

„Odkud byl ten chlapec na Prizmě?“

„Byl synem rukojmí, které jsem vzal během útěku.“

„Jak se jmenovala?“

„Lyra Merzon.“

„Maximiliáne,“ řekl Quaelen. Císařův počítač odpověděl:
„Přijem.“

„Identifikuj ‚Lyru Merzon‘. Prohledej skolianské databáze.“
Po chvíli Maximilian řekl: „Mám padesát dvě totožnosti.“

„Korespondují nějaké se ženou, která zmizela ve stejnou dobu, kdy Jaibriol Qox utekl IVV?“

„Ano,“ řekl Maximilian. „Lyra Merzon byla medicíkou IVV. V noci, kdy Jaibriol Qox uprchnul, byla v paláci. Je zapsána jako mrtvá, společně s Qoxem a s Valdorií.“

„Z nichž ani jeden jako mrtvý nevypadá,“ zamumlala Viquara. „Možná pokládáme naše otázky špatným způsobem.“ Quaelen si položil loket na opěrku křesla a poškrábal se na bradě, dívaje se na Jaibriola. „Jak to, že mi můžeš udávat ničivé informace o svém otci, když by měly být zamčené ve tvém mozku?“

„Protože už to stejně víš,“ řekl Jaibriol. Viquara ztuhla. „Proč si myslíš, že to ví?“

„Řekl mi to,“ odpověděl Jaibriol. „Před sedmnácti lety.“ Quaelen promluvil klidně. „Viditelně jste špatně rozuměl, Vaše Veličenstvo. Nikdy jsem podobnou poznámku neučinil, stejně jako bych nikdy v podobném duchu nenapadl ctěné jméno vašeho otce.“ Viquara se podívala z Quaelena na Jaibriola. „Proč sis myslel, že ti to řekl?“ zeptala se svého syna.

„Jako výhrůžku.“ Na Jaibriolově tváři zaškubal sval. „Aby mi znemožnil komukoliv říct o jeho metodách poručnictví.“

Viquarina zloba se třpytila jako antracit. Pohlédla na Quaelena a řekla: „A jaké to byly metody?“

Klidně si ji změřil. „Takové, které jsem považoval za nutné.“
Obrátila se zpět na Jaibriola. „Použil proti tobě někdy ministr Quaelen sílu?“

„Ano.“

„Jaký druh?“

„Dost, ženo.“ Quaelen pokynul medikům. „Uspěte ho.“

„Ne,“ řekla Viqara.

Nato objevila, jak dobře infiltroval Quaelen její bezpečnost. Zlatý medik její rozkaz ignoroval a zabodl svou jehlu do Jaibriolovy paže. Jakmile císař prudce vydechl, Quaelen se naklonil dopředu, zaměřený na svého vězně.

Ve Viquare se dmula zlost. Vstala a ledovým hlasem oznámila: „Myslím, že bychom měli nechat Jeho Veličenstvo odpočívat.“

Quaelen se na ni podíval, tvář nevyzpytatelnou. „Když chceš.“

Jakmile vyšli z knihovny, ohlédla se. Jaibriol byl zborcený v křesle, nyní v bezvědomí, hlídaný mediky a jeho spodní řasy byly na kůži temné jako modřiny.

Nepromluvila, dokud nedošli do Quaelenovy kanceláře. Pak se k němu otočila. „Jak si *dovoluješ* zneužívat hightonského Následníka.“

„Zneužívat?“ Mluvil mírným tónem. „Jsem překvapen, že dovoluješ herectví providera zastřít svůj úsudek. To ti není podobné.“

Viquara se nadechla, aby se uklidnila. Její manžel ji mohl s tím, co věděl o jejím synovi, donekonečna vydírat, ale Quaelen toho teď měl také mnoho co ztratit. Byl tak blízko Obsidiánového trůnu, že byl málem sám císařem.

„Jsem překvapena,“ řekla, „že bys riskoval postavení, na jehož dosažení jsi pracoval s takovou vytrvalostí.“

Opřel se o zárubeň dveří a překřížil ruce. „Riziko je relativní, má milovaná ženo.“

„Zaznamenal jsi někdy.“ poznamenala, „že ztráta moci jedné osoby často končí špatně i pro osoby přidružené?“

Pozoroval ji temným pohledem. „Možná.“

„Na druhé straně jsem slyšela říkat, že podpora inspiruje reciproční podporu.“

„Také jsem to slyšel.“

Viquara čekala, doufajíc že jej nezatlačila příliš daleko.

Konečně Quaelen řekl: „Těší mne, že máme tak shodné myšlenky.“

Přestože se přes ni přelila úleva, neuvolnila se. Ještě ne. „Zejména co se týče prospěchu mého syna.“

„Tvého syna?“

„Císaře.“

„Našemu ctěnému císaři pochopitelně přeji jen to nejlepší.“

Viquarino napětí povolilo. „Těší mne, že to slyším.“

Quaelen přikývl. „Pak jsme zajedno.“

Po pauze řekla: „Co si myslíš o naší rozmluvě s ním?“

„Polopravdy?“ Quaelen zakroutil hlavou. „Lži?“

„Pochybují, že by při tak vysokém dávkování mohl lhát. Určitě ne s takovou lehkostí, s jakou odmítl, že by Sauscony Valdorie byla jeho milenkou.“

„Možná. Ale ona byla jaegernaut a IVV má své způsoby.“
Přešel k ní. „Vitrex mi říkal, že mysl Prince Althora se vymazává.“

„Alespoň z něho konečně dostávají informace.“

„Bez myšlení nám nebude k ničemu.“

Viquara pokrčila rameny. „Ízar zrovna plánuje, jak ho zkrřížit s Cirrus, až s ním budou u výsledků hotovi.“ Měla také v úmyslu vzít si potom Althora za svého providera, chtěla se však na celé věci dohodnout s Vitrexem. „Althor a Cirrus jsou nejvyšší kvalita. Vyprodukují ty nejlepší providery.“

„S Izarem přemýšlíte moc přízemně,“ řekl Quaelen.

Nadzdvihla obočí. „A co bys s ním udělal ty?“

„Potřebujeme více Klíčů pro psibersít.“

„Pokud máš v úmyslu křížit Althora s Cirrus proto, aby vyráběli rhonské psiony, tak to nebude fungovat.“ Viquara si vzpomněla na Cirrusina syna Kaie. Protože se Cirrus odvážíla ukrývat své vědomosti o Jaibriolovi, už k ní císařovna Kaie nikdy nepošle. Cirrus bude za tuto svou zradu pykat do konce

života. Viquara se za Kaiův život zaručila na počest Urovy památky, chlapec však nikdy neopustí izolovanou oblast, ve které nyní s Azzim žil. „Cirrus není rhon. Nemůže vytvářet síťové Klíče, ani s Althorem ne.“

Quaelen odmítavě mávnul rukou. „Cirrus mě nezajímá. Althor je naší cestou k Rubínové dynastii.“ Naklonil hlavu. „Věděla jsi, že Eldrin Valdoria píše folkové balady? Nebo že Rubínový Faraón je nejmenším členem imperiální rodiny? Pěkně malý zmetek.“

„Zábavné, Kryxi. Ale sotva použitelné.“

„Všechno je použitelné.“ Odmlčel se. „Náš bard a jeho zmetkovitá královna spolu žijí na Orbiteru.“

Tohle Viquařinu pozornost upoutalo. „Vskutku?“

Začal rázovat po kanceláři. „Přes Althora můžeme dostat větší část jeho rodiny. Potřebujeme je. Althor může psibersit' vytvořit a Jaibriol ji může udržovat, je to však mezní východisko.“ Jeho hlas začal být ostrý. „V souvislosti s Jaibriolem existují dva možné scénáře. Buď měl děti s tou Lyrou Merzon a Sauscony Valdorie je fanatik, který ho patnáct let pronásledoval, nebo měl děti s Valdorií a ta se chce pomstít za jejich smrt. Ať tak nebo tak, je nebezpečná.“ Přikráčel zpět k Viquaře. „Předešlé extrapolace ESCommu dávaly Jubiji velkou pravděpodobnost vítězství, teď je to však méně jisté. Čekat stovky let, až se IVV utahá, je příliš riskantní. Potřebujeme Zámek, potřebujeme více Klíčů a potřebujeme zlomit Rubínovou dynastii. Hned.“

Viquara suše řekla: „A když už budeme v tom, mohli bychom vytvořit jeden dva nové vesmíry.“

Z jeho úsměvu vyvěrala krutá arogance. „Mysli ve velkém, má láska. Probíral jsem to s generálem Taratusem a admirálem Kaligou. Oč budou telopové, které umístíme na naše plavidla, trénovanější, o to snížíme technologickou převahu, kterou nad námi IVV má.“

Zírala na něj. „Ty mluvíš o Onyxové plošině?!“

„Myslí ti to rychle.“

„Viděla jsem Vitrexova hlášení o výsledcích. Třetí Zámek je

na Onyxu.“

„Tak praví špionáž.“

„Ta také praví, že je Onyx dobře bráněn.“

Quaelen k ní přešel. „Nu, bráněn a dostatečně bráněn, v tom je rozdíl. ESComm má právě teď největší zásobu lodí, zařízení a vojska v historii, zatímco IVV je oslabeno otřesy v Rubínové dynastii. Pokud kdy nastala doba pro takový tah, pak je to teď.“

Viquara přemýšlela, zda svého chotě špatně neodhadla. To, jestli jeho plány odolají podrobnému zkoumání, se teprve uvidí. Ona však Quaelena znala. Své nápady zakládal na dobře prozkoumané realitě. Pokud by tomu bylo tak, jak to vypadalo, mohl by ESComm dostat Impérium pod kontrolu ještě v průběhu jejího života. Poté budou snadno následovat Spojenci. Bylo by moudré vypěstovat si s tímto mužem, který by brzy mohl ze stínů zpoza Obsidiánového trůnu ovládat celé lidstvo, poddajnější vztah.

Uvolnila postoj, boky nastavila právě *tak*, aby zdůraznila svou postavu. „Toto by mohla být nejlepší chvíle na mnoho věcí.“

Svezl se pohledem po jejím těle. „Skutečně?“

„Skutečně,“ zamumlala Viquara.

25

Všichni čtyři Sozini nejvyšší důstojníci se účastnili setkání Armády spojených sil. Generál Stone a První Tapperhaven vysílali z Velitelství simulační projekce. Admirál Tahota vysílala z Onyxové plošiny a generál Majda z Rayliconu. Skutečně přítomni a usazení kolem stolu byli ve Strategické místnosti čtyři lidé: Soz, Jon Casestar, Sozin bratr Eldrin a Barcala Tikal. Tato úvodní konference byla malá, aby mohly být předloženy podklady ASS předtím, než bude předveden celý její štáb.

„Flotila o síle, o níž tady hovoříme, bude detekovatelná i tím nejneschopnějším extraktorem na světě,“ řekl Stone. „Stovky tisíc lodí nemůžete skrýt.“

„Není třeba, aby cestovaly společně,“ odvětila Soz. „Pokud použijeme telopy propojené sítě, může se flotila seskupit z menších skupin kdykoliv.“

Promluvila Tahota: „Abychom zabránili detekci, měly by tyto skupiny být malé, jen několik tuctů lodí nebo ještě méně. Koordinace seskupení celé flotily takovýchto jednotek, probíhající při nadsvětelném přesunu, může být mimo možnosti i našich nejlepších RI mozků. Mluvíme o bilionech spřažených přeměn časoprostor-psiberprostor za sekundu.“

Generál Majda se naklonila dopředu. „Pokud vím, je Faraónův syn na Orbiteru.“

„Tak jest,“ řekla Soz.

„Možná by on a Faraón mohli rozvážit zapojení svých mentálních kapacit do tohoto problému.“

Tikal se vsedě narovnal. „Vynikající nápad,“ řekl ulehčeně. „To by je mohlo zaměstnat. A udržet mimo nesnáze.“

Po tváři Branta Tapperhavena přejelo podráždění. „Nejsem si vědom, že by byli v nesnázích.“

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ zakročil Eldrin.

Casestar suše řekl: „Nejdříve je musíme najít.“

Soz pohlédla na svého bratra. „Můžeš s nimi promluvit?“

Eldrin přikývl. „V domě.“

Soz zvedla ze stolu holograf a prolétla jeho zobrazení. „I když Dehya s Taquinilem vyvinou algoritmy pro koordinaci seskupení flotily, stále budeme mít problém s obranou v Platinovém sektoru a na Slávě.“

„Mí lidé to procházeli ze všech stran,“ řekla Tahota. „Nevidím žádný způsob, jak tam dopravit tak velkou flotilu bez toho, aby se rozeřval každičkový alarm v okruhu pěti světelných let od Slávy. Nezáleží na tom, jak flotilu seskupíme. Platinový sektor bude mít pro mobilizaci stále víc než dost varovných systémů.“

„Vzhledem k rozsahu a síle obrany Slávy,“ řekl Stone, „a její blízkosti k Platinovému sektoru, pokud jsem tedy něco nepřehlédl, nemáme nejmenší šanci uspět.“

„Dokud,“ řekla Soz, „se naše přilétávající flotila nebude jevit

dost malá na to, aby se vyhnula detekci, až do doby, kdy už pro EComm bude příliš pozdě mobilizovat.“

„Nevidím žádný způsob, jak tak velkou armádu zamaskovat,“ konstatovala Majda.

Casestar kouknul na Soz. Jakmile přikývla, řekl: „Projekt záření... –“

Tapperhaven zafuněl. „Ta věc s Kleinovými baňkami? Nefungovalo to.“

„Byl to problém s nestabilitou obsahových polí, že ano?“ řekla Tahota.

„Nestability pocházely z interference mezi větším Kleinovým polem a poli, která obsahovalo,“ řekl Casestar. „Pokud menší baňku zaštitíme, mohlo by se to vyřešit.“

„Mohlo?“ zeptal se Stone.

„Zatím tak žádný štít nefungoval,“ přiznal Casestar. „Jakmile se hmota vytočí do Kleinova prostoru, ztrácí soudržnost. Rozpouští se, jak se říká.“

„Pak nepoužívejte reálnou hmotu,“ řekl Tapperhaven.

„Vy znáte jiný druh?“ zeptal se Tikal. Když po něm Tapperhaven střelil podrážděným pohledem, pozvedl První rada obočí.

„Co byste navrhoval. První Tapperhavene?“ zeptala se Soz.

„Něco s kvází.“ řekl. „Nebo s tachyony.“

„Kváze se do Kleinova prostoru nerozšiřuje.“ řekl Casestar. „Pouze ochraňuje zařízení reálného prostoru, které vytváří baňku.“

„Můžete ji aplikovat na obsah baněk?“ zeptala se Tahota.

Casestar zakroutil hlavou. „To by uvrhlo do kváze samotnou pohonnou látku. Tu by pak nemohla použít loď. Stejně se zbraněmi. Anihilátory jsou k ničemu, když je nemůžeme vypálit.“

„Tachyonová hmota může existovat v imaginárním stavu,“ podotkl Tapperhaven.

„Profesorka Rasmussová přemýšlela i o RNS částicích,“ řekl Casestar. „Možná bude schopná něco s tím udělat. To by ale znamenalo, že bychom nemohli uložit lodě do Kleinových

baněk, dokud bychom nebyli v nadsvětelném prostoru, a dostat ven bychom je museli předtím, než bychom vpadli do prostoru normálního. To by přidalo další komplikace a ztratil by se moment překvapení.“

Soz.

Soz málem vyskočila z křesla. Bez zařízení prohlubujícího pole produkovaná svými mozky mohli dokonce i silní psioni mluvit z mysli do mysli ojedinele. Kyleova aktivita závisela na fyzikálních pochodech mozku, kterým dominovaly Coulombovy interakce s vyššími řízenými efekty, jako jsou víření a pohyb. Teoreticky se interakce rozšiřovaly do nekonečna; prakticky se zmenšily tak rychle, že většina telepatů mohla zachytit myšlenky jen na pár metrů a jen od jiného psiona, od někoho, kdo byl schopen vydávat dostatečně silné signály.

Věděla, že Dehya není blízko Strategické místnosti. Přesto tetina myšlenka prošla čistě jako cinknutí křišťálu. Ještě divnější bylo, že Soz teď kolem sebe viděla jemňounký náznak síťoviny, jako by Dehya do místnosti přivolala ducha psiberprostoru.

Ano. To bylo od Eldrina. *Taky to vidím. Zvláštní.*

Soz si svého bratra neklidně prohlédla. On znal Dehyu lépe než kdokoliv jiný. A když to i on shledal zneklidňujícím, nevěděla, co si o tom má myslet.

Dehyo? zeptala se.

Od tety se jí dostalo pocitu úsměvu. *Obávám se, že mne všichni obdarujete mnohem více mystérii, než jích opravdu mám. Jsem v síti. Tak je snazší se s tebou spojit. Toť vše.*

Kde jsi? zeptala se Soz.

V Místnosti osamění. Měla bych nápad pro Projekt záření.

„Imperátorko Skolie?“ zeptala se Tahota. „Jste v pořádku?“

„Je v Kyleově spojení,“ řekl Tapperhaven. Jakožto jaegemaut rozeznal určité náznaky.

Rozptýlena jejich hlasy zvedla Soz ruku, aby je přinutila k tichu. **Máš řešení?** zeptala se Dehyi.

Bohužel ne. Přesto mne napadá myšlenka.

Pokračuj, pomyslela si Soz.

Jestliže máte problém s interferencí, mohli byste se možná

podívat na fáze a ne na zaštitění.

Myslíš fáze hmoty? zeptala se Soz. **Pevnou, kapalnou a tak?**

Ne. Myslím světelné vlny. Vlny mimo fázi procházejí destruktivní interferencí. Ruší se. Vlny ve fázi interferují konstruktivně. Přičítají se. Takže možná místo zaštitění byste měli promyslet fáze.

Má Kleinův prostor fázi? zeptala se Soz.

Nevím, připustila Dehya. Nejsem natolik obeznámena s prací Rasmussové. Ale imaginární množství často obsahují oscilaci. Její myšlenka odezněla a zmizela v síťovině. Mohlo by se vyplatit podívat se na to.

A pak byla pryč.

Soz zamrkala a potřásla hlavou, když se snažila si ji vyčistit.

„Imperátorko Skolie?“ zeptal se Tapperhaven.

„To byla Klíč Shromáždění Seleí,“ řekla Soz. Zjistila, že různí lidé přemýšleli o Dehye pod různými jmény. Majda, generál Faraónovy armády, o ní mluvila jako o Faraónovi. Tapperhaven, jehož mysl byla nevyprostitelně napojená na síť, o ní přemýšlel jako o Klíči Shromáždění. „Navrhuje, abychom vzali v úvahu fáze Kleinových polí.“ Soz pohlédla na Casestara. „Srovnávala je s interferencí světla. Mohou s tím vaši lidé něco provést?“

Tvářil se zaujatě. „Pravděpodobně. Promluví si s Rasmussovou.“

„Pokud ten problém s baňkami vyřešíme, mohl by mít projekt naději.“ řekl generál Stone.

Generál Majda potřásla hlavou. „Velikost toho projektu je odrazující. Samotná logistika člověka leká.“

Hovor pokračoval a Soz poslouchala. Samozřejmě že měli pravdu. Kdyby rozřešili Kleinovu nestabilitu, stále by zbýval tisíc a jeden problém, který by musel být předtím, než by invaze měla šanci na úspěch, vyřešen.

Vitrex se na svou ženu Sharlu zamračil. „Posledně jen leželi na kavalci. Nemůžu je chovat, když se nepáří.“ Ukázal na Cirrus,

kteřá seděla v hedvábne róbě na vyšetřovacím stole v Sharlině kanceláři. Cirrus se snažila představit si, že je někde jinde. Kdekoliv jinde.

„Ty jsi doktor,“ řekl Vitrex Shade. „Musíš mít způsob, jak, ehm, zvýšit jeho entuziasmus.“

Sharla se usmála. „Izare, láske, jen se na ni podívej. Všechno, co musíš udělat, je, že ji strčíš k němu do cely. Příroda udělá zbytek.“

„To jsem udělal. A nic.“

„Nechej mě, ať zkontroluji její profil.“ Sharla ze svého palmtopu vytáhla jehlu, napojila ji do Cirrusina pouta na zápěstí, zakroutila s ní a vrátila ji do palmtopu. Pročítajíc si displej řekla: „To je hezká práce.“

„Co je?“ zeptal se Vitrex.

Sharla ťukla do obrazovky palmtopu a ta se otevřela. Holo nad ní zobrazovalo ve vzduchu plovoucí modrou, červenou a zlatou linku. Ukázala na tu nejnižší, modrou, která probíhala horizontálně s její dlaní. „Toto je běžná produkce feromonu někoho odpočívajícího.“ Namířila na červenou, také horizontální a zobrazenou výše, než byla modrá. „Toto je Cirrusina běžná hladina. Produkují to její nanomedy.“

Vitrex pokrčil rameny. „Vím, že hezky voní.“

„To je víc než vůně. Dokonce i já ten efekt cítím a přitom na ženy nikdy nereaguji.“ Zamířila na zlatou linku, která byla nad červenou, s kopci, údolími a hroty. „Toto se stane, když se jí někdo dotkne. Hroty jsou mimo škálu.“ Vypnula displej. „Navíc ještě jakožto psion produkuje feromony zaměřené na jiné psiony. Vzhledem k tomu, že je Althor rhon, bude na ni mít ještě intenzivnější odezvu. A ona na něj.“

„Tak proč naposledy nic *nedělali*?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Možná nechtěla.“

„Pak je to její nadšení, které je třeba pozvednout.“ Vitrex se zakabonil. „Není to lehké, věř mi.“

„Vyzkoušel jsi leratin?“

Mávl rukou. „Leratin. Halcasikskou kyselinu. Kerradonnu. Nanogely. Buď se jí udělá špatně, nebo má ty bizarní nálady.

Jednou pořád jen brečela.“

Taky bys brečel, kdyby ses musel milovat se sebou, pomyslela si Cirrus.

„Pravděpodobně jsi neměl správné dávkování.“ Sharla do svého palmtopu zapojila injekční stříkačku, která nastavila doporučený recept, a pak ji vpíchl Cirrus. Z kapsy laboratorního pláště vyňala lahvičku a vtiskla ji Cirrus do ruky. Jemně řekla: „Tohle dej Althorovi. Možná se mu bude líbit, když tě tím pomaže, a tobě se bude možná líbit, když to začne dělat.“

Cirrus si lahvičku z modrého skla se zlatou zátkou prohlédla. Zatřepala s ní a olej uvnitř se přelil.

Vitrex jí lahvičku vzal. „Pokud si bude Althor myslet, že potřebuje nanogely proto, aby ho ona chtěla, ztratí zájem.“ Vrátil ji zpět své ženě. „Ty ji namaž.“

Sharla se usmála a Cirrus zachytila její myšlenku: *Ach Izare. Ty chceš vidět, jak si budu hrát s tvou oblíbenou hračkou, co?* Svlékla Cirrus róbu a jemněji řekla: „Nebude to bolet. Jen si lehni.“

Cirrus si lehla na záda a zírala ke stropu, přičemž si na něm představovala Vitrexe a Sharlu jako opravářské roboty, jejich povýšené osobnosti redukované na malinkaté mechanické broučky v kazetonu. Sharla roztírala Cirrus nanogel po těle a Vitrex se díval. Se založenýma rukama a pohledem je obě hltající se opřel o přilehlý stůl. Jakmile Sharla skončila, pomohl Cirrus ze stolu.

„Jak se cítíš?“ zeptal se jí.

Divně, pomyslela si. Chtěla se někoho dotýkat. Oblékajíc si svou róbu věnovala mu promyšleně prázdný pohled. „Dobře.“

Vitrex se na svou ženu zamračil. „Vidíš? Nic.“

Sharla pracovala s palmtopem. „Co se týče tady toho, pak má obrovskou odezvu.“

„Opravdu?“ Vitrex se dotkl Cirrus pod bradou. „Chtěla by sis později pohrát, krásný mráčku?“

Ne, pomyslela si Cirrus.

Sharla podala Cirrus róbu. „Pokud bys to udělal, mohla by skončit s tebou namísto s Valdoriou. Mám ji napojenou.“

„Budu opatrný,“ řekl Vitrex. „Dej jí supresivum. Nechci tvou práci plýtvat na Althoru Valdorioví.“

Poté co jí Sharla dala další injekci, oblékla si Cirrus šaty a Vitrex ji odvedl z laboratoře. Venku čekali jeho strážci včetně Xirsona, razera darovaného Vitrexovi z paláce. Xirson se na Cirrus usmál, čímž ji zaskočil. Razeři obvykle bývali jako jiný strážný, Kryxson, ostrí a chladní, dýky ve sněhu. Nikdy se neusmívali.

Když procházeli halou, zadrželi je dva ministerští pomocníci spolu s dalšími razery. Vitrex s nimi odešel a zanechal ji v péči několika strážných, kteří ji vedli zabezpečenými chodbami, až došli k cele. Uvnitř ležel na palandě Althor. Jakmile vstoupili, posadil se a strážní mu sundali řetězy. Pak razeři odešli a Cirrus s Althorem zamkli.

„Tak jsi zpátky,“ řekl Althor.

Kousla se do rtu. Nenáviděl ji za odhalení Jaibriola Qoxe?

Položil dlaň na kavalec. „Posaď se ke mně.“

Uvolněná mírným zabarvením jeho mysli k němu přešla a usadila se na palandě. Přestože byl pořád ještě pod drogami, vypadal teď mnohem srovnaněji. „Cítíš se lépe?“

„Ohledně čeho?“ zeptal se.

„Posledně jsi byl nešťastný.“

Rukou si prohrábl vlasy. „Nepamatuji se.“

Pokoušela jsem se to neříct, pomyslela si. To s Jaibriolem Qoxem.

Jeho obličej získal jemný výraz. **Já vím. Pochytil jsem to u císařovny. Uchopil ji za ruku. Je mi líto, pokud ti kvůli tomu ublížili.**

Snažila se nemyslet na syna, kterého už nikdy nespatří. **Jsem v pořádku.** Už to, že s Althorem byla, ji vzrušovalo. Přejela mu po zlaté kůži v místech, kde byla na jeho paži vidět, tedy pod krátkými rukávy jeho šedé vězeňské košile.

Ovinul svou ruku kolem její. „Co ti udělali?“

„Mně?“

„To je něco víc než jen rhonské feromony. Cítím to.“

Zrudla. „Promiň.“

„Proč? Jsou to oni, kdo by se ti měl omlouvat.“ Nechal její ruku být a pohlídl ji po vlasech od temene hlavy až po ramena. „Měli by před tebou na kolenou prosit o odpuštění.“

Cirrus mu ovinula ruku kolem pasu, přičemž pod oděvem cítila jeho svaly. Tváří se mu otřela o rameno, pak k němu obrátila obličej. Sleduje ji, navlhlčil si rty a sklonil hlavu. Když se líbali, sundal z ní róbu.

Cirrus přesunula rty k jeho uchu. „Jsi báječný.“

„Těžko.“

„Miluji tě.“

Althor si povzdychl. „Ach, krasavice, ty mne nemiluješ.“ Rukou jí přejel po páteři. „Oni to tak zařídili. Právě teď bys milovala i slimáka pod kamenem.“

Usmála se. „Ty nejsi slimák.“

„Jsem skořápka bez paměti.“

„Jsi nádherný.“ Zatahala za jeho košili, aby ji rozepnula. Pomohl jí, vysvlékal se, zatímco jej prozkoumávala. Poté si s propletenými údy lehli na kavalec.

Když nedocházelo k přenosu smyslů, to, co s ní dělal Althor, se nelišilo od toho, co s ní dělali Hightoni. Až na to, že Althora měla ráda. Měl v sobě něžnost, se kterou se nikdy předtím nesetkala. Pokoušela se však na něco dosáhnout, nebyla si jistá na co, a nemohla se tam dostat.

Nakonec v pozici nad ní znehybněl, spočívající celou svou vahou na ní, a jeho dech se uklidňoval. Přestože věděla, že se mu brzy bude chtít spát, stále se k němu přitahovala. Svými rty přejel po jejích, nato se svezl na bok a mazlil se s ní, pokoušeje se pomoci jí tímto způsobem. Ale nestačilo to. Ta frustrace byla tak hrozná, že málem vykřikla.

„Dali ti damzarin, že?“ řekl.

„Co?“ Otevřela oči a pohlédla na něj skrz závoj touhy a slz.

„Supresivum.“

„Ano.“ Pokusila se uklidnit své dýchání. „Co je to? Proč mi to dali?“

Tiše zaklel. „Aby byli krutí. Damzarin blokuje neurální receptory mozku, které vytvářejí pocit orgasmu.“

Obtočila své prsty kolem jeho, nerozuměla, jen prostě chtěla držet jeho ruku.

Druhou rukou jí zkusil tvář. „Máš horečku.“

„Horkost,“ souhlasila.

„Dali ti kerradonu?“

„Myslím, že ano. Co to je?“

„Jed.“

Jed? „Udělala jsem něco špatného?“

„Bože, ne.“ Políbil ji, přičemž jí jazykem přejížděl po oteklých rtech. „Ty jsi anděl.“

„Proč mě otrávil?“

„V malých dávkách je kerradona afrodiziakem.“

„Čím?“

„Způsobuje to, že mě chceš milovat.“

„To chci.“

Položil svou hlavu vedle její. „Proč je pro ně tak důležité, abychom se milovali?“

„Jsem tvá odměna. Za spolupráci. Posledně jsem nebyla dostatečně nadšená. Tak mě vylepšili.“

„Posledně jsi byla v pořádku.“ Jeho výraz zněžněl, přitáhl si ji k sobě a přitiskl své rty na její.

Podruhé už byli pomalejší. Skrze jeho mysl cítila, jak se jí pokouší pomoci dosáhnout vrcholu. Ale to ona nemohla. Nakonec zasténal a vyvrcholil, toto uvolnění bylo ještě intenzivnější než to první. Když ucítila, že ejakuloval, byla natolik pod účinkem drog, že křičela. Jednak zlostí vůči Vitrexovi a jednak díky vlastní frustraci. Althor ji držel, uklidňoval šeptáním, až se zklidnila. Poté se jeho objetí uvolnilo a ona cítila, že usíná.

Byla však příliš neklidná na to, aby spala, proto ho ležíc pozorovala, téměř spokojená ve skrýši jeho dobroty.

Soz se vznášela v psiberprostoru, ve třpytivé mřížce. S tím, jak se pomalu probouzela, si uvědomila, že nemůže být v síti. Tady, v Místnosti osamění, nebyla dokonce ani zapojena do křesla.

Pokoj se koupal v hvězdném světle. Krk ji bolel z toho, jak spala v nepřírozeném úhlu. Rukama si ve snaze probrat se zajela do vlasů. Zažila příliš mnoho dnů, kdy takřka nespala, a teď z toho byla na dně. Skoro cítila, jak se to nanomedy v jejím těle snaží napravit a syntetizují molekuly dodávající energii.

„Soz?“ ozval se hlas za ní.

Soz se s trhnutím rozhlédla. Ve stínu postávala Dehya.

Teta přešla ke křeslu. „Omlouvám se, že jsem tě vzbudila.“

„Jak ses sem dostala?“ Soz si mnula oči. „Neslyšela jsem, že bys otevřela.“

„Spala jsi.“

„Jen dřímala. Slyšela bych to.“

Dehya se opřela o konzolu, která byla před ní. „S Taquinilem jsme dokončili práci na tom problému se shromažďováním flotily.“

Soz se na ni snažila zaostřit. Z nějakého důvodu vypadalo tetino tělo rozmazaně. „Našli jste řešení?“

„Mnoho. Některá těžkopádná, některá méně. Tahotě jsme poskytli ta nejméně nešikovná.“ Dehya pokrčila rameny. „Uvést kterékoliv z nich do praxe vyžaduje mnoho telopů pracujících pospolu, kteří by řešili tolik párových rovnic, kolik je ve flotile lodí. Ale mělo by to fungovat. Teoreticky.“

„Teoreticky.“

Dehya rozpřáhla ruce. „To jsem já. Teoretik. Strojařinu musím nechat na ostatních.“

„Profesorka Rasmussová říká, že jsi měla s těmi Kleinovými fázemi prostoru pravdu. Kdybychom našli způsob, jak udržet větší pole ve fázi s menším, asi by to problém vyřešilo.“

„V to doufám.“

Soz si masírovala krk, v němž měla křeč. „Chystáme se to udělat. Chystáme se na Jubiji. Nejsem si jistá kdy. Ale chystáme se.“

Teta pokračovala v tom, že ji sledovala, a Soz měla strašidelný pocit, že se Dehya rozpouští. Když Faraón promluvila, její slova zněla, jako by připlouvala z dálky. „Nečekej příliš dlouho.“

„Proč?“

Dehya vydechla. Byl to podivný zvuk, jako když vítr s přicházející bouří fouká mezi stromy. „Řešení se sbíhala. Ale moc z nich nevyčtu.“

Soz se zašťourala v uchu ve snaze dát do pořádku problém ve svých audio zařízeních, ať už byl jakýkoliv, který způsoboval, že Dehya zněla tak divně. „Řešení?“

„Mé předpovědi.“

„Co předpovídáš?“

„Otřesy. Je to však zahaleno hlukem. Hlukem mnoha možných budoucností.“ Dehya naklonila hlavu a v jejích očích se zachytil svit hvězd. „Právě teď je budoucnost ohebná. Ale mohu říci toto: Na Jubiji jdi hned. Nečekej.“

„Ještě nejsme připraveni.“

„Má to něco společného se Slávou. Možná je i další místo, na které se musíš vydat. Rozhodni se. Něco ztratíš určitě.“ Otočila hlavu, jako by se dívala na něco, co Soz nemohla spatřit. „Musíš si vybrat.“

„Válka je vždy věcí výběru,“ řekla Soz.

„Požádala jsem Eldrina, aby odjel na Zem.“

Soz se snah sledovat mentální kličky své tety vzdala. Dehyina mysl vytvářela spojení tak rychle a tak podrobně, že to, co říkala, se pouze dotýkalo povrchu jejích myšlenek. Soz zjistila, že když se jimi nechá prostě unášet, může obvykle zaplnit mezery v porozumění později. V každém případě se mohla dohadovat, co její bratr řekl. „On tě tady nenechá.“

Dehya se zamračila. „Řekl mi, že do bezpečí bych měla odjet já, ne on.“

„To je Eldrinovi podobné.“

„Je tvrdohlavý jak beran.“

„Je mužem, který miluje svou ženu a syna. Opravdu sis myslela, že odjede bez tebe?“

„Ty to nechápeš.“ Dehya se naklonila dopředu, její slova se hromadila v závanech zvuku. „Může být zraněn. Zabit. Nebo ještě hůř.“

„Jak?“

„Nevím.“ Tvář jí poznamenala frustrace. „Dostávám záblesky a záblesky, milióny kolísajících, točících se budoucností naplňujících mou mysl. Je tam; není. Ty tam jsi; nejsi. Já existuji; přestanu existovat.“

Soz na ni pohlédla úkosem. „Myslím, že v síti trávíš příliš mnoho času.“

„Jed' na Slávu teď. Nečekej.“

„Potřebujeme čas připravit se.“

„Takovou šanci znovu nebudeš mít.“ Dehya se stala průhlednou, její tělo odeznívalo do sítě duchů rozkládající se po Místnosti osamění. Pokoj se rozplýval a prostor naplňovala jen síť, zářící síťovina plovoucí prostorem.

Jed' hned, zašeptala Dehya. Nečekej.

Soz prudce otevřela oči a hned se posadila. Byla v Místnosti osamění, krk ji bolel z toho, jak spala v nepřirozené pozici. Rozhlédla se po pokoji. Žádná přízračná síť, žádné přízračné moře, žádná přízračná Dehya.

Zabzučel kom na opěradle křesla. Masírovala si krk a dotkla se zářícího tlačítka. „Tady Skolie.“

„Imperátorko Skolie, tady je admirál Tahota. Od Faraóna a jejího syna máme výsledky ohledně toho problému se soudržností flotily. Chcete se sejít a probrat si je? Dali mi několik možných alternativ.“

Soz na kom zírala, protože si vybavila sen. Náhoda? „Ano.“ řekla. „Sejdeme se za –“ Podívala se na psikonu chronometru. „Čtrnáct minut, v nula pět nula nula dnes ráno. Uvědomte kabinet.“

„Provedu, madam.“

„Dobře. Končím.“

Poté co Soz ukončila spojení, hleděla na hvězdy. **Dehyo?**

Myslí jí prolétl šepot tetiny myšlenky. Jed' hned.

26

Třpytivá Onyxová plošina, třiadvacet habitatů v rozsahu od

malých kol s několika tisíci obyvateli po dvoububnové obry, domov miliónů. Připomínalo to hrozen drahokamy posázených květin, které se při přiblížení změnily v mamutí město kosmických stanic'hemžících se jiskřivými světly. „Hladké“ povrchy se rozkládaly v jeřáby, antény, dokovací přístavy, kontrolní věže a proti tomu všemu vypadaly lodě žádající o přistání jako trpaslíci. A přilétalo jich mnoho: Vosy, Kobry, Korálovci, Kosy, Lea, Škorpióni, Křiváky, Hvězdobijci. Blesky; bojová plavidla Jag, letky Jehel, maskovací plavidla Beran: vlečné lodě, klínovce, kutry, vory, úderná plavidla. Mezi svými menšími bratry kličkovaly válečné křižníky Ohnivá bouře, které samy byly metropolemi, přesto v porovnání s habitaty se jevily jako pouhé skvrnky.

Třetí Zámek byl malý kotouč o průměru čtvrt kilometru s věží ve svém středu, která se tyčila ke kotouči kolmo. Zdálo se, že vypadalo jako třpytivě obtočená spirála nad zlatavým diskem. Zámek rotoval kosmem chráněný nejmohtnější vojenským komplexem, který kdy byl lidstvem postaven.

Roku 372 imperiálního kalendáře poslala hlídka jeden světelný rok od Onyxu varování: byla detekována blížící se jubiská armáda.

Velká armáda.

Dva milióny plavidel.

Soz kráčela k orbiterskému doku, zlatou helmu patřící k jejímu pancíři pod paži, její jaegernautští strážci před a za ní. Tikal se svými dlouhými nohama neměl problém držet krok. A chůze ani neovlivnila jeho zlost. „Povězme si to na rovinu,“ řekl. „IVV je pod civilní správou. Ani zbla mě nezajímá, kolik lidí tvrdí opak. Vy se zodpovídáte mně, Imperátorko Skolie. A já to zakazuji.“

Soz se zastavila a Tikal učinil totéž vedle ní, stejně jako jaegernauti. „A jak zamýšlíte mě tady udržet?“ zeptala se.

Tikal kouknul na jaegernauty. „Vezměte Imperátorku Skolii do jejího domova v Údolí. Ať tam zůstane, dokud Čtvrtá flotila Faraónovy armády neopustí Orbiter.“

„Obávám se, že to nemohu udělat, pane,“ řekl první

jaegernaut.

„Negativní, pane.“ řekl druhý.

„Rozumíte obratu ‚válečný soud‘?“ Tikal jim dal možnost zvážit otázku. Pak řekl: „Možná jsem se nevyjádřil jasně. Máte držet Imperátorku doma, dokud Čtvrtá flotila neopustí tuto základnu.“

Soz jaegernauty pozorovala. Chápala velikost toho, oč je žádala: kdyby Tikal přitlačil, jejich vojenské kariéry by prostě skončily. Otázka toho, kdo opravdu vládne Skolii, dlouho zamořovala vztahy její rodiny se Shromážděním a skrz ně i se zbytkem Impéria.

„Je mi líto, pane,“ řekl první.

„Nemohu splnit váš rozkaz, pane,“ řekl druhý.

Tikal se na ně tvrdě zadíval. Pak se otočil k Soz. „Tuto základnu neopustíte bez mého svolení.“

„Barcalo, já to musím udělat.“

„Proč? Téměř všechno můžete monitorovat z Válečné místnosti.“

Soz zakroutila hlavou. „Mohu jen vstoupit do síťových uzlů. To sotva zahrnuje ‚všechno‘. A co když se něco stane se síťovým spojením?“

„Vás nemůžeme riskovat.“ Nešťastně si povzdechl. „Jak se mám dostat do té vaší lebky odlité z oceli?“

Zašklebila se a pěstí se praštila do hlavy. „To nemůžete.“

Neusmál se. „Viděla jste snad, že by Císařovna Viquara létala vesmírem? Doby, kdy královny-bojovnice jezdily v čele armády, skončily před pěti tisíci lety.“

„V jakém ‚čele armády‘? Budu uvnitř Asteroidové zbraňové plošiny, daleko za Zářící flotilou. A mí důstojníci jsou ještě fanatičtější ohledně mé bezpečnosti, než jste vy.“

„Tady jste bezpečnější.“

„Máte tady dva členy Triády. To bezpečné není. Musíme se rozdělit.“

„Pak jed'te na Parthonii.“

„Je mne třeba na Asteroidové.“

„Ur Qox si myslel, že je v bezpečí. Výsledek znáte.“

„Udělal chybu. Podcenil Kurje.“

„A vy se chystáte zemřít při odstraňování Qoxova syna?“

Kdybys jen věděl, pomyslela si Soz. „Žádám vás, abyste věřil mému úsudku.“

„Skolie si nemůže dovolit riskovat život člena Triády.“

„Skolie si nemůže dovolit riskovat neúspěch této operace.“

„Vy si myslíte, že vaše přítomnost něco změní?“

„Ano.“

Přejížděl si rukama po hlavě a prsty si tlačil na spánky. Pak se šubnutím ruce spustil. „Před čtyřiceti lety jsem sloužil u Imperiální flotily. Nemám ale vojenské myšlení. Jakmile jsou rozdány karty, jsem politik. Moji poradci o vás říkají, že jste vojenským géniem. Říkají, že jestliže vy věříte, že bychom měli Zářící flotilu poslat na Slávu hned a nečekat, pak že vás podporují. Co mi zbývá? Věřím svému úsudku nebo vašemu? Ten můj křičí, abych vás udržel tady.“

Tichým hlasem řekla: „Vím, co dělám.“

„Imperátorkou jste méně než dva roky. Proč jste si tak jistá?“

Rozhodila rukama. „Co vám mám říct? Nějaká kliše o tom, jak to mám v krvi? Když mi bylo šest, začala jsem ostatní děti organizovat do pěchoty. Když mi bylo deset, všechen volný čas jsem věnovala četbě vojenských strategických textů pro dospělé. Ve čtrnácti jsem rozebrala Althorův jumbler, když byl doma na dovolence, a složila ho zpět dohromady s napojením na svůj mozek místo na jeho. Na DVA jsem nastoupila s ročním předstihem a na absolvování čtyřletého programu mi stačily roky tři. Byla jsem nejmladším člověkem v historii IVV, který dostal hodnost jaegernautského Druhého. Chcete, abych pokračovala? Neptejte se mě, proč jsem si jistá. Prostě jsem.“

Dlouho stál a díval se na ni. Nakonec prudce vydechl. „Budu toho litovat.“

„Nebudete.“ Znovu se dala do kroku, míříc k dokům.

„Soz.“ řekl Tikal.

Zastavila se, aby se mohla ohlédnout. Stál v koridoru, jeho hubené tělo se rýsovalo proti zářícím stěnám.

„Hodně štěstí.“ řekl.

Usmála se. „Díky.“ Načež pokračovala v cestě na setkání s Faraónovou armádou.

Hlas Starjacka Tahoty praskal ve vzduchu kanceláře. „Kolik hlídek zachytilo blížící se flotilu?“

„Nyní máme hlášení od sedmatřiceti,“ řekl plukovník Raines. „Všechna jsou stejná. Blížící se flotila sestává ze dvou miliónů lodí. Vytvářejí kolem Onyxové plošiny kouli o průměru pěti světelných let.“

Tahota zaklela do prázdna. Fyzicky byla ve své kanceláři v *Nové metropoli*, největším habitatu na Onyxu, jediným člověkem. Ale konzoly a holobudky naplňující místnost žily obrazy a zvuky. Některé obrazovky ukazovaly Onyx, další kšeftařskou flotilu shromažďující se po výstupu z nadsvětelného prostoru a zbývající, kterak se simulace její posádky setkávají s ní. Všichni jí posílali hlášení pomocí infračervených signálů. Data byla analyzována jejími páteřními uzly, a buď byla zodpovězena, nebo zařazena do fronty analýz stahovaných do její mysli. Soubor označený *nutné* si přečetla okamžitě; jinak procházela frontu podle pořadí.

Na rozdíl od jaegernautů nevyžadovala u Tahoty žádná směrnice, aby měla biomechanickou síť. Jakožto námořní důstojník s výcvikem z Jacobova vojenského institutu na planetě Foreshires Hold měla bezúhonnou a konzervativní minulost, která byla s tradicemi válek Rubínové říše spjata stejně jako s moderní kybernetikou. Ale podobně jako mnoho vysoce postavených důstojníků IVV se rozhodla pro extenzivní biomechaniku přidanou do svého těla. Byl to jediný způsob, jak zvládat příliv informací potřebných pro její práci. Nyní přecházela po kanceláři a mysl jí přeskakovala mezi uzly, myšlenkami, frontou souborů a posádkou.

Zastavila se před holém ukazujícím kouli lodí ESCommu. „Jak rychle vlétávají do normálního prostoru?“

„Příliš rychle.“ řekl plukovník Raines, jehož hlas vycházel odnikud. „Trvalo jim jen třicet minut, než shromáždili to, co odhadujeme na 10% jejich flotily.“

Tahota zapískala. Se dvěma milióny lodí by měla flotila dosahovat obrovského rozptýlení v prostoru a v čase. Aby se mohli tak rychle shromažďovat, potřebovali telopy. Bez psibersité mohli dosáhnout jen rámcového spojení, bylo by to ale lepší než nic.

„Máte už odpověď z Železničního sektoru?“ zeptala se Tahota.

„Dávají nám dva tisíce lodí,“ řekl Raines. „ETA je dvě hodiny.“

„To je vše? Dva tisíce?“

„To je vše.“

Tahota zatnula pěst. Věděla, kam zmizely všechny síly z Železničního sektoru spolu s armádami IVV z celého Impéria. Ukryté v inverzi se kradly ke Slávě jako mračno utajených nájezdníků, zakrytá flotila sestávající z 800 tisíc plavidel.

Tak jako tak se Kšeftaři ani nepokoušeli svůj útok na Onyx skrývat. V rámci technologických schopností ESCommu neexistoval žádný způsob, jak tak masivní flotilu zamaskovat.

„Plukovníku Rainesi,“ řekla Tahota. „Verifikujte naše počty zde na Onyxu. Zaznamenávám 283 tisíce lodí.“

„S posilami ze Skalní periferie jsme na 286 tisících.“

„Kolik dalších máme na cestě?“

Po chvíli ticha řekl: „Pravděpodobně se před přiletem Kšeftařů dostaneme na 300 tisíc.“

Tahota pro konstatování zjevného svůj obrovský sbor nepotřebovala. Běžný plný počet lodí na Onyxu čítal 600 tisíc. Kdyby byly k dispozici obvyklé podpory, mohli by to vyhnat až na 900 tisíc. Vzhledem k lepší technologii a komunikaci IVV by proti tomu monstře shromažďujícímu se tam ve vesmíru měli šanci. Ale i dítě by porozumělo současné nerovnosti. Měli menší šance než ledový krystal v pekle.

Až na to, že ve vesmíru byla ukrytá flotila IVV, která jejich počet mohla zvýšit na milión a která měla technologii, o níž neměli Kšeftaři ani ponětí, že existuje.

Tahota přešla ke konzole umístěné stranou od ostatních. Napojila na ni svůj náramek na zápěstí a hlas zaduněl:

„Bezpečnost prověřena. Vyhrazená linka otevřena.“

„Spojte mne s Imperátorkou Skolíí.“ A pak Tahota řekla: „Kód Jedna.“

„Absolutně ne!“ Generál Stone udeřil pěstí do stolu. „Pokud rozdělíme Zářící flotilu, ztratíme všechno.“

Jako u většiny ostatních ve Strategické místnosti byla jeho „přítomnost“ simulací. Generálova pěst nevydala žádný zvuk, ale jeho zlost nepotřebovala žádnou fyzickou manifestaci, aby byla reálná. Místnost zaplňovali: generál Stone, generál Majda, První Tapperhaven, admirál Tahota; generálové a admirálové sloužící jako Operace, Plánování, Komunikace, Logistika, Špionáž a Bezpečnost; výkonní důstojníci, níže postavení generálové a plukovníci; telopové z Onyxu, Velitelství, Rayliconu a ze Zářící flotily; a Vnitřní Shromáždění. Sama jakožto simulace „stála“ Soz v rohu, za davem. Na druhé straně místnosti stál také potichu Tikal z masa a kostí a naslouchal rovněž.

Generál Majda na Stona zahřměla: „Pokud tam Onyx necháme se 300 tisíce lodí, bude to masakr.“

Logistika řekl: „Onyx nemá skoro žádné civilní obyvatelstvo.“

Tahotin obličej nabral výraz vnitřního soustředění, to když se napojila na svou biomechanickou síť. „Současná populace je 2,2 miliardy. Přibližně 4,9% jsou civilisté.“ Znovu se soustředila na dění kolem. „To je 108 miliónů, včetně 1086 dětí do šestnácti let.“

Vnitro na ni zírala. „Co hergot děláte na zbraňové plošině s dětmi?“

Kdosi zamumlal: „Zkus dát dvě miliardy lidí na jedno místo bez toho, aby dělali děti.“

Téměř v ten samý okamžik Stone řekl: „Můžete je dostat pryč?“

Tahota zakroutila hlavou. „Požádali jsme ESComm, aby nám dovolili evakuovat děti. Odmítli. Předem zlikvidovali každičkový náš pokus.“

„Odešlete lodě v inverzi.“ řekl Brant Tapperhaven.

„ESComm nemůže extrahovat každou jednotlivou z nich.“

„Tady s tím odvedli setsakra dobrou práci.“ sdělila mu Tahota. „Mají na těch lodích telopy. Hodně telopů.“

Někdo zaklel. Kdosi jiný řekl: „Jak dlouho se shromažďují do té koule?“

„Teď to jsou 2,3 hodiny,“ odvětila Tahota. „Odhadujeme, že ji budou moci spustit na Onyx za dalších 2,8 hodiny.“

Promluvil Operace. „Dokonce i s telopy nemohou spustit kouli o průměru pěti světelných let s naprostou přesností. Musí invertovat, dostat svou flotilu k Onyxu skrz dva a půl světelného roku a znovu se zformovat. Flotila se rozptýlí jak v prostoru, tak v čase.“

Jeden Tahotin důstojník řekl: „Zdali dosáhnou dostatečné soudržnosti na to, aby nás drželi v pasti, záleží na tom, kolik vědí o naší periferní obraně.“ Odmlčel se. „Prvním důstojníkem pro nastavení této obrany byl Althor Valdoria.“

Jeho konstatování bylo uvítáno tichem.

Nakonec Brant Tapperhaven řekl: „Mysl velitele Valdorii je chráněna. To by nemusel být pro ESComm snadný zdroj.“

Soz znala sílu svého bratra. Pokud někdo mohl odolat vyslýchání, pak to byl Althor. Ale *dva roky*? Dokonce i nejsilnější člověk na světě, s nejlepšími existujícími biomechanickými obranami, nemohl vydržet.

Promluvila tiše a nenáviděla to, co musela říct, nenáviděla to, co se za ty dva roky mohlo stát a co bratr nejspíš prozradil. „Musíme předpokládat, že bezpečnost na Onyxové periférii byla narušena.“

Přestože Tahota přikývla, rozeznala u ní Soz napětí, které viděla odrážet se na všech tvářích kolem stolu. Její bratr byl velmi vážený všemi oddíly IVV. Nikdo nechtěl pomyslet na to, jak strávil poslední dva roky.

Promluvil námořní kapitán. „Tato koule, do které se slétají, je ukázkou. Zamýšlí to jako demoralizaci.“

„Funguje to,“ zabrbľal někdo.

Generál Majda řekl: „Jestliže nepřesuneme Zářící flotilu na Onyx, přijdeme o Třetí Zámek. ESCom už má potencionální

Klíč. A teď se pokoušejí používat telopy. Dejte jim Zámek a vybudují si síť. Raději se vzdejme invaze na Slávu, než abychom riskovali ztrátu všeho.“

Dayamar Stone se naklonil kupředu. „Berte to takhle konzervativně, generále, a přijdeme o svou šanci zlomit Jubiji. ESComm má kritické uzly rozeseté v Platinovém sektoru kolem Slávy. Jestliže ze svých obranných pozic stáhli tolik lodí, naše šance dostat tam Zářící flotilu je dokonce ještě vyšší. Oni dokonce ani nevědí, že se *blížíme*. Tuto šanci už nikdy znovu nedostaneme.“

„Onyxová plošina je naším nejkritičtějším uzlem,“ řekl Komunikace. „Její ztráta IVV zmrzačí.“

„Jestliže zlomíme ESComm,“ dodala Spravedlnost, „můžeme repatriovat všechny vězně, které zajmou na Onyxu.“

„Možná nebudou žádní věžňové k repatriaci,“ řekla Tahota.

Admirál Casestar řekl: „Kontaktovali vás s podmínkami kapitulace?“

Tahota přikývla. „Chtějí Zámek, kosmické habitaty, mne, mé velící důstojníky a všechna plavidla na Onyxu.“

Kdosi zaklel, někdo další řekl: „To je potupa,“ a Stone řekl: „Starjacku, nemůžete se vzdát. Víte, co s vámi udělají.“

„Pokud odkloníme Zářící flotilu na Onyx,“ řekl Tapperhaven, „zachráníme Zámek a přijdeme o Althora Valdoriu. Pak bude mít ESComm Klíč bez Zámku. Jestliže pojedeme na Slávu, máme šanci zachránit Valdoriu, ale ztratíme Zámek.“

„Zámek můžeme vyhodit do vzduchu,“ řekla Tahota.

„Nemáme technologii na jeho přestavbu,“ řekl Logistika.

„Přijdeme-li o Zámek, přijdeme o Triádu,“ řekl Operace.

„Máme další dva Zámky,“ řekl Tapperhaven. „Triáda může existovat dokonce i s jediným.“

„Jak existovat?“ oponovala Majda. „Držet se zuby nehty?“

Promluvila Soz a místnost ztichla. „Nevyhazujte Zámek do vzduchu, dokud nebudete mít jiného zbylí.“ Podívala se na Tahotu. „Se dvěma Zámky můžeme přežít, ale bude to těžké. Když nebude mít ESComm Klíč, pak zničení Zámku proto,

abychom jej udrželi z jejich dosahu, bude méně imperativní. Jestliže bude jedinou volbou dát EStcommu jak Zámek, tak Klíč, pak jej zničte.“

Tahota přikývla. „Rozumím.“

„Co potřebujeme.“ řekl Operace. „je alternativní strategie.“

„Rozpusťte Zářící flotilu,“ řekl Plánování.

„Ne!“ vybuchl Stone. „Rozpusťte ji a ztratíme všechno.“

„To nevíte jistě,“ řekla Majda. „Nabízí to možnost zachránit obě operace.“

Promluvila Tahota. „Udělalí jsme extrapolace. Dokud nepošlete na Onyx většinu flotily, nebude to stačit.“

Místností se ozval vzdálený mužský hlas. „Také provádíme extrapolace. S tolika plavidly odeslanými pryč z Platinového sektoru předpokládáme pravděpodobnost úspěchu Zářící flotily mezi 63 a 81 procentem, pokud zůstane v plné síle. Ale dokonce i díky malým redukcím velikosti tato čísla padají dolů jako kámen. Rozpůlíte flotilu a jak ta na Onyxu, tak ta na Slávě, budou mít méně než pětiprocentní šanci na úspěch.“

„Kdo to ksakru je?“ zeptal se někdo.

Taquinile? pomyslela si Soz. **Identifikuj se.**

„Jsem Taquinil Selei,“ řekl. „Já a Klíč Shromáždění Selei pracujeme na výpočtech.“

„Pokud se Faraón a Lord Taquinil nemýlí,“ řekl Stone, „pak nám rozdělení flotily dá kompletně ztrátovou situaci.“

Bezpečnost se obrátil na Tahotu. „Co určují podmínky kapitulace pro zaměstnance Onyxu?“

Její hlas ztvrdnul. „Budou EStcommem ‚přidělení‘ a budou ‚postoupení pracovním dohodám‘.“

Dayanar Stone se zakabonil. „Jinými slovy prodání do otroctví.“

„To je to nejmenší,“ řekla Tahota. „Drženy budou jen ‚jednotky‘ považované za ‚hodné záchranu‘.“

„Co to krucinál znamená?“ zeptala se Majda.

Špionáž řekl: „EStcomm většinu ze zaměstnanců Onyxu popraví. Otroky vezmou jen z určitých kategorií a budou to lidé, které je snadné ovládat, kteří mají vysoké Kyleovo hodnocení,

stojí za vyslýchání nebo jsou sexuálně žádoucí. Co nechtějí, je velký příliv pracovníků IVV do své organizace otroků.“

„Mluvíme tady o masakru.“ řekl Komunikace.

Tahota se nahnula dopředu. „U všech horoucích pekel a vyschlých moří, neexistuje, abych své lidi vydala takovému osudu. Mluvili jsme o tom veřejně po vnitřní síti Onyxu. Ze všech sektorů je to jednoznačné. Žádná kapitulace.“

„Mnohem lepší je nadělat tolik škody, kolik jen zvládnete,“ řekl Operace. „Na tento program soustředili Kšeftaři obrovské množství sil. Mohli byste ESComm zmrazit.“

„Pokud své útoky obrátíme v sebevražedné nájezdy,“ řekla Tahota, „možná dostaneme tři plavidla ESCommu na každou zničenou loď IVV. To je skoro milión. Polovina jejich armády.“

Soz nechtěla, aby se její armáda změnila ve flotilu pilotů-sebevrahů. „Musí být jiný způsob.“

„Otočit Zářící flotilu na Onyx,“ řekla Majda.

„Pak vyhraje bitvu, ale prohrajeme válku,“ řekl Tapperhaven. „Tuhle možnost se Slávou už znovu mít nebudeme. Sakra, je to naše šance, jak vyhrát *válku*.“

„Za jakou cenu?“ dožadoval se Život. „*Dvě miliardy* lidí? Obětujete je utrpení a smrti? Protože, věřte mi, to je to, co se stane. Kdy Hightoni ctili Válečná pravidla? Seděl jsem na jednáních ohledně Halstaadské dohody. Viděl jsem, jak Hightoni uvažují. Oni nás nepovažují za lidi a Spojenci můžou shnít v pekle, když to nechtějí vidět. Četli jste *Vzestup Jubije*? Je to o to hrůzostrašnější, oč je to brutálně efektivní. Dejte ESCommu Onyx a ty lidi z něj už nikdy neuvidíme. Bez ohledu na Halstaadský kodex.“

Majda udeřila pěstí do stolu. „Pak *odkloňte flotilu*.“

„Udělejte to,“ vybuchl Tapperhaven, „a uvráté nás do války, která zabije mnohem více než dvě miliardy.“

Z palmtopu, který Soz držela, se ozvalo téměř neslyšné zacinkání. Rozevřela ruku a na obrazovce ve své dlani viděla Barcalu Tikala. Pod ním byla tři slova: Konference kódu Jedna?

Soz rozuměla. Nabízel radu. Tentokrát žádné rozkazy. Tanec moci odehrávající se mezi Shromážděním a Rubínovou dynastií

neměl téměř žádná pravidla; tam kde ustoupila autorita jednoho a začala moc druhého, zůstával stálý zdroj konfliktů. Tentokrát však byly hranice jasné. Kód Jedna. Invaze. V takovém případě náleželo vojenské rozhodnutí Imperátorovi, výkonnému veliteli všech armád IVV. Shromáždění jí nemohlo svazovat ruce.

Ne že by to rozhodnutí ponechala na někom jiném.

Odpověděla přes své páteřní uzly, které za použití IČ odeslaly vzkaz do zabezpečené pikosítě ve stěnách Strategické místnosti. Pikosít' jej poslala do části stěny nejbližší k Tikalovi a oznámila to jeho palmtopu, který si jej stáhl. Používali spíše pikosít' než vysílání místností, protože signály bylo takto těžší odposlouchávat.

Co si myslíte? zeptala se Soz přes svůj počítač.

Otočte to na Onyx, odpověděl.

A Sláva?

Vybojujete tu bitvu jindy.

Může to být naše jediná možnost.

Po odmlce napsal: Já vím.

Zatímco se jejich poradci hádali, pozorovali jeden druhého. Pak Tikal dodal: Tohle rozhodnutí vám nezávidím.

Soz seděla potmě sama. Všude kolem ní, v docích, sálech a místnostech, na jednotlivých palubách, plnila posádka válečného křižníku *Hrdá Roca* své povinnosti. Nikdy loď neopustila; během celé konference seděla v tomto křesle u stolu s konzolou.

Ted' seděla potmě sama.

Musíš si vybrat, řekla Dehya. Soz si dobře pamatovala odpověď, kterou své tetě dala. *Válka je vždycky věcí volby*. Jak lehkověrné. Jak jednoduché. Jak stupidní. Neměla ponětí, co Dehya myslela.

Dvě miliardy lidí.

Onyx nebo Sláva.

Ztratit dvě miliardy a skončit válku; zachránit dvě miliardy a v dalších stoletích přijít o mnoho víc. Ztratit Zámek a zachránit Klíč; ztratit Klíč a zachránit Zámek. Dobýt Slávu a ztratit Onyx; zachránit Onyx a přijít o Slávu.

A bylo to horší, než si kdokoliv z nich pomyslel. ESComm neměl jeden Klíč, měl dva. Zachránit Althora nestačilo: stejně tak museli dostat ven Jaibriola.

Za 1.8 hodiny se ESComm sejde na Onyxu. Pokud by zamýšlela odklonit Zářící flotilu, museli by začít s novou koordinací co nejdříve.

Ve tmě se ozvalo zacinkání. Dotkla se komu v opěradle křesla. „Tady Skolie.“

„Imperátorko Skolie, tady je admirál Barzun z můstku. Máme přenos od admirála Casestara z Orbiteru.“

„Zvládnete to?“

„Přenáší vám přímé spojení ze Země.“

Soz ztuhla. Co by mohlo podnítit hovor na horké lince k spojeneckému prezidentovi? „Zapněte to.“

„Kvůli bezpečnosti vedeme signál přes Orbiter za použití kódování,“ řekl Barzan. „Bude to způsobovat třísekundové zpoždění. Je téměř jisté, že si prezident Cohen uvědomí, že nejste na Orbiteru.“

„Rozumím.“

Na stole před ní vyrostla obrazovka. Jakmile rozsvítila světla, obrazovka se vyčistila a ukázala pěkného muže s kudrnatými vlasy, na spáncích šedivějícími. Přestože Soz Cohena neznala tak dobře jako předešlou spojeneckou prezidentku, vždy jej považovala za čestného a sympatického.

Po třech sekundách řekl: „Má pozdravení, Imperátorko Skolie.“

„Má pozdravení, pane prezidente.“

Další odmlka. Pak řekl: „Zdá se, že máme problémy se spojením. Tady máme třísekundové zpoždění.“

„Jsme si toho problému vědomi,“ řekla Soz.

Tentokrát byla jeho pauza delší než tři sekundy. Když bylo jasné, že nebudou následovat žádné další informace, řekl: „Váš otec si s vámi přeje hovořit.“

Její otec? Co se děje? „Velmi dobře. Spojte ho.“

Cohen se přemístil mimo obraz a objevil se Eldrinson. „Sauscony.“

„Co se děje?“ zeptala se.

Neplýtvat slovy. „Triádové spojení se rozplývá.“

Soz hleděla na obrazovku. Čtyři slova. To bylo vše. Čtyři slova. Jimi právě popsal mezihvězdnou krizi bezprecedentní velikosti. Na okamžik visela její mysl v zapomnění, kde tato slova nic neznamenal.

Pak jej prolomila realita. „Ne,“ řekla. *Ne*.

„Nemám o tom pochyb,“ řekl.

Soz vstřebávala důsledky. Jestliže se rozplývalo triádové spojení, pak psiberprostor imploduje. Síť se zhroutí. Žádná komunikace. Žádný způsob, jak shromáždit Zářící flotilu. Žádný způsob, jak udržet v přičetnosti posádky na 750 tisících lodí v Kleinově prostoru.

„Jak víš, že se rozplývá?“ zeptala se.

„Cítím to,“ řekl Eldrinson. „Vidím to. Jako přízračnou síť.“

„Dehya,“ řekla Soz.

Přikývl. „Jste si příliš podobné. Spojení nemůže obě vaše mysli udržet. Nějak se jí dařilo udržet to pohromadě, ale něco za něco.“

„Kolik máme času?“

„Den? Pravděpodobně méně.“ Jeho obličej vyjadřoval frustraci. „To překrytí mne neovlivňuje. Kdybych se mohl napojit na Zámek, mohl bych Triádu udržet pohromadě alespoň na tak dlouho, než by se našlo řešení.“

„Ne!“ Soz se předklonila. „*Zůstaň na Zemi*.“ Ztráta sítě by Skolii roztříštila, ale sítě mohou být vyrobeny znovu. Pokud by přišli o Klíče, ztratili by síť nadobro. A ona by ztratila otce.

Po třech sekundách řekl: „Velmi dobře.“ To, že se navzdory nebezpečí nehádal, Soz upozornilo, že pochopil význam toho třísekundového zpoždění, i když neznal příčinu.

„Je něco, co můžeš udělat ze Země?“ zeptala se. „Dokonce i několik hodin navíc může znamenat hodně.“

„Pokusím se,“ řekl.

„Můžeš mi dát znovu Harryho Cohena?“

„Tady je.“ Eldrinson se odsunul na bok a znovu se objevil Cohen.

„Pane prezidente.“ řekla Soz. „Musím se dožadovat plné ochrany podle klauzulí Islandské dohody. Žádám, aby spojenecká armáda bránila Lyshriol. Většina mé rodiny žije v oblasti Dalvadoru na Severním kontinentu, s výjimkou mého bratra Denrica, který je na planetě Sandstorm. Bude třeba, abyste Denrica vytáhli a dostali ho na Lyshriol. Můj otec vám poskytne podrobnosti.“

Cohen přikývl. „Vaši rodinu ochráníme, Imperátorko Skolie.“

„Můžete mi znovu předat otce?“

„Prosím.“

Když se opět objevil Eldrinson, Soz řekla: „Chci se tě na něco zeptat. Může se ti to zdát divné, ale odpověď je důležitá.“

„Pokračuj,“ řekl.

Promluvila opatrně. „Když bylo Eldrinovi šestnáct, jel s tebou poprvé do bitvy. Armáda byla na dva měsíce pryč. Vzpomínáš?“

„Ano. Tvůj bratr projevil velkou odvahu.“

„Když odjížděl, bral si s sebou jen meč.“

„Tak jest.“

„Měli jsme laserové pušky a elektromagnetické pulzní zbraně. Ani o nich nezavažoval.“

„Pro něj to byla otázka cti. Cítil, že použití takových zbraní proti mužům s meči by bylo špatné.“

„Zabil tři lidi,“ řekla Soz. „Za dva měsíce.“

Tišeji její otec řekl: „S jedním se musel bít holýma rukama. Také jsem viděl, že odmítl zabít, když nemusel.“ Odmlčel se. „V mládí tvůj bratr možná měl trable, když se přizpůsoboval životu na Orbiteru. Ale vždycky byl mužem cti.“

Soz přikývla. To platilo o všech jejích bratrech. „O dva roky později, když bylo šestnáct Althorovi, jel s tebou do bitvy on.“

Tentokrát byla odmlka mnohem delší než tři sekundy. Pak řekl: „Ano.“

„S laserovou puškou.“

„Ano.“

Sauscony měkce řekla: „Stál na kopci nad tyrolskými

pláněmi a rozstřílel 316 mužů během pěti minut.“

Jeho hlas přicházel ze vzdálenosti světelných let. „Ukončil válku, která by se jinak vlekla po desetiletí a zabila by mnohem víc lidí.“

„Který způsob si myslíš, že byl správný?“

Měl pohled, který poznávala, který už předtím viděla v den, kdy se účastnili pohřebních obřadů za jejího bratra Kelrica. Pohled otce, který zná bolest z toho, že přežije své děti.

„Na to nemohu odpovědět,“ řekl. „Vše, co vím, je: Eldrin i Althor učinili to nejsprávnější možné rozhodnutí.“

„Co bys udělal ty?“

„Nevím.“ V hlase mu zazněla bolest. „Nevím, před čím právě stojíš, Sauscony. Jediné, co mohu říci, je, že jsem vždy, na našich rozdílech nezáleží, důvěřoval tvému úsudku a pocitu cti.“

Polkla. „A pokud není cesta cti?“

„Učiníš nejsprávnější rozhodnutí, které znáš.“

Jemně řekla: „Bůh ti žehnej, tatínku.“

Hlas se mu sevřel. „Tobě taky.“

„Sbohem.“

„Sbohem, dcero.“

Načež přerušili spojení.

Utíkal jí čas. Ať už se rozhodne jakkoliv, musí se pohnout hned, než síť spadne.

„Charone, hlas se,“ řekla. „Nastav vyhrazenou linku na admirála Tahotu na Onyxové plošině. Bezpečnostní kódy v 3-11-S.“

„Kódy prověřeny,“ odvětil počítač. „Linka nastavena.“

Obrazovka na stole před ní se zavlnila a pak už se Soz dívala Tahotě do tváře. Admirál byla usazená před konzolou a za ní byla vidět rozmazaná hola. Při své postavě šesti stop a šesti palců a výrazných rysech vypadala jako reinkarnace rubínové královny-bojovnice z pět tisíc let staré minulosti Rayliconu.

„Imperátorko Skolie,“ řekla.

Soz se cítila, jako by místnost najednou tlumila její slova, která vyšla v tichých, klidných tónech. „Je mi líto, Starjacku.“

Chvilku trvalo, než admirál odpověděla. Pak řekla:

„Rozumím.“ Nadechla se. „Budu vás informovat o průběžném stavu.“

„To asi nebude možné,“ řekla Soz. „Ztrácíme síť. Vzhledem k blízkosti vašich habitatů by vás to v Onyxovém komplexu nemělo ovlivnit, ale na mezihvězdné vzdálenosti nebudeme schopni komunikovat.“

Tahota na ni zírala. „Bohové, co se děje?“

„Nevím to jistě.“ Soz promluvila tiše. „Ať se stane cokoli, mám důvěru ve tvé schopnosti a rozhodnutí.“

Tahota přikývla, čímž její slova vzala na vědomí. „Díky.“

Soz se odmlčela. „Kurj mi kdysi něco řekl.“

„Ano?“

„Žes byla jeho nejbližším přítelem.“

Admirál vydechla. „Jsem poctěna.“

„Bůh ti žehnej, Starjacku.“

„Tobě taky.“

Nato spojení ukončily.

Soz si rukou prohrábla vlasy. „Charone, dej mi admirála Barzuna.“

„Na kanálu tři.“ Obrazovka se opět zavlnila, vyčistila se a odhalila muže s ocelově šedými vlasy, obrovským nosem a s hranatou čelistí.

„Imperátorko Skolie,“ řekl Barzun.

„Ted’ musíme shromáždit Zářící flotilu,“ řekla Soz. „Psibersít’ se hroutí. Máme den, možná méně.“

Barzun zaklel. „Proč se hroutí?“

„Triádové spojení není stabilní.“

„Dobří bohové.“ Admirál na ni hleděl pěkně dlouho, než se zeptal: „Letíme na Slávu nebo na Onyx?“

Soz tiše řekla: „Na Slávu.“

27

Admirál Starjack Tahota a plukovník Claymore Raines bok po boku kráčeli po šterkové cestě *Nové metropole*. Země se před

nimi ohýbala, horizontálně stěží rozeznatelné odchýlení. Pošlapané zahrady se rozpínaly po obou stranách a skrze dichromové sklo nad jejich hlavami přitékal hvězdný svit. Všude kolem nich pobíhali zaměstnanci s těžkými plášti přes ramena.

„Od ostatních obyvatel nám přicházejí potvrzení,“ sdělil jí Raines. Do ucha mu komem, který si rukou přidržoval a který měl zabudovaný ve sluchátkách, proudila data. „Už skoro dokončili nakládání evakuovaných.“

„Dobře,“ řekla Tahota.

Před nimi se lidé sbíhali u jednoho z velkých výtahových sloupů, které je vyvážely do dokovacích prostor ve středu kosmické stanice. Ona a Raines si davem razili cestu k poručíkovi řídícímu provoz.

„Kolik ještě máte naplánovaných nákladů?“ zeptala se Tahota.

„Toto je poslední skupina, madam,“ odpověděl poručík.

Tahota přikývla. „Dobrá práce.“

Jakmile se spolu s Rainesem dala znovu do pohybu, odhrnula si Tahota pramínky vlasů, které utekly ze spletenců na její hlavě. Její lidé uvedli v praxi kontingenční evakuační plán, při němž použili počítačové databáze, aby mohli nařizovat, které jednotky vezmou které zaměstnance a zařízení a kam, koordinovali každou proběhnuvší akci, počínaje prouděním lidí až k tisícům detailů za minutu, z nichž některé by hůře připravené vojsko mohlo opominout. Ale přes to všechno pořád věděla, že je to zoufalý přesun.

Místo toho, aby vyzbrojila 300 tisíc lodí Onyxu pro bitvu nebo sebevražedné nálety, naplnila je onyxovými pracovníky. Jakmile se ESComm přiblíží, evakuační flotila odletí. Stanice byly nyní téměř prázdné, byl to jiskřící hrozen opuštěných ostrovů ve vesmírném moři.

Aby se jejich koule mohla „zhroutit“, musela by kšeftařská plavidla invertovat do nadsvětelného prostoru, sejít se na Onyxu, vpadnout zpět do normálního prostoru a zformovat kouli dost blízko na to, aby mohla zaútočit. Kterákoliv loď IVV pokoušející se uniknout, by byla extrahována telopy ESCommu. Tahota však

měla podezření, že většina těchto telopů byli netrénovaní provideři bojující s monitorováním rozsáhlého prostoru. Během zhroucení byla jejich činnost ještě nevypočitatelnější, zejména díky periferním obranným systémům Onyxu obtěžujícím flotilu ESCommu. Zda-li rozptýlí telopy dost na to, aby mohla plavidla IVV proniknout nedetekována, záviselo na tom, jak dobře byl ESComm připraven na zneškodnění periferních obran Onyxu.

Tahota neměla ponětí, co se na periférii dělo. Onyx svůj psibersíťový kontakt s odlehlými základnami ztratil. Křehká nitka naděje na úspěšnou evakuaci byla závislá na odpovědi na jedinou otázku: nakolik Althor Valdoria udržel tajemství Onyxu?

Tahotinu mysl zaplavovaly vzkazy, téměř všechny byly od dobrovolníků hlásících se do služby. Ne všichni se nalodili na evakuační loď; několik stovek tisíc zůstávalo, aby pomohlo při posledním úderu, který kdy Onyx ESCommu uštedří. Přestože si byli vědomi ceny, kterou za to zaplatí, hlásili se dobrovolně.

Pozorovací výklenek, do kterého měli Tahota a Raines namířeno, se nacházel v obalu tohoto válce gigantického dvoububnového habitatu tvořícího *Novou metropoli*. Do výklenku vstoupili padacími dveřmi v „podlaze“ a sešplhali po žebříku na plošinu. Při zdánlivé gravitaci směřované od os k válci ležel pozorovací výklenek „pod“ nimi. Byla to kupole z dichromového skla vyvěrající z pláště. V ní byly roztroušeny plošiny propojené římsami a žebříky. Stojíc nad průhlednou bublinou a vyhlížejíc do vesmíru, bylo Tahotě, jakoby balancovala nad obří propastí.

S rotací *Nové metropole* se do výhledu dostávaly další habitaty včetně Třetího Zámku. Stanice byly, vzhledem ke svým nesmírným velikostem, nebezpečně blízko u sebe. Na Tahotin rozkaz je její lidé přitahovali k sobě na co nejmenší možnou vzdálenost.

Do jejich uzlů proudila hlášení. Za pouhé dvě hodiny se téměř dvě miliardy lidí nalodily na evakuační plavidla, což byla zásluha účinnosti vojska propojeného sítí, která prostupovala jejich životy, dokonce i jejich myšlenkami, přestože většina z nich nebyli psioni. Tahota měla na Kyleově stupnici pouze

dvojku, čímž měla vyšší empatickou schopnost než 99 ze 100 lidí, nebylo to však dost na to, aby byla psionem. I tak, extenzivní biomechanika v těle jí umožňovala rozvíjet symbiózu s elektrooptickými sítěmi téměř srovnatelnou s telepatí. Nikdy však nemohla vstoupit do psiberprostoru a to byla skutečnost, které vždy litovala.

Výklenek už naplňovaly stovky lidí hromadících se na plošinách a římsách a mnoho dalších proudilo dovnitř padacími dveřmi. Monitory ve výklenku ukazovaly, že obdobné scény se odehrávají po celém Onyxu.

„Je jich tady tolik,“ řekla Tahota Rainesovi, když vyšplhali na hlavní plošinu asi v polovině výšky bubliny, v blízkosti její vyboulené stěny.

„Stejně je to na všech stanicích.“ Poslal jí kopii souboru, který měla i ve své frontě. Dohromady zůstalo 400 tisíc lidí.

„Bože,“ zamumlala Tahota. „IVV by si mělo pro všechny připravit dostatek medailí.“

Z náramku na jejím zápěstí se ozvalo zabzučení. Pozvedla ruku a řekla: „Tady Tahota.“

„Admirále, zde je plukovník Oppendayer z válečného křižníku *Faraónova záštita*. Naložili jsme poslední zatoulance. Evakuační plavidla jsou připravena ke startu.“

„Dobrá práce,“ řekla Tahota. „Odstartujte na můj rozkaz.“

Z jednoho ze svých uzlů si vyvolala průběžně se upřesňující soubor. Její biomechanická síť se propojila s očním nervem a před ní se objevila expozice, průhledný obraz ve vzduchu. Jakmile mrkla pravým okem, přesunul se obraz vpravo směrem ke skleněné stěně Dubliny a ponechal jí tak nerušený výhled na výklenek. Obraz ukazoval kouli ESCommu uzavírající Onyx, dva milióny lodí rozestavených nad pláštěm o obsahu téměř osmdesáti krychlových světelných let, v průměru přibližně šedesát miliard kilometrů jednotlivých lodí. Bez psibersítě byla tato koule na komunikaci mezi loděmi v reálném čase příliš velká. Světelnému signálu by trvalo dobře padesát hodin, než by dorazil z plavidla ke svému nejbližšímu sousedovi.

Přesto telopové ESCommu kouli monitorovali a zatím lapili

všechny vnařící lodě, které Onyx vyslal, když je extrahovali jak z reálného, tak z nadsvětelného prostoru. EComm brzy kouli spustí, čímž ji přenese na vzdálenost pouhých několika miliónů kilometrů od Onyxu, a to bude přesně dost na to, aby plavidla nahromadila své rychlosti a přiblížila se ke stanicím. Tahota už věděla, že tento manévř mohou stáhnout na nižší úroveň: s nechvalně známým úspěchem jej použili na předsunutých hlídkách IVV. Ale vidět to u dvoumiliónové armády, to zastránilo i její zkušené oko.

Raines naslouchal svému komu. „Admirále, máme nyní spojení mezi všemi stanicemi a loděmi. Všichni vás slyší.“

„Dobře.“ Tahota se nadechla a věděla, že tentokrát by měla vytvořit přesvědčivou řeč, která by miliardy čekající na její hlas inspirovala. Vzhledem ke svým skličujícím řečnickým schopnostem však bude muset postačit několik hloupých slov.

Promluvila a její hlas se nesl po celém Onyxu. „Za několik chvil budete všichni vytvářet historii.“ Nebyl to sice nejoriginálnější úvod, ale stačilo to. „Očekáváme, že EComm spustí svou kouli do pěti minut. V tu chvíli odstartují evakuační lodě. Bohové vědí, že si přeji slíbit, aby se to povedlo vám všem. To nemohu udělat. Ale lépe vytrénovanou armádu pro tuto práci neznám, armádu s větší odvahou a zkušenostmi.“

Mezi posluchači se zavlňilo souhlasné mručení. Když se uklidnilo, řekla: „Víme, že EComm má nejmodernější kvázovou technologii pro vypořádání se s vysokými zrychleními, proto očekáváme, že jim bude trvat jen deset minut, než konvergují na Onyxu, možná dokonce ještě méně.“ Pro tak rychlé zhroucení koule to znamenalo, že plavidla musela cestovat sto tisíce násobky rychlosti světla. Rychlosti samotné bylo snadné dosáhnout, zrychlení však byla odstrašující. „To znamená,“ řekla, „že evakuační lodě budou mít méně než deset minut, aby se dostaly pryč.“

Tahota se nadechla. „Ti, kteří se dobrovolně přihlásili a zůstávají, by měli být v těchto chvílích přidělováni k palivovým baňkám. Se 400 tisíci z vás obhospodařujeme téměř každou baňku na všech stanicích. Všichni víme, že EComm může naši

sebedestrukci hned zastavit, přesto se je pokuste zaměstnat. Očekávají to.“

Pohlédla na displej. Habitaty se přesunuly více dovnitř, čímž ponechaly Zámek na okraji hrozu. „ESComm chce tyto stanice neporušené. Jakmile budou na dostřel, budou sledovat naše elektrooptické sítě, aby mohli kontrolovat naše systémy. Proto nebudeme moci nic vyhodit do povětří. Poté co se pokusíte nastavit sebezničení, prostě každou vám přidělenou baňku obklopíte druhým Kleinovým polem.“ Zda-li to opravdu bude „snadné“, se teprve uvidí. Nebyl to proces, který by kdy měli důvod v takové míře testovat vzhledem k tomu, že vložním jedné palivové baňky do druhé nedosáhli ničeho, jen že bylo palivo nedostupné. Přesto, viditelná hloupost něčeho podobného znamenala, že ESComm také neměl důvod přijímat protiopatření.

„Předtím než uděláte nové baňky, musíte počkat, až odtud zmizí v inverzi poslední evakuační loď,“ pokračovala. „*Za žádných okolností* nezačínajte dříve, než evakuační plavidla invertují.“ Vyhlížejíc na své lidi zvedla hlas tak, že rezonoval celým výklenkem. „Jsem poctěna službou každého jednoho z vás. Historie si bude vaši odvahu pamatovat, když budou rodiče svým dětem vyprávět, jak hrdinové z Onyxu nakopali zadek jubijskému Císařství.“

Z celého Onyxu se ozvaly tlumené ovace. Tahota polkla, trápil ji pocit, že má v krku nějakou bouli. Jistěže tam nebyla. Kdyby se u ní vytvořila nějaká blokáda, nanomedy by jí to řekly.

Z jejího komu na uchu se ozval plukovník Oppendayer. „Admirále, kšeftařské lodě zrychlují a připravují se na inverzi.“

„Připravte se na můj rozkaz pro evakuační plavidla,“ řekla.

Na své expozici viděla, jak se koule ESCommu začala scvrkávat a mizet, když lodě zrychlovaly dovnitř a nato zmizely v inverzi. V mysli se jí odvíjela data; stovky kšeftařských lodí invertovaly, tisíce, stovky tisíc.

„Tři válečné křižníky ESCommu invertovaly.“ řekl Oppendayer.

Tahota si kouli prohlížela. Pro inverzi už zbývalo jen čtyřicet

šest plavidel ESCommu, největších křižníků, monster o velikosti měst.

„Admirále!“ řekl Opendayer. „ESComm Stingery se nám vracejí do normálního prostoru na pouhých sedmnácti miliónech kilometrů.“

Sakra. Vrátili se rychleji, než čekala. „Odstartujte evakuační!“ Poslední zbraňové plošiny ESCommu pořád ještě neinvertovaly, déle však čekat nemohla.

Evakuační armáda se odvalila z Onyxu jako kulovité světelné vlny rozbíhající se z bodového zdroje. Čím bude větší rozloha vesmíru, po níž se rozptýlí, tím je bude těžší chytit.

Raines si přitiskl ruku k uchu. „Admirále, teď máme kolem 10% flotily ESCommu zhruba patnáct miliónů kilometrů od Onyxu ve sférickém rozestavení.“

Z jejího komu se ozval Opendayer. „Čelní vlna naší evakuační armády invertuje. Jagy, Vosy – tady jsou Zásobovače. Kobry – do inverze nám jde torpédoborec.“

Po jejím boku Raines zaklel. „A k Onyxu se nám blíží ESComm Stingery. Jejich první zbraňová vlna zasáhne evakuační za čtyřicet šest sekund.“

„Opendayer, dostaňte odtamtud naše plavidla,“ řekla Tahota.

„Jsme zinvertovaní na 60%,“ řekl Opendayer. „Sedmdesát dvě. Osmdesát. Osmdesát osm.“

Na své expozici viděla, která jejich plavidla to ještě nestihla: válečné křižníky, které stále ještě nabíraly inverzní rychlost. „Pojďte,“ mumlala. „*Jedte!*“

Raines řekl: „Asi 30% flotily ESCommu se přibližuje Onyxu.“

Zůstávaly tři křižníky IVV. Jak se na ně Tahota dívala, dva z nich invertovaly. Zůstával jen ten největší, *Faraónova záštita*.

„Opendayer, vypadněte odtamtud,“ řekla Tahota.

„*Záštita* nemá dostatečnou rychlost,“ řekl.

„Přesto to udělejte.“

„Anihilátory ESCommu dopadají na *Záštitu*,“ řekl Raines.

Když křižník vešel do stáže, nepřicházela od Opendayera

žádná odpověď. Na svém displeji Tahota viděla červeně znázorněné energetické paprsky, které zasáhly *Faraónovu zástitu*. Jedna z palub křižníku implodovala, byl to jen zlomek mocného objemu lodi, ale také varování pro jeho přetíženou kvázi.

„Záštitu, sakra, invertuj!“ řekla Tahota. „*Hned!*“

Se zavlněním časoprostoru se obří křižník *rozpustil* z vesmíru a obtékal singularitu reality. Loď byla dost velká na to, aby tento efekt nebyl okamžitý; loď vytekla z reálného prostoru.

Pak byla pryč.

Z pozorovatelný se ozvaly ovace a Raines Tahotě řekl tichým hlasem: „Evakuační flotila odstartovala, admirále.“

Tahota úlevně vydechla. Zvýšila hlas a svá slova namířila na 400 tisíc dobrovolníků, kteří zůstali na Onyxu. „Sestavte Kleinovy baňky.“

Všude kolem, na pozorovatelně i na monitorech, viděla vojáky, kterak se zaměřují na své palmtopy, náramky a ovládací proužky, když se dávají do práce.

Raines po jejím boku řekl: „90% flotily ESCommu se nám sbíhá na Onyxu.“

Tahota přikývla zaměřená na data proudící do jejích páteřních uzlů. Překrytí mezi vstupem lodí ESCommu a odletem evakuačních plavidel bylo příliš velké. Ted' už ale nebyla evakuace v jejích rukou. Mohla se jen modlit.

Načež Raines řekl: „Válečný křižník ESCommu *Flagstone* zdraví *Novou metropoli*. Admirál Kaliga na komu.“

Tahota na něj zírala. „Xirad Kaliga? Admirál velící ESCommu?“

„Ne tenhle Kaliga,“ řekl Raines. „Podle všeho bratranec.“

„Dejte mi ho,“ řekla Tahota.

Od stropu se spustila čtyřmetrová obrazovka, až visela asi pět metrů před Tahotou. Vytvořil se na ní obraz vysokého důstojníka v černé uniformě a holínkách, s karneolovým žebrovním na rukávech. Jeho hubená tvář v sobě měla hightonský asketismus.

Tahota kývla. „Admirále Kaligo.“

„Tak.“ řekl. „Hanebná Starjack Tahota.“

Tahota by se stěžila ohodnotila jako „hanebná“. Spíše byla známá pro své organizační schopnosti. Přesto vzhledem k tomu, že všechny tyto schopnosti byly zaměřeny na vedení války proti ESCommu, předpokládala, že by ji to z jejich pohledu mohlo pro onu hanebnost kvalifikovat.

„Vaše podmínky kapitulace akceptujeme,“ řekla Tahota.

„Moc na výběr nemáte,“ řekl jí Kaliga. „Ve skutečnosti je to pozoruhodné. Základna se 300 tisíci lodí na obranu teď nemá žádnou.“

„Pozoruhodné,“ souhlasila Tahota.

„Opravdu jste si myslela, že ta hra vyjde?“ zeptal se. „Stáhnout ocasy a utéct? Víte, ta štěňátka jsme lapili.“

Bylo jí, jako by se potápěla. „Nevím, co myslíte.“

„Ne? Vidíte obrazovku za mnou?“ Pokynul někomu mimo její výhled a Tahotina obrazovka se najednou zaplnila obrazem fregaty IVV připoutané k torpédoborci ESCommu. Tu fregatu poznávala. Byla to jedna z jejich evakuačních lodí.

Sakra. „Ano. Vidím to.“

„Sledujte,“ řekl Kaliga.

Tahota sledovala. Obě lodě se stále vznášely prostorem.

V komu se jí ozval hlas vojáka IVV „Admirále Tahoto, tady je major Byr. Možná budu schopen odposlouchávat komunikační hovory mezi plavidly ESCommu. Je to sice zakódované, ale myslím, že ten kód mohu rozlousknout.“

Když ji Kaliga pozoroval, nechtěla do svého komunikátoru hovořit. Proto poslala myšlenku přes jeden ze svých uzlů. *Můžeš mne spojit s Byrem?*

Ano, odpověděl. Mohu vysílat do pikosítě v plášti *Nové metropole*, která se pak může propojit do jeho konzoly.

Majore Byre, slyšíte mě? pomyslela si Tahota.

„Hlasitě a čistě,“ odpověděl.

Dejte se do těch špiónážních propojení jejich hovoru.

Venku ve vesmíru plula lapená fregata IVV přivázaná k torpédoborci ESCommu. Pořád se nic –

Ta exploze nevydala žádný zvuk. Fregata pouze zmizela ve výbuchu trosek a radiace. Lod' ESCommu zůstala nedotčená,

protože přešla do kváze.

Tahota zatnula zuby. Raines vedle ní zamumlal: „Tak tolik Haalstad.“

Na obrazovce se znovu objevil Kaliga. „Admirále, byla jste blázen, když jste se nás pokoušela oklamat.“

„Ke zničení té lodi jste neměli žádný důvod,“ řekla Tahota. „Také jste právě porušili Haalstadský válečný kodex.“

Kaliga suše řekl: „Můžete podat stížnost na ESComm.“

Do ucha jí promluvil major Byr. „Admirále, podle mých senzorů tam mají jen hrstku lodí IVV.“

Dobrá práce, pomyslela si. Byrova informace naznačovala tři možnosti: ESComm evakuační plavidla zničil, odvezl je jinam – nebo je úplně minul. Modlila se, aby to bylo to poslední.

Admirál Kaliga si dal ruku na ucho a naklonil hlavu. Tahota se na chvíli bála, že poslouchal její rozhovor s Byrem. Pak řekl: „Dvojité Kleinovy baňky, admirále Tahoto? Co jste si myslela?“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíte,“ řekla.

„Jsem si jist, že máte.“ Znovu se zaposlouchal do svého komu, pak se zasmál. „Dobří bohové. Schovat Kleinovy baňky do větších baněk.“ Spustil ruku. „Jak bizarní.“

„Chápu.“ Tahota dovolila, ať se jí v hlase ozve vypětí. To vzhledem k situaci nebylo těžké.

„Ty vaše palivové baňky jsme z těch hloupých Kleinových polí, do nichž jste je vložili, vytáhli,“ řekl.

„Admirále Tahoto!“ řekl Byr. „Stěhují Zámek.“

Na expozici v pozorovatelně Tahota viděla Zámek obklopený tečkami plavidel ESCommu. Obrovské trysky Zámku byly zažehnuté, pohánějící ho pryč od Onyxu.

„Admirále, jsem zklamán,“ řekl Kaliga.

„Zklamán?“ zeptala se Tahota.

„Do naší sítě jsme si přehráli síť Onyxu,“ řekl. „Vaše kódy bylo příliš snadné rozluštit.“

Blufuje? zeptala se Tahota Byra.

„Je mi líto,“ řekl Byr. „Je to pravda. Mají všechno.“

„Ten gambit s baňkami byl bláznivý,“ řekl Kaliga.

„Jaký gambit?“ zeptala se Tahota.

„Máme vaše tajné rozkazy. Ukrytí antihmoty ve dvojitých Kleinových baňkách mohlo stěžít obalamutit naše senzory nebo nás odradit od zmražení sebedestruktorů.“

Tahota prudce vydechla. „Tak.“

„Ano. Tak. Váš trik nevyšel.“ Kaliga si přiložil ruku k uchu. „Za čtyři minuty přistaneme na *Nové metropoli*. Připravte se na vylodění.“

Vylodění. *Vylodění*. Tahota přemýšlela o aspektech toho, že by se stala vězněm ESCommu, a na čele jí vyvstal pot.

„Admirále Tahoto,“ řekl Byr v jejím komu. „Mám tu špionážní linku na jejich komunikaci.“

Propojte to, pomyslela si Tahota.

Slyšela ženský, jubisky mluvící hlas. „Přes sedm miliard Kleinových baněk. Jen bohové vědí, co si mysleli, že s nimi mohou dělat.“

„Dvakrát je prověřte,“ řekl nějaký muž. „Hledejte cokoli – záludné spouštěče, skrytá síťová spojení, cokoli nezvyklého.“

„Jejich spojení na síť Onyxu jsme deaktivovali,“ řekla žena. „Objevili jsme samodestrukční spouštěče, ale naše kvázové generátory je vyřadily.“

Když na ni Kaliga promluvil, přišla Tahota o zbytek hovoru. „Admirále, máme zabezpečený Zámek.“ Oči mu triumfálně zářily. „Tady máte něco, o čem můžete přemítat, zatímco budete očekávat mé strážce, moje drahá Starjacku. Jubije teď má Zámek i Klíč. Myslete na to.“

Tahota na to myslet nechtěla. A ani neměla ráda, když jí hightonský Aristo říkal *moje drahá Starjacku*.

Kaligův obraz zmizel a obrazovka zůstala prázdná. Na špionážní lince stále pokračoval rozhovor. „Prověřili jsme je dvakrát i třikrát,“ říkala ta žena. „Baňky vypadají normálně.“

Další hlas na lince Tahotu překvapil. Byl to Kaliga. „Varujte jednotky vstupující na stanici, ať si i tak dávají pozor.“

Venku ve vesmíru se Zámek scvrkával v tečku, když doprovázený svými dobyvateli z ESCommu zrychloval k inverzi.

Kolem *Nové metropole* se choulily ostatní habitaty. Ze

stanice na vnější hranici chumlu vyšel záblesk.

Tahota ztuhla. Ne! *Ne ted'.*

Na špionážní lince řekl Kaliga: „Co to hergot bylo?“

„Jedna z Kleinových baněk měla ve svém poli nestabilitu.“ řekl někdo.

„Je to součást samodestrukční sekvence?“ zeptal se Kaliga.

„Viditelně ne.“ odvětil další hlas. „Kazové zařízení. Kleinovo pole mělo závadu.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl Kaliga. „Dejte mi Areze.“

Po chvilce se ozval hlas: „Zde je plukovník Arez.“

„Jste připraveni invertovat Zámek?“ zeptal se Kaliga.

„Rychlostně ano,“ řekl Arez. „Ale mám starost se vzdáleností od Onyxu. Inverze takto velké plošiny způsobí po celé této oblasti vlnění časoprostoru. Mohlo by to poškodit ostatní habitaty.“

„Na tom nezáleží,“ řekl Kaliga. „Hlavně že máme Zámek. Hned invertujte.“

„Ano, sire. Provedu.“

Tahota nasměrovala vzkaz majoru Byrovi: *Můžete mi ukázat Zámek na dalekonosných senzorech?*

„Nejsem si jist,“ řekl Byr. „Ztrácím tady spojení. ESComm má většinu – počkat, tady to máme. Probíhá.“

Mám to, pomyslela si Tahota. Na expozici se jí ukázal detailní pohled na Zámek. Jak jej sledovala, rozplynula se kosmická stanice pryč z reality. Bylo to úžasně nádherné, jako pozorovat jiskry, které se zkapalňují a proudí prostorem v proudech záření. Poté světlo potemnělo v černotu a Zámek byl pryč.

„Máme ho!“ zajásal nějaký hlas.

Tak, pomyslela si Tahota. Bylo jí, jakoby právě dokončila maratónský běh. Podívala se na psikonu chronometru ve své mysli.

Ve třetí sekundě šesté hodiny osmého dne desátého měsíce roku 372 s.v, podle imperiálního kalendáře invertovali Kšeftaři Třetí Zámek, čímž dobyli kořist, která z jejich sevření unikala po téměř čtyři století.

Ve čtvrté sekundě udeřila na Stanici Onyx zpětná vazba z invertujícího Zámku – a odstartovala destabilizaci fázově posunutých polí 7.32 miliard Kleinových baněk.

Tahota pozvedla ruku, aby zasalutovala dobrovolníkům, kteří ji po celém Onyxu sledovali. „Bůh vás všechny ochraňuj,“ řekla.

V páté sekundě se 7,32 miliard Kleinových polí na všech stanicích zhroutilo – a vysypalo do reálného prostoru 700 miliard kilogramů antihmotové plazmy.

Všechny habitaty na Onyxu detonovaly v jediném majestátním zátahu. Plazma explodovala a vyvrhla záření, gama paprsky a mohutné gejzíry vysokoenergetických reakcí. Na všechny strany se rozletěly gargantuovské kusy trosek. Podle měřítek vesmíru znajícího supernovy, kvasary a černé díry byl výsledkem výtrysk energie.

Podle lidských měřítek to nemělo srovnání.

Vyjádřeno termíny hmoty vzhledem k energetické konverzi vytvořily spojené exploze milión bilionů bilionů joulů energie, větší než je výkon žhavé žluté hvězdy, mocnější než 100 bilionů atomových bomb. Destrukční vlny zaplavily *Novou metropoli* obřím, zuřivým vírem zběsilosti.

A tak Onyx zemřel – a když se tak stalo, vzal s sebou i dva milióny lodí EComm.

28

Eldrin se vzpřímeně jako svíčka ve tmě posadil. Vyskočil z postele, a když vycházel z ložnice, oblékal si plášť. Slyšel, jak se Taquinilovy dveře prudce otevřely, načež svého syna slyšel, jak běží do potměného obývacího pokoje. Z domu vyšli společně a kráčeli hebkou nocí Údolím.

Zdálo se, že cesta k magrailu trvá věčně. V době, kdy se dostali k plášti Orbiteru, byl Eldrin tak napjatý, že neustále zatínal pěsti. Proběhli chodbami trupu, jejich bosé nohy pleskaly po zemi. Ani on, ani Taquinil neměli čas se obout. Taquinil měl na sobě černé kalhoty a černý svetr, v nichž usnul u síťové

konzoly, a Eldrin měl pod pláštěm jen pyžamové kalhoty.

Před Místností osamění nikdo nehlídkoval. Vběhli dovnitř – a našli Dehyu, která neslyšně křičela.

Křehká postava v modrém spacím úboru svírala opěradla ovládacího křesla, její tělo strnulé. Eldrin s hrůzou zjistil, že *skrz* ni vidí. Také všude kolem sebe viděl rozprostřenu průhlednou síť, jakoby vytáhla psiberprostor ven a překryla jím vesmír, který obývali.

Stále křičela, žádný zvuk však neslyšel. Ve dvou krocích byl u ní. Jakmile jí ovinul prsty kolem ruky, pocítil její pevnost a převálila se přes něj úleva. Jakmile se však napnul, aby ji vytáhl z křesla, chytil jej Taquinil za ruku.

„Nevíme, co se stane, když ji odtud vytrhneme,“ řekl jeho syn. „Mohlo by to rozervat její mysl.“

Zděšený Eldrin svou ženu pustil. Zírala skrze něj, odněkud jinud, bez známky poznání. Po tvářích jí proudily slzy.

„Můžeš jí pomoci?“ zeptal se Taquinila.

„Myslím, že ano.“ Okolí však bylo zaplněno Taquinilovým strachem. Dotkl se ovladače v opěradle křesla, pak jiného a ještě dalšího. Zářící světla na křesle i na konzole jedno po druhém pohasínala.

V průběhu Taquinilovy činnosti začínala být Dehya hmotnější. Zaostřila na Eldrina a ten si byl jistý, že ho teď vidí. Když se dotkl jejích tváří, ucítil slzy.

„Dehyo?“ zeptal se. „Jsi tady?“

Pokusila se promluvit, ale její hlas byl unášen jako list odváty větrem přes vzdálenou pláň, příliš daleko na to, aby byl slyšet.

Taquinil se postavil před ni, pohyboval rty tak, že z nich mohla odezírat. „Matko? Rozumíš mi?“

Její rty se pohnuly. *Ano.*

„Může tě otec odpásat z křesla?“

Vytvořila další slova. *Ano. Rychle.* Tělo se jí zavlnilo, jako by to byl povrch jezera porušený spadlým kamenem.

Eldrinovi přejel mráz po zádech. Otočil se k synovi. „Jsi si jistý, že bych to měl udělat?“ Co když se zmýlil a způsobí, že se

jeho žena rozplyne do nějakého jiného vesmíru?

„Já to udělat nemohu,“ řekl Taquinil. „Moje mysl je příliš podobná její. V psiberprostoru jsme si příliš blízcí.“

Vyhlídka nato, že by je ztratil oba, si prorazila svou nevíтанou cestu do Eldrinových myšlenek. „Tím myslíš, že by ses mohl propadnout tam, kde je ona?“

Taquinil přikývl. „Jen tím, že u ní stojím tak blízko, cítím, jak se má mysl pokouší rozdělit.“

Eldrin se zhluboka nadechl, naklonil se nad Dehyu a sáhnul jí za krk. Když ji vytahoval ze zdířky, byla vidlice psifonu v jeho prstech hladká. Jako další odpojil vidlice na zápěstích, poté jí rukou zajel za pas a vytáhnul tu, kterou měla v páteři. Poklekl na jedno koleno a odstranil zástrčky na jejích kotnících. Jakmile odpojil poslední, převalily se přes její tělo vlny, jako by se *vymazávala*.

Dehya padala dopředu, ven z křesla. Eldrin ji zachytil a sednul si na podlahu, zaklíněný mezi křeslem a konzolou. Byla *skutečná*, hebkost jejích vlasů, šimrání dechu na jeho kůži. Sevrhel ji do náruče a ona se do něj zavěsila, hlavu položenou na jeho hrudi. Oblečená jen v tenkém spacím úboru, s dětskou tvářičkou, mu připadala bolestně zranitelná, jako by se měla při sebemenším pohybu rozpadnout.

Taquinil si klekl vedle nich. „Matko?“

Její myšlenka přišla podobná bublání vzdáleného blátivého potoka. Dryyyyniiiiiii... pooooomoooooc.

Eldrin ji stisknul pevněji. **Řekni mi jak.**

Rooooopouuušttííííímm...

Obklopil její mysl svou a pokoušel se ji držet v blízkosti sítě stejně jako ve svém objetí. **Vrat' se.**

Ach... zima, pomyslela si. Je mi taková zima.

Eldrin si strhnul plášť a obtočil je kolem ní, načež ji znovu objal. **Dehyo, vrat' se!**

Och. Trhaně se ztěžka nadechla, držíc ho pevně kolem pasu.

Dehyo?

„Odešli,“ zašeptala hlasem podobným prachu ve větru. „Bojovníci světla.“

Přelil se přes něj svou intenzitou téměř nesnesitelný pocit úlevy. „Bojovníci světla?“

„Onyx,“ řekla.

„Tys tam byla?“

„Mají Třetí Zámek.“

„Kdo?“

„ESComm.“

Taquinil ztuhnul. „Matko, víš to jistě?“

„Ano. Musíme varovat Soz.“ Začala se třást, protože začínala reagovat na to, co se stalo, ať to bylo cokoliv. „ESComm do Zámku někoho dal a pokusil se propojit na Orbiter. Zastavila jsem je.“

Eldrinovi byla najednou zima. „Pokud do Triády přidají čtvrtou osobu, pak vás nápor síly zabije všechny čtyři.“

„Jen když použijí Klíč. Což neudělali. Použili jen telopa.“ Dehya se zachvěla. „Okamžitě ho to zabilo.“

Eldrin zblednul. Byl to ošklivý způsob smrti. „Dehyo, do sítě se nemůžeš vrátit.“

„Mají umístění Orbiteru,“ zašeptala. „Musíme varovat Tikala. Musíme Orbiter ukrýt.“

Eldrin ji objal, houpal se s ní dopředu a dozadu a přes její hlavu se díval na Taquinila. Věděl, že myslí na totéž. Zámky byly dokonale propojené sítí. Jestliže byl ESComm pomocí Třetího Zámku připoután k Orbiteru, nic je nemohlo skrýt.

Soz usedla do ovládacího křesla nad můstkem *Hrdě Rocy*. Důstojníci se ji pokusili udržet na Asteroidu, vytěženém planetoidu, který sloužil za odstavnou základnu pro invazi. Nemohla to udělat. Připadalo jí, jakoby běžela po hraně a rovnováhu udržovala jen díky rychlosti, a zdálo se jí, že kdyby byť jen na okamžik zastavila, zřítíla by se do rozrušeného moře, rozprostírajícího se po obou stranách.

V mysli jí zaduněl křížník: Vstupujeme do Platinového sektoru Jedna.

Soz vydechla. To by bylo. Urychlování časového rozvrhu, aby se jim podařilo předstihnout kolabující síť, rozkouskovalo

část Zářící flotily, většina však zůstávala vcelku. Ať už by se teď přihodilo cokoli, nebylo pro ně cesty zpátky.

V komu zapraskal hlas majora Coalsona: „Byli jsme detekováni. Letka Sol – dobře, tady to je. Do reálného prostoru vstupuje flotila lodí ESComm. Přibližně 500 tisíc plavidel, statistiky v souboru D5m.“

„Mám to,“ řekla Soz.

Signál ESComm na kanálu 6, pomyslel si admirál Barzun.

Připravena, odvětila Soz.

V komu v uchu se jí ozval hightonský hlas: „*Hrdá Roco*, tady je plukovník Jaibriol Izarson z paluby *Rapíru*“

Celé Sozino tělo strnulo. *Jaibriol*. Přestože věděla, že to jméno je mezi Kšeftaři běžné, jeho zvuk přesto rozbouřil hladinu jejího adrenalinu.

„Narušili jste jubijské teritorium,“ řekl Izarson. „Tento sektor je pod ochranou ESComm a pro plavidla IVV zakázaný. Vzdejte se a připravte na nalodění.“

Soz věděla, jak její flotila vypadá. Ubohoučká armáda 50 tisíc lodí IVV, které se snaží proklouznout Platinovým sektorem. „Plukovníku Izarson, zde je *Hrdá Roca*. Váš zákaz nebereme na vědomí.“

„Ihned se vzdejte a budete dopraveni na jednu z našich základen.“ řekl Izarson. „Jestliže odmítnete, pak nebudeme mít jinou možnost než odpovédět silou.“

„V rozporu s Halstaadským válečným kodexem držíte příslušníka Rubínové dynastie.“ řekla Soz. Popravdě nic v Kodexu ve skutečnosti ESComm nezakazovalo Althora uvěznit. O porušení by šlo jen v případě, kdyby měli důkaz, že jej mučili. „Dejte nám ho a odletíme.“

Imperátorko Skolie. To bylo od Garra, jejího psibersířového kouzelníka. *Naše spojení s loděmi v Kleinově prostoru selhává.*

Selhává? pomyslela si Soz. **Bud'te přesnější.**

Je to způsobeno hroucením sítě. Nemůžeme udržet naše spojení v Kleinově prostoru stabilní.

V jejím komu se ozval Izarson: „*Hrdá Roco*, bud'te rozumní. Jste v oslabení deset na jednoho. Vzdejte se a nebudeme střílet.

Máte jednu minutu.“

„Kde je zbytek vaší armády?“ zeptala se Soz. „Myslela jsem, že Platinový sektor má přes milión plavidel.“ Ke Garrovi si pomyslela: **Za jak dlouho o spojení předeme?**

„Admirále Barzune, máte padesát pět sekund,“ řekl Izarson.

Barzun poslal Soz myšlenku: *Jejich inteligence musí být daleka představám, když si myslí, že já jsem vy.*

I přes pobavení Soz cítila jeho napětí. Izarson vyvodil logickou domněnku. ESComm neměl důvod si myslet, že by Imperátorka byla na vlajkové lodi invazní flotily.

Garr si pomyslel: *S Kleinovými bankami vám můžu dát 1,03 minuty. O něco déle a naše spojení s loděmi se mohou stát příliž rozptýlenými na to, aby se zotavila.*

„Zachytil jsem další síly ESCommu,“ řekl major Coalson. „Blíží se z Platinového sektoru Pět“

„Mám to,“ řekla Soz. Nepřekvapilo ji, že ESComm musel pro posily sáhnout až do Sektoru Pět, vzhledem k tomu, kolik lodí odletělo na Onyx. Ke Garrovi poslala myšlenku: **Nějaká hlášení z Onyxové plošiny?**

Nic, pomyslel si. Ale všechny síťové linky jsou přerušené.

Přípravte se k otevření Kleinových baněk, pomyslela si Soz. Vnořila se do VR simulace a spolu se Zářící flotilou, svazem lodí rozprostřených na miliardách kilometrů a letících poloviční rychlostí světla, si razila cestu vesmírem. Plavidla ESCommu vypadala jako vzdálené tečky ve válcovité formaci kolem Flotily.

„Barzune, máte čtyřicet pět sekund,“ řekl Izarson. „Opravdu máte v úmyslu začít bitvu, kterou nemůžete vyhrát?“

Přestože věděla, že komunikace pomocí telopů dosáhla téměř rychlosti světla, byla Soz překvapena, že uběhlo jen deset sekund. **Barzune, můžete ho rozptýlit?** zeptala se. Ke Garrovi si pomyslela: **Otevřete Kleinovy banky.**

Barzun promluvil na interlodním kanálu: „Plukovníku Izarson, zde je týlový admirál Chad Barzun. Požadujeme propuštění Althora Valdorii.“

„Máte čtyřicet sekund,“ řekl Izarson. Nato dodal: „Pokud vy

jste Barzun, s kým jsem potom hovořil předtím?“

Kleinovy baňky zhrouceny, pomyslel si Garr.

Prostor se zavlnil.

Tento efekt se rozběhl po Zářící flotile. Když se vlnění zvyšovalo, Soz se napjala. Nemohli si být jistí tím, co se teď stane. Stihli jen předběžné testy. V menším měřítku srovnání fází Kleinova prostoru problém s nestabilitou vyřešilo. Ale v takto velkém, kdo ví? Jakmile ukryté lodě vstoupí do reálného prostoru, mohla by Zářící flotila bez jakéhokoliv přispění ESCommu porazit sebe samu, když by zmizela v destrukčním vodopádu způsobeném zhroucením mohutného Kleinova pole.

Vlnění se rozbíhalo prostorem, kdy nejdříve zaplavilo lodě Flotily, poté se rozšířilo a obklíčilo i plavidla ESCommu. Chronometr v dolním rohu Sozina myšlenkového přehledu ukazoval odpočet Izarsonovy lhůty. Třicet sekund.

Garre, jak se drží Kleinova pole? pomyslela si.

Máme nestability kolem osmi procent. Jeho myšlenka přišla jako kaňka zrychleného módu.

Soz zaměřila myšlenku na celou Zářící síť. **Vy s nestabilitami, opusťte plavidlo.**

Poškozená plavidla doprovázená opravářskými loděmi, které ve vesmíru vyzvednou posádky, couvla. Jen nějakých 10% lodí ve flotile mělo na palubě lidi, zbytek měl RI obsluhu. Sám opravářský partner jedné z lodí byl poškozen, ale lehce se přepnul na rezervu.

Distorze prostoru stále rostla a díky ní bylo těžké spatřit kteroukoliv loď, natož posily. Z Izarsonovy lhůty zbývalo dvacet sekund.

Pak s tichou majestátností vyletělo, perfektně synchronizováno, do reálného prostoru 750 tisíc lodí IVV.

Někdo na nějakém kanálu řekl: „Dobrotivý Bože.“

Soz promluvila do komu: „Plukovníku Izarsoně, navrhuji, abyste se vzdal.“

Izarson řekl jen: „Váš čas vypršel.“ Ale teď mluvil těžce, jeho dřívější sebevědomí bylo pryč.

ESComm svou válcovitou formaci kolem Zářící flotily zrušil

a vytvořil trubici dlouhou miliardu kilometrů, ale jen se sty tisíce kilometry v průměru, s loděmi Flotily v dlouhém „provazci“ táhnoucím se ke středu. Lodě putující poloviční rychlostí světla zvládaly 150 tisíc kilometrů za sekundu. Síly ESCommu měly 600 tisíc a Flotily 800 tisíc plavidel, dohromady to tedy bylo 1,4 miliónu lodí.

Trubici protínaly paprsky anihilátorů a chytré impaktorové střely. ESComm měl ve své formaci tu výhodu, že z lodí IVV byly snazší cíle, nevýhodou pro ně ale bylo, když paprsky prošly skrz široce rozmístěné lodě IVV a dostaly se na vzdálenější stranu trubice. Na rozdíl od chytrých střel, které se mohly vytáčet a své cíle pronásledovat, paprsky podobnou inteligenci neměly. Anihovaly všechno, co trefily.

Zachytit něco v tak rozptýlené formaci bohužel nebyl snadný úkol. Nyní, při takové „hustotě“ bitvy, obsahoval provazec lodí IVV průměrně jedno plavidlo na 12,5 tisících kilometrech. Anihilátory své cíle zasáhly jen tehdy, pokud střelec správně propočítal průsečík trajektorie cíle s antihmotovým paprskem. Při načasování na zlomek sekundy a obrovských vzdálenostech, na nichž se to odehrávalo, dokonce i minutové změny kurzů na cíl způsobily, že paprsky minuly.

Trubici zaplavily tau, brutální střely s raketovým pohonem, který jim umožňoval invertovat do nadsvětelného prostoru. IVV Jagy a ESComm Sola, nejmanévrovatelnější letouny obou flotil, byly jedinými loděmi s posádkou, které úmyslně tau zaměstnávaly, a když bylo třeba, tak invertovaly, aby mohly nadsvětelné střely pronásledovat. Jagy při takových manévrech obvykle dosahovaly mnohem vyšší přesnosti než jejich Solo protějšky, protože pro provádění nadsvětelným prostorem používaly psibersíťové spojení. Nyní, kdy se psibersíť tříštila, se však Jagům nevedlo o mnoho lépe než Sólům.

Z nadsvětelného prostoru se vzedmula tau málem na nose *Hrdé Rocy* a detonovala na kvázovém štítu.

Kvázový skok, pomyslela si *Hrdá Roca*.

Barzun si pomyslel: *Černé hvězdy, zůstaňte na Hrdé Roce.*

Rozkaz, generále, ozvalo se od velitele Černých hvězd,

legendární letky Jagu, která byla natolik proslulá svými bojovými úspěchy, že se stala notoricky známou dokonce i v armádách IVV

Soz se zamračila a po soukromém kanálu poslala Barzunovi vzkaz: **Jak to, že Černé hvězdy nehlídají Asteroid?**

Potřebujeme je na Hrdé Roce.

Sozino zamračení se prohloubilo. **Snížujete bezpečnost Asteroidu, abyste zajistili moji. Dejte je zpět na Asteroid.**

Od Barzuna přišel pocit odmítnutí. Imperátorko Skolie, na rozdíl od Rady Tikala souhlasím s vaším rozhodnutím doprovázet flotilu. Ve skutečnosti hodnota této operace převyšuje tu na Asteroidu. To je jen další důvod pro opatrnost. Černé hvězdy zůstanou na Hrdé Roce.

Zamrkala. **Jak jste věděl, že se mě pokusil Barcala zastavit?**

Řekl mi to. Suše dodal: Také mne informoval, že pokud se vrátíte v jakémkoliv jiném stavu, než je vaše „normálně běžné já“, pak ze mne „stáhne moji zatracenou kůži“.

Soz se usmála. **To je Barcalovi podobné.**

Při rychlostech sítě zabrala tato jejich výměna méně než sekundu. Bitva mezi Zářící a Platinovou flotilou se přenesla na relativistické rychlosti, což byl způsob boje, ke kterému IVV ESComm přinutila, protože zvýhodňoval rychlejší komunikační schopnosti IVV. Robotické střely pronásledovaly cíle a navzájem se vyhýbaly, zatímco mračna chytrého prachu mlžila prostor a pohybovala se spolu s loděmi. Řízen pikočipy zabudovanými v zrnkách umrtvoval prach signály a narušoval povrchy. Jakmile se zrnko rozpadlo, zažehla se miniaturní bojová hlavice, která byla v něm.

Při padesátiprocentní rychlosti světla se lodě, střely a prach v porovnání s pomalejšími objekty smršťovaly. Dvěma plavidlům pohybujícím se stejnou rychlostí toto smršťení žádnou výhodu vzájemně neposkytovalo, protože jej obě zažívala úplně stejně. Favorizovalo to však rtuťovité Jagy, které mohly předhonit téměř jakoukoliv loď. Ne že by to byla jen rychlost, která dávala Jagům výhodu, taktéž měly schopnost přizpůsobit svůj tvar a tak

zdůraznit smršťovací efekt, čímž zmenšily cíl, jenž představovaly pro pomalejší plavidla. Když se všechny lodě pohybovaly relativistickou rychlostí, byly výhody malé, ale při tak těsně srovnaných silách to rozdíl byl.

Časová dilatace mohla letouny postrčit při každých deseti sekundách cesty o celé dvě sekundy do budoucnosti. Následné komplikace v komunikaci obvykle favorizovaly IVV, protože je psibersít' činila méně závislými na dobách přenosu signálu. Ale s tím, jak síť slábla, tato výhoda se zmenšovala. Soz si s rostoucím znepokojením uvědomila, že může síť zaplňující prázdnotu jako duch *vidět*, včetně toho, jak se vlní, rozplétá a trhá.

Bitva se také přenesla do mezihvězdného mračna plynů a prachu, které bylo pro tuto oblast vesmíru přirozené. Přestože chytrého prachu bylo více než toho hvězdného, znamenaly pro něj jeho zrnka katastrofu. Částice chytrého prachu se kolem Soz prohnaly poloviční rychlostí světla, roztříštily se o přirozené částičky mezihvězdného smetí a vybuchly, čímž vyplývaly své hlavice na neškodné zrníčko hmoty.

Plyn v mračnu byl rozptýlený, jen nějakých deset molekul na kubický centimetr. V porovnání s planetární atmosférou, která může mít deset miliónů bilionů částic na cm^3 , to nebylo nic. Stejně tak ani plyn sám nebyl nebezpečný. Většina byla jen atomárním vodíkem. Ale pro plavidla pokrývající přes pět miliard centimetrů za vteřinu se stal drhnoucí korozní mlhou. Zde se ESCommu dařilo lépe než IVV, protože jejich lodě a zbraně byly navrženy tak, aby se přizpůsobily a vyrovnaly s mlžnými podmínkami ve svém domovském teritoriu.

Nějaká fregata IVV udělala vracečku – a zmizela v záblesku zařízení, když ji ESComm Stinger zasáhl antihmotovou bombou. Nato Stinger explodoval, dopadený tau IVV, která do normálního prostoru vyskočila skoro na jeho „čumáku“. Kolem Soz se zablýskla další tau pronásledovaná letounem-terčem ESCommu. Tau invertovala z normálního prostoru – a znovu se objevila za letounem, přičemž se přibližovala nadsvětelnou rychlostí. Narazila do lodi ESCommu a obě explodovaly v záplavě energie.

Do Soziných uzlů proudila data. ESComm ztratil 200 tisíc lodí, třetinu svých sil, a zbylo mu 400 tisíc. IVV přišlo také o 200 tisíc, to však byla jen čtvrtina jeho flotily. Většina zničených plavidel byly robotické letouny pilotované RI mozky. Ale ztráty na lidských životech Soz zacloumaly, protože v této obří bitvě položilo život mnoho tisíc lidí.

Kolem ní se rozestřela třpytivá mlha prachu. Důvod jiskření se brzy ukázal: ESComm Hvězdobijec vystřelil přímo „skrz“ ni, a proti jeho obřímu trupu, na němž jiskřila světla, bylo její virtuální tělo trpasličí. Dva IVV Korálovci jej pronásledovali a ona vyrazila za nimi. S nimi letěl i chytrý prach ESCommu obtěžující Korálovce, kterým o trup zažehával své malinké exploze a nutil je znovu a znovu vstupovat do kváze. Při kontinuálních kvázových skocích bylo pro Korálovce těžké zvýšit svou rychlost a Hvězdobijec získal náskok.

Z inverze najednou vyletěl Jag přímo před Hvězdobijce, přes síť srovnal precizními koordináty svou trajektorii – a relativistickým výfukem Hvězdobijce zlikvidoval. Nato Jag odpěchal a nechal Soz ve vesmíru samotnou.

Soz si přečetla své diagramy – a dlouze virtuálně vydechla. IVV mělo stále 450 tisíc lodí a ESComm spadl na 90 tisíc. Zatímco četla, počet ESCommu se snížil na 85. přičemž IVV zůstávalo stabilní.

Imperátorko Skolie, poslal jí myšlenku admirál Barzun. Plukovník Izarson na kanálu 6.

Rozumím, pomyslela si Soz, navracejíc své povědomí zpět do ovládacího křesla nad můstkem.

Izarson tiše řekl: „*Hrdá Roco*, tady je ESComm *Rapír*. Vzdáváme se vám.“

Soz vydechla. „Kapitulace přijata, *Rapíre*.“

Pak uviděla na ovladači před sebou červenou kontrolku. Izarson používal své zajatecké telopy, aby přes napíchnutý uzel rozpadající se psibersítě IVV odeslal vzkaz. Ta práce byla odvedena tak fušersky, že to zaznamenaly všechny lodě IVV, ale už to stejně bylo jedno.

Izarsonovo varování si prosekalo cestu rovnou na Slávu. *Kód*

Jedna. 450 tisíc lodí IVV se blíží z Platinového sektoru. Pak dodal: Jejich síť se rozpadá.

29

Dehya usedla v Tikalově obývacíku na gauč, stále ve svém spacím úboru s rukama ovinutýma kolem těla, a pořád se ještě třásla. Obklopovali ji lidé, důstojníci a telopové, mnozí z nich také v pyžamech, protože byli povoláni z postelí. Tikal klečel před ní, oči měli ve stejné úrovni, zatímco generál Majda se jí usadila po jednom boku a admirál Casestar po druhém.

„Jste si jistá?“ říkal Tikal.

„Ano.“ Dehyin hlas zněl zvláště, jakoby vzdáleně.
„ESComm lokalizoval Orbiter.“

„Můžete nám poskytnout více detailů o jejich síle?“ zeptala se Majda. „Kolík? Jaké zbraně?“

„Achhh...“ Dehyino tělo se zavlnilo jako hladina jezera.
„Pokouším se je dosáhnout.“

Když Eldrin sledoval, jak se jeho žena doslova vypařuje z reality a zase zpátky, přemáhal se, aby zůstal v klidu. „Netlačte na ni tolik. Jestliže vstoupí do sítě ještě hlouběji, nikdy se nedostane zpět.“

Tikal na něj pohlédl a v jeho drsných rysech byl vidět soucit.
„Je mi to líto, Lorde Eldrine. Ale nemáme na vybranou.“

I když věděl, že má Tikal pravdu, nebylo to o nic snazší. Eldrin zatnul pěsti a přál si, aby Dehya své tenké spojení s realitou udržela. Teď s ní byl v rhonském sdílení, předával jí svou stabilitu, ale bál se, že to nestačí. Jak mohla být v síti bez spojení. Co když ji ztratí úplně, co když se její mysl, možná dokonce i tělo, rozplynou do míst, kde čas a prostor nemají žádný význam?

Jejich syna Taquinila, napojeného na síť pomocí konzoly, cítil ve vedlejší místnosti. Stejně jako Dehyina i jeho práce sestávala z jemných spleťostí, nuancí a fines. Dehya síť roztočila, Taquinil ji držel pohromadě a Eldrin je, podobný

hlubokému moři, podporoval.

„ESComm užívá svůj Zámek, aby nás dostihnul.“ Dehya se v tenkém úboru třásla, pohled zaměřený do bodu mezi Tikalovou hlavou a nohou mohutného jaegernauta stojícího vedle. Když ji Eldrin viděl takto obklíčenou, musel zatnout zuby. *Cítil*, jak ji uvěznují, bylo to jako pocit komprese.

„Rozmačkáte ji,“ řekl. „Musíte zvolnit.“

„Drynniiii.“ Dehyin hlas se odrážel. „Musím to udělat.“

„Pokud se v síti ztratíš,“ řekl, „nebudeš moci udělat nic.“

Generál Majda pohlédla z Eldrina na Dehyu. „Faraóne Dyhianno, můžete se ještě stáhnout?“

„Ano...“ Dehya se nadechla. „Jsou uvnitř! ESComm se právě napojil na síť Orbiteru.“

Casestar ztuhl a důstojník za gaučem zaklel. Generál Majda promluvila do svého komu na náramku: „Plukovníku Gaithersi, máme důvod věřit, že se blížící síly ESCommu nabouraly do naší sítě.“

„Děláme na tom,“ řekl Gaithers. „Už je vytlačujeme. Průběžně vás budeme informovat.“

„Mají jen několik lodí,“ řekla Dehya. „Onyx je porazil.“

„Byla jste v kontaktu s Onyxem?“ zeptala se Majda. „Už hodiny jsme o něm neslyšeli.“

„Onyx je... pryč,“ řekla Dehya.

„Pryč?“ zeptal se Tikal. „Jak?“

„Poražen. Onyx. ESComm.“

„Máte na mysli, že je poražen ESComm?“ zeptal se Casestar.

„Skoro žádná plavidla,“ řekla Dehya.

Casestar pohlédl na Majdu. „Máme zprávy od Zářící?“

Zakroutila hlavou. „Naše síťová spojení s nimi nefungují skoro stejně dlouho jako s Onyxem.“

Najednou Dehya řekla: „Dva ESComm Hvězdobijce se blíží k Orbiteru. A několik Sol. To je vše. Ne, je tam také Stinger.“ Objala si rukama tělo, aby se zahřála. „Zoufalé.“

„Zoufalé?“ zeptal se Tikal.

„Armáda ESCommu, která letěla na Onyx, je pryč.“ Nadechla se a posadila se více zpříma. Eldrin cítil, jak tlačí mysl

zpět do svého těla. „Nikde nablízku nemají dost sil na to, aby Orbiter zajistili.“ řekla silnějším hlasem. „Posílají speciální operační tým, který se má rychle dostat dovnitř a ven. Jdou po něčem určitém.“

„Po vás.“ řekl Tikal.

Dehya polkla. „Po mně. Taquinilovi. Eldrinovi. Vědí, že se síť rozpadá. Chtějí tolik Klíčů, kolik jen mohou dostat, a zbytek chtějí zabít, aby pro ně bylo jednodušší síť znovu postavit, až bude po všem.“

Tikal se otočil na generála Majdu. „A co zbytek Rubínové dynastie?“

„Spojenci se nám ozvali předtím, než jsme s nimi ztratili spojení,“ řekla Majda. „Denrica Valdoriu vyzvedli na Sandstormu a odvezli jej zpět na Lyshriol, aby tam setrval i se zbytkem rodiny. Spojenecká armáda obranu Lyshriolu ztrojnásobila. Klíč Sítě Eldrinson a radní Roca jsou na Zemi, která je bráněna ještě lépe.“

Casestar řekl do svého komu na zápěstí: „Bezpečnost, pošlete sem abajské jaegernauty.“

„Provedu,“ odvětili z Bezpečnostního.

„Generále Majdo,“ zapraskal z komu Gaithersův hlas. „Máme problém. Spojení ESCommu v síti znepřístupňují naše operace.“

„Můžete to recipročně opravit?“ zeptala se Majda. „Sledovat spojení zpětně do jejich sítě?“

„Pokoušíme se,“ řekl Gaithers. „Zatím nám utíkají.“

„ESComm naši síť háčkuje pomocí telopů-providerů.“ Dehya v klíně zatnula pěst. „Jejich provideři na to nestačí. Oni *umírají*. Ale pro Kšeftaře jsou jen vybavením. ESComm je spotřebovává skoro stejně rychle, jako je instaluje.“ Otrásla se. „Nezajímá je, co to stojí. Nechtějí o tuto možnost, která se jim na Orbiteru naskytla, přijít. Jestliže se psibersíť zhroutí, bude konec.“

Tikal pozoroval její tvář. „Ublíží kolaps sítě Triádě?“

„Nevím.“ Byla skoro průsvitná, její jemnou krásu prohlubovalo vyčerpání. „Nikdy dřív se to nestalo.“

Tikal se zahleděl na ni, pak na Majdu. „Nikdy nespadla?“

„Ani jedinkrát,“ řekla Majda.

„Části se zhroutily,“ řekl admirál Casestar. „Určité sekce netu nebo malé oblasti psibersítě. Ale vždy to bylo omezené. Nikdy jsme nezaznamenali úplné vypnutí.“

„Ani tentokrát by to nemuselo dojít tak daleko,“ řekla Dehya. „Přišli jsme o vzdálené uzly, ale sám psiberprostor je neporušený.“

Ozvalo se cinknutí a Eldrin slyšel, jak se otevírají dveře. Ve vstupním foyeru domu zadusaly boty. Nato vpochovalo do obývacího pokoje osm abajovských jaegernautů. Byli jako věže, vysocí sedm a více stop, svou výšku zdědili po předcích, Abaj Tacalique, kteří před šesti tisíci lety přísahali, že budou bránit Rubínovou dynastii a tuto přísahu stále ctili. Oblečení byli do černých jaegernautských uniforem a černých bot, až k loktům jim sahaly masivní manžety z kůže a kovu a u boku se jim třpytily těžké černé jumblery.

Čtyři abaje Casestar přidělil Eldrinovi a Dehye a přidál je ke čtyřem jaegernautům, kteří už stáli na stráži. Druhou čtveřici abajů poslal do vedlejší místnosti. Vrátili se s vyčerpaným Taquinilem ve zmačkaných šatech a vlasy rozčepýřenými z toho, jak si je rukou prohraboval, výraz v obličeji měl, když se nad ním tyčili abajové o dvě hlavy vyšší a dvakrát těžší než on, zmatený.

Majda promluvila do komu: „Gaithersi, máte něco nového o blížících se plavidlech EScammu?“

„Naše síť je pořád nepřístupná,“ řekl Gaithers. „Celá ta zpropadená věc. Ale sledovali jsme spojení zpětně do jejich sítě a teď máme zámky na jejich počítačích. Nemůžeme na ně střílet, ale ani oni nemohou střílet na nás.“

„Pokusí se infiltrovat systém doků,“ řekl Casestar. „Tak, aby se mohli vylodit.“

„V síti doků už jsou,“ řekl Taquinil.

„Všude kolem,“ řekla Dehya. „Dokonce i v přídavných docích.“

Majda řekla do komu: „Gaithersi, nenechejte je přistát! Nezajímá mě, jak to uděláte. Vraďte svými vlastními loděmi do

jejich, pokud budete muset. Ale udržte je od Orbiteru.“

„Pokoušíme se dostat zpět k ovládání pomocí manuálních radičů,“ řekl. „Ale systém neodpovídá. Mohli bychom dopadnout tak, že budeme narážet do Orbiteru.“

Casestar zaklel. „Máme tady město plné civilistů bez jakékoliv obrany před komandy EScommu.“

„To, co chtějí, je Rubínová dynastie.“ řekl Tikal. „Ne Město.“

Dehya na něj pohlédla. „Tebe také. Barcale.“

Casestar řekl do svého komu: „Bezpečnostní?“

„Všechny vás monitorujeme,“ odpověděli mu. „Téměř všechny obranné systémy Orbiteru jsou zaměřeny na dům. Právě teď je to nejchráněnější místo na stanici.“

„To nestačí,“ řekla Dehya.

Casestar se k ní otočil. „Proč?“

„ESComm navrtává do bezpečnostní sítě díry.“

Casestar promluvil do komu. „Bezpečnostní, zaznamenal i jste průlom? Klíč Shromáždění Selei tvrdí, že EScomm vyslal své červy.“

„Pozitivní,“ řekl bezpečnostní pracovník. „Zabíjíme je tak rychle, jak to jen jde. Úplně jsme díky zamoření ztratili několik uzlů.“

Z Majdina komu promluvil Gaithers: „Generále, odhadujeme, že loď EScommu přiletí asi za dvě minuty.“

„Musíte je zablokovat,“ řekla Majda. „Jestliže jsou zmrazené vaše navigační systémy, musí být ty jejich také.“

„Snažíme se. Ta zatracená síť proudí všude kolem. Nemůžeme – *tady jsou*.“

„Gaithersi?“ zeptala se Majda.

„Náš odhad byl chybný. Jsou tady. Dva Hvězdobijce, čtyři Sola – *sakra*, ten Stinger –“

Do nenadálého ticha řekl jiný hlas: „Generále, zde je plukovník Marland. Kšeftaři napálili Stingrem přímo do Gaithersovy lodi. Obě plavidla byla zničena.“

Majda zatnula pěst a z její mysli se vyřinul nápor zloby smíchaný s bolestí. „A co ostatní lodě?“

„Naše Jagy se daly do boje s escomáckými Sóly,“ řekl Marland. „Jednoho Hvězdobijce zdržujeme, ale ostatní přistávají.“

Eldrin vystoupil dopředu, vědomý si tyčících se strážců, kteří pokročili s ním. „Tady nemůžeme zůstat.“

Tikal se postavil vedle něj. „Slyšel jste bezpečnost. Právě teď je to tady nejlépe chráněné místo na Orbiteru.“

Eldrin cítil, jak se Dehyina mysl vyčerpává sledováním invaze ESCommu do sítě Orbiteru. „To nestačí.“

Z Casestarova komu se ozvala bezpečnost: „Lorde Eldrine, dáváme do toho všechno, co máme. Ksakru, budeme se s nimi bít holýma rukama, jestliže to bude nutné. Přisahám vám, my ESComm nenecháme, aby vaši rodinu unesl.“

„Za což vám náleží náš nehynoucí dík.“ Eldrin pozoroval Dehyu, cítil to, co cítila ona, neúprosnou tichou invazí. „Ale nestačí to. Jestliže na Orbiteru zůstaneme, ESComm nás chytí.“

„Teď se z Orbiteru nedostanete,“ řekla Majda.

„Dostaneme,“ odvětila Dehya.

„Vezměte nás k Prvnímu Zámku,“ řekl Eldrin.

„Ne,“ odpověděl Casestar. „Válečnou místnost je těžší zabezpečit.“

„Musíte nás tam vzít,“ sdělila mu Dehya.

„Zámek je naší jedinou možností,“ řekl Eldrin.

„Proč?“ zeptal se Casestar. „Tam budete zranitelnější.“

„Tam odtud to mohu provést,“ řekla Dehya.

„Provést co?“ zeptala se Majda.

„Rozplynout se,“ odpověděla Dehya. „Do sítě.“

Majda se zamračila. „Cože?“

„Transformovat,“ řekl Taquinil. Pohlédl na otce. „Ale nevím...“ V jeho tváři bylo vidět vyčerpání. „Otče, ty s ní nejsi tak propojený jako my.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Casestar.

„Má žena a syn –“ Eldrin těžce hledal slova, kterými by popsal to, čemu rozuměl pouze intuitivně. „Jsou tady, ale ne zcela. Prostoupili do psiberprostoru.“ Poklekl před Dehyou a uchopil její ruce. „To je to, cos dělala, že? Stávala ses součástí

sítě.“

„Naše těla jsou vlněním,“ řekla. „Psiberprostor je jen dalším Hilbertovým prostorem. Mělo by být možné transformovat naše vlnové funkce do psiberprostoru.“ Vzala jeho tvář do dlaní a držela ho, jako by to byl poklad. „Taquinilova mysl je jako moje. Ale tvoje je jiná. Proto je těžší správnou transformaci najít. Nevím, jestli to bude fungovat i pro tebe. Prostě *nevím*.“

Promluvil Casestar. „Hovoříte o přeměně vašich těl v myšlenky, že? O tom, že se stanete součástí psibersítě.“

„Ano.“ řekl Eldrin.

Majda se na Dehyu nedůvěřivě podívala. „I kdyby se vám něco takového podařilo, jak se zase dostanete ven?“

„Reverzní transformací.“ řekla Dehya.

„Jak?“ zeptal se Casestar.

„Nejsem si jistá,“ přiznala Dehya. „Ale raději budu riskovat, že se ztratím v síti, než abych se stala kšeftařským zajatcem.“

Eldrin pohlédl na Taquinila a jeho syn přikývl. Eldrin se postavil a natáhl ruce k Dehye. Když je uchopila, pomohl jí vstát. „Už musíme jít,“ sdělil generálovi Majdě. „Dokud ještě máme čas.“

Majda promluvila do svého komu. „Marlande, jaká je situace?“

„Zadržujeme Sola a jednoho Hvězdobijce,“ řekl. „Ten druhý je v doku.“ V pozadí se ozval hluk hlasů. Nato Marland řekl: „Waroidi ESCommu se vylodili na Orbiteru. Jednotku komanda tvoří čtyři – ne, pět.“

„Musíme jít *hned*,“ řekl Eldrin. „Nebo bude příliš pozdě.“

Majda se rozhodla. „Jděte.“

Casestar vyskočil. Obklopený bodyguardy spolu s Eldrinem, Dehyou a Taquinilem vyběhl z domu. Nižší gravitace dělala jejich pohyby surrealistickými, kroky byly dlouhé a daleké. Na svém místě čekalo magauto, které do domu přivezlo abaje, a jeho dveře se pro ně otevřely. Nejprve dovnitř skočilo šest abajů. Jakmile k autu doběhla Dehya, jeden z abajů ji chytnul kolem pasu a vtáhnul dovnitř, jakoby nic nevážila. Za ní strčil Eldrin Taquinila a sám také skočil dovnitř, následovaný admirálem

Casestarem a dalšími šesti jaegernauty.

Když se auto hnalo přes hory, použil Casestar svůj kom k monitorování komanda a týmů IVV. Díky rozpleteným komunikacím bylo obtížné narušitele zaměřit, ale vypadalo to, jakoby se týmy rozešly.

Auto se s natrásáním zastavilo na plošině na obalu. Trvalo jen několik sekund, než se dostali do Válečné místnosti. Jakmile vběhli do amfiteátru, ozval se z říms nad jejich hlavami křik. Eldrin vzhlédl a spatřil waroidy, bojovníky EScommu v pancíři po celém těle, kráčející pevnosti vysoké osm stop, odpověď EScommu na jaegernauty, oproti nimž byli sice lépe chráněni, ale pomalejší. Jejich zrcadlový povrch třásl světlo.

„UTÍKEJTE!“ zařval Casestar.

Eldrin, Dehya a Taquinil běželi na pódium amfiteátru. Někteří z jejich strážců běželi s nimi, zatímco ostatní stříleli po waroidech. Výstřely z jumblerů vytvářely ve vzduchu oranžové jiskření, protože jejich abitonové paprsky anihlovaly subelektronické bitony. S klidovou hmotností 1,9 eV a nábojem $5,95 \times 10^{25} \text{C}$ potřebovaly abitony pouze akcelérátor s dosahem 50 cm a 0,0001 Teslův magnet. Vzduch byl příliš rozptýlený na to, aby paprsky zesílil na potřebnou úroveň, ale jakmile zasáhly waroidy, zrcadlový pancíř se vypařil v explozi oranžového světla.

Eldrin neměl čas podívat se, zda paprsky odstranily bojovníky stejně jako jejich pancíře. Spolu s Dehyou sprintovali přes pódium, Taquinil za nimi. Jeden z jaegernautů vedle Eldrina vydal podivný zvuk, podobný vyfouknutí vzduchu. Jeho tělo bylo odmrštěno na bok a předtím, než narazilo do konzoly, několik metrů letělo.

„Bohové, ne,“ zašeptala Dehya. Další jaegernaut, střelený zezadu, poklesnul. Eldrin se v běhu ohlédl a viděl další waroidy proudící do Válečné místnosti stejným vchodem, kterým před několika okamžiky vstoupil on s ostatními.

Taquinil klopýtnul a poklesl na jedno koleno. Abajský bojovník jej popadl kolem pasu a prudce postavil na nohy, po několika krocích ho přidržoval, až Rubínový princ nabral zpět

rovnováhu. Jakmile se Taquinil samostatně rozběhl, abaj se otočil a vystřelil na pronásledovatele.

Ze stardómu sjel přímo k Dehye jeřáb. Ještě předtím, než se zastavil, seskakoval ze lžice na jeho konci waroid. Eldrin toho obrněného mamuta, který za ní přistál, až se stupínek rozvibroval, viděl se strašlivou jasností. Jedním dlouhým krokem byl u ní a chytil ji, rukama ji objímal kolem pasu. Jakmile ji zvedl do vzduchu, vykřikla. V jeho mohutném sevření vypadala jako malé dítě nebo jako hadrová panenka, kterou může jednou ranou rozplácnout.

Než mohl waroid se svou kořistí udělat více než jeden krok, vyšlehly dva vystřely. Jaegernaut po pravé straně vypálil z jumbleru paprsek, který v oranžovém záblesku roztříštil waroidovu helmu a který pronikl i kovem pod ní. Vlevo vystřelil druhý jaegernaut z elektromagnetické pulzní pušky jako břitva ostré projektily do waroidova brnění. Projektily jím sice nemohly proniknout, ale náraz obra odhodil na stranu, kde se i s Dehyou v sevření svalil.

Eldrin už k nim běžel, ale věděl, že to předtím, než waroid Dehyu rozdrtí pod svým masivním trupem, nemůže stihnout. Pak opět vystřelil jaegernaut z pulzní pušky a síla střely změnila waroidovu trajektorii natolik, že spadl na bok a Dehye neublížil.

Jeden z abajů se dostal k Dehye a odtrhl waroidovu ruku z jejího těla. Už předtím se snažila vyprostit, a jakmile byla volná, vyškrábala se na nohy a rozběhla se.

Eldrin smykem zabrzdil a změnil směr, načež se opět vydal k chodbě Zámku. Zastavil před jejím vchodem na dost dlouho, aby kolem mohli Dehya s Taquinilem projít dovnitř. Ve stejný okamžik k němu doběhl jeden z abajů. Eldrin byl vysoký přes šest stop, s mohutnou stavbou, ale abaj ho pozvedl, jako by nevážil nic, a skoro jej do chodby vhodil. Eldrin nabral rovnováhu a sprintoval kupředu, několik kroků za ním byli jeho žena a syn a všichni utíkali dlouhou předlouhou halou do srdce Orbiteru, k Prvnímu Zámku, k rodišti skolianské sítě.

Průhledné sloupy napěchované hodinářskými stroji zablýskaly, uvnitř se spirálovitě točila světla. Eldrin za sebou

slyšel klapot bot běžících jaegernautů, kterých teď bylo méně než předtím. Konec koridoru se přibližoval a už to více nebyl bod v dálce, ale osmiúhelníkový oblouk, po němž přebíhala světlka.

Vběhli do Zámku.

Síla sítě zaplňovala komnatu obrovským hukotem. Místnost ve tvaru osmiúhelníku měla jen několik kroků na šířku. V jejím centru bylo něco výjimečného, světelný sloup vypínající se z osmiúhelníkového výstupu v podlaže prolamující podstatu reality. Vycházel z jiskřící mlhy a nad jejich hlavami mizel v mlžné záři.

Sloup byl Kyleovou singularitou, jehlou propichující strukturu časoprostoru. Technologie, která jej stvořila, byla zapomenuta, odešla spolu s Rubínovou říší. Další tři Kyleovy singularity – Zámky – byly vším, co ze strašidelné Kyleovy vědy vytvořené Rubínovou říší zbylo.

Čas v místnosti ustrnul. Eldrin viděl, jak zpomaleně se Dehya s Taquinilem pohybují, když utíkají ke sloupu. Realita zhoustla jako tuhý gel. Otočil se a viděl své abajovské strážce ohlížející se do chodby Zámku. Jen několik kroků od abajů vstupovali do místnosti čtyři waroidi EComm. Abaj a waroid na sebe trýznivě pomalu vystřelili. Waroid klopýtl o krok dozadu – a abaj, střelený do prsou, se pomalu zhroutil.

Dryyyynnniiii, ozval se s ozvěnou Dehyin hlas. Otočil se a spatřil ji, jak se k němu blíží. Neemůůžeeemee těě zaaamměěěřiiiiitt...

Oooddeejjděěětee, pomyslel si.

Vztáhla k němu ruku. Ne bez tebe...

Eldrin cítil, jak se mu kolem pasu ovíjí mohutná paže a věděl, že už nemají čas. Mocným postrčením zatlačil Dehyu ke sloupu. Její tvář zpomaleně zazářila zoufalstvím, nato se svalila na Taquinila – a Eldrinova žena a syn společně spadli do singularity. Jejich těla se kolem sloupu *vznášela*. Eldrin viděl jejich tváře na druhé straně singularity, jak se rozmazávají a zprůhledňují. Trvalo to sotva zlomek sekundy, ale jemu to připadlo jako věčnost, když pozoroval dva lidi, které miloval víc

než svůj život, jak se rozplývají v neskutečno.

Waroid, který ho popadl kolem pasu, ho teď zvedal. Eldrinova chodidla se odlepila od země a místnost mu zmizela z výhledu. Nato byl čelem k východu, a když jej waroid postrčil kupředu, zpomaleně do něj vpadl.

V momentě, kdy Eldrin propadl vchodem, se čas zrychlil a on se s řinčivým nárazem svalil na zem. Než mohl popadnout dech, zvedli jej dva waroidi na nohy. Když viděl po podlaze chodby rozházená neživá těla jaegernautů, jeho mysl zavrávala. Jon Casestar tu sice nebyl, ale v místech mysli, kde kdysi měl admirálovo vědomí, teď Eldrin cítil prázdnotu. Bylo toho moc na tak rychlé vstřebání, že by celoživotní přítel a věrní strážci mohli být pryč.

Než se Eldrinovi podařilo postavit se na nohy, waroidi, po jednom na každé straně, jej odnesli, přičemž ho jejich ruce s chrániči svíraly za paže. Když ho táhli, škrábal nohama po zemi, až se mu podařilo chodidla zvednout a běžet spolu s nimi. Nemohl pořádně dýchat. Když jej waroidi poháněli koridorem rychlostí, kterou s nimi nemohl udržovat, přispěla k jeho zmatku i blikající světla.

Doběhli ke stejnému magautu, kterým do Válečné místnosti přijel, a zavlekli ho dovnitř. Když se auto řítilo nad horami, podávali waroidi hlášení svému nadřízenému tak rychlou jubijštinou, že ji Eldrin nedokázal rozluštit. Vše, co zachytil, bylo, že se jednotky vloupaly do Tikalova domu, ale když bylo zřejmé, že jejich primární cíle nejsou přítomny, hledáním Prvního rady se nezdržovali.

Když se jeho mysl snažila přizpůsobit divokým obrátům reality, kterými v několika málo uplynulých chvílích prošel, vše se jakoby zrychlovalo. Doba, kterou vozidlu trvalo přejet Orbiter, se scvrkla v něco, co se zdálo být sekundami. Eldrin věděl, že je v Kyleově šoku z toho, jak byl zatlačen do blízkosti psiberprostoru a poté vyškubnut ven, ale nevěděl, jak se s tím vyrovnat.

Jakmile auto dojelo na opačnou stranu Orbiteru, vytáhl jej waroidi ven a znovu se s ním rozběhli, tentokrát chodbami v

obalu, a mířili k dokům. Míjeli mnoho těl, jak příslušníků IVV, tak ESCommu. Eldrinovi se chtělo na protest proti tomu, co viděl, křičet zděšením a zlobou. Křičet proti tomu, kolik násilí bylo spácháno kvůli třem lidem, kteří nechťeli nic víc, než aby je všichni nechali na pokoji, a mohli tak řešit rovnice a psát písně.

Dok se kolem něj rozmazával. Už více nedokázal s waroidy držet krok, ti jej proto táhli a nezajímalo je, že jeho nohy zakopávají o kabely, výstupky a těla. Prohodili ho otevřeným uzávěrem Hvězdobijce, skutálel se po palubě. Jakmile lodí zadunělo vrčení motorů, povrch pod jeho tělem se rozvibroval.

Eldrin se pokusil ten zmatek absorbovat a zpomalit své vnímání času, avšak vše se vymklo kontrole. Už ani neviděl, ani neslyšel, stěží cítil palubu. Hvězdobijec vylétl z doku a nevolnost mu sdělila, že skákali do a z kváze tak rychle, že nikdo ještě neměl čas ho z jeho pozice dostat do bezpečí. Vleže se svíjel na podlaze, díky akceleraci rozplácnutý, zatímco jeho mysl implodovala.

Jeho mentální vřava se postupem času zlepšila. Uklidnila. Zpomalila. Začal si uvědomovat, že dýchá. Vidění se mu rozjasnilo a spatřil, že už neleží na podlaze. Beztížně se vznášel ve vzduchu.

Muž v černé uniformě majora ESCommu připlul přes můstek k němu. Ostatní důstojníci seděli s odvrácenými tvářemi v kontrolních křeslech a monitorovali množství konzol. Eldrin si nejprve myslel, že se obraz přístavu rozpíná po celé délce můstku, pak si ale uvědomil, že je to holoobrazovka, která předkládá svou zářící verzi vnějšího inverzního vesmíru.

Eldrin toho věděl velmi málo o tom, co dělat při volném pádu, ale to na věci nic neměnilo. Major se pohyboval se zkušenou lehkostí a používal úchopy v trupu. Chytil Eldrina za ruku a vtáhnul jej do křesla v zadní části můstku. Stejně jako všichni Hightoni to byl vysoký muž s lesklými vlasy a rudýma očima. Při pozorování jeho tváře se Eldrin cítil jakoby stahovaný aristovskou svírající myslí a padal do bezduché prázdnoty.

Major Eldrina upoutal do křesla, k opěradlům mu připjal ruce a k tyčce na spodní hraně kotníky. Svou omezenou hightonštinou

s těžkým skolianským přízvukem v zadrhávajících slovech Eldrin řekl: „Vy EComm, že? Highton major?“

„Ano.“ Odpovídal pomalu, aby mu Eldrin rozuměl. „Jste na *Převaze*.“

„Vy berete mě na Slávu?“ zeptal se Eldrin.

„Pravděpodobně.“ Se zadumanou fascinací major pozoroval, jak Eldrin škubnul hlavou, když se snažil odstranit si z očí poletující pramen vlasů. Přejel Eldrinovi prstem po sanici. Nato zakroutil hlavou, jakoby se pokoušel pročistit si hlavu, a promluvil do komunikátoru na své ruce. „Tady jsme zajištěni.“

„Kolik jste jich dostali?“ zeptal se nějaký hlas.

„Jednoho.“ řekl Highton. „Manžela. Faraón a následník spáchali sebevraždu.“

Sebevraždu? Až do té chvíle si Eldrin neuvědomil, jak se to, když se Taquinil s Dehyou rozplynuli z reálného prostoru, muselo jevit okolí. Modlil se, aby to zdání nebylo skutečností. Pocítil efekt z jejich vstupu do už tak obléhané sítě.

Psiberprostor implodoval.

30

Nejprve to nikdo nevěděl. Imploze se zpočátku jevila jako ohraničený fenomén. Na velitelství IVV si mysleli, že jde o drobnou závadu na novém softwaru, který byl instalován do bezpečnostní sítě. Operátoři na imperiální univerzitě na Parthonii předpokládali, že stárnoucí školní uzly opět vypadly. Uživatelé konzol po celé Skolii zvedali hlavy, poklepávali na své psifonové vidlice, prověřovali vybavení.

Síť se začínala rozplétat.

Na každé planetě, habitatu a lodi celého skolianského Impéria psiberlinky, které spojovaly dohromady civilizaci, prostě zmizely. Uživatelé se pokoušeli dostat k ostatním uzlům a prohledávali síť, která už neexistovala. Mail vyžadující psiberprostorové spojení se vracel zpět k odesílateli. Na systémové operátory se valily stížnosti. S tím, jak se operátor za

operátorem bezúspěšně snažil připojit na psiberprostor, se celý efekt zvětšoval a z toku se stávala řeka a posléze záplava.

Neexistoval žádný oficiální odhad počtu elektrooptických (EO) přípojek k psibersíti. EO systémy byly omezené a nemohly obsáhnout více než jednu dvě planety, protože byly limitovány rychlostí světla. Hlavní EO sítě byly dobře známy, ale menší weby se měnily příliš rychle na to, aby si systematickým způsobem udržely posloupnost. Souhrn uživatelských připojení podstupoval kontinuální záplavu v podobě miliard změn za sekundu.

Jakmile psiberprostor implodoval, ztratila tato spojení svá ukotvení. Biliony EO přípojek se s pleskáním uvolnily. Vně psiberprostoru existoval pro vzkazy jediný způsob, jak putovat ze sítě jednoho hvězdného systému do druhého, přes kosmické lodě. A tak si zprvu nikdo neuvědomil, že na každé planetě a vesmírném habitatu Impéria, jen několik chvil poté, co přestala existovat psibersít', se zhroutily také EO sítě.

O spojeních mezi skolianskými, spojeneckými a kšeftařskými sítěmi neexistovaly podrobné mapy. Rozsáhlá imperiální střediska si vedla záznamy o psiberspokeních s neimperiálními systémy, ale byla to jen kapka v přehlubokém moři. Ve třech civilizacích oplývajících počítači žily biliony lidí. Pikosítě prostupovaly budovy, lodě, habitaty, všechny možné konstrukce vybudované člověkem, včetně lidského těla.

Sít' neměla žádná politická nebo prostorová omezení. Existovala sama v sobě a pro sebe a byl to organismus, který po staletí rostl. Když imperiální sít' implodovala, strhla s sebou i k sobě připojené jubijské a spojenecké uzly. To uspíšilo pád všech EO uzlů připojených k těm, které se zhroutily. Rozpad se jako řvoucí přílivová vlna rozléval po Jubiji i Spojených světech a sloučené sítě tří mezihvězdných říší přestaly v obřím, monumentálním, hvězdy objímajícím třesku existovat.

Zářící flotila ve vesmíru nevydávala žádný zvuk, ale Soz zaklesnuté ve zhroucení sítě to připadalo, že plavidla řvou po celém hvězdném systému Slávy. Seděla ztuhle ve svém

velitelském křesle s tak napjatými svaly, že jí jejich provazce vystupovaly na krku. Když psiberprostor implodoval, setrvala právě v koutku sítě určeném Zářící flotile a spoléhala se na ryzí sílu své Zámekem vybuzené mysli, že implozi od tohoto malého kousku reality udrží.

Zářící vpadla do reálného prostoru vedená střelami tau při 95% rychlosti světla, což bylo dost na to, aby byl náraz srovnatelný s energií mnoha megatunových bomb. Sláva Flotilu převyšovala jak v počtu mužů, tak ve zbraních, ale kolaps sítě EComm zmrzačil. Zářící flotila si proktestovala cestu planetárními obrannými systémy Slávy, když zlikvidovala robotická zařízení, satelity i zbraňové plošiny. Proletěli kolem planety a zamířili přímo ke slunci. Plavidla Zářící s dokonalou synchronizací invertovala, a když se vytáčela kolem hvězdy Slávy, pokračovala v akceleraci. Zamířila zpět k planetě a znovu skočila do reálného prostoru, přicházejíce od slunce s tichým výkřikem relativistických sil.

Při druhém průletu Zářící flotily zlikvidoval EComm 80% zbylých robotických letounů IVV Lodím s posádkami se vedlo lépe, protože byly se svými telopy stále ještě na síti v unikání smrtícím energiím zběhlejší. Ne že by byly ztráty pro Zářící limitující: IVV většinu z toho, co zbývalo z orbitální obrany Slávy, zničilo.

Jakmile se zbytky Zářící flotily vrátily, aby uskutečnily třetí přelet, poslala Soz do fragmentu psiberprostoru, který udržovala pohromadě, výkřik: **Vypadněte ze sítě! HNED!**

Její lidé měli jen okamžik, aby mohli jednat. Pak, s obrovským kroutícím se výbojem síly, poslední kousek psiberprostoru implodoval a zahřměl v Sozině mysli s nárazovou silou příbojové vlny.

Soz zaúpěla, v křesle se sesunula dozadu a najednou si zase uvědomovala své okolí. Obklopovali ji medicové vznášející se v beztlázném stavu, kteří ji polepovali diagnostickými páskami a něčím se jí št'ourali v pažích.

„Co děláte?“ zavrčela.

Jedna z doktorů, kyprá žena s šedivějšími vlasy, s viditelnou

úlevou vydechla. „Mysleli jsme si, že vás ztrácíme.“

Soz si sedla rovně a nato se zašklebila, protože její svaly protestovaly. Nevěděla, jak dlouho seděla v kresle nehybně, ale bolel ji každíčký kousek těla.

„Imperátorko Skolie!“ Barzunův hlas se ozval z komu z jejím uchu. „Sláva svolává z celé Jubije posily. Jestliže chceme jít na planetu, musíme to udělat hned. Pokud odtud nezmizíme, než posily dorazí, budeme mrtví.“

Ve snaze soustředit se si protřela tvář. „Jaký je náš stav?“

„Osmdesát tisíc lodí,“ řekl Barzun. „Vymazáváme orbitální obranu Slávy a střílíme na planetární uzly. Právě jsme dostali vojenský komplex v Silikátové rozsedlině na kuraysijském mysu Tarja. Vyhýbáme se civilním oblastem s výjimkou paláce, který je napěchovaný uzly ECommu. Snažíme se je vyříznout bez toho, abychom zbytek paláce zničili.“

„Dobře,“ řekla Soz. „Jen vojenská stanoviště.“ Na Slávě žily miliardy civilistů, z nichž jen malinká část byli Aristové, a zabíjení civilistů bylo jak proti Halstaadskému kodexu, tak proti Sozinu přesvědčení.

Popleskala se po tváři, ale to ji příliš nevzpružilo. Její vyčerpání pokročilo za hranici, se kterou by se mohly nanomedie vyrovnat. Nemohla si vzpomenout, kdy naposledy spala. Zaostřila na kyprou doktorku a řekla: „Dejte mi stimulant.“

„Nemyslím, že byste měla.“ odvětila žena. „Už tak posouváte limity toho, co můžete snášet.“

„Rada zaznamenána,“ řekla Soz. „Teď mi něco dejte.“

Doktorka otevřela ústa k protestu. Soz se zamračila a žena zvedla ruce, aby přiznala porážku. Pak do injekce navolila recept a dala ji Soz.

V myšlenkách Soz pocítila novou sílu. Do svého komu řekla: „Barzune, jsou p-týmy připraveny?“

„Shromažďují se ve výsadkovém doku,“ řekl.

„Dohlédnu na jejich odchod.“ Soz se vyprostila z křesla a doktoři couvli, aby jí uvolnili místo. Volně se vznášela nad plošinou, která upevňovala římsy vypínající se přes stardóm k jejímu velitelskému stanovišti. Dole pracovala u konzol osádka

můstku.

Soz se přitáhla k římse. Jakmile se jí její boty dotkly, jeden z páteřních uzlů odeslal příkaz do zdírek v kotnicích, které příkaz postoupily nanobotům v podrážkách bot a nařídily jim rozprostřít molekulární háčky, čímž boty k římse přilnuly.

Když si razila cestu k poklopu v zadní stěně můstku, římse se prohýbala. Rotující trup křížníku byl od můstku oddělen a vypínal se v podobě válce se dvěma stěnami, který měl půl kilometru v průměru a několik kilometrů na délku. Vstoupila do válce ve středu jeho koncové kapsle, na rotační ose, kde žádná pseudogravitace člověka přecházejícího z můstku do válce nedezorientovala.

Soz vplula do kruhové místnosti s propustěmi vypadajícími jako loukotě kola, které vedly do všech směrů. Když do jedné vlezla, strhla ji slabá gravitace „dolů“ k okraji. Cestou ven se gravitace zvyšovala, až propustí pomalu padala dolů. Popadla příčli žebříku na stěně a zbývajících deset metrů sešplhala.

Na dně byla gravitace asi na desetinu lidského standardu. Otevřela příklop a vstoupila do hlavního trupu válce, který běžel paralelně s rotační osou. Cik cak proběhla kovovou chodbou, plachtíc vzduchem. Coriolisovy síly ji tlačily na stranu a ona je vyrovnávala nacvičenými šťouchanci do přepážek.

Namísto toho, aby zamířila k výsadkovému doku, šla do své kanceláře. Ta byla napaná lidmi. Jaegernauty. Bylo jich dvacet. Při jejím příchodu se postavili do pozoru, drželi své výsadkové vybavení, muži a ženy v černých uniformách s chrániči na ruce. Pozvedli ruce, aby jí zasalutovali, pěsti zatnuté, zápěstí překřížená.

„Pohov,“ řekla Soz. Tuto skupinu si vybrala s neskutečnou opatrností. Dva byli Černé hvězdy. Čtyři abajové. Všichni měli nejméně hodnost Druhých a několik jich bylo také Prvních. Žádný neměl rodinu. Žádná spojení s domovem nebo životem. Ale jejich osobnostní profily ukázaly, že po takových vazbách toužili, že je opravdu hledali. Jakožto jaegernauti byli všichni psiony. Vybrala si jen ty s nejvyšším hodnocením, telepaty mající na stupnici sedmičku a více. Pocházeli z různých koutů

Impéria, byli to muži a ženy různých kultur, ras a původů. Rozsáhlý genetický základ.

„Chci se ujistit, že všichni rozumíte, co znamená být v tomto týmu,“ řekla. „Bez ohledu na to, co se na této misi stane, nevrátíte se. Nikdy. V současné chvíli vám nemohu říci víc, snad jen tolik, že budete sloužit imperiální Skolii. Bude to dobrý život a vaše profily předpokládají, že vám bude vyhovovat. Ale domů se nevrátíte.“ Tiše dodala: „Nemám v úmyslu nikoho vytrhávat ze života, kterého si ceníte. Pokud se chcete připojit k jinému výsadkovému týmu, čest tím neztratíte. Ale musíte mi to oznámit hned.“

Všichni stáli a sledovali ji. Nikdo nepromluvil. Už se rozhodli.

„Dobře,“ řekla Soz. „Pojďme.“

Ve formaci prošli křižníkem. Výtahy je vyvezly „nahoru“ do nerotujícího středu, který se vypínal podél centra válce jako obří drážkovaný kmen. Střed byl v zadní části křižníku zakončen přistávacími plochami, kde se namísto uzavření druhou koncovou kapslí válec otevíral vesmíru. Obří trysky upevněné kolem okraje dokázaly vyprodukovat nesmírný tlak a přidat tak křižníku, který směřoval podél rotační osy, místo aby k ní byl kolmo, složku gravitace.

U středu vstoupili do kavernózního doku zaplněného jaegernautskými výsadkovými týmy. Na rozdíl od speciálních operačních jednotek minulosti si s sebou brali jen lehkou výzbroj. Většinu toho, co potřebovali, už měli ve svých tělech. To jim umožňovalo nést více zbraní, včetně laserových pušek, pušek s EM projektily a odpalovačů raket.

Když Soz připlula ke stojanu se zbraněmi, promluvila do svého komu. „Barzune, týmy jsou připravené na cestu.“

„Tady jsme všichni usazeni,“ řekl Barzun.

„Dobře.“ Soz přešla ke stojanu a vzala si jumbler, který už měla nastavený na své mozkové matice.

„Imperátorko Skolie,“ řekl Barzun. „Mé senzory ukazují, že se vyzbrojujete zbraněmi určenými pro p-týmy.“

Připásala si jumbler. „Vy jste ale setsakra dobrej velitel,

Chade.“

Jeho hlas vybuchl do komu. „Vy jste se snad úplně zbláznila? Vy s nimi NEJDETE!“

Obklopená svým týmem proplula k odpalovací propusti a nastoupila do výsadkového raketoplánu. I bez psibersité její biomechanika pořád fungovala a *Hrdou Rocu* stále zaplavovaly EO signály. Být členem Triády mělo své výhody: byla důkladně integrována v tom, co zbývalo ze Zářící sítě. Takto monitorovala Barzunovy pokusy obejít blokády, které nastavila. Jeho lidé vyzkoušeli všechno, počínaje nouzovým vypnutím a konče vyzkratováním dveří doků. Pokusili se deaktivovat uzly a motory raketoplánu. Jakmile se i přesto spustila odpalovací sekvence, začal Barzun nadávat a byla to slova, která nikdy od konzervativního admirála neslyšela.

Pak raketoplán odstartoval, odpoutal se od křižníku a zamířil k planetě.

Althor ležel v únavném parnu na zádech. Když se dveře jeho cely otevřely, posadil se a rukama si pročísl vlasy. Ale nebyla to ta dívka s nebeskýma očima a vlasy jako slunce. Od toho dne, kdy mu plakala v náruči a přísahala mu, že jej miluje, ji neviděl. Dnes vešlo osm strážných doprovázených vysokým mužem s hightonskými rysy.

Highton si Althora prohlížel. „Poznáváš mne?“

Althor se pokusil vzpomenout. „Vy jste jeden z palácových ministrů.“

„Který?“

Althor zakroutil hlavou.

„Znáš své jméno?“ zeptal se Highton.

„Althor.“

„To je vše? Althor?“

Zaváhal. „Princ Althor Izam-Na Valdoria kya Skolia, pátý Následník na trůn Rubínové dynastie, navždy odstraněn z linie Faraónů, zrozen z rhonů.“

„To je vše?“

Althor věděl, že tam je ještě víc, ale nemohl si vzpomenout.

Proto neřekl nic.

Ministr se zamyslel. „Budeš mít syna, víš.“

Althor ztuhnul. „Cože?“

„Cirrus je těhotná.“

„Kdo je Cirrus?“

Muž se usmál. „Ten mráček, který se tady posledně po tobě plazil. Nedokázala se ovládat.“

„Vy myslíte tu krásnou dívku?“ Althor tomu nemohl uvěřit.

„Ona bude mít syna? Mého syna?“

„Správně.“

Jeho potěšení bylo brzy nahrazeno pocitem prázdnoty. „Proč? Nebyla by těhotná, kdybyste to nechtěli.“

„Ona je prvotřídní zboží, víš. Zaplatil jsem za ni deset miliónů.“

Althor se napjal. „Co s mým synem hodláte udělat?“

Ministr zářil. „S tebou jako otcem a Cirrus jako matkou bude nejvyšší kvalitou. Ještě vyšší. Možná dostanu i víc než deset miliónů– ach!“

Když po něm Althor skočil, Highton klopýtnul vzad. Althora zarazily řetězy ještě předtím, než se mu dostal k nohám, a upadl zpět na kavalec. Mysl mu zatemňovala zuřivost. *Provider*. Chystali se z jeho syna udělat providera. Začal vidět rudě a jediné, co si uvědomoval, byly okovy, které mu bránily zabít Arista, jež zotročí jeho syna. Althor bojoval prostomyslně a vášnivě, až nakonec vyrval ze zdi kruh, který upínal řetěz připojený k jeho levému kotníku.

Do krku mu narazila jehla. Ignoroval ji a bojoval s ostatními řetězy. Nato se mu tělem rozlila sílu odčerpávající otupělost, až spadl na palandu a opřel se o zeď. Při tom, jak jeho mysl umdlěla, viděl, jak na něj strážníci zírají. Highton se snažil vypadat klidně, ale jeho bledou tvář nemohlo nic ukrýt.

„Bohové,“ zamumlal jeden ze strážných.

Althor je sledoval, jeho zuřivost otupená drogami, jež mu dali. Nakonec pochopil, co se stalo. Dostal záchvat šílenství. Nikdy dřív se to nestalo, ani v bitvě ne. Uplynulé dva roky vyslýchání viditelně postihly více než jen jeho vzpomínky.

Utrpěly i jeho vyšší funkce, odstíny intelektu oddělující civilizované chování od barbarství. Bylo mu to jedno. Musel ochránit svého syna.

Nějaká žena řekla: „Myslela jsem, že jste jeho hydrauliku deaktivovali.“

Althor se otočil, aby se podíval. Ve vstupu do jeho cely stála žena, která byla krásná i podle hightonských standardů. Věděl, že by si ji měl pamatovat, ale žádná vzpomínka se nedostavila, jen pocit znepokojení. A bolesti. Nechtěl vědět, jak ji zná.

„My jsme ji deaktivovali,“ odpověděl ministr. Celý nesvůj se podíval na Althora. „Zdá se, že má více rezerv, než jsme si mysleli.“

„Přeprogramujte ho, Vitrex,“ řekla žena. „Teď, když jste s ním skončil, se můžete té jeho síly a rychlosti zbavit.“

Althor věděl, že časem by stejně předělali jeho biomechaniku tak, aby ho s její pomocí mohli ovládat. Až budou hotovi s vyslýcháním, nebudou se muset více starat o vymazávání dat a budou moci zahájit úplnou rekonfiguraci jeho vnitřních systémů. To bude vyžadovat extenzivní zásah, včetně mozkové operace. A snad ještě více než operace se děsil toho, oč přijde. Protože celou svou dospělost prožil s vylepšeními, bude se bez nich cítit zmračený.

Konečně si spojil s ženiným obličejem jméno. „Císařovna Viquara.“

„Má pozdravení. Althore.“ Její výraz zlaskavěl. „Chtěl bys pěknější domov, než je tato cela?“

„Ano.“ řekl a byla to pravda.

„Chystám se tě vzít do paláce.“

Mohl hádat proč. Nebyl to jen jeho syn, z koho zamýšleli udělat providera. Drogy sice zatemnily jeho úsudek, ale z té myšlenky mu stejně bylo zle.

Druhý Highton, podle všeho ministr Vitrex, řekl: „Nemyslí, že je rozumné s ním hýbat. Ne, dokud se neujistíme, že nedostane znovu záchvat zuřivosti.“

„Jak dlouho potřebujete?“ zeptala se.

„Měli bychom být schopni doručit ho dnes večer.“

Přikývla. „Velmi dobře. Pokračujte.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ uklonil se Vitrex a pěstí naznačil optimismus.

Císařovna se svými razery odešla a ponechala s Vitrexem čtyři strážné. Dva měli injekční pušky, které museli použít na zdrogování Althora. Zbylí dva měli pulzní EM pušky, které by jej okamžitě zabily.

„Máš hlad?“ zeptal se ho Vitrex.

„Ne.“ Připadlo mu to jako divná otázka, dokud nespatřil, že jeden ze strážců pracuje se svým palmtopem. To mu osvěžilo paměť. Zatímco s ním Vitrex hovořil, ověřovali si jeho fyziologické reakce, aby viděli, jak na drogy reaguje.

„Něco mi pověz,“ řekl Vitrex. „Jaké to bylo žít bez majitele? Děsila tě ta absence struktury?“

„Ne,“ odvětil Althor. „Děsí to tebe?“

„Proč by mělo?“

„Pro mě neexistuje více důvodů mít ‚majitele‘ než pro tebe.“

„Ty tomu opravdu věříš?“

„Ano.“

„Úžasné.“

„A co kdybys mi něco řekl ty?“ řekl Althor.

„Můžeš se ptát.“

Althorův hlas začal být ostrý. „Jak to přijde, že jste sami sebe přesvědčili o naší méněcennosti? Myslíš si, že když chceš, aby to byla pravda, tak tomu tak bude?“

„Udivující.“ řekl Vitrex. „I když máš polovinu mysli ztracenou, pořád to zní artikulovaně.“

„Má mysl není z poloviny ztracená.“

„Ne? Snad bychom tě měli více vyslyšet.“

Althor ztuhnul. „Na druhou stranu si dokonce ani nepamatuji tvé jméno.“

„Škoda.“

Nebyl si jistý, co Vitrex za „škodu“ považuje. Zda to, že si vězeň nepamatuje jeho jméno, nebo to, že pro jeho další vyslychání nemá výmluvu.

„Ministře Vitrexí,“ řekl jeden ze strážných. „Reaguje

normálně.“

„Velmi dobře,“ řekl Vitrex. „Vezměte ho.“

Strážní Althorovi odstranili řetězy a spoutali mu ruce za zády. Pomohli mu vstát, ale jakmile jej pustili, jeho nohy povolily a posadil se zpět na kavalec.

Vitrex se zamračil. „Zvedněte ho, Kryxsone.“

Jeden ze strážných si z pásku odepjal E-zdroj, kovový obušek, který spínačem v držadle aktivoval. Pak pokynul dalším dvěma strážným, ti chytili Althora za paže a postavili ho. Snažil se stát na vlastních nohou, ale jakmile jej pustili, nohy se mu podlomily a on si se žuchnutím zase sedl.

Althor vzhlédl na Vitrexu. „Nejde to.“

Vitrex ho přemýšlivým pohledem odhadoval, načež nepatrně kývnul na Kryxsona. Ten se dotkl obuškem, ze kterého přeskočila na kůži jiskra, Althorova krku. Althor ucukl a jako obranu před šokem zatnul zuby. Znovu se pokusil vstát, ale jeho tělo nespolutracovalo.

Jakmile Kryxson znovu pozvedl E-zdroj, Althor řekl: „Proboha. Já se *snažím*.“

Druhý strážný opět pracoval se svým palmtopem. „Ministr Vitrexu, možná říká pravdu. Možná jsme mu dali toho svalového relaxantu příliš.“

„Nelíbí se mi to.“ Vitrex kývl na Kryxsona. „Ujisti se, že to nehraje.“

Když Kryxson zamával obuškem. Althor uhnul, ale spoutaná zápěstí a drogy v těle jej zpomalily a E-zdroj ho zasáhl křížně přes záda. Jednak díky elektrickému šoku, ale také díky nárazu zalapal po dechu. Opět se pokusil vstát a opět spadl na palandu.

Vitrex se nad Althorem zamyslel a pak pohlédl na strážného s palmtopem. „Můžeš ten relaxant v jeho těle zneškodnit bez toho, aby to mělo vliv na sedativa nebo neurální tlumiče?“

Neurální tlumiče? Žádný div, že se cítil vyčerpaný. Kdyby bylo tlumiče moc, chodil by jako tělo bez duše. Přesto by to neutlumilo jeho empatickou projekci, což bylo vše, na čem Aristům záleželo.

„Mohu začít s malým dávkováním,“ řekl strážný.

„Proved’“, řekl Vitrex.

Strážný dal Althorovi injekci, a když začínala droga účinkovat, navracela se mu síla. Tentokrát, jakmile mu pomohli vstát, cítil se dost dobře na to, aby vydržel. Přesto si sedl a předstíral kolaps.

Vitrex se zamračil. „Co teď?“

Strážný pracoval na svém palmtopu. „Ověřuji to, pane.“

Basalte, pomyslel si Althor. **Syntetizuj chemikálie podobající se tomu, co hledají, ať to ale neuvolňuje svalstvo.** Přestože už dávno ztratil s Basaltem kontakt, skutečnost, že se jeho zvýšená síla, když měl záchvat, nastartovala, nasvědčovala tomu, že jeho uzel alespoň částečně funguje.

„Protilek nezabírá“, řekl strážný. „Ted’ má v systému ještě více relaxantu než předtím.“

Více? **Basalte!** pomyslel si Althor. **Nepřežen to.**

„Jak by mohl mít víc?“ zeptal se Vitrex.

Strážný váhal. „Možná jsem mu dal špatnou drogu. Výběrová menu jsou hned u sebe.“

„Zaznamenal jsi, cos udělal?“

„Ne kvůli jedné injekci.“

Vitrex vydal podrážděný zvuk. „Příště si udělej záznam.“

Althor cítil razerovu nejistotu. Uvažoval, zda si Hightoni uvědomili, že když své vykonávače cvičili, aby sami nepřemýšleli, přinutili je zároveň dělat chyby. Dokonce i tento razer, který byl polovičním Aristem, váhal, když se měl zeptat.

„Zkus jiné dávkování.“ řekl Vitrex. „Ale v menším.“

Razer dal injekci. Strážní počkali, až začne účinkovat, a znovu Althora postavili. A Althor znovu schválně spadl na palandu.

Strážný si ověřil údaje v palmtopu. „Hladiny klesají, pane. Není to dost, ale už se do toho dostáváme.“

„Nevěřím tomu.“ Vitrex pokynul Kryxsonovi. „Doporuč mu, aby se zvedl.“

Kryxson se dal opět do práce. Althor se snažil výbojům vyhýbat, ale razer na něm pracoval s odborností naznačující dlouhou praxi v bití lidí hadicemi. Althor zatnul zuby – a když

ho postavili na nohy, nechal se zase spadnout.

Tak to pokračovalo. Kryxson střídal „doporučení“ s tím, jak ostatní strážní Althora zvedali. Brzy svého podvodu litoval. Setrval na něm jen proto, že se bál více toho, co by se stalo, kdyby zjistili, že celou věc předstíral. Klečel na podlaze, na kterou upadl, a když se snažil odpoutat svou mysl od výbojů, zavřel oči.

Nakonec Vitrex řekl: „Dost, Kryxsone.“

Althor pocítil úlevu a Kryxson se zastavil. Cítil razerovu neochotu přestat. Nepřekvapilo jej, že Kryxson prováděl smyslový přenos, ale to, že mu odolával Vitrex. Spustila se paměť: Vitrex potlačil přenos i během Althorova vyslýchání. Vždycky to nefungovalo, ale to, že se vůbec snažil, Althora ohromilo. Nikdy mu nepřišlo, že by toho mohli být Hightoni schopni, či že dokonce vidí v tlumení svých sadistických impulsů čest. To, že mohou svou přirozenost zapřít a přesto se jí z vlastní volby oddávat, jejich krutost ještě zvyšovalo.

Althor se na Vitrexu soustředil a snažil se ho pochopit. Nemyslel si, že jsou Hightoni schopní lásky, přesto Vitrexovy myšlenky odhalily hlubokou náklonnost pro Cirrus. To Althora naplnilo úžasem. Protože sám Citrus miloval, i když mu byla tato reakce vnucena, cítil pud ji chránit. Z toho, že se Vitrexova láska přenášela v obrazy brutality, se mu dělalo zle.

„Nemyslím, že to hraje,“ řekl strážný.

„V pořádku.“ Vitrex zněl netrpělivě. „Zkus jiné dávkování.“

Tak dali Althorovi další injekci. Tentokrát, když jej postavili, zůstal stát. Nebyl si jistý, čeho svým podvodem dosáhl, ale jeho síla vypadala normálně.

„Dobře.“

Vitrex vypadal, že se mu ulevilo. „Vezmete ho do Chemie.“

Althor ztuhl. „Chemie?“

„Sprchy.“, Vitrex se zašklebil. „Potřebuješ koupel, Rubínový princ, a oděv, který potěší císařovnu.“ Kolem úst mu pohrával úsměv. „A další věci.“

Althor si jej ostražitě přeměřil. „Jaké další věci?“

Vitrex mávl rukou, aby otázku zahnal. Pak se zastavil a

Althor cítil jeho nutkání chlubit se. „Moje žena je v takových věcech velmi dobrá, víš. Feromony. Drogy. Mohl bys říci postrkovadla.“ Zlomyslně na Althora hleděl. „Měl bys vidět, co dělá pro mě a Cirrus. Představ si matku svého dítěte, jak mne na kolenou prosí, abych ji miloval.“

Vlastní mysl Vitrexe usvědčovala ze lži. Althor zatnul zuby. „Táhni do hajzlu.“

Jakmile strážní s Althorem praštili o zeď, jeho reflexy se nastartovaly, ale on se je pokusil zastavit. Kdyby je přemohl, odhalil by, že je ohledně předpokládané redukce své fyzické kapacity klamal. Ale se čtyřmi strážnými, kteří na něj tlačili, a s rukama spoutanýma za zády nemohl mnoho dělat dokonce ani on.

„Měl bych nechat Kryxsona, ať si za to s tebou pohraje,“ konstatoval Vitrex. „Ale dnes jsem milosrdný. Mimoto mi stačil ten tvůj výraz, když jsem ti řekl o Cirrus.“ Více než co jiného vypadal pobaveně. „Víš, Althore, až s tebou bude Sharla hotová, překoná tvůj entusiasmus vůči císařovně to, co cítíš k Cirrus.“

Althor na něj zíral a přemýšlel, jaké by to bylo držet v rukou Hightonův krk. Křup. A už žádný Vitrex.

Ministr se otočil ke Kryxsonovi. „Ať mne Sharla zavolá, až s ním bude hotová. Budu s delegací ze Sfingy.“

Kryxson se poklonil. „Ano, pane.“

Vitrex prošel dveřmi a čtyři razeři, kteří na něj čekali venku, kolem něj utvořili formaci. Jakmile se celá skupina vzdálila z dohledu, strážní vytáhli Althora z cely. Vedli jej hladkými bílými chodbami, které se kroutily, zatáčely a vracely zpět, až ztratil orientační smysl. Doufal, že Basalt ještě umí dělat mapy.

Zavedli jej do velké místnosti vykachlíkované černými skleněnými čtverečky ohraničenými bílými linkami, které zářily. Strážní jej tam nechali stát, na sobě neměl nic než pouta a obojek, ruce stále uzamčené. Ze zdí a drážek procházejících podlahou se s pronikavým skřípotem vysunuly trysky. Z nich se vyvalily proudy vody, které do něj ze všech stran bušily. Cítil se jako opískovávaná socha, ale byla to úleva, být čistý.

Nakonec se voda zastavila a trysky se zasunuly jako želvy

vtahující hlavy do svých krunýřů. Strážní se vrátili s obrovským ručníkem a s šaty a pomohli mu obléci se. Černé kožené kalhoty připomínaly jaegernautskou uniformu, ale tyhle byly upnuté tak, aby zdůraznily jeho svalnatou postavu. Jakmile spatřil sametovou košili, uvědomil si, že mu strážní budou muset sundat z rukou pouta, aby mu ji mohli obléct.

Neurální tlumič, který mu dali, zatemňoval jeho analytické schopnosti. Ale i tak nebylo třeba velkých analýz k tomu, aby pochopil, že pokusit se utéct je stupidní. I kdyby se mu to povedlo, během několika minut by ho chytili. Také ale věděl, že by raději procházel peklem, než aby se stal hightonským otrokem potěšení.

Basalte, pomyslel si. Hodila by se mi pomoc.

Žádná odpověď.

Kryxson vytáhl z kapsy magnetický klíč a postavil se za Althora. Zvednul mu zápěstí a hýbal s jeho pouty. Jakmile byly Althorovy ruce volné, proběhlo mu jimi brnění.

Bojový mód zapnut, pomyslel si Basalt.

Althor se nezastavil, aby se Basalta zeptal, jak to, že po tak dlouhém mlčení odpovídá. S rozšířenou rychlostí a silou vykopl nohu a bosým chodidlem udeřil strážného před sebou do hrudi, ve stejný okamžik narazil bokem do strážce s pulzní puškou. První muž odlétl dozadu a zlomená žebra mu křupla. Strážný s puškou při klopýtnutí nazad vystřelil, ale šlo to vysoko nad Althorovu hlavu. Althorovi připadalo, jako by se razeři pohybovali zpomaleně. Vyškubl pulzní pušku strážnému z ruky a točil se dokola, přičemž z ní střílel.

Zoubkované projektily razery rozstřílely. I když byl Althor chráněný neurálním tlumičem, musel bojovat se šokem z jejich umírání a málem omdlel. Zíral na těla roztroušená kolem po kachlíkové podlaze, ohromený hloubkou své lítosti. Přestože pomáhali při jeho přes dva roky trvajících brutálních výsledcích, které slovům *noční můra* dávaly nový význam, jejich zabití jej drásalo.

Althor si protřel oči a pokoušel se pročistit si mysl. Odbelhal se ke dveřím a ve snaze přemýšlet si opřel čelo o zárubeň. V

okolí necítil žádné myslí. Kde všichni byli? Soustředil se na Cirrus a zachytil od ní vzdálený pocit. Strach. Intenzita této emoce jej dostihla i na vzdálenost mnoha kilometrů, které je oddělovaly.

Neměl tušení, kde je. Věděl jen, že na nejmenované základně ESCommu. Všechno, nač si vzpomínal z toho, co zachytil ve Vitrexově myslí, bylo, že ministr měl v okolí sídlo, příhodné, ale ne moc blízko.

Basalte, pomyslel si. Ukaž mi cestu do Vitrexova domu.

Žádná odpověď.

Zkusil to jinak. **Pokud máš nápad, jak bych motal najít Cirrus, převezmi hydrauliku a nastartuj mi chůzi.**

Nic.

Vyšel do chodby. Pak najednou se jeho nohy pohnuly samy od sebe. Otočil se a vydal se opačným směrem.

31

Cirrus ve své bílé ložnici usedla v bílém našaseném přehozu do bílého křesla a neklidně si pohrávala se sklenicí vody. Přestože na ní nebylo ještě těhotenství znát, měla teď pořád žízeň. Její radost z toho, že bude mít dítě, se přeměnila v depresi naplněnou zármutkem. Vitrex jí chtě! to dítě vzít. Svého druhého syna nikdy neuvidí.

Stýskalo se jí po Kaiovi, jejím prvorozeném, tak moc, až to fyzicky bolelo. Smával se ještě, lezl po stromech, falešně zpíval? Byly jeho vlasy stále ještě černé? Stejně jako ona se narodil s blond vlasy a modrýma očima, císař však nechal obojí změnit, aby vypadal jako Aristo.

„Ach.“ Cirrus si setřela z tváře slzy.

Když se postavila, otevřely se dveře a vešli čtyři razeři včetně Xirsona. Jeden ze strážných nesl velkou zlatou osušku a druhý zlatou krabičku posázenou smaragdy a safíry. Zrudla a podivila se, proč Vitrex poslal lidi, aby ji vykoupali, když už to udělala sama. Předpokládala, že to je způsob odměny jeho

oblíbeným razerům.

Xirson přišel k ní a jeho jinak netečný obličej se protáhl do úsměvu. „Má pozdravení, Cirrus.“

Zčervenala. „Má pozdravení, Xiri.“

Zastavil se před ní a uchopil šerpu, kterou měla kolem pasu připásané roucho sahající jí do půlky stehů. Jakmile za šerpu zatáhl, rozvázala se a roucho se rozevřelo. Když jí ho stáhnul z ramen, sneslo se na zem, kde se jí ve vlnách hasterianského hedvábí usadilo u nohou.

„Ach, Cirrus,“ zamumlal.

Neschopna na něj pohlédnout, odvrátila zrak.

Xirson ji vzal za ruku a táhnul napříč pokojem do výklenku ve zdi, což byl dveřní otvor ve tvaru klíčové dírký rámovaný zlatou květinovou mozaikou. Za ním byla koupelna, osmiúhelníková komnata, celá vykachlíkovaná zelenými a zlatými rybami. Velkou část této malé místnosti zaplňoval stupínek, v němž byla zapuštěna osmiúhelníková vana. Na stupínku stála v jednom rohu nefritová socha dívky v životní velikosti. Z obrovské kroucené mušle, jíž držela, tryskala smaragdově zelená voda, která podobná tekutým drahokamům bublavě padala do vany.

Když Cirrus do vany vklouzla, Xirson si sedl na okraj, jednu v holínce obutou nohu ve vodě, druhou nataženou na stupínku. Jemněji koupal, vonné krémy jí roztíral po těle. Pak ji držel na klíně, kdy seděl s oběma nohama ve vodě a mumlal něžnosti a bylo mu jedno, že ho celého zmáčela.

Ale Xirson nebyl Althor, otec jejího dítěte. Nikdo nebyl jako Althor. Dosahoval až k její podstatě na úrovni, kterou ještě nikdy nikdo neobjevil. Ale na tom stejně nezáleželo. Nikdy nebude mít žádný vztah a už vůbec ne manžela. To bylo providerům zapovězeno.

Jeden ze strážců si odkašlal. Xirson vzdychl a pomohl jí vylézt z vany. Poté co se osušila, vrátili se do ložnice. Na vteřinu zpanikařila, když ji vedl k posteli. Bála se, že s ní zajde příliš daleko a rozzlobí Vitrexe. Ale on jen otevřel zdobenou krabičku, kterou tam druhý strážce položil.

Ve zlatých lahvičkách byl zlatý prášek, v němž se blyštěla safírová a diamantová zrnka. Pomocí měkkých štětečků ji razeři pokryli tímto práškem tělo. Pokusila se jej setřít, ale zůstal neporušen a jen to, co bylo navíc, se sneslo na koberec. Očividně byl nastaven na její DNA, vzhledem k tomu, že přilnul jen na její kůži a ne na pokožku ostatních. Razeři, kteří jí prášek aplikovali, se navzájem špičkovali ohledně nebezpečnosti svěřeného úkolu, kterým bylo potírání nahé ženy. Cirrus to jednak překvapilo a jednak uvedlo do rozpaků. Mimo Xirsona nikdy neviděla žádného z nich se smát. Dokonce si ani nemyslela, že to umějí.

V krabičce bylo také oblečení. Řemínek na boky sestávající ze zlatých vláken a zlatého plátku ve tvaru trojúhelníku pro místo mezi stehny. Podprsenka nebyla ničím víc než safíry vykládanými zlatými proužky rámuujícími její ňadra. Nerozuměla tomu. Nic to nezakrývalo. Xirson jí připnul na bradavky safírové kroužky, mezi kterými se houpal zlatý řetízek. Průsvitná síťka, kterou jí vetkli do vlasů, nebyla vidět, jen skvrnky drahokamů zářící v ní jako modré a bílé hvězdy. Xirson aktivoval nanoboty v síťce, ti se stáhli a přeměnili prameny vlasů v obrovské vlny spadající jí k pasu. Jako mrak.

Raději by si oblékla pytel. Xirson ji pozoroval tak zaujatě, až ji to uvádělo do rozpaků. Přesto ho měla mnohem raději než Kryxsona, dalšího vysoce postaveného vykonávajícího, který byl v sídle. Oba razeři byli vzdělaní, bohatí, loajální k Vitrexovi a zpola Hightoni. Ale Cirrus už dávno vycítila něco, co si žádný Aristo neuvědomil. I přes své hightonské geny nebyl v Xirsonovi ani náznak oné krutosti, která Aristy nutila, aby si vyhledávali providery.

Provedli ji domem do pokoje s koberci v barvě slonoviny a s ptáky ve vzoru. Průsvitné paravány byly pomalovány stejným vzorem. Vitrex seděl spolu s dalšími několika Hightony v lenoškách kolem nízkého stolku, zabrán do diskuse, a všude byly poházeny jejich holografy a palmtopy.

Vitrex na ni pohlédl. „Nalij mým přátelům, krásný mráčku.“

Cirrus vedle něj poklekla a vzala ze stolu karafu. Když plnila pohár Hightonovi po levici, Vitrex a jeho přátelé se začali znovu

dohadovat ohledně nějakých obchodnických cechů. Vitrex zvažoval investici, ale nelíbily se mu podmínky, které mu nabízeli.

Další účastník, vedle něhož si klekla, položil na svůj pohár dlaň. Překvapeně na něj pohlédla. Byl to Corbal Xir, postarší Highton s bílými vlasy. Pamatovala si jej z palácové aukce jako nečekaně jemného Arista, který od ní chtěl jen cit, nikoliv smyslový přenos. Nyní se s okouzleným pohledem, tak podobným Xirsonovu, usmíval. Když se začervenala, jeho tvář zněžněla a pohnul rukou tak, aby mu mohla nalít.

Další Highton byl vysoký. Opravdu obrovský a pod bradou měl tukové záhyby. Aristové, když ztloustli, obvykle chodili k tělotvůrcům. Cirrus mohla říci, že tento Vitrexe znechucoval; jako většina Aristů i ministr považoval ošklivost za známku slabého charakteru. Cirrus si myslela opak, i když se to nikdy neodvážila zmínit. Vždy měla mnohem raději nehezkého Xirsona než Kryxsona, přestože Kryxson měl tvář vymodelovanou do hightonské perfektnosti.

Poté co velkému Hightonovi nalila, popadl ji za ruku. Do obličeje jí zavanul jeho smrdutý dech. „Rád bych jahůdku,“ řekl.

Cirrus pohlédla na Vitrexe. Řekl ji, aby hostům nalila, ne aby je krmila. Ale hovořil s Corbalem Xirem, a kdyby ho vyrušila, rozzlobil by se. Zmateně tedy vzala z mísy na stole jahodu a pozvedla ji k Hightonovým ústům.

Zakroutil hlavou, brada se mu pohupovala. „Ze tvých rtů.“

Zrudla. Ale Vitrex stále hovořil. A tak si jahodu přidržela mezi rty a naklonila obličej tak, jak ji to učili v Silikátovém pavilónu. Highton sklonil hlavu, rty ovinul kolem jahody a jednu ruku jí obtočil kolem pasu, zatímco tu druhou jí přitiskl na prsa. Když vtahoval jahodu do úst, políbil ji a jazykem plod ochutnával. Držela se, aby nezvracela.

Najednou si někdo odkašlal. Highton nechal Cirrus být a ta viděla, že se Vitrex mračí. Vystrašeně popadla karafu a nalila poslednímu přítomnému, načež si odešla kleknout vedle ministra.

S tím, jak setkání pokračovalo, Vitrexovo rozladění se

zvětšovalo. Přestože její přítomnost učinila delegaci ze Sfinxy poddajnější, zejména Corbala Xira, byli příliš chytří na to, aby jim přítomnost krásného providera zamlžila úsudek. Nakonec nikdo nedostal to, co chtěl.

Když všichni vstávali a hotovili se k odchodu, Corbal Xir se na Xirsona usmál. Razer se mu uklonil, viditelně potěšen, že staršího Hightona vidí. Svého otce? Vitrex byl našťvaný na všechny, ale skrýval to, dokud delegace neodešla. Pak na Xirsona vyštěkl několik rozkazů a odkráčel z místnosti. Cirrus si oddechla, že odešel.

Xirson ji postavil na nohy, ale vyhýbal se jí pohledem. Snažila se zachytit, co se dělo, ale on své emoce ukryl. Razeři ji odvedli zpět do sídla, tentokrát do Vitrexova apartmá. V ložnici, kam skrze těžké závěsy nepronikalo téměř žádné sluneční světlo, ji strážní položili na temnou postel, na záda. Když jí natahovali končetiny a přivazovali zápěstí a kotníky k pelestem, přemáhala se, aby nezapnikala.

„Je mi to líto,“ zašeptal Xirson. „Cirrus –já – promiň.“

Hlas se jí třásl. „Proč, Xiri?“

Další strážný si odkašlal a Cirrus pocítila jeho zlost. Báli se, že jim Xirson tím, že se jí věnuje až příliš, způsobí potíže. Xirson zaklel a pak odešel na své stanoviště u zdi.

O chvíli později vešel do pokoje rozzuřený Vitrex. Lehl si vedle ní a začal se dotýkat jejího těla. „Vyjednávají pěkně bezohledně.“ zabručel.

„Vy toho víte víc než oni.“ řekla i přes to, že to nebyla pravda.

„Chci ti něco ukázat.“ Opřel se o loket a z opasku si sundal palmtop, který s cvaknutím otevřel tak, že mu monitor ležel na dlani. Když přešel palcem po jedné holikonce zářící nad obrubou obrazovky, objevilo se větší holo, vysvělečená deseticentimetrová Cirrus, která stála na palmtopu. Obraz vybledl do stříbrné sítě linek ve tvaru jejího těla.

„Toto jsou tvé nervy,“ řekl.

„Ve mně?“

Přikývl. „Víš, jak fungují tvá pouta na zápěstích?“

„Nevím.“

Vitrex zvýraznil skupinku linek končící na zápěstích obrázku. „Pouta prodlužují do tvého těla nervová vlákna. Každé vlákno je určeno pro jistý nerv. Jakmile pošlou pouta vláknem impuls, stimulují tím kterýkoliv nerv, kterého se vlákno dotýká.“

Cirrus na něj zírala. Nyní rozuměla až příliš dobře. Díky těmto vláknům už si vykřičela hlasivky.

Jeho hlas zlaskavěl. „Neboj se, lásko. Nebudu pouta aktivovat.“

Málem úlevou zavřela oči. „Jste tak laskavý.“ Nebyl laskavý, bylo to monstrum, to mu ale sotva mohla říct.

„Tenhle zlatý prášek je pěkný.“ Přejel jí po paži. „Má v sobě nanoboty, víš? Molekuly upínající se do tvé pokožky. Proto nejde smýt.“ Pozoroval její tvář. „Boti také prodlužují do tvého těla nervová vlákna. Ze svého palmtopu je mohu aktivovat.“

Když jí docházel smysl, Cirrus zpanikařila. Tento prášek pokrýval celé její tělo. „Ministře Vitrexu, ne. Prosím.“

Promluvil klamavým hlasem, který by zněl jako milující, kdyby v něm nerozeznávala podtón hladového očekávání.

„Slyšela jsi někdy příběh o Princi ohně?“ Když zakroutila hlavou, řekl: „Princ klesne do hlubin světa. Jeho cesta vyžaduje více, než si myslí, že může zvládnout, nakonec je však za svou námahu odměněn. Vystoupí k výšinám, kterých by nemohl nikdy dosáhnout, kdyby nebylo jeho utrpení.“

„Prosím,“ zašeptala. „Já nechci být povznesena.“

„Ach, Cirrus. Jsem sebou zklamán.“ Ukázal na holikonu neuronu na svém palmtopu. „Toto prodlužuje vlákna do tvé kůže.“ Přejel po tom prstem. „Cítíš to?“

„Ne.“ Hlas se jí sevřel. „Ještě ne.“

Držel prst nad holikonou draka. Chraplavým šepotem řekl: „Tohle bude vlákna stimulovat.“

Vzduch najednou odněkud zdálky prořízl zvuk sirény. Vitrex se zamračeně posadil. „Co to kruci je?“

Xirson pročetl displej zabudovaný na svém nátepníku. „To je z Bunkrové základny, pane.“

„Nexusi, hlas se,“ řekl Vitrex. „Proč ty sirény?“

Jeho počítač odpověděl: „Je to poplach všeobecného útoku.“

Vitrex upustil palmtop na postel, vstal a přešel ke konzole u zdi. „Poručíku Azezi, co se děje?“

Vzduchem prolétl hlas. „IVV zaútočilo na Platinový –“

Vitrex čekal. „Poručíku?“

„Palácová síť spadla,“ řekl Nexus. „Zkuste to, prosím, později.“

Vitrex zapnul kom na zápěstí. „Azezi? Jste tam?“

„Ano, pane. Přišli jsme o síť v domě.“

Vitrex zamířil ke dveřím a pokynul razerům, aby jej doprovázeli, zatímco do komu říkal: „Azezi, spojte mě s Bunkrem a dodejte mi detaily o invazi IVV.“

„Rozkaz, pane.“ Azezův hlas zněl, jako by si oddychnul, že dostal rozkazy.

Poté opustil Vitrex pokoj a zanechal Cirrus samotnou mezi kupíci se stíny.

Nejprve si Althor vysvětlil zvuk sirén tak, že objevili jeho útěk. Přitiskl se ke stěně chodby a kyleovskými smysly se dotknul myslí skupinky vojáků poskakujících blízko halou. Žádný z nich neměl o jeho útěku ponětí. Namísto toho zachytil vjem z invaze IVV do Platinového sektoru. Pak, s tím jak se od něj vzdálili, jejich myslí pohasly.

Rozběhl se a nechal Basalta, aby vybíral trasu. Chvílemi jej ukryl ve výklencích dveří nebo v prázdných pokojích a bylo to v okamžicích, kdy by na to on sám ani nepomyslel. Věděl, že kdysi chápal, jak Basalt taková rozhodnutí činí, že on sám musel každý den rozhodovat ještě komplexněji, protože byl druhým velitelem IVV. To, že nyní fungoval jen díky reflexům a biomechanice, v něm zanechalo takový pocit ztráty, že bylo těžké jej popsat.

Použil svou mysl k detekci jiných, aby se vyhnul tomu, že by vběhl někomu přímo do náruče. Jeho úspěšnost však nebyla stoprocentní. Jednou vběhl před pilota ESCommu ve chvíli, kdy ten muž vystupoval z výtahu. Předtím, než měl Althor šanci cokoli promýšlet, zapojily jeho bojové knihovny hydrauliku a zvýšené reflexy se nastartovaly. Popadl pilota za uniformu, škubnul s ním, až pilot spadl, pak se nad ním sklonil a přehodil si

ho přes záda. Praštil s ním zády na podlahu, rozdrtil mu lebku a zlomil vaz a páteř.

Křeč pilotovy smrti se kroutila Althorovi v mysli, až se málem pozvracel. Nějak ukryl tělo v kumbálu. Znovu se rozběhl, nato vrazil do odpočinkového pokoje a taktak to stihl včas k umyvadlu. Když přestal křečovitě dýchat, otřel si obličej a zapřemýšlel, jestli na smrt reagoval vždy takto. Nepamatoval se.

Když místnost opouštěl, přišel voják. Althor mu rozlomil páteř. Bezhlesý výkřik toho muže se mu ozýval v mysli a Althor se zapotácel, odpoutávaje se od mentální zpětné vazby. Pak si uvědomil, že ho neurální tlumič chránil, když zastřelil razery, a utlumil jeho schopnost zachytit mozkové vlny. Když tlumič vyprchával, začal být jeho mozek citlivější.

Vojákovou jedinou zbraní byl nůž dlouhý jako Althorovo předloktí, skoro to byl krátký meč. Sotva to byla ta nejvyspělejší zbraň, ale i tak si ji připjal k pasu. Ukryl tělo a znovu se rozběhl, jeho nohy uháněly po podlaze.

Neslyšel žádné alarmy. Měl být na cestě do paláce, takže nikdo neměl důvod ho tady hledat. Normálně by už touto dobou někdo objevil těla nebo ho detekoval při probíhání základnou. Ale žádná z konzol, které našel, nefungovala. Sít' celé základny spadla. Na mnoha místech nefungovala světla, proto musel používat IČ vidění. Když však sterilní chodby nevytvořily dostatek tepla, aby byl pomocí IČ schopen rozeznávat, přepnul na akustiku odrážející od zdi ultrazvuk.

Při běhu plánoval. Pokud mělo IVV v Platinovém sektoru armádu, musela být jejich cílem Sláva. Jak mohli takovou invazi dovést do úspěšného konce? Althorovi to připadalo sebevražedné. Ale jestli se dostanou na Slávu, budou ho hledat. Lokalizace člověka na planetě byla s dobrým satelitním systémem otevřená, ale on neměl možnost předpokládat, co budou mít k dispozici, pokud a až IVV přiletí. Potřeboval zvýšit své šance na regeneraci, nemohl však přijít na to, jak to udělat. Frustrovaný neschopností plánovat zatnul pěst. Věděl, že kdysi v tomhle vynikal, ale teď mu bylo, jako by se pohupoval v temnotě.

Něco ho napadlo. Jaibriol Qox. Soz pošle lidi, aby ho dostali. Ted' měl plán. Jít do paláce. Najít Qoxe. Nejdříve, pomyslel si, musí najít Cirrus. A svého syna.

Z nějakého důvodu ho Basalt poslal do podzemí. Když jím byl poslán do místnosti nacpané zaprášeným nábytkem, začal o celistvosti uzlu pochybovat. Z pocitu zmaru praštil pěsti do zdi, pak zaklel, protože věděl, že jeho násilnost je další známkou poškození mozku, stejně jako jeho dřívější záchvat vzteku.

Jakmile se jeho nohy daly znovu do pohybu, málem řekl Basaltovi, aby toho nechal. Neudělal ale nic, aby viděl, co se stane. Přešel k oknu u protější zdi, což byla tabule skla namísto sklooceli používané ve většině komplexu. Pod úderem jeho pěsti se snadno roztránilo. Když mu stékala po paži krev z řezných ran na ruce, nic necítil; jeho biomechanická síť vytvářela látky tlumící jeho schopnost vnímat bolest. Anestetikum fungovalo na řezné rány mnohem lépe, než předtím při výsleších, při nichž to bylo jako chtít zastavit lžičkou povodeň.

Okno bylo hned pod stropem, zvenku však bylo na úrovni země. Vyšplhal se ven do měsícem ozářené noci Jaizirských hor, do svitu osmi ledově pastelových měsíců. Když se postavil, čechrál mu větřík vlasy, v jedné ruce svíral pulzní pušku a u pasu měl připnutu dýku-meč.

Althor prošel kolem budovy, drže se ve stínu. Vlevo se rozsvítila světelná lampa, zablikala a pohasla. Lidským hlídkám se za použití empatického vnímání vyhýbal. Bunkrovou základnu ted' monitorovali zejména lidé, téměř bez umělých systémů, což bylo další znamení extenzivního zhroucení, které zažívala jejich síť. Ale pokud byla organizovaná příslušnost, kterou od hlídek pociťoval, údajem o celém Bunkru, nebude trvat dlouho, než někdo i přes zhroucenou síť jeho útěk zaznamená.

Budova, kterou právě opustil, byla jednou z několika dalších zabudovaných v hoře, byly to velké stavby lesknoucí se jako bronz, s válcovitými věžemi a vinutým zdobením. Přešel dopředu a viděl, jak se ze zařízení vypínají horská úbočí. Na neosvětleném letišti asi padesát metrů vpravo stála ve tmě dvě vznášedla.

Přesunul se na letiště. **Basalte, můžeš navést vznášedlo do sídla ministra Vitrexe?**

Bez odpovědi.

Althor si zamnul bradu. Vznášedlo mu moc nepomůže, když nebude vědět, kam se dát. Přesto se jeho nohy stále pohybovaly ke druhému letounu. To mělo uvnitř sedadla pro pilota, kopilota a dva pasažéry. Nejdříve si nevybavoval, jak vznášedlo ovládat, ale jakmile usedl do pilotního křesla, začaly se mu znalosti vracet. Pro pojiždění nebylo místo, proto se rovnou zvedl. To, že trysky nevydávaly žádný zvuk, ho zaskočilo. I když některá vznášedla IVV byla schopna stát se neviditelnými, nepomyslel si, že to zvládne i EScComm. Toto vznášedlo naznačovalo, že jejich technologie byla vyspělejší, než si IVV myslelo. Buď tak, nebo tyto informace zapomněl.

Zapraskal kom. „Šíp je gé tři, zde je věž Bunkrové základny. Nemáte povolení ke startu.“

Předtím, než mohl Althor zformulovat odpověď, nějaký hlas řekl: „Bunkru. Vyplnil jsem letový plán. Vy hoši na věži jste ho schválili.“

Althor zamrkal. Podle komu před ním počítač vznášedla právě promluvil. Držel plavidlo ve vzduchu nad letištěm a zkoumal kontrolky. Blikající tlačítko udávalo, že počítač dostával IČ signály *zevnitř* vznášedla. Ale jak? On byl jediným možným zdrojem. Jeho biomechanické zástrčky dokázaly IČ ovládat, ale byly zapojeny do otrockých pout a obojku. Až na zástrčku ve spodní části páteře, kterou Vitrexovi lidé deaktivovali.

„O vašem letovém plánu nemáme žádný záznam,“ řekl Bunkr.

Počítač odpověděl a zněl úplně jako přepracovaný pilot. „Měl jsem odvézt náklad těchhle vzorků DNA do Vitrexova sídla.“

„Šíp je gé tři, okamžitě přistaňte,“ řekl Bunkr. „Za žádných okol – počkat. Zůstaňte na příjmu.“ Po odmítnutí kontrolor provozu řekl: „Promiňte. Vaše autorizace je v systému. Máme tady dole pěkný binec. Měl byste raději letět. Máte oproti plánu

půlhodinové zpoždění.“

„Jdu nato,“ odvětilo vznášedlo. „Konec.“

S rukou na páce Althor sledoval, jak kom tmavne. Páka se pohnula sama od sebe a plavidlo zamířilo na východ.

Když už nějakou dobu letěli, řekl: „To bylo báječné.“

Jeho ruka se opět pohnula, tentokrát proto, aby připnula manžetu pouta na zápěstí do ovládacího panelu na opěradle sedadla. „Hlas“, který už déle než rok neslyšel, si pomyslel: Althore?

Polkl, zasažený náhlou emoční intenzitou. Kdyby se tak dobře neznal, pak by si myslel, že uroní nějakou slzu. **Já myslel, že jsi rozbitý, Basalte.**

Já se nemohu „rozbít“, odpověděl jeho uzel.

Ty vis, co myslím.

Jsem poškozen, přiznal. Právě teď využívám počítač vznášedla, abych s tebou mohl mluvit. Také si z něj stahuji kódy, abych mohl opravit náš interface.

Dobře. To, že měl Basalta zpět, Althora uklidnilo více, než dokázal vyjádřit slovy. Koneckonců, sotva mohl mít s počítačem emoční vazbu. Tak se místo toho zeptal: **Jak jsi dostal ten falešný záznam o nákladu do sítě Bunkru?**

Neudělal jsem to. Toto vznášedlo je naprogramováno, aby tento let uskutečnilo.

Jak to víš?

Zkontaktoval jsem ho pomocí infračervených signálů.

Tato odpověď ho trápila, i když nedokázal určit proč. **Kde je skutečný pilot?**

Před několika minutami jsi ho zabil.

Ach. Althor si v křesle poposedl. Vždycky ho smrt tolik trápila? Nemohl se zeptat. Nechtěl vědět, jestli byl otrlým zabijákem. **To ty jsi mluvil s věží?**

Ano. Přes pikosíť ve tvých poutech jsem odeslal signál počítači vznášedla.

Teď přišel na to, co ho prve trápilo. **Jak to, že teď můžeš ovládat má pouta, když jsi to předtím nedokázal?**

Ve skutečnosti teď také nemám kontrolu, pomyslel si Basalt. Ale zhroucení sítě odřízlo všechny IČ signály v této oblasti, takže mohu jednat v jejich nepřítomnosti. Spadla dokonce i infračervená vodítka. Pokouším se dostat pikosítě ve tvých poutech a obojku pod kontrolu dříve, než to zase naskočí.

IČ vodítka?

Když Aristo chce, aby byl otrok „na vodítku“, on nebo ona tě zaregistruje na Úřadu pro regeneraci, který ti přidělí signaturu. Pokud opustíš oblast zaplavenou IČ signály specifickými vůči této signatuře, obojek tvého majitele upozorní a znehybní tě.

Authorovi se to nelíbilo. **Jak znehybní?**

Drogy. Elektrický šok. Nervová vlákna.

„Dobří bohové,“ zamumlal. **Geniální bastardi.**

Ale máme problém, pomyslel si Basalt. Tvoje vodítko je nastaveno na Bunkr a Qoxovy paláce. Jestliže budeš mimo tyto oblasti, až se vodítka zase spustí, budeš mít velké problémy.

Můžeš něco udělat?

Pokouším se vodítko deaktivovat, ale zatím se to nedaří.

Nemůžeš místo toho ošidit jeho spouštěč?

V jakém smyslu?

At' si to myslí, že dostává správný signál, když ho nedostává.

Basalt se odmlčel. Měl bych být schopný to udělat.

Zapraskal kom. „Šípe, vlétáte do Vitrexova vzdušného prostoru. Okamžitě přistaňte nebo budeme střílet.“

„*Střílet?*“ Basalt vyprodukoval neopakovatelný dojem vyplašeného pilota. „Hej, já jenom doručuju laboratorní vzorky doktoru Azerovi.“

„Stahujeme si vaši identifikaci.“ Po chvilce hlas řekl přátelštějším tónem: „Šípe já gé tři, pokračujte. Máme tady

pořádné problémy se sítí.“

„Jasně.“ Basalt zněl ulehčené. „S tou bortící se sítí je to divoký.“

Provozní kontrolor souhlasně zabrblal: „Nemůžu poslat žádný vzkaz.“

„Jsem rád, že nejsem sám,“ řekl Basalt.

„Časem ty sítě zprovozní,“ řekl kontrolor.

„Ale už to trvá zatraceně dlouho,“ zabručel Basalt. „Žena mě zabije.“

Althor zíral na kom. Co to sakra Basalt dělal, tlachal s jubiským kontrolorem vzdušného provozu?

Kontrolor ze zachechtal. „Jestli je někde na kontinentě, pak má stejné problémy.“

„To není,“ řekl Basalt. „Je služebně na Kuraysii, v Rakajanském sektoru.“

„Pravděpodobně vás s ní můžu spojit.“

Basalt to vyšperkoval. „Hej. Díky.“

Po chvíli kontrolor řekl: „Zatracená Skolie, celý Kuraysijský sektor je taky pryč.“

Zatracená Skolie? zamračil se Althor. **Co je to za kletbu?**

„Je to bordel,“ sdělil Basalt kontrolorovi.

„Lidi bez sítě přežijí,“ řekl kontrolor.

„To doufám.“ Basalt zněl skepticky. „Mně to připadá primitivní. Nemůžu uvěřit, že by síť mohla takhle zkolabovat na celé planetě.“

„To nevíme, jestli je celá planeta odpojená.“

„Jestliže jsou jak Kuraysie, tak kontinent, moc víc toho nezbyvá.“ Basalt se odmlčel. „Ví někdo, proč ta zatracená věc zkolabovala?“

„Nic jsem neslyšel.“ Operátorův hlas začal být řezavější. „Šípe je gé tři, přilétá mi další plavidlo a zrovna teď nemáme na kontrolu provozu moc monitorů. Konec.“

„Konec.“ Basalt se odpojil.

Bože, pomyslel si Althor. **Jak by se mohla zhroutit síť na celé planetě?**

Nevím. Ale pomáhá to. Zrovna teď té pomoci

potřebujeme poměrně dost.

Upřesni.

Nemůžeš přistát se vznášedlem na Vitrexově letišti. Je zjevné, že nejsi opravdový pilot.

Proč?

Nepasuješ k jeho identifikaci. Také máš zlatou kůži, otrocká pouta válečného zajatce a až na sexuálně přitažlivé černé kožené kalhoty nemáš žádný oděv. Vypadáš jako kříženec mezi jaegernautem a sexuální hračkou.

Althor nad tímto popisem zamrkal. **Jsou na palubě nějaké uniformy?**

Ne. Ale na tom nesejde. Pouta a obojek by tě stejně prozradily.

Zamyslel se. **Bez sítě musí vzdušní kontroloři spoléhat na primitivní systémy. Na radary. Dokonce na vizuální zaměřování. Pokud se přiblížím dostatečně nízko, možná uniknu detekci.**

Je to možné. Basalt se odmlčel. Počítám 1 4 – 85% pravděpodobnost úspěchu.

Althor si suše pomyslel: **To je precizní.**

V přímé posloupnosti je příliš mnoho proměnných.

Má palubní počítač – jak tomu říkáš? Navigační makro?

Máš na mysli automatického pilota?

Ne. Je to – Althor hledal slova, kterými by popsal to, co kdysi bývalo jeho přirozeností. Způsob, jakým by mohlo vznášedlo klouzat těsně nad terénem. Počítači dáme mapu oblasti a on si vybere nejlepší trasu. Jako pilot mohu vyrovnávat neočekávané změny terénu.

Utajovací funkce sedící na tento popis je k dispozici. Nahrál jsem tvou specifikaci.

Promluvil palubní počítač. „Jaká je vaše destinace?“

„Sídlo Izara Vitrexe,“ řekl Althor. „Potřebuji místo blízko domu, které by bylo dost velké na to, aby loď ukrylo.“

Obrazovka před Althorem ukázala holo sídla. Na východě je

ohraničoval les stoupající do kopce. Na třech zbývajících stranách se rozpínaly louky, které se na severu a na západě pnuly do hor a na jihu svažovaly k rovině.

„Vypadá to, že bychom měli vsadit na les,“ řekl Althor.

I Basalt poslal počítači vznášedla myšlenku: Zvětši oblast a vyznač možné úkryty. Les se rozrostl, až vyplňoval holomapu. Na té zářily rudě dva úkryty. Jeden, asi kilometr od sídla, byla zapuštěná štěrbina se skalnatými stěnami. Ten druhý byl od domu vzdálen jen asi dvacet metrů a byla jím paseka bez skutečné ochrany před monitory.

Doporučuji tu štěrbinu, řekl Basalt.

Kilometr je moc daleko, pomyslel si Althor.

S tvou rychlostí to zvládneš za méně než dvě minuty.

Althor zatnul pěst do kolene. Už ani neznal své schopnosti.

Nepředpokládá to rovinatý terén? A žádný náklad?

Ano. Náklad by nebyl takový problém, vzhledem ke tvé síle. Ale váha tě zpomalí, zejména v těchto oblastech, kde je tak nerovný terén.

Neznám Cirrusin stav. V mysli se koncentroval na to, aby ji vnímal. **Vše, co mohu říci, je, že je vystrašená.**

Jestliže se bojí, pak je pravděpodobně při vědomí.

To neznamená, že bude moci běžet.

Jestliže si vybereš bližší úkryt, riskuješ detekci.

Bud' realista, pomyslel si Althor. **Jakou mám šanci dostat se dovnitř, vzít Cirrus a dostat se bez upozorování ven?**

Ne velkou, připustil Basalt.

Uděláme to s bližším úkrytem.

Vložil jsem data. Mapa zmizela a nahradilo ji místo pod plavidlem. Pokrylo ji přízračné schéma poskytující výhled na terén v reálném čase. Ty dvě mapy byly téměř identické a lišily se zejména velikostí rostlin.

Althor pozoroval, jak pod nimi ubíhá země. **Basalte.**

Ano?

Možná budu muset v domě ještě zabít.

To je přesné vyjádření.

Do výhledu na mapě reálného času vyskočilo nenadálé zjevení, které nebylo na původní mapce. Althor zatáhl za páku a vznášedlo pod úhlem vyletělo nahoru, aby se vyhnulo skále.

Po chvíli si pomyslel: **Měl jsem vždycky se smrtí problémy?**

Ano.

Althor nevěděl, proč se mu ulevilo, když věděl, že nerad zabíjel. Ale bylo tomu tak.

Když prolétali kolem sídla, upravil kurz více na jih. Přestože to k jejich letu přidalo několik minut, což byla doba, kterou si nemohli ve skutečnosti dovolit, byli tak schopni jít níže a použít horu, aby vznášedlo zašítíla.

Na palouk dosedli za tichého víření listí. Výfukové plyny se vzdouvaly, nic se ale nevžňalo, nezarachotilo, nezavrzalo nebo jakkoliv jinak přitáhlo pozornost. Jakmile otevřel poklop, spatřil světla domu zářící mezi stromy.

Basalte? pomyslel si.

Přijímám tě.

Zaplavila ho úleva. Basalt musel ty kódy, které si vytáhl ze vznášedla, využít velmi dobře; jeho interface s uzlem zůstával funkční dokonce i bez palubního počítače. **Dostáváš něco z domu? Sít'ové signály?**

Nějaké infračervené. Většina sítě v sídle je off-line.

Infračervené? Althor se napjal. **A co vodítka?**

Zatím nic. Nastavil jsem tvůj obojek, aby „viděl“ to pravé vodítko bez ohledu na to, kde jsi, ale jestli to funguje, nezjistíme, dokud nebudou zase on-line.

Althor opustil vznášedlo a zamířil do lesa, pohybuje se jako nehlučný stín. Nevybavoval si, jak chodit tak, aby větvičky a listy nepraskaly, ale jeho tělo to, co vědomí zapomnělo, znalo. Zastavil se na hranici lesa, pak se rozběhl k domu, elegantní stavbě vyrobené ze dřeva, což byl mnohem extravagantnější stavební materiál než běžná syntetika.

Rozšířil své povědomí a zachytil mnoho myslí. Většinou to byli otroci, ale několik málo mělo ten pocit *dutosti*, který si

spojoval s Aristy, byla to prázdnota, ze které mu naskakovala husí kůže.

Pak našel Cirrus. Takto blízko ho intenzita jejího strachu drtila. Co jí Vitrex udělal, že ji tak vystrašil? Althor proklouzl stíny a dal se kolem keřů. Když intenzita jejích emocí vzrostla, pokračoval daným směrem; jakmile poklesla, vydal se na opačnou stranu.

Až skončil pod balkónem. Zeď nenabízela ani vchod, ani úchyty, po nichž by se dalo šplhat. Pohnul se k nedalekému rohu domu, pak, když uslyšel hlasy, ztuhl. Pozvedl u boku pulzní pušku a rozšířil povědomí.

„...zásilka DNA z Bunkru,“ řekl muž za rohem. „Vznášedlo zmizelo z dohledu, ale nevíme, zda havarovalo.“

„Nelíbí se mi to,“ řekl další muž. „Chci další strážce u ministra Vitrexe a delegace ze Sfingy a více lidí prohledávajících okolí.“

Althor skoro zafuněl. **Já nejdu po Hightonech.**

To, že chceš jeho providera, pracuje v náš prospěch, pomyslel si Basalt. Jeho bezpečnost bude sotva uvažovat o strážení otroka.

Althor se snažil držet smysly rozšířené, ale jeho mysl se unavovala. Poškození mozku mu znesnadňovalo použití Kyleových smyslů a Aristům podobné mysli razerů byly proti té jeho jako skelný papír. Otočil se a zamířil zpět cestou, kterou přišel, hledaje méně nebezpečný vstup.

Pak se zarazil.

Althor se se zvýšenou rychlostí otočil a spatřil na rohu u domu stát razer, který pozvedával zbraň. Althor vystřelil a projektily z jeho pušky zasáhly razeru takovou silou, že, než dopadl na trávu, odletěl několik metrů. Althor už zase běžel. Na obranu před mentální zpětnou vazbou ze smrti prvního razeru zatíнал zuby, vyběhl za roh domu a znovu vystřelil, zaměřený na druhého razer, který tam stál. Jeho střela strážného odhodila na křišťálové dveře za patiem, ty se rozlétly na kusy a všude létaly střepy, jako když exploduje kus ledu.

Když vbíhal rozbitými dveřmi do domu, šok z mužovy smrti

Althora udeřil. Jeho zlepšený sluch zaregistroval zvuky a hydraulika s ním mrštila na bok právě ve chvíli, kdy se na druhé straně místnosti rozletěly dveře. Dopadl na zem, překulil se a střílel na razery vbíhající do pokoje. Ti stříleli také a projektily z jejich zbraní svištěly vzduchem v místech, na kterých před okamžikem byl. Když se překulil úplně, vyskočil zpět na nohy a ke dveřím se teď blížil z úhlu.

Na podlaze ležela čtyři těla. Althor přeběhl kolem nich a ven do široké chodby. Ta se na konci rozšiřovala do foyeru, z něhož vedlo do druhého podlaží schodiště. Bral schody po třech. Nahoře našel troje dveře ve starožitném stylu. První vedly do knihovny a druhé do obýváku. Přestože skrze skleněné balkónové dveře proudilo dovnitř světlo hvězd, Cirrus neviděl. Prohledat místnost nebo prověřit třetí dveře? Na obojí neměl čas.

Althor zamířil ke třetím dveřím. Ty se otvíraly do vstupní haly, kterou dvěma kroky přeběhl. Další dveře se odmítaly hnout, proto do nich celou svou vahou vrazil a znovu a znovu, až je nakonec prolomil.

Cirrusina hrůza ho zasáhla jako přílivová vlna. Ložnice byla temná, ale jeho IČ vidění mu ukázalo Cirrus připoutanou k posteli. Když k ní přiběhl, trhaně vzlykala. „*Kdo je tam?*“

„Althor.“ U postele se zastavil, lapal po dechu a odvázal ji tak rychle, jak jen mohl. Ve stejnou chvíli smísl svou mysl s její. Její myšlenky zaplavoval strach. Ležela tady celé hodiny s nohama a rukama napnutýma, dost dlouho na to, že asi nebude okamžitě schopna chůze.

Když jí Althor pomáhal vstát. Basalt si pomyslel: Vezmi ten palmtop Opatrné. Neaktivuj na něm žádnou ikonu.

Drže Cirrus kolem pasu, palmtop popadl a zavěsil si ho k opasku. Pak Cirrus zvedl, jednu ruku jí zasunul pod koleno a druhou za záda. Když mu dala ruku kolem krku, cítil se lépe, i přes poškození mozku konečně způsobilý.

Kráčel k oknům a jeho rozšířený sluch zachytil slabý zvuk kroků. Pohnul se tak rychle, až to vypadalo rozmazaně, nechal Cirrusina chodidla sklouznout na podlahu, držel ji kolem pasu a

zároveň se otočil, vystřelil na dveře a prudce uskočil. Jeho IČ vidění zachytilo čtyři razery. Při ostřelování tři z nich dostal, ale pak jeho pulzní puška když v ní došla munice, ustala. Prudce uskočil a razer jej minul jen tak tak. Althor po něm v tomtéž okamžiku mrštil puškou. Rovná hlaveň se strážnému zarazila do hlavy a v Althorově mysli se ozval jeho smrtelný výkřik.

Althor se se záupněním zakymácel dozadu. Věděl, že existují způsoby, jak se během boje bránit proti empatickým zpětným vazbám, ale na žádný si nevzpomínal. Bojoval s nevolností, přitom vzal Cirrus do náruče a vrazil do okna.

Za ním zasvištěla injekční pistole. Jeho šokové systémy nereagovaly dostatečně rychle a jehla se mu zabodla do zad. Do svalů se mu okamžitě rozšířil relaxant. Jakmile jeho držení Cirrus povolilo, spadla v kotrmelcích na podlahu. Althor se kolébavě snesl na kolena vedle ní.

Zapínám hydrauliku, pomyslel si Basalt. Hraj mrtvého. Althor se přinutil zůstat bez hnutí. Chtěl se od toho, co cítil mezi dveřmi, odvrátit, od té mentální *dutosti*, která čekala, až jej pohltí, až svou mysl vnoří do jeho a zcela ji vysaje. Vitrex přešel pokojem s jistotou vidění vylepšeného IČ. Ministr znovu vystřelil a napumpoval do Althora další drogy, aby se ujistil, že bude znehybněný. Basalt poslal medám v Althorově krvi příkazy, a ty způsobily, že vypadal jako v bezvědomí, skloněný dopředu, s hlavou visící dolů.

Poté co ještě chvíli počkal, aby se bezpečně ujistil, že je Althor neschopný čehokoliv, si Vitrex vedle něj klekl. „Bože.“ zamumlal. „Jak ses dostal z Bunkru?“

Althorova ruka se vymrštila a sevřela Vitrexův krk. Vitrex na okamžik ztuhnul. Kdyby byl Althor ve vrcholné formě, toto zaváhání by ministra zabilo. Ale Althorova hydraulika se nespustila dost rychle. Vitrex ho chytil za ruku a Althorovo sevření povolilo. To zrovna Basalt a relaxant soupeřili o získání kontroly nad jeho tělem. Ministr se zachroptěním svou hlavu vyškubl.

V Althorově IČ vidění Vitrex rudě zářil, jako démon ohně. Althorovo vnímání času se zpomalilo. Ministr zajel rukou k

pulzní zbrani u boku a Althor hmátnul po dýce. Zatímco se Althorova dlaň sevřela kolem jilce nože, Vitrex zbraň zpomaleně popadl. Když Althor tasil svůj krátký meč, Vitrex tasil pistol. Althor zatnul zuby, pokoušeje se zrychlit své hydraulikou řízené pohyby. Musel dosáhnout dál než Vitrex, kterému stačilo vystřelit, zatímco on musel dýkou vyrazit kupředu. Jestliže nezrychlí, bude mrtvý předtím, než čepel najde svůj cíl.

I přes jejich zvýšené rychlosti to vypadalo, že jim každý pohyb trvá celé věky. Vitrex pozvedl pistol a Althor dostal dýku do úrovně jeho hrudi. Jakmile Vitrex zamířil, Althor téměř cítil, kterak projektily rozervávají jeho tělo. Bodnul dýkou kupředu a sledoval její špičku, jak překonává propast, která jej od Hightona oddělovala.

Jakmile se Vitrexův prst dotkl spouště, Althorovo ostří se dotklo ministrovy hrudi. Při bodnutí padal Althor kupředu a vnořil dýku do Vitrexova srdce. Svým tělem do ministra narazil, a zatímco Vitrex vystřelil, srazil je oba na bok. Ze zbraně vyletěly se strašidelným zábleskem IČ světla projektily a šrapnely rozřízly Althorovi paži.

Šok z bolesti vrátil Althorovo vnímání času do normálu. Přelezl přes Vitrexe, jeho nůž až po jilec vězel v Hightonově hrudi. Vitrex zemřel, ne v bolesti nebo hrůze – ale s rozčarováním, nebyl schopen uvěřit, že jeho život ukončil otrok.

Althor se kymácnivě zvedl na nohy. Podle Basalta boj trval jen několik sekund a od chvíle, kdy přistál se vznášedlem, uběhly méně než dvě minuty. S ladnými pohyby řízenými hydraulikou vzal Cirrus do náruče.

Hlas se jí třásl. „Kdo je to?“

„Althor.“ Přesl k závěsům a rozhrnul je. Okno nemělo žádnou petlici, takže je rozbil pěstí, když manžetou pout přejel po ostrých hranách, aby je obrousil do hladka. Do pokoje se vehnal vítr a rozházel kolem jejich těl Cirrusiny vlasy.

Za nimi se ozvalo klapnutí natahovaného kohoutku střelné zbraně.

„Otočte se,“ řekl hightonsky nějaký hlas.

Althor ztuhnul. Pak se pomalu otočil. Několik metrů od něj

stál muž a držel pušku namířenou na Althora. Měl tvář Hightona a razerskou uniformu, ale i přes viditelné dědictví Aristů nebyl v jeho mysli ten dutý pocit. Vypadal jako Highton, ale měl normální lidskou mysl.

Promluvil s jemností, která Althora ohromila, dokud si neuvědomil, že to nebylo na něj. „Cirrus?“ zeptal se. „Je to opravdu to, co chceš?“

„Ach, Xirson,“ zamumlala. „Nechej mne jít. Prosím. Raději zemřu, než abych sloužila Hightonům jako provider.“

Xirson polkl. Pak svou zbraní trhnul směrem k Althorovi a tvrdě řekl: „Máte šedesát sekund. Potom ‚objevím‘, co se tady stalo.“

Althor přikývl. Otočil se k oknu a potichu, aby to láskou zasažený razer neslyšel, řekl: „Musím tě vystrčit z okna. Promiň. Keře dole tvůj pád ztlumí.“ Pak ji převalil přes parapet.

Nevydala téměř žádný zvuk, jen předtím, než její tělo narazilo na keře, zalapala po dechu. On se také vyšvihl na parapet a skočil za ní. Dopadl do ostnatého listoví, které na jeho těle roztrhalo nechráněnou kůži. Cirrus se nehýbala, proto ji zvedl a rozběhl se k lesu. Z domu se ozvaly výkřiky a někdo vydal rozkaz střílet. Záda ho svědila, jak očekával zásah laserem, pulzním projektilem nebo bůhví čím. Namísto toho jiný hlas zaklel a nadával na zhroucenou síť.

Pak byl mezi stromy, u vznášedla. Když se šplhal dovnitř, Basalt si pomyslel: Cirrus nemůžeš vzít.

COŽE? Proč ne? Althor ji připoutal do sedadla kopilota, pak sám vklouzl do pilotního křesla.

IČ vodítka fungují a ona je připoutána k sídlu. Právě teď má každícké zrnko prachu na jejím těle napojena vlákna do její kůže. Vezmi ji z dosahu a nastartuješ v celém těle masivní neurální šok, který nedokážu zastavit.

Do prdele práce. Ochraň ji! Althor nastartoval motory. **Udělej pro ni to, co děláš pro mě.**

Snažím se. Ale s jejím systémem mám méně propojení.

Když teď neodletíme, tak nás chytí.

Dej mi dvacet sekund.

My NEMÁME dvacet sekund. Althorova mysl se rozběhla. Vznášedlo mohlo každou chvíli explo –
Hotovo! pomyslel si Basalt. JE Ď.

Jakmile vznášedlo poskočilo do vzduchu, proletěly pod ním dva laserové paprsky. Listy na zemi se vznítily a stromy kolem paseky začaly hořet. Když Althor ještě více zatlačil, rozplácla ho akcelerace v křesle. V okamžiku, kdy opustili lesy, klesl s plavidlem nízko nad zem a do autopilota naprogramoval nové místo určení. Během několika vteřin už uháněli nad horami, temní a skrytí, neviditelný jestřáb letící v tichosti.

Konečně se obrátil k Cirrus. Poprvé během této noci se na ni mohl dobře podívat. Její kůže poprášená malinkými drahokamy zlatě zářila, až pod pás dosahující vlasy byly rozházené ve světélkujícím a jiskřícím mraku všude, její nápadné tělo se blyštelo klenoty a také ještě něčím navíc. Polkl a to zlaté zjevení absorboval. *Nádherná* ji stěží mohlo popsat. Jak jen jí při všech desíti peklech Zmizelých moří mohl chtít Vitrex *ublížit*?

Tvůj tep a krevní tlak jsou příliš vysoké, pomyslel si Basalt.

Nevadí. Jak je Cirrus?

Deaktivoval jsem nervová vlákna.

Cirrus zaúpěla. Otevřela oči a pohlédla na něj. Ani v její tváři, ani v mysli nespátřil náznak poznání. Žádná reakce. Nic.

Basalte! Co se s ní děje?

Uklidni se, pomyslel si Basalt.

Já jsem klidný. Odpověz mi, zatraceně.

Je vystrašená. Což je logická reakce vzhledem k tomu, že ji po okolí tahali lidé, které nevidí, že na ni stříleli a že byla vyhozena z okna. Navrhují, abys jí utěšil.

Och. Ano. Jistě. Althor zrudnul. Už to byly desítky let, kdy se naposled kvůli milence cítil takhle.

„Cirrus?“ zeptal se. „Jsi v pořádku?“

Její emoce se rozhýbaly a na povrch vybublal strach. „On ti

uřízl ruku.“

Althor se polekaně podíval dolů. Projektil z Vitrexovy pušky mu odkrojil biceps od kosti. Tu ránu ani necítil. Zatím. Vždyť už na tom byl hůř. „Mohu to přelepit pomocí palubní lékárníčky. Bude to dobré.“

„On tam byl.“

„On?“

„Ministr Vitrex. Já ho slyšela.“ Znělo to klidně, ale v myšlenkách jí vřela hrůza. „Drak.“

Jakmile Althor z její mysli zachytil, co tím *drakem* myslela, málem se pozvracel. Pokaždé, když si myslel, že má Hightony přečtené, ho svou mírou brutality překvapili znovu.

„Vitrex už ti nemůže ublížit,“ řekl. „Je mrtvý.“

„Jsi si jistý?“

„Ano. Jistý.“

Na tváři se jí zablesklo hrozné zadostiučinění. Pak zaváhala. „Komu teď patříš? Tobě?“

Na to nebyl připravený. „Cirrus, poslouvej. Tebe nevlastní nikdo. Ty vlastníš sebe samu.“ Tak krásně voněla, až mu to zamotávalo hlavu. Jediné, na co mohl myslet, bylo, jak moc ji chce držet v náručí. „Ale já, ehm, rád bych – budeš, chm, zůstaneš se mnou? Jestli chceš.“

„Zůstat s tebou?“

„Ano.“ Věděl, že mají pramalou šanci utéct, ale tváří v tvář této nádherné ženě, matce jeho dítěte, to nechtěl přiznat. „Můžeme se o našeho syna starat společně.“

Její úsměv svítil jako slunce. „To by se mi líbilo.“

„Dobře.“

„Kam ale letíme?“

„Do paláce.“ Nadechl se. „Najít císaře.“

32

Obraz admirála Barzuna na holoobrazovce byl v raketoplánu jediným světlem. Soz si byla vědoma p-týmu kolem sebe, ten ve

svých kójích ani nedutal.

„To, že jste přišla na Asteroid – to mi smysl dává,“ řekl Barzun. „Vaše přítomnost na *Hrdé Roce* byla riskantnější, ale stále to dávalo smysl. Máte jedinečné schopnosti. Kdybyste nedržela síť, když se hroutila, pochybuji, že bychom došli tak daleko. Ale výsadek?“ Zakroutil hlavou. „Riskovat Imperátora takovým způsobem je jak nepřijatelné, tak zbytečné.“

Tichým hlasem řekla: „Chade, proč si myslíte, že se síť zhroutila?“

„ESComm dostal Zámek a pokusil se ho použít.“

„Tím by síť rozbít nemohli.“

„Tak co to bylo?“

„Byla jsem to já,“ řekla Soz. „O síti mluvíme, jako by byla síť v moři, ale v jistých ohledech je jako pokoj. Triáda podpírá zdi a Klíč Shromáždění a já se snažíme stát na stejném místě. To nejde.“ Zakroutila hlavou. „Nevím, co konečné zhroucení řídilo, ale pokud síť znovu oživíme, tak zabije buď Dehyu, nebo mě.“

Úzkostně ji pozoroval. „Rozumím tomu dobře, že neexistuje způsob, jak Klíč z Triády extrahovat?“

„Pokud je síť v chodu, pak ne. Má příliš mnoho spojení s našimi mozky. Jejich vytržení by nás zabilo.“

„Můžeme najít řešení,“ řekl. „To není dostatečný důvod, abyste takhle riskovala život.“

„Mám i další důvody.“

„Jaké?“

„To nemohu říct.“

Barzun se nahnul dopředu. „Pak to řeknu za vás. Myslíte si, že máte největší šanci lokalizovat svého bratra. Shledáváte to hodným riskováním smrti, zejména od té doby, co si myslíte, že stejně zemřete. Je to buď tohle, nebo příčina Faraónovy smrti, že? Nechcete opakovat historii Kurje Skolii. Ale chcete za jeho smrt odplatu. Chcete, aby byl Jaibriol Qox mrtvý. Nuže, mám pro vás novinu. To nejsou dost dobré důvody.“ Vydal frustrovaný zvuk, jako by se k ní pokoušel dostat, ale stále narážel do zdi. „Tuhle věc s Triádou můžeme vyřešit.“

Přestože nemohla popřít, že má jeho shrnutí svou váhu,

pravda byla mnohem zamotanější. Ale nechá, ať celá Skolie věří tomu, čemu věřil on, tedy tomu, že odletěla zachránit svého bratra a pomstít ostatní. Pasovalo to k legendám o Rubínové dynastii, k příběhům o atavistických královnách-válečnicích, které loupily mezi hvězdami. Nebyl rozdíl v tom, že vedla moderní, rovnostářskou armádu namísto starodávného vojska žen-bojovnic, které své muže vlastnily a podrobovaly si světy. Realita by na legendy, které vyrostly kolem jejích posledních činů jakožto Imperátorky, měla pramalý efekt. Ti, kdo ji znali lépe, jako Naaj Majda a Daymar Stone, by „pravdu“ zpochybňovali, s ohledem na pragmatického důstojníka, kterého zažili. Ale jejich otázky by zůstaly nezodpovězeny.

„Chade.“ Ze tmy ho pozorovala. „Nehádejte se se mnou.“

„Musím. Skolie vás potřebuje živou.“

Zafuněla. „Skolie už více nepotřebuje bojovníky. Potřebuje diplomaty. Lidi, kteří vstanou a řeknou: ‚Pojďme uzavřít mír.‘“

„To jsme zkusili. Nefungovalo to.“

„Teď musím jít.“ Měkčeji řekla: „Pozdravte mou rodinu. Řekněte jim, že na ně myslím.“

„Soz, vraťte se.“

„Nemůžu. Konec.“ Pak ukončila spojení.

Cítila p-tým kolem sebe, cítila jejich otázky. Nikdo ale nepromluvil. Znali lepší věci než se vyptávat. Dokud existovalo riziko zajetí, neměla vůbec v úmyslu zabývat se podrobnostmi více, než bylo pro dokončení jejich mise nezbytné.

Přistáli ve tmě noci několik kilometrů od paláce. Části nadpozemské rezidence byly v plamenech po operačních zásazích lodí na orbitě nebo Jagu, které přilétaly, aby pustošili pozemní jednotky. IVV se nepokoušelo palác zničit, jen ochromit jeho obranu. Palác střelbu opětoval, ale bez síťového ovládání nebyla ani jedna strana v odražení té druhé příliš úspěšná.

Poté co přistáli na kopci za hradbou vysokých keřů, vylodili se a přesunuli do lesů po pravé straně. Každý jaegernaut si vyvolal taktickou mapu vytvořenou *Hrdou Rocou*. Kdyby síť fungovala, mapa by se kontinuálně doplňovala. Ale i bez toho

byla jen několik minut stará.

Sozina biomechanická síť překryla mapou terén a vypadala jako duch. Její IČ osvítilo oblast ohnivými barvami a umožnilo jí srovnat orientační body s psikonami na mapě. Psikona kompasu v rohu jejího myšlenkového přehledu verifikovala směr a kompas měla také ve svém chrániči, kdyby měl myšlenkový přehled poruchu.

Lesy se svažovaly k paláci, před nimi byla kamenitá zem a po pravici sráz k řece. Soz šlápla do díry, a když si zvrtila kotník, zašklebila se. Uvolnila se a pokračovala v chůzi, překračující kořeny. Úponky jí odíraly tvář a zachytily její pušku. Nepochybovala o tom, že les vypadá úžasně, ale byla to dřina jím procházet.

P-tým se pohyboval jako jednotka. Takto blízko u sebe, se svými Kyleovými schopnostmi rozšířenými neurálními implantáty, vytvořili psiberspojení z jedenadvaceti uzlů najednou.

Počkat, pomyslela si Soz.

Tým se zastavil. Vpředu procházela lesy bezpečnostní linie, na mapě zvýrazněná červeně. Z orbity bylo těžké určit detaily, ale mohlo by jich tady být víc. **Casere, potřebuji vaši pomoc.**

Už jdu.

Její myšlenkový přehled zobrazil ikonu ve tvaru muže jdoucího lesem. Jakmile došel k ikoně označující její pozici, objevil se skutečný Caser vedle ní. Jakožto expert jak na špionáž, tak na bezpečnost byl esem v přelstívání obranných systémů.

Ta linie je asi 800 centimetrů na sever, pomyslela si Soz.

Upravuji to. Caser linii prozkoumal různými signály za použití rutin, které si do sebe naprogramoval, čímž zkombinoval léta zkušeností a přirozené nadání. Potom položil přes křivku na mapě blíže k jejich pozici červenou linku. *Je to senzor a vrhač ostnů.*

Senior by poslal data palácové bezpečnosti, kdyby fungovala síť. Tento typ obvykle monitoruje válcovitou oblast asi desíti centimetrů v průměru kolem linie a také ve vertikální rovině vypínající se ze země. Vyznačil tu geometrii na mapě.

Co ty vrhače ostnů? zeptala se Soz.

Primitivní, ale smrtící. Zašklebil se. Pokud linii překročíte bez toho, že byste vysílala správné IČ kódy, ostny vás zastřeli. Probodnou vás.

Můžete zjistit ty IČ kódy?

Tohle je dobře zajištěný systém. Mohlo by to trvat hodinu.

Příliš dlouho. Soz se nad křivkou zamyslela. **Jak si myslíte, že je vaše úprava přesná? Je to dost na skok?**

Řekl bych, že ano. Přesnost kolem 60 až 80%.

Soz zaměřila myšlenku na poslouchající p-tým. **Ostny musí projít metrovou vrstvou země. To nám dává, jestliže použijeme hydrauliky, čas skočit. Ať jsou vaše skoky dlouhé, ale kvůli vzdálenosti nezpomalujte. Ať vaše uzly vypočítají trajektorii a aplikují ji do hydrauliky.** Odmlčela se. **Připravení?**

Ano. Odpověď přišla z dvaceti myslí.

Dobře. Pojd'te.

Rozběhli se ze vzdálenosti několika set metrů, a když se dostali k linii, s hydraulikou zvýšenou ladností skočili. V gejíru hlíny ze země vystřelily ostny. Jeden minul jaegernauta o méně než dva centimetry.

Couvajíc předala Soz kontrolu své hydraulice. Vystartovala a běžela kupředu, pak přeskočila linii, nohy vystrčené ve výsadkářském rozštěpu. Jeden osten jí roztrhl svetr. Pak byla na druhé straně a přistála s pokrčenýma nohama, aby ztlumila náraz. I přes Caserovy mentální bariéry ho „slyšela“, jak si sám nadává za to, že neučinil přesnější odhad pozice linie.

Poslala mu mentální úšklebek. **Udržuje nás to v pozoru.**

Caser se suše usmál. *To tedy ano.*

Během několika minut se přiblížili k další linii. Tahle už byla spuštěná, zemina kolem byla zvířená a potrháná a ostny byly všude.

A těla. U tohoto masakru byli jak vojáci ECommu, tak IVV. Soz polkla a přála si, aby měli čas na jejich pohřbení. I po tolika desetiletích si nikdy zabíjení nepřivykla.

Zvyš produkci kylatinu, pomyslela si. Hladina čtyři.

Hotovo, pomyslel si její uzel. Když kylatin tlumil jejich psionické příjmy, měli jaegernauti větší šanci přežít boj. Přetvoření empatů a telepatů na zbraně bylo odsuzováno jak Spojenci, tak Impériem, dokonce i kritiky uvnitř IVV. Nebylo náhodou, že jaegernauti měli nejvyšší míru sebevražd mezi všemi zaměstnanci IVV. Ale i přes cenu, kterou Soz v boji za své kyleovsky vyvinuté schopnosti platila, by se jich nikdy nevzdala. Mnohokrát jí zachránily život a co víc, v nelidském násilí války ji udržovaly člověkem.

Došli k okraji lesa, který se tady nejvíce přibližoval paláci. Podle mapy je od nejbližší části paláce, která teď byla vidět a již bylo patio ohraničené rýhovanými sloupy, na jejichž vrcholku byla klenba, oddělovalo 162 metrů.

Poslala do spojení myšlenku. **Pamatujte: chci Qoxe živého. Jasně?**

Vrátilo se dvacet odpovědí. *Ano.*

Dobře. Jdeme.

Rozběhli se k paláci a sešli se pod obloukem. Soz teď zachytávala jiné myśli, takové míhání všude kolem. Něco z toho se proměnilo v lidi běžící jejich směrem. Tým se vnořil do stínů těsně předtím, než šest vojáků ESCommu přiklopýtalo přes patio a zmizelo do noci.

Soz poslala osobní myšlenku svému uzlu: **Zastav produkování kylatinu.**

Doporučují pokračovat, pomyslel si uzel.

Potřebuji úplnou prohledávací schopnost.

Zastaveno.

Když hladina kylatinu klesla, rozprostřela své povědomí do paláce a prohledávala. Našla další psiony, pravděpodobně providery, ale ani stopu po Jaibriolovi nebo Althorovi.

Imperátorko Skolie, zachytila jsem pulzní dělo. To přišlo od Jinn Opdaughter, zbraňové expertky stejně tak jako parašutistky Černých hvězd. Znázornila umístění děla na mapě. Když se rozejdeme, mohou ho mít lidé zneškodnit.

Jděte, pomyslela si Soz.

Jinn se svou podjednotkou devíti jaegernautů přešla přes

patio jako stín.

Soz, která stále oblast monitorovala, odhalila jednotku ESCommu blížící se od jihu. **Uhněte**, pomyslela si.

Jejích deset jaegernautů zmizelo z patia a zamířilo na nastavené místo. Snadno našli křišťálové dveře vedoucí do jídelní síně paláce. Uvnitř se ve tmě leskly diamantové lustry a lakované vázy.

Casere? zeptala se Soz. **Co tam je?**

Lasery, odpověděl. Nastavené na mozkové vlny. Pokud se ty naše odchýlí od správných signatur, uškvaří nás.

Můžeme použít návnady, aby ty lasery zmapovaly?

To nebude fungovat, pomyslel si Caser. Zaměřují se na cíle.

Mozkové vlny kolísají, pomyslela si Soz. **Detektory nemohou být natolik specifické, jinak by pozabíjely lidi, k jejichž ochraně mají sloužit.**

Pravda, pomyslel si Caser. Jsou však dost specifické na to, aby věděly, že my sem nepatříme.

Imperátorko Skolie? ozvalo se od Cy Merzon, jedné z mladších jaegernautů. *Mohu něco navrhnout?*

Do toho, myšlenkově jí odpověděla Soz.

Ar' nanomedy tlumí naše mentální procesy, zatímco naše uzly vysílají signály. Mohlo by to zamaskovat naše mozky tak, abychom vypadali jako stroje. Cy se odmlčela. Dobrovolně se hlásím, abych to zkusila.

Soz se nad tou myšlenkou zamyslela. **Dobrá. Jděte. Hodně štěstí.**

Zatímco tlumiče konaly svou práci, stála Cy v klidu. Její obličej se stal bezvýrazným, pak vkročila do paláce s hydraulicky řízenou grácií stroje. Když procházela jídelnou, zbytek p-týmu tiše a napjatě čekal. Jakmile došla ke vzdálenější straně místnosti, ozvaly se v psiberspojení tiché ovace.

Casere, je tam v bezpečí? zeptala se Soz.

Pokud mohu říci, tak ano, odpověděl.

Dobře. Jdeme všichni. Soz nastavila svému uzlu povely, aby ji poté, co utlumí její neurální procesy, provedl přes místnost...

Došla k Cy na druhou stranu jídelny. Jaegernautka se ušklíbala a zasalutovala jí. Soz se usmála a pak se otočila, aby mohla sledovat zbytek týmu. Většina už přešla. Caser vstoupil do bezpečné oblasti a potom už jídelnu přecházel jen Druhý Matolinique.

Soz nevěděla, zda Matoliniqueův uzel špatně provedl propočty nebo jestli uzel obrany místnosti nakonec zaznamenal, co se děje. Ať byl důvod jakýkoliv, lasery najednou křížovaly jídelnou, protínající Matoliniqueovo tělo.

Jaegernaut zemřel okamžitě. Nejen že byla Soz na Matoliniquea napojená přes psiberspojení p-týmu, měla také naplno rozšířené své kyleovské smysly. Při zpětné vazbě téměř zařvala. Někteří z týmu klopýtli dozadu, jiní zasténali. Nebyl to slyšitelný zvuk, zasténali v psiberspojení.

Soz polkla, vědouc, že čas bědování bude muset přijít později. Zuřila, že tady to tělo musí nechat.

Z jídelny vešli do chodby z bílého diamantu se stropními svítidly vyrobenými z obsidiánu, rubínu a onyxu. Proběhli touto jiskřící chodbou obklopení její záludnou nádherou a pronikli do paláce.

Tunely pod palácem utíkalo s Jaibriolem a Viqarou osm waroidů a mířili k podzemnímu magrailu, který by je odvezl do bezpečí. Viqara se koukla na syna. V jeho obličeji nebylo možno vyčíst žádné emoce a odmítal se na ni podívat.

Alespoň se přestal prát se svými dvěma strážnými, ozbrojenými waroidy, kteří byli jak větší, tak pohyblivější než on, proto byl jeho odpor absurdní. Teď je měl po stranách, každý z nich svíral jednu z jeho paží, a tak ho nutili, aby utíkal mezi nimi. Když jim císařovna-vdova a Quaelen nařídili, aby Jaibriola eskortovali do bezpečí, nezaváhal ani jeden. Na tom, že se Jaibriol s tak nezvyklou silou vzpíral, vůbec nezáleželo; byl jejich císařem a jejich povinností bylo jej ochránit – i když nechtěl.

Viqara přemýšlela, zda už se Quaelen dostal k magrailu. Rozdělili se, aby snížili možnost, že by byli zabiti nebo zajati všichni tři. Pokud všechno půjde dobře, setkají se u Ochránce,

základny ESComm ukryté v horách.

Byli sotva nějakých sto metrů od železniční stanice, když udeřila exploze. Viqara si nebyla jistá, zda to byla bomba nebo paprsek provrtavší se pod zem, výsledek však byl stejný. Výbuch je odhodil vzad a kus tunelu implodoval, přičemž se po okolí rozlétla sprška trosek. Kdyby koridor nebyl projektovaný, aby podobným útokům odolal, pak by se celý zhroutil a zasypal je.

Takto odlétající trosky usmrtily čtyři waroidy, čímž zbyli jen Jaibriolovi strážníci a ještě dva další. Jakmile se Viqara vyškrábala na nohy, rozvibrovala stěny další exploze. Pohybliví waroidi se snažili spojit se s pohřbenými vojáky, ale rychlé prověření jejich propojeného komunikačního systému ukázalo, že nepřežili.

Když prostorem oťrásl ještě další výbuch, rozběhli se zpět cestou, kterou přišli. Viqara tiše proklela zhroucení síť, které způsobilo opožděné varování o blížícím se IVV. Ale záleželo by na tom? O výhodu nedotčené sítě mohlo přijít spíše IVV než Sláva.

Waroid po pravici ji popadl za ruku a odtáhl do křížového tunelu. Poznávala ho; tato cesta vedla k další železniční stanici, alternativní úniková trasa. Došli za roh – a zastavili. Tunel před nimi se zhroutil a ze stropu stále padaly zbytky.

Otočili se a vrátili nazpátek. Jaibriol udržoval pravidelný krok, protože ho k tomu waroidi přinutili, ale Viqara se začínala opožděvat. Waroid po její levé straně jí najednou dal ruku kolem pasu a přitáhl si ji k boku, a když ji takto držel, měla chodidla půl metru nad zemí. Ona ho rozrušeně objala rukama kolem „krku“ a pověsila se na něj. Na jeho obličejové obrazovce viděla blikající světla a věděla, že se pokouší kontaktovat palácovou obsluhu.

Zezadu přišla exploze, která je odhodila kupředu. Jakmile Viqara upadla na podlahu, cítila, jak ji něco těžkého zalehlo. Ale waroid se nadzvedával, aby ji nerozdrtil, a všude kolem nich s duněním padaly trosky.

Dunění polevilo, pak ustalo. Viqara se snažila dostat zpod kovového obra. Zablokoval svůj pancíř tak, aby jeho ruce zůstaly natažené a tím vytvořil ochranný kryt, jež přetrval i přes kusy

úlomků, které se na něm nahromadily. Ale exploze si svou daň vybrala. Na ovladači na jeho zápěstí blikalo: *deaktivován*. Mrtvý.

Položila mu ruku na obrněné rameno. „Děkuji ti.“ Kdyby ji nekryl, byla by mrtvá také.

Jaibriol se vytahoval zpod oblouku vytvořeného jeho dvěma strážci. Čtvrtého strážce neviděla, jen ruku s chráničem vystrčenou z hromady suti. Symbol *deaktivován* kalně zářil na brněních všech tří waroidů. Dokonce ani obrněné pevnosti nepřežily tuny kazetonu.

Jaibriol zíral na strážce užaslou směsí vděku a zášti. Pak se vyšplhal na nohy a odkulhal chodbou. Viquara vzala laserovou pušku mrtvého strážného a vydala se za ním.

Klopýtali ucpaným tunelem, přelézali přes hromady trosek. Jakmile Jaibriola dohnala, řekla: „Musíme tě dostat do bezpečí.“

„Proč?“ Rukou si prohrábl vlasy, aby z nich uvolnil spršku kazetonového prachu. „Co po mně chceš?“

„Abys žil, můj synu.“

Hoře řekl: „Celý život jsi toužila po tom, abych o tvou lásku tiše a nedostižně žebral. Teď chceš, abych byl v bezpečí a zdrav. Proč? Protože beze mne přijdeš o trůn?“

Jeho neskrývané emoce a nevybírává slova s ní otráslly. Ne, žádné náznaky; porušil veškerá pravidla. Co cítila? Byl to otrok! Ale byl také císařem. Nejvíce a nejméně, Highton a otrok, syn a ne-syn.

„Nevím,“ přiznala. „Je ode mne špatné chovat se k tobě jako k Hightonovi, jako bys byl člověkem.“

Zíral na ni, v jeho obličeji bojovaly nedůvěra a zloba s bolestí. „Víš, jaké to je, když slyšíš vlastní matku říkat něco takového? Ale já zapomněl. Ty nejsi má matka, ne v tom pravém hightonském smyslu.“ Jeho hlas byl rámován hořkostí. „Ale na ničem z toho nesejde, že? Ty jsi teď jediná matka, kterou mám.“

Viquare bylo, jako by se uvnitř ní něco lámalo. „Oslabuješ mne.“

„Nejhorší na tom je, že já tě opravdu miluji.“ Mluvil a jeho slova byla stejně ostrá jako střepy, z nichž každý jako by ho při vyslovení řezal. „Bůh ví proč. Teď, když vím, co je to skutečná

rodina, by sis mohla myslet, že mi to už bude jedno. Ale city, které vnímáš jako dítě – ty neodejdou nikdy.“

Skutečná rodina. *Skutečná rodina*. Podobná draku zvedla Viquarína zloba hlavu. „na si přišla pro tebe, že ano?“

„Kdo?“

„Imperátorka Skolie.“

„Přišla osvobodit svého bratra.“

„Ne, to nepřišla.“ Zloba se jí usadila v srdci a spalovala ho bolestí. „Přišla si pro tebe. Pro otce svých dětí.“

„Není mou milenkou. To jsem ti řekl i přes všechna séra pravdy, která jste do mě s Quaelenem napumpovali.“

Hořce se zasmála. „Nikdy jsem to neviděla, i když mi to hledělo přímo do tváře. Ptali jsme se špatnou otázkou. Ty sis ji vzal. Vzal sis kontaminovaného providera. Skolianská Imperátorka je také Císařovnou Jubije.“

Dutým hlasem Jaibriol řekl: „Řekni mi, že mne nenávidíš, matko. Řekni mi pravdu. Abych si přestal dělat starosti.“

„Nemohu.“

„Co nemůžeš. Říci mi pravdu?“

Polkla. „Nemohu ti říct, že tě nenávidím. Bůh mi odpust', ale nemohu.“ Její vesmír se rozpadal. Imperátorka jakožto Císařovna. Byla to ohavnost za hranicí snesitelnosti.

Konečně našli neporušené schodiště. Když po něm šplhali, slyšela Viquara zvuky bitvy a sevřela laser pevněji. Ale vše, co pociťovala, byla nekonečná hrůza z vědění, že její pozici, trůn, syna, moc – všechno si to vzala Imperátorka Císařovna.

Schodiště končilo na úrovni země, v ruinách zahrady, která vypadala, jako by ji obří zvíře roztrhalo na kusy. Lampy byly roztržštěné, okolí však osvětlovaly ohně stejně jako bodová světla z plavidel na obloze, kterými byly Jagy a Sola snažící se dostat jeden druhého bez toho, aby zničily palác. Exploze roztržila blízkou sochu, do vzduchu se rozprskly úlomky a obklopovala je vřava bitvy.

Viquara ukázala na blízké křídlo, na to, ve kterém bylo císařovo osobní apartmá. Nepochybovala o tom, že je to něco víc než náhoda, že zůstává v tak dobrém stavu. Běželi ke světlíku se

schody v neporušeném křídle, a šplhali, až vylezli na balkóně. Po jejich pravici se nocí zahalené kopce měnily v lesy: po levici doutnala palácová křídla nebo na nich burácely plameny roztroušené také po zahradách. Vpředu je od dalšího křídla oddělovalo čtyřúhelníkové nádvoří.

Jaibriol ztuhnul a hleděl na ten čtyřúhelník. Granát zasáhl blízkou střechu, ze které se rozprskly roztríštěné tašky a pokropily je prachem a úlomky.

„Tohle je bláznovství.“ Viquara jej přitáhla zpět, ke zdi pod převis. Ted' nemohli sejít po schodech; dole zahlédla vojáky IVV. „Doufám, že to Kryx k Ochránci zvládnul.“

„O tom pochybuji.“ Jaibriol stále zíral na křídlo na opačné straně. „Zásahy IVV jsou příliš důkladné.“

„Proč se tam díváš?“

„Myslel jsem, že by to bylo bezpečnější.“ Pleskla do zdi za nimi. „Tohle je nejbezpečnější. Křídlo s tvým apartmá.“ Zatínajíc pěst, dodala: „Tvá žena viditelně vydala rozkazy dostat tě živého.“

Ukázal na druhou stranu. „Tam není.“

„Imperátorka by nikdy nešla s výsadkem na planetu.“

„Ona tady je.“ Jaibriol zvýšil svou kyleovskou koncentraci a zaměřil ji vně. Vyzařovala z něho perfektní, plná empatická síla, silnější a čistší, než Viquara kdy cítila. Odpoutala se od ní, příliš ohromená na to, aby reagovala, a vyšla kupředu.

Exploze burácely a pilíř na náměstí se s mohutným nárazem zřítíl, prach a trosky se vznosly do vzduchu. Jaibriol přešel k okraji balkónu a zůstal stát, svíraje zábradlí, jeho vlasy vlály v prašném větru, tvář zachycená světlem letounu, pak byl opět jen odstínem temnoty.

Vzpamatovávající se Viquara k němu přešla. Musela křičet, aby ji přes výbuchy a letouny bylo slyšet. „Musíš se vrátit! Tady jsi příliš snadným terčem.“

Stále zíral přes nádvoří. Když ze vchodu v přízemí vyběhla tmavovlasá žena, Jaibriol zakřičel: „Tady nahoře!“

Žena vzhledla, obličej zahalený vířícím prachem. Pak vystartovala a kličkovala po obvodu nádvoří. Jaibriol vyšplhal na

zábradlí a chystal se seskočit na zem o jedno patro níž. To už neměla Viqara o identitě té ženy, která se k nim blížila, pochyb. Střecha za Viqarou explodovala a posypala ji i Jaibriola úlomky. Na nádvoří běžící žena vykřikla. Viqara ani nepotřebovala slyšet slova, aby věděla, že někomu nařídila, aby nestříleli. Komanda přebíhala přes nádvoří, přelétala přes příkrov spadlých sloupů a hromad trosek. Jaegernaut přepadávající její palác. Viqara je ignorovala a zaměřila se přímo na zlodějku, která ukradla vše, na čem v jejím vesmíru záleželo, včetně jejího hightonského klidu. Odstoupila od Jaibriola, pryč z jeho dosahu. Pak Císařovna Jubije pozvedla svou laserovou pušku a zamířila na Imperátorku Skolie.

„Mého syna ne,“ zašeptala.

„NE!“ Jaibriol seskočil zpět na balkón a rozběhl se k ní. Viqara odtančila z jeho dosahu, pak se znovu otočila k nádvoří, pokoušejíc se opět najít Sauscony Valdorii.

Ale nebyla to Imperátorka, koho viděla. Na balkóně na úrovni s tím jejích, v křídle paláce na druhé straně nádvoří, pozvedal EM pulzní pušku vysoký muž, Highton, jehož postavu a tvář dobře znala.

Kryx Quaelen.

Nejprve si Viqara myslela, že míří na ni. Pak pochopila; stejně jako by to udělal kterýkoliv Highton, i Quaelen by svého císaře raději zabil, než by jej nechal trpět v nekonečném pokoření zajetí IVV. To by alespoň byla Quaelenova výmluva. Jeho skutečný důvod znala: bál se odhalení. Kdyby Jaibriol uprchnul ke své imperátorské manželce, mohl by zveřejnit zničující pravdy, které by způsobily mnohem větší zkázu, než byl chaos vířící kolem nich.

Viqara viděla, jak Quaelen zamířil na Jaibriola. Věděla, že Jaibriolova smrt by ukončila její trýzeň. Už by se víc kvůli svému otrockému synovi netrápila. Už žádná Imperátorka Císařovna. Mimo Jaibriola o tom neexistoval žádný důkaz. Jedním výstřelem by Quaelen zase urovnal celý vesmír.

Jedním výstřelem by Quaelen zabil jejího syna.

Viqara pozvedla pušku a vkročila do linie výhledu mezi

Jaibriolem a ministrem obchodu. Ona i Quaelen vystřelili ve stejný okamžik.

Dokonce i když cítila, jak se jí projektily zavrtávají hluboko do těla, viděla laserový výboj obalující Kryxe. Umíraje k ní vztáhl ruku, jakoby chtěl přemostit propast, která je oddělovala, věděla, že se nikdy nedozví, zda to bylo pro to, aby ji objal nebo uhodil.

Viquara padala. Někdo ji zachytil a položil na zem. Nad sebou viděla Jaibriolův obličej, viděla slzy na jeho tvářích. Za ním, skrz vířící prach bitvy, svítil na obloze bledý srpek Diamantového měsíce. Její umírající mozek věděl, že je nemožné, aby byl měsíc v této fázi tak pozdě v noci na obloze. Vedle něj svítila další nemožnost, voskově klenutý kotouč Nepojmenovaného měsíce šířící dolů z nebes čisté nevyšperkované světlo.

Měkce zašeptala: „Vypadá to... že tě opravdu miluji, můj synu.“

Poté ji zahalila temnota a její vesmír se stal navždy, navěky tichým.

33

Když prolétal nad trávníky kolem paláce, explodovala jen několik metrů od Althorova vznášedla bomba. Alespoň kdysi to trávníky bývaly, mnoho akrů bujných zelených vln. Nyní byl celý terén zvrásněný dírami po výbuších. Slétl se vznášedlem tak nízko k zemi, že místo letu téměř klouzal. Neopovažoval se zapnout světla z obavy, že by přitáhl pozornost, ale let tím byl ještě nesnadnější.

Pokusil se připojit k jednotkám IVV na planetě, a dokonce k plavidlům na orbitě. Kom dosahoval sotva do paláce, teď však chtěl vyzkoušet cokoliv. Cirrus seděla strnule v křesle, oblečená ve svetru, který jí dosahoval ke stehnům a který objevila ve skříňce vznášedla.

Exploze byla velmi blízko a tlaková vlna je odmrštila

kupředu jako obr odhazující hračku. Nos vznášedla narazil do země a předtím, než se skákáním zastavil, vyoral brázdu dlouhou dobrých dvacet metrů. Cirrus se v sedadle skrčila a zakryla si hlavu rukama.

„Je to v pořádku,“ řekl Althor. Když vzhledla, dodal: „Do paláce to je ještě kilometr. Můžeme tam být za méně než dvě minuty.“ Pak si uvědomil, že kdyby běžel tak rychle, Cirrus by nestíhala. „Utíkej nejrychleji, jak umíš. Zůstanu s tebou.“

V tichosti přikývla a zaměřovala veškerou svou pozornost na to, co pro ni bylo natolik zvláštními událostmi, že jim až nechtěla věřit. Vylezli z vraku vznášedla a rozběhli se přes trávníky. Kolem nich se houpala bodová světla, vracela se, zůstala stát a pak zase pokračovala. Althor předpokládal, že to bylo kvůli poutům otroků a civilním šatům, které měli na sobě. IVV chtělo jen vojenské osazenstvo, nikoliv civilisty.

Stále je však ohrožoval chaos. Pěší jednotka ESCommu pobíhala jen několik stovek metrů po jejich pravici. Nalevo explodoval granát, který je odmrštil na zem. Althor se vyškrábal na nohy, chtěl dosáhnout na Cirrus, ale ta už stála a znovu běžela. Palác před nimi rostl, na různých místech z něj šlehal plameny, kolem rozeklaných rozvalin se převalovaly mraky kouře. Ze tmy se vyřítil Jag a vyhodil do povětří střechu paláce pod sebou, ta se rozletěla ve výbuchu trosek.

Cirrus s ním utíkala, až doběhli k ruinám zahrady. Pak se rozběhla v pravém úhlu od jejich původní trasy.

„Cirrus, počkej!“ Běžel za ní a pokoušel se dosáhnout na její mysl. Zachytil záblesk panického strachu a za ním ještě intenzivnější emoci, ochranný pocit stejně hluboký a široký jako moře.

Althor ji dohonil, oběma rukama lapil kolem pasu a šklubnutím zastavil. „Tudy nemůžeme jít!“ Díky explozím a sirénám musel křičet, aby jej bylo slyšet. „Musíme najít císařské křídlo.“

„NE!“ S nečekanou zuřivostí mu svými zlatě nalakovanými nehty poškrábala ruku. Althor užasle uvolnil sevření. Vytrhla se mu a rozběhla se k seskupení malých domků, z většiny z nichž

zbyly jen kouřící trosky.

Althor šel za ní, nohama ukrajoval vzdálenost. Vběhla do doutnajících zbytků jednoho z domků, s bouchnutím otevřela dveře a zmizela uvnitř.

Našel ji klečící v popáleném rohu jednopokojového obydlí, po tvářích jí stékaly slzy a v rukou svírala zuhelnatělý svetrík. Kývala se dopředu a dozadu, plakala, zatímco venku celou oblast skrápěly bomby, některé daleko, některé velmi blízko.

Althor si klekl vedle ní. Nyní mluvil měkčeji a bylo ho slyšet, protože zdi je chránily před největším hlukem. „Co to je?“

„Moje dítě.“ Ukázala mu svetrík. „Tenhle byl jeho oblíbený.“ Po lících se jí kutálely slzy. „Moje dítě je mrtvé.“

Althor si svetr vzal. „Ty máš syna?“ Tento kousek oděvu nevypadal, že by patřil miminu. „Jedenáct? Dvanáct?“

„Deset.“ Trhaně se nadechla. „On mě potřeboval a já tady nebyla. Teď je pryč.“

Ovinul její ruce kolem svetru. „Nevypadá to, že by ho měl někdo na sobě. Pravděpodobně tady ležel, když dům hořel.“

V obličeji jí zazářila zoufalá naděje. „Ale kde je?“

„Kdo se o něj staral?“

„Císařovna Viquara.“

Althor věděl, že císařovna by se o otroka nestarala nikdy. „A co chůva?“

Tvář se jí rozjasnila. „Azzi!“

Upustila svetrík, vyskočila a proběhla kolem něj. Althor ji venku dohnal a společně přešli přes zpustošenou zahradu do domu s propadlou střechou. Uvnitř byl stůl napůl rozlomený střechou, která jej zasáhla, a v jednom z rohů postel skřípající pod hromadou trosek, jež se pod tím nákladem prohýbala, div že nepraskla.

Cirrus ztuhla. Althor cítil, jak svou myslí hmatá, hledá, netrénovaná, ale s přirozeným instinktem kyleovského rodiče dosahujícího na kyleovské dítě.

Z rohu se ozvalo kuckavé vzlykání následované chlapeckým hlasem hovořícím hightonsky. „Mami!“

„Kai!“ Když se Cirrus rozběhla k rohu, ozvalo se zpod

postele škrábání. Objevila se rozčuchaná blond'atá hlava malého chlapce s modrýma očima. Cirrus ho zvedla na nohy a oba se k sobě přitiskli, přičemž chlapec plakal: „Mamimamimami,“ zatímco Cirrus říkala pořád dokola: „Je to v pořádku.“

Althor k nim přešel a jemně řekl: „Musíme jít. Když se zdržíme, mohli by nás chytit.“ Toto musela být základna oblíbených providerů císaře. Pochyboval, že by měl Jaibriol otroky; ti museli patřit jeho otci.

Cirrus s Kaiem na něj pohlédli s nejistou důvěrou. Jak to chtěl udělat, aby je z tohohle blázince dostal bez toho, že by byli znovu chyceni, vyhozeni do vzduchu, rozstříleni lasery nebo jinak zabiti?

„Bydlívala jsi tady?“ zeptal se Cirrus. Když přikývla, řekl: „Znáš cestu do císařova apartmá?“

„Ano.“ Nepodívala se na něj. „Byla jsem tam. Často.“

Althor se dotkl její paže, aby jí dal najevo podporu, i když pochyboval, zda bude vůbec kdy schopná po tom, jaký život prožila, přijmout dotyk jako projev podpory. „Můžeš nás tam zavést?“

„Myslím, že ano.“

Vedla je cestičkou kroutící se mezi zbytky otrocké čtvrti. Kai jejich dlouhým krokům, když utíkali, nestačil, proto jej Althor nesl na zádech. Chlapec byl lehkým nákladem, ale Althor přemýšlel, co by se stalo, kdyby musel použít zvýšenou rychlost. Přestože si svou ruku vyčistil a obvázal, byla ve špatném stavu a měla poškozenou jak hydrauliku, tak přirozenou tkáň. Nemohl držet Kaie i Cirrus najednou.

Cirrus ho zavedla k tajnému vchodu do paláce. Okamžik poté, co vešli do foyeru, zamířila na dveře střelba z laserů. Althor cítil, že si měl nebezpečí uvědomit, ale pokud kdy znal výsledky špionáže IVV v Qoxově paláci, tak nyní byly tyto informace pryč. To, že lasery vystřelily poté, co prošli, mohlo znamenat, že systém rozpoznal Cirrus a Kaie a jeho identifikoval jako narušitele, až už bylo pozdě. Pak si uvědomil, že i jeho by to mělo rozpoznat, vzhledem k tomu, že byl císařovniným providerem. Možná lasery spustila Cirrus, protože tady už nežila.

Nebo to mohl být omyl způsobený poškozením palácové obrany.

Cirrus ukázala na schodiště. „To vede do jeho apartmá.“

Althor rozšířil své empatické cítění. Zachytil stopy psionů, ale nic natolik silného, že by to mohl být Qox...

Pak dostal zásah: nádherná zářící hvězda mezi řevavými uhlíky. To nebyl Jaibriol Qox; tuto novu znal mnohem lépe.

Soz.

Na jeden hrozivý okamžik, kdy laser svým ostrým zábleskem prot'al noc, si Soz pomyslela, že Jaibriola na balkóně někdo zastřelil. Pak ho uviděla skrčeného a držícího v náručí ženu.

Dva abajští jaegernauti vběhli na balkón, ale předtím, než za nimi mohla jít i Soz, vyskočila zpoza rohu jednotka EScomm razerů. Skulila se za pobořenou sochu a vystřelila, čímž razery odřízla. Ti pokrývali celou oblast střelbou z pušek, špatná taktika proti komandům IVV, a plýtvali municí, zatímco je ukrytí jaegernauti ostřelovali. Ale za každým razerem, kterého zastavili, se vynořili další a další, bylo jich dost na to, aby přemohli dokonce i její p-tým.

Najednou se znovu objevili dva abajové vycházející ze dveří – se zajatcem. Drželi ho za ruce stejně, jako své zajatce drželi waroidi, a nutili ho běžet s nimi. Soz měla jen moment na to, aby zahlédla jeho užaslou, milovanou tvář. Pak vykřikla do psiberspojení p-týmu myšlenku: **Návrat do raketoplánu!**

Proběhli hořícím palácem stejně rychle, jako víří prach ve větru. Razeři je pronásledovali, dobře organizovaní i přes chybějící velitele, s vylepšenými jaegernauty však nebyli schopni udržovat krok. Pokračovala palba zbraní IVV ničící palác a poskytující p-týmu krytí.

Při běhu se Soz radovala i truchlila. Našli sice Jaibriola, ale ne Althora.

V momentě, kdy doběhli k trávníkům, byli razeři daleko za nimi. Když bude mít p-tým štěstí a rychlost, tak to stihne k raketoplánu včas. Běželi tmou do kopce k lodi, přeběhli přes trávničky, byli rychlejší než kterýkoliv normální člověk. Jeden z abajů vzal Jaibriola do náruče a tak ho nesl.

Propluli přes bezpečnostní linii, nohy natahovali elegantně do dálky. Ostny vystřelovaly jako mstivá zjevení, letící jaegernauty však mýjely. Ti pokračovali v bláznivém běhu, až se jim zjevil vrcholek kopce včetně keřů ukrývajících raketoplán. Soz pocítila úlevu. Už tam skoro byli –

Soshoni?

Soz ztuhla a jaegernaut, který se jí taktak vyhnul, ji málem skopl. To volání se jí ozývalo v mysli. Soshoni. Jméno, kterým jí říkal jen Jaibriol a její rodina.

Otočila se k paláci. **Althore!**

Kde jsi? zeptal se.

Poslala mu obraz jejich umístění a taktickou mapu a tento signál ještě zesílila spojením p-týmu. Cítila jeho zmatek: už nevěděl, jak číst mapu.

Vložila do spojení příkaz: **Dejte císaře do lodi. Pokud tady nebudu, až budete připraveni k odletu, stejně odlet'te.** Pak se rozběhla zpět dolů ze svahu.

Althor jí poslal obraz svahu dole. **Běžíme za tebou. Ale jdou po nás razeři.**

Dám ti úpravu. Odchylte se od své současné trasy o 30°. Soz udržovala rychlost a nechala svůj uzel, aby volil cestu tak, že se s Althorem střetne v co nejkratší době.

Dole na kopci viděla postavy, waroida táhnoucího ženu. Pak si uvědomila, že to je kličkující Althor nesoucí na zádech chlapce a žena, která se s ním snaží držet krok. Viditelně nemohl nést oba své společníky, což znamenalo, že musel buď utíkat ženinou rychlostí, nebo ji nechat za sebou.

Soz k nim doběhla a Althor jí vrazil chlapce do ruky. Když si dala dítě na záda, Althor polekanou ženu zvedl a vzal do náruče. Soz se neměla možnost se svým bratrem, kterého neviděla sedmnáct let, ani přivítat; spolu s Althorem vystartovala jako pulzní projektil a oba odkrajovali vzdálenost šlachy rvoucími kroky, které namáhaly dokonce i jejich upravené systémy. Chlapec se k Soz přitiskl, rukama se držel jejích vlasů a její biomechanika mezitím vysílala všemožné signály, které mohla vymyslet, aby zmátla pronásledovatele.

Byli už jen několik stovek metrů od raketoplánu, když Sozina mapa ukázala záplavu razerů přibližujících se nahoru svahem. Stále utíkala, ale ještě předtím, než ji uzel varoval, začala klesat na mysli. Ona a Althor nebyli raketoplánu dostatečně blízko. Ten bude brzy na dostřel nosičů raket, které nesli razeři. Pokud neodletí hned, bude zničen.

LEŤTE! zakřičela do týmového spojení. **Dostaňte Qoxe odtud. Zkontaktujte se ohledně něj s mým otcem!**

Motory raketoplánu zaduněly, ale vzduchový závěr zůstal otevřený a v jeho oválném světle byly siluety dvou abajů.

LEŤTE, sakra! vykřikla Soz. S Althorem už byli jen několik metrů od lodi, ale ta už se dostala na dostřel zbraní razerů, a ti už to teď určitě věděli.

Nad nimi zaječela raketa –

Kvázový skok, pomyslel si raketoplán.

Na moment si Soz myslela, že se svět zastavil. Pak si uvědomila, že nějaký pomatený člen jejího týmu při explozi rakety uvrhl loď do kváze, která ve svém poli zachytila i ji s Althorem. Bylo to bláznovství. Kváze nebyla nikdy zamýšlena pro pozemní boj. Podmínky se měnily příliš rychle. Díky pohybu, který teď ona a Althor prováděli, se při kvázi budou hnát vzduchem jako ztuhlá těla – a až z kváze vyjdou, mohou je pozměněné síly jejich okolí roztrhat na kusy.

Soz narazila a celé tělo se jí svíralo bolestí. Althor upustil ženu a postrčil ji na bok, aby ji při pádu nerozdrtil. Soz neudržela chlapce a tak tak se jí podařilo postrčit ho k matce. „Utíkejte!“ zakřičela. „Do lodi!“

Nad nimi zaječela další raketa –

Kvázový skok.

Soz upadla dopředu a rozplácla se na zemi, zatímco Althor se škrábal na nohy. Další raketa –

Kvázový skok.

Soz se vestoje zakymácela a dopotácela se k otevřenému závěru. Natáhly se něčí ruce –

Kvázový skok.

– a vtáhly ji dovnitř. Těžší Althor vyklouzl ze sevření abajů –

Kvázový skok.

– oba abajové ho znovu popadli –

Kvázový skok.

– a zvedli dovnitř. Jakmile zabouchli závěr, Soz se odplazila po palubě –

Kvázový skok.

– trysky se zažehly –

Kvázový skok.

Když se snažila udržet fixované molekulární vlnové funkce výfuků, loď málem ztratila soudržnost. Vlny se staly nehybnými mraky, ale loď, zachycená v kvázi, musela pokračovat ve startu. Potom kváze odezněla a loď se při vzletu zakymácela. Zážeh se vrátil zpět a oni na nebi opět poskočili, přičemž struktura lodi pod tímto nápořem protichůdných sil sténala. Soz byla přilepená akcelerací k podlaze a slyšela, jak chlapec lapá po dechu.

Dosažena úniková rychlost, pomyslel si pilot.

Stále přitisknutá k palubě si Soz pomyslela: **Přejděte na fázi tři.**

Lodní počítač řekl: „Výbuch nastaven,“ ve stejném okamžiku, jako si Jinn Opdaughter, zbraňový expert, pomyslel: *Výbušniny a vnaďidlo jsou nastaveny.*

Ať to funguje, pomyslela si Soz. **Je to naše jediná šance.**

Připravuji se ke vstupu do Kleinova prostoru, pomyslel si pilot.

Vypouštím vnaďidlo, varoval počítač.

Když se loď stočila do Kleinova prostoru, přepadla Soz nevolnost – a vnaďící „raketoplán“ v normálním prostoru ve výronu energie explodoval. Do kosmu se rozletěly seškvážené trosky. Tisícům lidí monitorujícím jejich let to připadalo, jako by raketoplán právě vybuchl.

Když nabírali rychlost, zvyšovalo se kleinovsky stupňované dunění motorů. Soz nedokázala zaměřit *své myšlenky, vodu proudící potrubím, pod tlakem zrychlující, jeden kvázový skok za druhým, když raketoplán zrychloval...*

Inverze je přetočila do nadsvětelného prostoru ve stejném okamžiku, kdy vyletěli z Kleinova prostoru. Soz se málem

pozvracela, ale vydržela to. Teď pospíchali vesmírem volní.

Soz se zhluboka nadechla a přeorientovala, protože se vznášela nad palubou ve stavu beztíže. To, jak se ji předtím držel chlapec za hlavu, jí rozpustilo vlasy, ty teď kolem ní vířily v náletech černé, rudé a zlaté. Slyšela chlapce plakat a ženu, jak na něj hightonsky mumlá. Ta žena musela být provider; vyzařovala Kyleovu sílu, ale bez tréninku, jak skrývat strach. Pak ji zaplavila silná Althorova mysl, uklidňující a ochránářská.

P-tým byl strašidelně ztichlý, uzavírající sebe i své záležitosti do mlčení. Neozývalo se žádné uvolnění tlachání, které obvykle následovalo po úspěšné misi. Soz věděla proč. Nikdo z nich nevěděl, proč předstírali svou destrukci nebo co zamýšlela se zajatým císařem. Všichni čekali, co se bude dít dál.

Na druhé straně kabiny se rozvinul zdravotnický kavalec, na kterém seděl Althor pevně se držící na místě. Soz viděla, proč kavalec reagoval na jeho stav; z roztrženého obvazu na jeho paži prýštila krev, tělo měl pokryto ranami a modřinami a ruce pořezány.

Vedle něj se vznášela ta žena, ruku na jeho rameni a druhou objímala chlapce. Soz nevěděla, co si má o ní myslet. Měla dívčí tvář, ale svět její ženské tělo vůbec nezakrýval. Kůži měla buď upravenou, aby pasovala k Althorově, nebo měla na sobě zlatý make-up. Její diamantový obojek a pouta prizmaticky jiskřily a její oči byly příliš jasně modré na to, aby to bylo přirozené.

Althor přes shon v kabině, zapříčiněný jaegernauty ukládajícími své nástroje, Soz pozoroval. **Má pozdravení, Soshoni**, pomyslel si.

Poslala mu mentální úšklebek. **Vidíš to, já si myslela, že tě zachraňuji před strašlivým osudem, a místo toho tě najdu v náručí báječné ženy.**

Usmál se. **Rád tě vidím.** Nato se jeho pohled přesunul a ona ho sledovala.

Abajové drželi Jaibriola v koutě, kde se scházely dvě příčky. Drželi ho za ruce a sami se udržovali na místě tím, že viseli za úchyty v trupu. Tak se vznášeli s císařem mezi sebou, čekali, stejně jako čekali všichni ostatní, co se stane, až se dva

hodnostáři sejdou tváří v tvář. Podobné setkání se předtím uskutečnilo jen jedinkrát a oba vládci kvůli němu zemřeli.

Nikdo zatím nevěděl, jestli válku vyhrálo IVV nebo ESComm. V tuto chvíli to nikoho v raketoplánu nezajímalo. Soz cítila otázku, která bouřila v myslích všech: až budou ona a Jaibriol mluvit, jak ta staletí konfliktu zhodnotí?

Soz k němu připlouvala blíž a blíž, až od něj byla jen metr. Zjistila, že cítí přemáhající pocit nedůvěry. Až teď si uvědomila, jak moc pochybovala, že jej ještě v životě spatří.

„Pusťte ho,“ řekla.

Abajové váhali a ona cítila jejich přesvědčení, že špatně rozuměli. Takto řekla ještě jednou. „Pusťte ho.“

Čekala, pozorujíc je, až nakonec Jaibriola pustili. Když se chytil držadla a přitáhl se blíž k ní, všichni jaegernauti v kabině hrábli po zbraních. Ona a Jaibriol je ignorovali, zachyceni v tanci, se kterým začali před osmnácti lety na Dělu, na azylové planetě.

Pluli k sobě a šťouchali do přiček, aby svůj pohyb korigovali. Jakmile se setkali, dala mu ruce kolem krku a on ji objal, přičemž si ji přitáhl k sobě. Pak se oba políbili, pomalu rotující ve vzduchu, až narazili do další příčky.

„Dobří bohové,“ zašeptal kdosi.

Po dlouhé, dlouhé době se Soz a Jaibriol rozdělili. Dlaní ho chytila pod bradou. „Má pozdravení, manželé.“

Pozoroval ji tím něžným pohledem, který tak dobře znala. Poprvé za dva roky na ni promluvil. „Má pozdravení, manželko.“

34

Seth Rockworth stál ve vstupní hale domu a pozoroval mladíka před sebou. V sedmnácti, vysoký a široký v ramenou, s přirozenou grácií a klidnou rezervovaností, překročil někde, nějak Jai Qox Skolia hranici a z chlapce se stal mužem.

Seth věděl, že si Jai o sobě nic moc nemyslí. Přestože se mu ve škole dařilo dobře, jeho problémy s adaptací na život mimo

Prizmu úplný rozsah jeho intelektu maskovaly. Ale Seth to viděl. Jai podědil jak Selein analytický vtip, tak Qoxovu politickou prozíravost. Smíchal se v něm vojenský génius matky s neutuchající něžností otce. Měl sílu oceli svých rubínových a qoxovských předků zakalenou láskou, kterou znal jako dítě. Byl však víc než kombinací Skoliů a Qoxů. Spíše než chřadnoucím zbytkem vnitřně křížených rodů byl genetickým rohem hojnosti, statný a zdravý jak na duchu, tak na těle.

Jaibriol Třetí neměl tušení, že je takový zázrak.

Ale Seth nevěděl, jak zmírnit Jaiovu bolest nebo bolest ostatních dětí, které se dozvěděly o smrti svých rodičů tím nejkrutějším možným způsobem. Před několika málo dny byli všichni v obýváku, Lisi s Jaiem hráli šachy, Vitar si četl, del-Kelric si stavěl z kostek a Seth se napůl spící díval na starý film. Film byl přerušen zpravodajstvím, zprávami, které přišly bez varování. Jaibriol Qox a Sauscony Valdorie zemřeli při konečné bitvě Zářící války. To, že se to děti musely dozvědět od neosobní hlasatelky zpráv, přesvědčilo Setha o tom, že jestli opravdu existuje osud, pak nemá srdce.

Nyní stál Jai u malého zrcadla a držel hologram.

„Nemusíš to dělat,“ řekl Seth.

„Nemohu jet, dokud to nepodepíšeš.“ Jai mu hologram podal.

Seth si ho prohlédl, procházeje v jeho paměti formuláře. Byla to povolení pro Jaie k tomu, aby se mohl připojit ke Sborům úsvitu, humanitární organizaci vytvořené při válečné pouti. Nikdo ještě přesně neznal situaci mezi Skolií a Jubijí, ale prudce se množily neověřené zprávy. Někdo říkal, že je poražen EComm: jiný tvrdil, že je to Rubínová dynastie. Tolik bylo jasné: celogalaktické zhroucení psibersítě zničilo komunikace po celém osídleném vesmíru. EComm byl buď zdecimován nebo poražen a vlády jak Skolie, tak Jubije byly v chaosu. Jubijští otroci proudili na skolianské a spojenecké světy a žádali o azyl. Všude se lidé motali kolem hranic: vojáci, obchodníci, piráti, průzkumníci, dokonce i Aristové a mísili se na světech, kde nikdo nevěděl, na co si kdo činí nárok.

Pak se vrátili přeživší z Onyxu.

Začalo to jako pramínek, několik lodí letících rychle a vytrvale. Pak přijížděli po tisících a dokulhávali do přístavů po hvězdách. Proud se změnil v desítky tisíc, pak v milióny, nato v desítky miliónů.

Potom v miliardy.

Masakru na Onyxu unikly dvě miliardy lidí. Když historie zaměřila svůj kritický pohled na Zářící válku, nikdo nezpochybňoval, že některá jména se ctí povstanou: Starjack Tahota a ti, kdož zemřeli s ní proto, aby mohly ty miliardy přežít. A Althor Valdoria.

Přeživší z Onyxu to zvládli, protože ESComm věděl příliš málo o okrajových obranách Onyxu na to, aby evakuaci zastavil. Althor Valdoria svým vězňům nikdy nevyzradil informace o onyxové obraně, byť i za cenu tak krutou, že si to nikdo nechtěl ani představit. A tak přežily dvě miliardy lidí.

Hned po Zářící flotile se do toho zmatku vydalo Spojenectví pozemských světů, našlapovalo opatrně, protože bylo pořád příliš malé, než aby otevřeně sahalo po tom, oč přišli jeho mamutí sousedé, přesto bylo dost silné na to, aby využilo situace, která mu umožňovala posílit svou mocenskou základnu. Přišlo také pomoci. Armáda potřebovala dobrovolníky, kteří by organizovali snahu vypomoci, přemísťovat uprchlíky a starat se o další milión detailů při uklízení po válce bez jasného vítěze. Proto byly zrozeny Sbory úsvitu.

„Ale proč teď?“ zeptal se Seth. „Nemůžeš si dát ještě načas?“ Čas k truchlení.

Jai ho pozoroval s nevyrovnanou intenzitou. „Četl jsi *Vzestup Jubije*?“

Seth tiše řekl: „Ano.“

„Byl napsán dědečkem mého dědečka.“

„Ty nejsi zodpovědný za hříchy svých otců.“

„Jsem dvěma částmi celku, jednou je Skolia a druhou Qox.“

Jai rozhodil ruce. „Věřím snad Skolianům, že můj otec byl sadistickým monstrem? Jubijanům, že má matka byla posedlým diktátorem? Spojencům, kteří tvrdí, že oba byli závadní?“

Sledoval Seta znepokojeným pohledem. „Nebo věřím tomu, co si pamatuji, totiž že byli těmi nejslušnějšími lidskými bytostmi, jaké jsem kdy poznal?“

„Věř svému srdci.“ Sethův hlas znězněl. „Aby vychovali takové děti, jakými jste vy čtyři, museli být pozoruhodní.“

„Musím vědět, že zemřeli pro něco,“ řekl Jai.

Seth ukázal na hologram. „Jak ti toto může dát odpovědi?“

„Musím tam jít. Sám to vidět.“

„Ale teď odejít –“ Seth zakroutil hlavou. „Tvá sestra a bratři tě potřebují.“

„Ne.“ Ten hlas se ozval za nimi. Seth se otočil a uviděl ve vstupu do obývacího pokoje Lisi. Ve čtrnácti už na ní byly vidět známky nápadné přítomnosti její rubínové babičky. Vedle ní stál Vitar, kterému teď bylo osm, s očima a s vlasy své matky a otcovými hightonskými rysy. Tříletý del-Kelric se věšel na Lisi, jeho zlaté vlasy a kůže zářily, rudé oči měl vážné.

„Mluvili jsme o tom,“ řekla Lisi. „Chceme, aby šel.“ Hlas se jí zadrhl. „Musíme vědět, Sethe. Všechno je špatně. To, co o nich lidé říkají. Všechno je to špatně. Že ano?“

„Ach.“ Seth toužil po tom, aby jim jejich bolest mohl vzít. „Jistě že je.“

„Uděláš to pro nás?“ zeptal se Jai. Seth se k němu obrátil. „Máš světelné pero?“ Jai mu ho podal. A Seth podepsal.

Corbal Xir prošel prázdnou Síní kruhů, jednou z mála nepoškozených oblastí paláce. Uprostřed vylezl po schůdkách na pódium. Pak usedl na Obsidiánový trůn.

Nikdy nechtěl být císařem. Neměl žádný zájem o politiku, mnohem více upřednostňoval vypracovávání obchodních smluv než královské intriky, ve 132 letech se cítil starý – ale na ničem z toho DNA v jeho těle nezáleželo.

Z lavic v Kruzích se ozval šustot. Podíval se a spatřil, jak z jedné vstává žena a kráčí k němu, vysoká postava s lesklými vlasy. Bílými vlasy. Jako byly ty jeho. Vystoupila na pódium a usedla do křesla, které někdo nechal vedle trůnu.

„Už ho přivedli?“ zeptala se.

Corbal zakroutil hlavou. „Naposled jsem slyšel, že jsou na starportu.“

Rozhlédla se po Síni. „Je to tvoje. Já to nechci.“

„Ne?“ Prohlédl si Calope Muže, Nejvyšší soudkyni Hightonů, jediného dalšího Arista kromě něj s qoxovskou krví. „Obsidiánový trůn slibuje obrovskou moc.“

„Teď ještě víc.“

To ho překvapilo. „Mně to připadá méně.“

Calope se k němu otočila. „Rubínový Faraón je mrtvý. Její následník je mrtvý. Imperátorka je mrtvá. Spojenci drží Klíč Sítě a jeho ženu na Zemi a zbytek rhonů na jejich domovské planetě Nenechají je jít, Corbale. To ukázali jasně. A proč? Aby zajistili Zemi moc, ano, ale ještě více díky obavám, že pokud tak učiní, válka začne nanovo.“ Zatula pěst na koleno. „Rubínová dynastie je poražena. Po tolika stoletích jsou konečně *poraženi*.“

Zamračil se na ni. „My jsme také poraženi. IVV roztříštilo ESComm a do mozku mu zarazilo hřeb. A ty chceš oslavovat“

„Vyhráli jsme. Máme Zámek a Klíč.“

„Tak proč nechceš Obsidiánový trůn?“

Calope pokrčila rameny. „Jsem stará žena. Raději budu trávit čas se svými providery.“

Zamyslel se nad tím. „Mám žádost od jednoho providera Císařovny Viquary. Ve skutečnosti od jejího nejoblíbenějšího Chlapce jménem Cayson.“

Calope se usmála. „Vzpomínám si na něj. Okouzlující.“

„Chce, abych ho prodal. Říká, že jsi laskavá.“

Zachichotala se. „Jak by někdo mohl s takovým hochem být cokoliv jiného než laskavý.“

Dlouho ji pozoroval. Nakonec řekl: „Jak dlouho už máš bílé vlasy?“

„Dnes jsi trochu neomalený, drahý bratrance.“

Dotkl se své vlastní hlavy. „Mám je stříbrné také. A jsem dokonce starší než ty. Můžu mít neomalené otázky.“

Calope se mírně usmála. „Ach tak. Snad.“ Pokrčila rameny. „Jsou bílé od doby, kdy mi bylo asi devadesát.“

„Devadesát.“ Přikývl. „Já jsem se blížil ke 110.“

„Podivná věc, ta genetika.“ Obtočila si pramen vlasů kolem prostředníku. „Změň barvu vlasů ne-Arista, aby vypadal jako Aristo, a na jeho povaze to nic nezmění. Pořád není Aristem. Ale povahu Hightona nemůžeš změnit bez změny jeho vlasů.“

Provádíme to ale podivný tanec, pomyslel si Corbal a našlapoval tak opatrně kolem pravdy, protože věděl, že když řekne příliš, odhalí se. „Genetika je vždy komplikovaná.“

„To ano.“

„Pomyslela sis někdy, Calope, jak by bylo rozvážné, kdyby Hightonovi trvalo století, než by se naučil lidskému soucitu? Děsivé ponaučení.“

„Vybavuji si i děsivější.“

„Ano?“

„Nikdy se to nenaučit.“

„Laskavá.“ Zakroutil hlavou. „Mí provideři také užívají toto slovo k mému popisu. Jsme laskaví? Proč? Jsou to pořád otroci. Líbí se mi mít otroky. Mám rád, když přede mnou krásní provideři klečí, prosí mne, uspokojují mne. Ta dívka, která zemřela s Althorem Valdoriou – ach, ty nevíš. Dal bych všechno své bohatství, abych ji mohl vlastnit. Málem jsem to udělal. Ale Vitrex mě předčil. Truchlím pro její smrt. Je tohle soucit? Nebo jen chtíč starého muže, který chtěl vlastnit nesrovnatelně nádhernou dívku bez ohledu na to, jak to cítila ona?“

Calope zafrkala. „S tebou by byla šťastnější než s Vitrexem.“

„Nikdy bych jí neublížil.“

Calope mu položila ruku na paži. „Možná bychom měli hovořit opatrněji, bratranče. Kdyby podobná slova pronikla ke špatným uším, mohlo by nám to velmi ublížit.“

„Ach tak.“

Z kontrolní pásky na jeho zápěstí se ozvalo zazvonění. Když zapnul kom, řekl nějaký muž: „Jsme v paláci, Lorde Xire. Máme vám ho přivést?“

„Ano,“ řekl Corbal. „Sín kruhů.“

O několik minut později se prudce otevřely dveře a vstoupila jednotka razerů doprovázená dvěma důstojníky ESCommu, kterými byli Hightoni v černých uniformách a rudým lemováním

na rukávech. Vězeň byl bos, jeho lesklé vlasy se dotýkaly obojku, ruce spoutané za zády. Corbal neviděl, jestli má na zápěstích pouta ale diamantový obojek na jeho krku zářil a bylo vidět i pouta na kotnících. Dali mu omezovací zařízení providera namísto válečného zajatce.

Jeho exotický zjev Corbala těšil. Zajatec měl fialové oči, v temnotě veliké, v pohledné tváři s jemným náznakem pih kolem nosu. Jeho vlasy měly barvu kvalitního burgundského a klasicky řezané rysy byly rafinovanější než vizáž jeho bratra s hranatou čelistí. Nebyl tak vysoký nebo mohutný jako bratr nebo dokonce jako sám Corbal. Zajatý princ byl vysoký asi šest stop a jeden palec, široký v ramenou a útlý v bocích.

Když razeři došli ke stupínku, srazili jej před Corbalem na kolena. Zíral na podlahu, hlavu skloněnou, jeho rozervaná košile mu sklouzávala z paží. Jakmile Corbal spatřil modřiny na mužových ramenou, zamračil se. Věznitelé jej viditelně zbili, porušující Halstaadský kodex, na jehož ustavení Corbal tak tvrdě pracoval. Na tohle si ještě posvítí, a pokud to bude nutné, nechá zodpovědné důstojníky odstranit.

Corbal promluvil. „Má pozdravení, Princi Eldrine.“ Eldrin zvedl hlavu. Hightonsky mluvil s těžkým přízvukem, hlas chraplavý. „Je mi ctí být ve vaší přítomnost, Vaše Veličenstvo.“

„Ve skutečnosti ještě nejsem ‚Vaše Veličenstvo‘.“ řekl Corbal. „Tyto věci zabere čas.“

Eldrin neměl žádný základ v IVV. To spolu se zmatkem na ministerstvu pro výzvědné služby po Vitrexově smrti téměř znemožnilo Vitrexovým lidem dát dohromady dobré důvody pro vyslýchání Eldrina, tak jak je připravili pro Althora. Pro svého smyslného zajatce Corbal nechtěl žádné temné cely. Eldrina si ponechá pro sebe.

„Pojedete jako host do Xirova sídla,“ řekl Corbal. „Jakmile přijede Zámek, vybudujete pro ESComm psibersíť.“

Eldrin polkl. „Jako váš host?“

Corbal přemýšlel, zda za dalších sto let, pokud bude žít tak dlouho, najde v sobě neschopnost vlastnit lidská stvoření. Snad. Ale ne teď. Právě teď neměl žádné pochybnosti. „Ach ano. Svým

způsobem host.“

Naděje v Eldrinových očích pohasla. „Chápu.“

Sleduje ho, Corbal věděl, že Jubije má svůj triumf. Měli Zámek a Klíč. Přes to všechno pociťoval ztrátu něčeho cenného. Měl potíže to definovat. Šance na mír prokluzující mezi prsty proto, že Hightoni znali jediný způsob existence? Pro Jubiji a Skolii neviděl cestu, jak uspět u mírového stolu, když trvalo staletí, než si navzájem aspoň na základní úrovni porozuměli a pochopili, co ty druhé motivuje.

Seth si posunul del-Kelrica na klíně a otočil stránku obrázkové knihy, kterou chlapci předčítal. Na druhé straně pokoje se ozval výkřik následovaný řinčením. Vzhlédl a spatřil Lisi, která drží talíř se sendvičem. Sklenice ležela rozbitá na zemi, po parketách se rozlévala kaluž vody. Chvilí na ni hleděl, pak klesla na kolena a brečíc se snažila vodu utírat rukama.

„Ale, Lisi.“ Seth posadil del-Kelrica na gauč a přešel k dívce. Poklekl vedle ní nevšímavý k vodě vsakující mu do kalhot, rukama ji objal a kýval se s ní dopředu a dozadu, mumlaje slova útěchy. Jakmile se jeho obličeje dotkla malá ručka, otočil se a uviděl del-Kelrica. Vitar odložil svou knihu a také k nim přišel, aby se s nimi objal. Zůstali tak, klečeli na podlaze ve vodě, rukama objímali jeden druhého a společně bojovali s temnotou zármutku.

Nakonec se Lisi posadila a odhrnula si slzami nasáklé vlasy z očí. Vitar se na ni pokusil usmát, jeho tvář však byla stejně mokrá. „Neplač. Lisi.“ řekl. Stiskla mu ruku.

„Pizza jede.“ hlásil del-Kelric.

„Ach, Kelly.“ Lisi se zasmála. Byl to sice nejistý zvuk, ale Seta povzbudil. „Jaká pizza?“

„Objednali jsme ji,“ řekl Vitar.

„Muž s pizzou u dveží,“ pravil del-Kelric. Zvonek zazvonil.

Když se Seth postavil, proběhl del-Kelric pokojem do haly. Jakmile Seth uslyšel, že aktivoval na dveřích záklopku, řekl: „Kelly, počkej!“ Nechtěl, aby chlapec otevíral cizím lidem.

Ihned, jakmile del-Kelric zakločoval, Seth vběhl do haly. Pak

se zastavil. Žádný div, že se del-Kelric ozval. Jeho bratr přijel domů. Jai stál ve vstupní hale domu, zvedl svého malého brášku a objímal ho, viditelně přemožený city natolik, že to Setha vzhledem k rezervované osobnosti staršího chlapce překvapilo. Naproti tomu teď děti byly nějakou dobu oddělené, v době, kdy se navzájem potřebovaly.

Přesto se něco nezdálo v pořádku. Jai vypadal o palec dva menší než normálně. Seth si nebyl jistý; možná si ho pamatoval vyššího, než opravdu byl –

Pak Jai zvedl hlavu a Seth věděl, že se nedívá do tváře chlapci. Byl to jeho otec.

Císař promluvil perfektní angličtinou s hightonským přízvukem. „Má pozdravení, admirále Rockworthe.“

Jak tak na něj Seth, neschopen slova, zíral, ozval se ze zadu výkřik. Proběhl Vitar následovaný Lisi. Obě děti na svého otce skočily a smály se i plakaly najednou. Bylo to jako sny, které Seth míval, v nichž se jejich rodiče vraceli, ale vždy se vzbudil a věděl, že to byla falešná naděje, která, když o ní snil, bolela pokaždé více. Až na to, že tohle nebyl sen.

Zpoza Qoxe vystoupila štíhlá žena a pochytila své děti do náruče. Seth couvnul, aby rodině umožnil znovu se spojit. Rodiče se nějak, neuvěřitelně, vrátili domů. Cítil za děti nesmírnou, neuvěřitelnou radost, ale také smutek z toho, že už nejsou jeho.

Konečně na něj Soz pohlédla, tvář mokrou od slz. „Máte náš nekonečný dík.“

Sethovi se podařilo najít hlas. „Ale jak? Mysleli jsme – raketoplán – všichni viděli, jak explodoval.“

„Ach. Tedy.“ Kajícně se na něj podívala. „Bylo to trochu dramatické, že? Ale nechtěli jsme zanechat pochybnosti.“

„Trošku?“ Jakožto úmyslné zmírnění to nemělo obdoby.

„Pokoušeli jsme se poslat vzkaz,“ řekla Soz. „Ale s těmi spadlými sítěmi to bylo složité.“

To Setha nepřekvapilo. „Co budete dělat teď?“

„Pojedeme zpět do exilu,“ řekl Jaibriol. „Chystáme se vybudovat komunitu. Komunitu psionů.“

„Jen s námi a s dětmi to nebylo stabilní,“ řekla Soz. „Teď ale máme další lidi, kteří si přejí vybudovat ji s námi.“

Seth se to všechno snažil vstřebat. „Vrátíte se ještě někdy?“

„Nevím,“ řekla Soz. „Ne brzy. Našli jsme sepětí. Dovršení našich životů. Mír.“

Jaibriol se rozhlížel předsíní. „Kde je Jai?“

„Letěl na hvězdu,“ vysvětlovat del-Kelric z bezpečí náruče svého otce.

Jaibriol se na chlapce usmál. „Na hvězdu?“

„Myslí tím ke hvězdám,“ řekla Lisi. „Jai se přidal ke Sborům úsvitu.“

Soz ztuhla. „On tady není?“

„Omlouvám se.“ Seth se najednou cítil trapně. „Ty papíry bych nepodepsal. Ale neměl jsem tušení.“

„Proč Sbory úsvitu?“ zeptala se Soz.

„To je jeho způsob zármutku,“ řekl Seth. „Chtěl porozumět tomu, proč jste zemřeli.“

Jaibriol vydechl. „Ano. To je Jaiovi podobné.“

„Musíte mu říct, že jsme odešli,“ řekla Soz. „Řekněte mu, že může přijet domů.“

„Řeknu.“ Seth se odmlčel. „Můžete na chvílku zůstat?“

Jaibriol zakroutil hlavou. „Kdyby vešlo ve známost, že žijeme, mohlo by to znovu začít válku. Jen bůh ví, co se stane, jestliže se naše svatba dostane na veřejnost.“

„Slyšeli jsme zvěsti, že EScComm dostal Třetí Zámek,“ řekl Seth. Byla to nejaktuálnější zpráva přivezená kosmickou lodí, ještě však nepotvrzená.

„Ale nemají žádný Klíč,“ řekla Soz. „Jak Althor, tak Jaibriol jsou teď s námi.“

„Je Althor v pořádku?“ zeptal se Seth.

Chvilku trvalo, než odpověděla. „Má nějaké poškození mozku. Mnoho jeho vzpomínek je zastřených nebo vymazaných.“

„To je mi líto,“ řekl Seth.

„V podstatě je pořád tou samou osobou.“ Její tvář zněžněla. „Můj velký bráška.“

„Takže válka je opravdu ukončená,“ řekl Seth. Když Soz přikývla, zeptal se: „Kdo si myslíte, že vyhrál?“

„Pokud tím máte na mysli,“ řekla, „zda IVV nebo ESComm, pak bych řekla ani jeden. Na obou stranách byly nesmírné ztráty. Alespoň že většina obětí byli vojáci.“ Odmlčela se. „Řekla bych, že vyhráli lidé Jubije a Skolie. Jak se zdá, tak se kšeftařští otroci osvobozují po miliónech. To, co se děje se Skolií, je sice jemnější, tedy uvolňování kontroly IVV a psibersítě, ale dlouhodoběji může být tento efekt úplně stejně dramatický.“

„Jednou se sít vrátí,“ řekl Seth.

„V omezeném smyslu,“ souhlasila. „Ale bez úplné Triády bude nemožné dosáhnout stejného stupně.“

„Cožpak nebudete pořád v Triádě?“

Zakroutila hlavou. „Když byly linky zmrazené, mohla jsem se dostat ven. Prodělala jsem sice neurální poškození, ale nic dramatického.“

Zíral na ni. „Vy už jste to udělala?“

„Než jsme jeli sem, zaletěli jsme na Raylicon,“ řekl Jaibriol. „Proto nám to trvalo tak dlouho.“

„Použila jsem Druhý Zámek,“ řekla Soz. „Je v troskách města, které bývalo starodávným domovem strážců našich předků, Abaj Tacalique.“

Seth začínal chápat. Přítomnost Druhého Zámku na Rayliconu byla důvodem jeho tak dobré obrany. „A tím se vlastně snažíte pro Skolii a Jubiji najít způsob jak uzavřít mír, že ano? Bez ESCommu stojícího za Jubiji a psibersítě stojící za Skolii se vaši lidé musí sejít u mírového stolu.“

„Můžeme doufat,“ řekl Jaibriol. „Nyní jsou šance větší než kdykoliv v minulosti.“

Seth si je neklidně přeměřil a dumal, zda věděli, že Sozini rodiče jsou drženi ve Stockholmu a její sourozenci upoutáni k planetě Lyshriol. Spojenecké úřady přeměnily ochranné opatrování ve věznění. Pokud bylo Sethovi známo, neměli zájem někdy imperiální rodinu propustit.

„Pochopitelně je naším největším přáním vidět, jak mezi vašimi lidmi zavládne mír,“ řekl Seth.

Soz si odfrkla. „A pokud to znamená držet mou rodinu jako vězně v jejich vlastních domovech, tak to tak asi bude, co?“

„Ach. Tedy.“ Odkášlal si.

Chtěla promluvit, pak se zastavila. Nato řekla: „Uvědomuji si, že mi nemůžete poskytnout utajenou informaci.“

„Žádnou nemám. Jsem v důchodu.“ Ve skutečnosti to nebyla pravda; stále něco dělal pro námořnictvo, trénoval SEAL.

„Přemýšlela jsem, jestli nemáte novinky o Dehye,“ řekla Soz.

Zmínka o exmanželce zastihla Setha nepřipraveného. „Ona je na Orbiteru, ne?“

„Už ne. Je –“ Soz zaváhala, jakoby si nebyla jistá těmi pravými slovy. „Nějakým způsobem pryč. Cítím to. Obávám se, že ona, Taquinil a Eldrin jsou mrtví.“

Seth tiše řekl: „Je mi to líto.“ Nechtěl věřit, že zemřeli. Dal si tuto informaci bokem na dobu, kdy bude mít soukromí, aby se s komplikovanou formou zármutku, která s ním přišla, vyrovnal.

Chápal, proč Sauscony a Jaibriol chtěli zmizet, aby si založili vlastní komunitu. Dokonce i poté, co několik desítek let žil jakožto choť Faraóna na imperiálním dvoře, pro něj bylo těžké uvěřit, že by jedna rodina toužila po takové moci. Říše rostly a padaly při pokusech ovládnout Rubínovou dynastii. Nebylo se čemu divit, že chtěli svou vlastní skrytou komunitu, kde je zbytek vesmíru nechá na pokoji.

„Doufám, že v tom, oč se pokoušíte, uspějete.“ řekl.

Jaibriol mu podal ruku. „Nemám dostatečná slova, abych vám poděkoval, že jste se staral o naše děti.“

Seth mu rukou potřásl. „Poctili jste mne.“ Pohlédl na děti, které se na něj usmály. Lisi. Vitar a del-Kelric, jemu připadali tak nádherní. Budou mu chybět až do posledního dne jeho života.

Jaie jeho první umístění zavedlo do města Porthaven na spojenecké planetě známé jako Edgewhirl ležící blízko hraničních oblastí kšeftařského území. Malá, řídko obydlená planeta kdysi nesla atmosféru bohatou na chlór a kyslík. Biotvůrci ji přizpůsobili lidskému životu, přestože v biosféře

stále přetrvával chlór rozpuštěný v podobě solí v oceánech. Slunce Whirligig, též zvané Clementova hvězda na počest jednoho z velkých literátů pozemského Zlatého věku, se otáčelo tak rychle, že vypadalo jako rozplácnutý pomeranč, na zeleném nebi obrovský a zlatý.

Porthaven vyrostl kolem rušného starportu. Sem teď proudili utečenci ze všech koutů obydlí vesmíru a ve městě se mačkaly rasy z tisíce různých planet.

Se svou schopností hovořit jótsky, hightonsky, jubijsky, oficiální skolianštinou a anglicky pracoval Jai jako překladatel pomáhající vyplňovat lidem formuláře. Tak si vyslechl jejich osudy. Vykonávající chtěli svobodu, vzdělání a právo nato jít kam chtějí a kdy chtějí. Byl překvapený, když se dozvěděl, že někteří z nich měli značné finanční zdroje nebo půdu na domovských světech a všichni často za svůj útěk platili.

Jednou ráno přišel do jeho kanceláře velký, zamlklý muž. Měl hnědé oči i vlasy, které se však ve světle leskly, naznačující kovový jas skrytý genetickými úpravami, které byly k dispozici v tetovacích salónech. Jeho zlaté chrániče zápěstí vypadaly starobyle, bez pikotechniky, byly na nich jen rytiny v jazyce, který Jai nepoznával, přestože se podobal starobylé jótštině. Pod rukávy se mu na pažích rýsovaly obrysy proužků, pět na jedné ruce, šest na druhé. Když si sedl, váček houpající se mu na opasku zacinkal, jako by obsahoval mince nebo možná hrací kostky.

Ten muž, což bylo neuvěřitelné, nevěděl téměř nic o válce. Měl mnoho otázek, ale odmítal na cokoli odpovídat. Jakmile se dozvěděl, že každý živý člen Rubínové dynastie je vězněm a že jak Spojenci, tak Kšeftaři chtěli, aby to tak zůstalo, začal být ještě opatrnější. Nakonec odmítl vyplnit jakýkoliv formulář a opustil kancelář bez toho, aby udal své jméno.

Jai se setkal s jedním providerem. Byla okázale krásná, měkce hovořící a tak vystrašená, že mohla sotva mluvit. Ředitel jednotky ho zavolal, aby pro dívku, která mluvila jen hightonsky, překládal. Jakmile Jai vstoupil do ředitelovy kanceláře, stála dívka u okna. Obrátila se k němu a ztuhla, po tváři se jí rozlévala

panika. Pak k němu přišla a klekla si před ním, hlavu skloněnou. Zmatený Jai se po řediteli a jeho zaměstnancích ohlédl, ale nikdo nevypadal na to, že by věděl, co dělat.

Nakonec si Jai klekl před ni a hightonsky řekl: „Co tady děláte?“

Dlouhou dobu na něj zírala. Pak řekla: „Máte hnědé oči.“

Pak porozuměl. Viděla to, co nikdo ze Země nezaznamenal: měl klasickou hightonskou stavbu obličeje a těla. Bez kontaktních čoček byly jeho oči hightonsky rudé.

Jai se na ni uklidňujícím způsobem usmál a dotkl se nášivky na své uniformě Sborů úsvitu. „Já jsem ze Spojených světů.“

Převalilo se přes něj její ulehčení, neskrývané, které nebylo možno přehlédnout. Nikdy se neučila skrývat nebo tlumit emoce.

Vzal ji zpět do kanceláře a pomohl vyplnit formuláře. A vyslechl si její příběh. Nějak se mu dařilo zůstat v klidu. Nějak se mu dařilo přeložit každický strašlivý detail bez toho, aby se zhroutil.

Ten večer ležel v posteli a zíral na strop, neschopen spát, neschopen osvobodit svou mysl od obrazů, které v něm zanechala. Celé dny mu bylo zle.

Pak z jubijské planety Garnet dostali do kanceláře sboru vzkaz. Skupina vykonávачů požadovala pomoc při „osvobození pavilónu“. Chvilku trvalo, než se vyjasnilo, že chtějí přemístit lidi, kteří žijí v místě zvaném pavilón.

Sbory tento převod označili jako úroveň nejvyšší nebezpečnosti. Garnet byl uvnitř kšeftařského území. V tuto chvíli zde nikdo z Aristů nebyl, majitelé si nepřáli zůstat bez ochrany EComm. Když byl Garnet tak dokonale odříznut od Jubije, rozhodli se někteří vykonávачi uprchnout. Ale kdyby se vrátil EComm, zatímco byl tým Úsvitu na Gametu, mohli by jeho členové přijít o svobodu a sami se stát otroky. Proto vzaly sbory na tuto misi jen dobrovolníky. Jai byl se svými jazykovými schopnostmi jedním z prvních vybraných.

Večer přistáli v Agatě, ve městě na jižním kontinentu. Uvítací výbor vykonávачů je ubytoval v hotelu, vykonávачi měli jako doplněk svých imigračních zájmů jednoduchý požadavek.

Chtěli, aby jim byly sundány jejich otrocké omezovače. Většinou to byla záležitost pro paklíče v magnetických zámcích nebo rozlomení silikátovo-kovových slitin, ale komplexnější pouta a obojky v sobě měly pikotechniku napojenou na implantované systémy ve vykonávačově těle a musely být odstraněny s nejvyšší opatrností.

I přes viditelné schopnosti, které měli vykonávači při řízení vlastních životů a společnosti, byli neschopní učinit byť minimální rozhodnutí. Vůči svým majitelům vyjadřovali znepokojenou směs uctívání a strachu. Mnozí bojovali s pocitem viny za své rozhodnutí vyhledat azyl a několik z nich jej změnilo.

Jai té noci nemohl spát. Ležel a hleděl do prázdna, zatímco se mu znovu a znovu přehrávaly v mysli scény krutosti, kterou stvořili lidé jeho druhu.

Den na Gametu trval dvacet tři standardní dny, takže čas spánku skončil, když noc sotva začínala. V temnotě plné hvězd nastoupil tým Úsvitu a jejich hostitelé do vozítek tažených šestinohými zvířaty. Poskakování a natřásání ve vozítku během tmavých hodin dlouhé noci Jaiovi připomnělo Prizmu a jeho nálada opět potemněla.

Stíhala ho otázka: měli snad jeho rodiče dodat lidstvu jen epické legendy vůdců, kteří dostali na kolena dvě říše? Mýty, které kolem nich rostly, v sobě neměly nic z reality, kterou by poznával.

Bylo to, jako by pravda byla odhozena studenou nezměrností vesmíru, v němž nebylo místo pro křehkou lidskou lásku.

Takové byly jeho myšlenky, když jeli do Silikátového pavilónu. Když vykonávači řekli, že neví, co s providery v pavilónu dělat, dobrovolníci Úsvitu nerozuměli. Každý v pavilónu byl dospělý, ne? Ano, řekli vykonávači. Nemohli by být znovu vytrénováni? *Jak?* zeptali se vykonávači.

Když už byli v pavilónu. Jai pochopil. Viděl testovací místnosti, tělotvůrcovské laboratoře, vyšetřovací stoly. Prošel izolačními místnostmi, disciplinárními pokoji, naučnými pokoji, erotickými místnostmi, pokoji ticha. Setkal se s „dospělými“

schoulenými ve svých sterilních kostkách, otroky v jeho věku, kdy někteří byli dokonce mladší, ohromujícím způsobem krásní, vystrašení změnami ve svých rigidně kontrolovaných životech, oloupených o lidskost. Viděl jejich lesklé omezovače, piko-techniku natolik protkávající jejich těla, že se tím neodvažoval odstranit jim pouta a obojky.

Jai začal svou směnu tím, že rozdával jídlo a přikrývky otrokům, kteří jej v tichosti sledovali. Tým Úsvitu si nejprve myslel, že nikdo z nich neumí mluvit. Byl to Jai, kdo zjistil, že rozumějí hightonsky. Znovu se z něj stal vyplňovač formulářů. Málem se zhroutil. Nikdo z providerů neměl jméno. Pár mu jich udalo číslo, pod nímž byli na seznamu v jakémsi inventáři, ale většina neznala ani to. Nikdo neznal svůj věk. Nikdo neuměl číst nebo psát. U oddílu žádajícího je o důvody, proč hledají azyl, na něj prostě zírali. Nakonec napsal popis jejich denních zvyklostí. To nepotřebovalo žádné další vysvětlování.

Na konci směny Jai vyšel do garnetovské noci. Zamířil do šeptajícího lesa venku u továrny a klekl si, obklopený nádherným porostem, který silikátoví nechali vypěstovat, aby ozdobil jejich pavilón. A pak mu bylo strašlivě špatně. Předklonil se s rukama na břicho a zvracel a zvracel, až mu bylo, jako by si vytrhával vnitřnosti.

Někdy později se jeho ramene dotkla ruka. Vzhlédl a viděl Mika Fresnela a Carol Sanchezovou, další dva dobrovolníky ve sboru. Když Jai vstával, podal mu Mik kapesník, aby se mohl otřít. Jai si očistil ústa a nebyl schopen nic říct. Tohle zašlo dál, než čekal, i když si myslel, že to nejhorší už zná.

Carol promluvila tlumeným hlasem. „Mýlili jsme se.“

„Mýlili?“ Jai si otřel slzy z tváří. Neuvedomil si, že pláče.

„Ohledně Kšeftařů.“ řekl Mik.

Carol pokrčila rameny. „Jak by tomu mohl někdo věřit, aniž by to viděl?“

„Musíme zajistit, aby to bylo zaznamenáno,“ řekl Mik. „Odvysílat to na svobodných světech. Aby to všichni viděli. Aby nikdo nemohl zapomenout nebo popřít, že to existovalo.“

Jai měkce řekl: „Já nezapomenu nikdy.“

Poté co na Gametu skončili, odjeli na nové umístění, na místo jako Porthaven. Jai znovu vyplňoval formuláře.

Zpráva o zajetí Eldrina Valdorii zasahovala obydlené světy jeden po druhém. Bez centrální sítě musela být doručována kosmickými loděmi a pomalu šířena. Byla uvítána zděšením. Naděje na mír, sen o tom, že Jubije a Skolie budou konečně přinuceny usednout k vyjednávacímu stolu, byla falešná. Jubije měla svůj Zámek a Klíč.

Také přišly reportáže o jubijských zvěrstvech, které přidávaly další vrstvy hrůz. Spojenci nakonec vyjádřili odsouzení toho, o čem tak dlouho pochybovali, že existuje. Ale i když se svobodné lidstvo snažilo znovu zformovat, postavit svou obranu a útok, tak Jubije se otřásala počátky moci, která by mohla křehké souhry ustavené všude po obydleném vesmíru zničit.

Ta zlatá nitka, kterou všichni napájeli, to zářivé vlákno zvané *mír* bylo před zhroucením.

Skolie byla unavená. Jubije byla unavená. Spojenci byli unavení. Nikdo nechtěl další válku. Dokonce i Hightoni toužili po klidu. Ale bez ohledu na tuto touhu znali Aristové jediný modus myšlení. S uniformitou zářivého stroje, s neohebností, u které by trvalo staletí, než by se změnila, a s nikdy neumírající vrozenou arogancí odpověděli Hightoni tak, jak odpovídali vždycky. Chystali se dobývat.

Jednou pozdě v noci odešel Jai do tetovacího genetického salónu ve Staré čtvrti města. Když řekl tetovači, co chce, řekl ten muž, že je to nemožné, že to nemůže být uděláno, pokud Jai nenese alespoň něco z nezbytné DNA. Jai na tom trval, až nakonec umělec prověřil jeho genetickou mapu. Podrobeně a tísnivě ten muž uznal, že to, co Jai požadoval, je nakonec možné. Ale odmítal to udělat. Nakonec mu Jai zaplatil pořádný balík, jak kvůli samotnému výkonu, tak kvůli mlčení.

Jai se vrátil do svého pokoje až na vyholenou hlavu bez viditelných změn. Koupil si čepici, všude ji nosil a nikdy ji nesundával.

35

Planeta jménem Delos byla členem Spojených světů. Země ji před dávnými časy prohlásila za neutrální zónu, za svatyni, za místo, kde se mohli vojáci IVV a ESCommu procházet ve společné shodě. Nicméně *shoda* byla spojeneckým slovem. Žádní Skoliané a Kšeftaři se nikdy po Dělu společně neprocházeli, ať už ve shodě nebo jakkoliv jinak.

Až na dva.

Jakmile přistály na Delu Sbory úsvitu, šel Jai na Arkádu, vibrující, hlučící pěší zónu zaplněnou lidmi. Pokoušel se najít bar Konstantinides, ve kterém se setkali jeho rodiče, ale nebylo po něm ani stopy. A tak šel dál, vysoká postava v džínách a ve svetru, ruce v kapsách své kožené bundy. Stále nosil čepici, přestože mu rostly černé vlasy, které byly upravené jedním z nejlepších mistrů tetování.

Když odešel z hotelu, v němž přebývaly Sbory úsvitu, a vyšel na velké náměstí, bylo zamračeno. Kvůli mrholení si vytáhnul límec ke krku a přešel k ambasádám na druhé straně. Uvnitř zářící bílé budovy zařídil, aby byl doručen jeho vzkaz. Napsal jej jazykem, kterým už téměř nikdo nehovořil, a připojil pramínek svých vlasů.

Nato se vrátil do hotelu. Aby čekal.

Soz s Jaibriolem seděli na kopci. Kolem nich šuměla tráva, kterou profukovaly větříky Prizmy. Jen několik lidí z ESCommu vědělo, že tato planeta existuje a ti všichni teď byli mrtví.

„Myslíš, že se vrátí?“ zeptala se Soz.

„Nevím.“ Jaibriolův hlas byl zamyšlený. „Jai už je dospělý. Potřebuje být nezávislý. Byl neklidný dokonce ještě předtím, než se tohle všechno stalo.“

Soz cítila, jak jí vlhnou oči. Svého prvorozeného si stále vybavovala jako miminko v náručí. „Ať dělá cokoliv, doufám, že je šťastný.“

Jaibriol polkl. „Ano. Já také.“ Pozoroval louku pod nimi, kde jaegemauti s Althorem už téměř dokončili svatební přístřešek.

Vitar, Kai a del-Kelric běhali kolem stavby a Lisi je sledovala.

Pilot a první důstojník z *Krejčovské jehly*, z lodi, kterou Soz unesla, přinášeli na oslavu jídlo. Vzhledem ke všem okolnostem se na svůj nucený exil na Prizmě adaptovali dobře. Neměli manželky ani děti, takže jejich situace nerozbila žádnou rodinu.

„Myslíš, že tady bude Althor šťastný?“ zeptal se Jaibriol.

Soz se nad svým bratrem zamyslela. „Myslím, že ano. Vždy měl tento způsob života rád.“ Tišeji řekla: „Nemůže být tím, čím byl. A on to ví. Kdyby se vrátil k původnímu životu, potýkal by se neustále se vzpomínkami na něj. Tady bude vůdce.“

Cirrus se potulovala po louce, na svou svatbu oblečená do pytlovitých kalhot se srolovanými nohavicemi a do obrovského svetru, který patřil největšímu z jaegernautů. Vydrhla ze sebe zlatý prášek, jakoby se zbavovala nenáviděné skořápky.

„Nechápu, proč se chce vdávat v tomhle oblečení,“ řekla Soz. „Je tak fádni.“

„Po životě, který byla nucena žít,“ řekl Jaibriol, „by mě nepřekvapilo, kdyby nechtěla, aby se na ni ještě někdy někdo podíval.“ Chtěl ještě něco říct, ale zmlknul.

„Co je?“ zeptala se Soz.

„Přemýšlím, jestli je vůči Cirrusu spravedlivé, aby si ji Althor vzal. Nebo jestli je to spravedlivé pro něho.“

„Proč to říkáš? Oni se mají rádi.“

„Rádi ano...“

Soz naklonila hlavu. „Myslím, že ona chce přesně to, co jí on může nabídnout – společnost, něžný cit a ochranu. Je to také symbolické. Jakožto providerovi jí bylo zakázáno se vdát.“ Odmlčela se. „Pokud jde o mého bratra, ten může jít kamkoliv. Vypadá s ní opravdu šťastně.“

Althor dole na louce mluvil s Cirrus. Přiběhl k nim Kai, něco řekl a odběhl předtím, než mohli odpovědět, což Cirrus s Althorem rozesmálo.

„Budou rodiči mého bratra.“ řekl Jaibriol. „Rád bych se ujistil, že o něj bude dobře postaráno.“

„Althor je báječný otec,“ řekla Soz. „A viděl jsi Cirrus s Kaiem. Je to jako kouzlo.“

Jaibriol obtočil své prsty kolem jejích. „Měli bychom tam jít. Všichni vypadají, že jsou připraveni začít.“

Společně se postavili, ruku v ruce, a kráčeli vstříc budoucnosti.

„Nerozumím,“ řekl Mik Fresnel. „Zní to, jako bys mne žádal, abych byl tvým strážcem.“ Seděl na posteli v pokoji, o který se v hotelu na Dělu dělil s Jayem Rockworthem, a poslouchal, zatímco Jay chodil kolem koupelny a poté, co se osprchoval, se oblékal.

„Chci jen, abys šel se mnou,“ řekl Jai. „Raději bych nešel sám.“ Vyšel z koupelny a osušoval si vlasy. Namísto svých obvyklých džín a svetru měl na sobě černé kalhoty a černou košili, obojí střihu stejně strohého, a přesto neskutečně drahé.

„Kdes vzal tohle oblečení?“ zeptal se Mik.

„V obchodě. Na Arkádě.“

„Vypadá jako oblečení Aristů.“

Jay si sedl naproti Mikovi na postel. Sundal si z hlavy ručník – a odhalil vlasy, které se ve světle leskly jako černé diamanty.

Mik na něj zíral. „Zbláznil ses? Vypadáš jako Highton.“

Jai sáhnul do kapsy košile a vyndal malé pouzdro. Se sklopenýma očima si vyndal čočky, o kterých Mik nikdy netušil, že je nosí, a zopakoval celý proces i s druhým okem. Pak vzhlédl.

Rudýma očima.

Mik neklidně promluvil. „Co to sakra děláš?“

„Chci, aby sis něco zapamatoval,“ řekl Jai. „Nezáleží na tom, co se stane, nezáleží na tom, co uslyšíš, jen si pamatuj, že nikdy nezapomenu na to, co jsme viděli.“ Postavil se. „Pojď se mnou, Miku. Stůj při mně, můj příteli.“

Stále překvapený Mik vstal. „Ty víš, že vždy budu stát při tobě.“

Jai polkl. „Děkuji ti.“

Společně vyšli do mrhlení naplňujícího město Nové Atény na Delu.

Corbal Xir stál u okna a pozoroval deloský déšť. Stále se ještě nerozhodl.

Formální jazyk, který ten chlapec ve svém vzkazu použil, dopisu umožnil, aby se ke Corbalovi dostal bez ohledu na různé špióny, kteří jej zachytili. Pravděpodobně se nad obsahem, ztracený syn nárokuje si xirovskou krev, ušklíbali. Inu, bastardské děti mají tendenci se zjevovat, nebo tak nějak asi zněly jejich myšlenky. Corbal přemýšlel, zdali někdo vzal pramen vlasů k analýze. To bylo jedno. Nikdo z nich neměl přístup ke správným genetickým záznamům, aby to verifikoval.

Corbal ve vzkazu toho dopisu četl mezi řádky. Tam ten chlapec pomocí sofistikovaných narázek hodných nejzkušenějšího Hightona vypověděl jiný příběh. Tak ty vlasy Corbal zanalyzoval osobně.

Srovnání DNA bylo přesné.

Corbal byl unavený. Žil už dlouho. Nechtěl vládnout Jubiji. I přes svůj potenciál zahrnující ctižádost, pomstu a čirou sílu trůn nechtěl. Nyní promluvil nový hlas. Nebylo pochyb: ten vzkaz přišel od jednoho z jeho příbuzných. Ale nebyl to nelegitimní syn xirovského rodu.

Jaibriol II. zanechal následníka.

To Jubiji posílí. S Jaibriolem III. na trůnu, vitálním mladým císařem právě začínajícím svůj vzestup, bylo vítězství dokonáno. Corbal si prohlédl chlapcovy fotky. Byl to obraz jeho otce, dokonce byl ještě vyšší a měl klasičtější rysy a robustní postavu, kterou většina hightonských rodů ztratila. Jubije ho potřebovala. Zdecimovaná říše plazící se po kolenou tento zázrak musela mít.

Avšak Corbal věděl i zbytek.

Corbal se vzdal toho, co z něj dělalo Hightona. Vybral si, když už nemohl déle ospravedlňovat to, že své potěšení čerpá z bolesti druhých. Znal změny ve své DNA, znal je dobře. Stejně tak rozeznal anomálie v genetické mapě chlapce. Když si uvědomil závratnost toho, co odkrýval, vyzkoušel ještě podivnější test. Zašel mnohem dál, než bylo pro důkladné určení chlapcova dědictví nutné. Vytáhnul záznamy o minulých císařích a roztrhal je na kusy. Mnoho bylo pozměněno. Trvalo mu

dlouho, než odhalil pravdu.

Jube Qox byl čistý Highton.

Jaibriol I. byl čistý Highton.

Ur Qox byl z poloviny Highton.

Jaibriol II z jedné čtvrtiny.

Jaibriol III. z jedné osminy.

Ve svých temnějších chvílkách Corbal předpokládal identitu chlapcovy matky. Na tom nezáleželo. Hightonská matka může být vytvořena. Na čem teď záleželo, bylo jeho rozhodnutí.

Můžu od toho odejít, pomyslel si, když pozoroval déšť. Můžu převzít trůn a začít znovu.

Nebo můžu dokonce bilancovat.

A tady leželo jádro pudla. Jaibriol III. si nepřišel nárokovat trůn. Corbal cítil, že o ten má chlapec ještě menší zájem než on. Podle nejstarší jubijské tradice přišel Jaibriol III. kšeftovat.

Corbal znal své hranice. Calope řekl pravdu. Rád vlastnil otroky. Měl rád své providery, některé dokonce i miloval. Eldrin Valdoria jej nekonečně těšil. Neměnilo na tom nic ani to, že jej Eldrin nenáviděl; Corbal byl vlastník a Eldrin vlastněný.

Presto Corbal své chování zvažoval. Trvalo mu déle než století, než se naučil soucitu. Nyní si připadal vinný za to, co svým providerům způsobil předtím, než se změnil tak, aby nebyl nikdy více schopný smyslového přenosu. Co se naučí v dalším století? Jak dlouho bude trvat, než dosáhne jakéhosi stavu osvícení, který čekal na konečnou evoluci hightonské mysli? Staletí? Milénia?

A co pak Hightoni udělají s lidstvem?

Možná že jeho pocit viny nebyl namístě. Možná on a Calope ve svém stařeckém věku ztratili intelektuální bystrost. Možná že když si znemožnil smyslové přenášení, udělal ze sebe méně než člověka a ve výsledku zaměňoval slabost se soucitem. Odpovědi neznal.

Žádný Highton předtím se na takové otázky neptal.

Jai byl na půl cestě přes náměstí, když z jubijské ambasády vyšla skupinka lidí. Skrz mrhnutí a na tu vzdálenost nedokázal rozeznat jejich tváře. Co mu přišli říct? Ano či ne? Modlil se, aby

odpověď byla ne a za tuto naději se nenáviděl.

Zastavil se s Mikem uprostřed náměstí. Kšeftaři šli k nim, dohromady šest mužů. Čtyři byli velcí, vypadali jako bodyguardi, pravděpodobně razeři. Když je sledoval, Jai si přál, aby si s sebou vzal více lidí. Byl naivní, když předpokládal, že bez ohledu na to, jaká bude odpověď, bude to sděleno se ctí. Co když se mýlil?

Ted' rozeznával nejvyššího muže. Corbal Xir. Avšak dokud k němu Kšeftaři nedošli, šestého muže nepoznával. Pak věděl, že se jeho život navždy mění.

Eldrin Valdoria stál s netečným výrazem, ruce spoutané za zády, kolem krku se mu lesknul obojek. Jaie sledoval bez známky poznání. Corbal k němu tichým hlasem promluvil a Eldrin naklonil hlavu, jakoby si nebyl jistý, zda má či nemá věřit tomu, co slyší.

Corbal se otočil k Jaiovi. „Předpokládám, že uskutečníme simultánní výměnu. Vy a Princ Eldrin vyкроčíte ve stejný okamžik.“

„Velmi dobře.“ Jai se obrátil a podal Mikovi ruku. „Díky, žes šel se mnou.“

Mik rukou potřásl. „Nejsem si jistý, co to tady děláš, ale budu si pamatovat, cos mi řekl.“

Jai přikývl. Nato se otočil a viděl svého strýce, kterak jej pozoruje. Jai cítil jeho mysl. Až do této chvíle Eldrinovi nikdo neposkytl náznak nabízeného obchodu. Dokonce ani nevěděl, že je na Delu.

„Jsi připraven?“ zeptal se Jai.

Eldrin se nadechl. „Ano.“

Vyкроčili vpřed a přešli kolem sebe po pravé straně. Bylo to šest kroků a pak byl Jai mezi Kšeftaři. Obrátil se a viděl, jak se Eldrin připojil k Mikovi. Když se po něm strýc ohlédl, obklopili Jaie razeři. Pak se spolu s Corbalem Xirem vydali k jubijské ambasádě, on byl mezi nimi a navždy odříznut od svého předešlého života.

Jai narovnal ramena a podíval se vstříc své nechtěné budoucnosti. Věděl, že se toho bude muset mnoho naučit. Vlastní

ochranu. Intriky. Podvádění. Netoužil po titulu, který právě přijal, ale ohledně jedné věci si chtěl být jistý. Nebude žádným loutkovým císařem.

Nikdy mu to nepřišlo jako sebeobětování, že se vzdal svého života, svého štěstí, snad i lidskosti proto, aby umožnil naplnění snu o míru, po němž lidstvo toužilo. Znáje odkaz Hightonů, kteří jej vytvořili, se cítil, jako by v sobě nosil vinu tak hlubokou, že ho až drtila. Tímto obchodem mohl zajistit alespoň jednu věc.

Jeho rodiče nezemřeli zbytečně.

Bez funkční psibersítě neměli Roca s Eldrinsonem možnost zúčastnit se pohřebního obřadu IVV, dokonce ani jako simulace. Později však shlédli záznam. IVV poskytlo Soz úplné vojenské pocty, se vši tou pompou a rituály náležejícími Imperátorce. Stejně tak uctili Althora. Zúčastnili se vůdci ze všech svobodných světů. Děla střílela a hudba hrála.

Eldrinson s Rocou měli soukromý obřad ve Švédsku. Doprovázeni svou snachou Ami a jejím dvouletým synem Kurjsonem, vojáky z mírové jednotky Spojených národů, kteří je strážili, a Tillerem Smithem, spojeneckým spolupracovníkem s Rubínovou dynastií, odešli na větrem rozervanou část pobřeží Botičského zálivu. Na útesu porostlém stromy, nad odloučenou pláží, do níž narážely ledové vlny, promluvili za své děti, byla to tichá slova odnášená větrem. Tiller také pronesl chvalořeč za Soz, která byla jeho patronem v době, kdy byl jediným spojeneckým občanem, který byl kdy přijat na skolianský institut trénující psiony.

Takto rodiče oplakávali své děti. Před osmnácti lety zemřel Kelric, jejich milovaný nejmladší. Dvakrát už oplakávali Sauscony a zármutek napodruhé nebyl o nic menší než první. Ztratili Althora, nejprve díky jubiskému násilí a pak díky smrti. O Kurje přišli právě ve chvíli, kdy za tvrdou slupkou začínali nacházet komplikovaného člověka. Ztratili Dehyu a Taquinila v prázdnotě, kterou nikdo z nich nechápal, a Eldrina v pekle kšeftařského otroctví.

Nejvíce ze všeho želeli smrt naděje zastupované svými

děťmi, které před sebou viděly lepší vesmír, než znali oni, a pro který zemřely. Kdyby mohly jejich smrti tento sen uskutečnit, pak by zármutek snášeli. Ale ono tomu tak nebylo.

Po obřadu se vrátili do venkovského domu, v němž teď žili. Eldrinson rozrušený ztrátou zabloudil do síťového pokoje. Byla tam telopka napojená do ovládacího křesla. Eldrinson k ní přišel a pozoroval blikání světel na konzole před ní.

Promluvil úřední skolianštinou, jediným jazykem, který měli společný. „Skoro to vypadá, jako byste byla napojená do psibersítě.“

Usmála se. „Snažím se znovu vytvořit spojení, které jsme tady měli.“

Eldrinson přikývl. Byl to způsob přestavby, linka po lince. S jedinou osobou v Triádě, přičemž mu bylo zakázáno použít Zámek, zabere přestavba byť omezené psibersítě roky. Bylo to ale lepší než nic. Možná by mohl pomoci. Alespoň by měl něco na práci a to by ho odpoutalo od zaobírání se vědomím, že přežil tolik svých dětí.

Telopka ho sledovala. „Už jsem mimo službu,“ řekla. „Jste vítán, pokud to budete chtít použít.“

„Možná bych na chvílku usedl,“ řekl.

Odpojila se z křesla, pak se mu poklonila a odešla, aby ho nechala o samotě.

Eldrinson se usadil. **Otevři bránu ψ** , pomyslel si.

Nic se nestalo.

Nechal svou mysl prosáknout do malého prostoru vytvořeného telopkou a zkusil to znovu. **Otevři bránu ψ** .

Bez odpovědi.

Ach ano. Stálo to za zkoušku.

Z druhé strany pokoje se ozval hlas. „Eldri?“

Otočil se a spatřil svou ženu, celou zlatou, jak jej konejší. „Má pozdravení, krásná paní.“

Nad touto přezdívkou její tvář znězněla, pak však její úsměv pohasl. „V Londýně přistála kosmická loď se záznamem pohřebního obřadu na Slávě. Je to teď ve zprávách.“

„Dobře.“ Eldrinson se oddělil od sítě. Vyklouzl z křesla a

pohlédl na obrazovku konzoly ukazující jeho příkazy:

Otevři bránu ψ.

Otevři bránu ψ

Už už se chtěl otočit, když zahlédl třetí řádek. Na moment ztuhnul. Pak se dotkl obrazovky, naplněný údivem.

„Eldri?“ Roca k němu přešla. „Co je?“

„Jsou *tady*.“

Usmála se. „Kdo?“

Měl podivný pocit. Vzhledem k tomu, co v poslední době cítil, mu chvíli trvalo, než jej identifikoval. Radost. Ukázal na třetí řádek na monitoru.

Já existuji.

„Co jsi tím myslel?“ zeptala se Roca.

„To jsem nenapsal já.“

„Tak kdo?“

„Někdo v psiberprostoru.“

„V psiberprostoru nikdo není.“

„Jsou tam. Dva lidé.“ Hlas se mu zadrhl. „Jednou mi Dehya řekla: ‚Předpokládám, že v budoucnosti přestanu existovat.‘ Potom později řekla, že začne existovat znovu.“

„Však víš, jak Dehya mluvila.“ Roca ho vzala za ruce. „Stěží to dávalo smysl.“

„Vždycky to dávalo smysl. Musíš jej jen rozřešit.“ Naklonil hlavu k obrazovce. „Je to ona.“

Roca vzdychla. „Nebylo by skutečně podivné, kdyby tam Dehya s Taquinilem byli, ztraceni navždy?“

Zašklebil se. „Ach, ale Roco, má lásko, zažila jsi někdy, aby tvá dráždivá, okouzující, skvělá a tvrdohlavá sestra zůstala někde ztracená, když šlo o vyřešení počítačového problému?“

Popleskala ho po ruce. „Je to příjemná naděje, že?“

Eldrinson věděl, že mu nevěří. Ale on nepochyboval. Znal Dehyu. Zalila ho radost, která byla po takovém množství bolesti sladká.

Přešli do amfiteátru domu a připojili se k Tilleru Smithovi, aby mohli sledovat záznam ze Slávy. Trojrozměrný obraz, který si teď prehrávali na holovizi, byl původně pořízen v Síni kruhů.

Obřad sestával z různých Hightonů pronášejících proslovy, z nichž ten nejdelší a nejzdobnější patřil císaři, pak Císařovně – matce Viquaře, potom jejímu choti Kryxi Quaelenovi. Corbal Xir je překvapil a pronesl krátkou chvalořeč na Sauscony, která byla vyjádřením cti zesnulé skolianské protivnici. Aristové klapli dvakrát činely za Jaibriola, po jednom klapnutí Viquaře a Quaelenovi a vůbec nic za Sauscony.

Když bylo po rituálech, postavil se Corbal před Obsidiánový trůn a pohlédl na Aristy. Ale místo toho, aby vyjádřil svůj nárok na trůn, promluvil, jakoby začínal další proslov.

„Pro Jubiji začal nový věk,“ zahřměl.

„Och, skonči to,“ zavrčel Eldrinson. „Proč tohle říkají vždycky?“

„Mnozí jste slyšeli zvěsti o vyjednáváních mezi mou kanceláří a Spojenci,“ řekl Corbal. Po dobře načasované pauze dodal: „Tyto zvěsti jsou pravdivé.“

Síní zašeptaly činely. Jakmile utichly, řekl: „Spojenci měli ve svém opatrování muže. Hightonského muže. Byl ujednán obchod, tento muž výměnou za vězně v mém vlastnictví.“ Když činely opět zašeptaly, pozvedl Xir ruku. „Jubije triumfovala! Stejně jako budeme triumfovat vždy.“

„Máš ponětí, o čem to mluví?“ zeptala se Roca.

„Ne,“ řekl Eldrinson.

Tiller se k nim otočil. „Pilot, který to přivezl, byl viditelně tak vyplašený, že začal s vysíláním ještě před přistáním.“

„Víte proč?“ zeptal se Eldrinson.

Tiller zakroutil hlavou. „Ještě ne.“

„A tak bylo mezi Jubiji a Spojenými světy ujednáno,“ řekl Corbal. „Náš skolianský zajatec za jejich hightonského zajatce.“ Odmlčel se. „Tím Skolianem byl Eldrin Valdoria.“

Síň naplnila rozladěná zloba činelnů. Roca si přikryla rukou ústa a Eldrinson zíral na obrazovku. Jeho syn? *Volný?*

„To je lež.“ Ročin hlas skřípal. „Klamou nás. Žádný Highton na světě by jim nestál za to, aby dali pryč Klíč, když mají Zámek.“

„Mohu to prověřit.“ řekl Tiller. „Lod', která tohle přivezla, by

to měla vědět.“ Když Roca přikývla, tak se uklonil a vyšel z amfiteátru.

Corbal čekal. Nakonec se Aristové utišili, pozorovali ho svými chladnými mramorovými pohledy a čekali, co by tak mohl nabídnout, aby nahradil to, co dal pryč.

Pozvedl ruku, ukázal na obrovský obloukovitý vstup do Síně a řekl: „Představuji vám Jeho Veličenstvo, Jaibriola Qoxe Třetího, Císaře Jubije.“

Poprvé v životě Roca slyšela z Kruhů hlasy. Lapání po dechu, dokonce výkřiky. Jako jeden muž obrátili všichni zraky ke vstupu.

Do Síně vstoupil Jaibriol III. Byl sotva více než dítě, ale kráčet s jistotou, obraz svého otce, dokonce vyšší, větší, silnější, vznosnější. Obklopovali ho razeři, ale pod silou jeho osobnosti jejich přítomnost vyprchala.

Došel ke stupínku a vylezl po schodech. Corbal se mu uklonil a pak odešel do přední řady Kruhů. Tak stál císař osamocený a pohlížel na shromážděné Aristy. Začal mluvit.

Jeho hlas rezonoval autoritou, která byla na někoho v jeho věku překvapivá. Eldrinson ho pozoroval, když chvalořečil novou éru Jubije – a viděl to, co nemohl vidět nikdo jiný, protože to bylo příliš neskutečné. Znal způsob, jakým Jaibriol nakláněl hlavu, znal tu lícní strukturu, která sice vypadala hightonsky, ale měla mírné rozdílnosti, znal tu sílu hlasu, protože ji před dávnou dobou slyšel u jiného sedmnáctiletého člověka.

Eldrinson v Jaibriolovi III. viděl svou vlastní dceru.

Císař velebil svou hightonskou matku, ženu, která byla se synem v odloučení a pokračovala v tom, co se pro rod Qoxů stalo tradicí, skrývat následníky. Jaibriol III. se narodil téměř devět měsíců poté, co jeho otec zmizel a po všechna ta léta předpokládané otcovy smrti žil tajně s matkou, která teprve přednedávnem zemřela. Eldrinson tu ženu, kterou Qox popisoval, poznával, znal nuance chování, které vychvaloval. Ona nebyla Highton.

Císařovi posluchači reagovali se vzrůstajícími emocemi. Když byli zasaženi jeho charismatickým výkonem, třikrát během

jeho řeči rozezněli své činy.

Vrátil se Tiller a tichým hlasem řekl Roce a Eldrinsonovi: „Je to pravda. Váš syn Eldrin je v opatrování spojenecké ambasády na Dělu.“

„Děkuji vám,“ zašeptala Roca. Pohlédla na Eldrinsona, vzala jej za ruku a stiskla ji. V bezpečí. Eldrin byl v *bezpečí*. Celá Rubínová dynastie může být vězněna, ale alespoň jsou volní od Kšeftařů.

V holovizi se Jaibriol obrátil do kamery, viditelně si vědom toho, že jeho slova se donesou mnohem většímu množství posluchačů, než kolik jich bylo v Síni kruhů. Tichým hlasem řekl: „Byli jsme našimi konflikty zpusťošeni. Nechejte nás nyní hledat uzdravení. Lidem skolianského Impéria a Spojenectví pozemských světů říkám toto: setkejme se u mírového stolu. Dovolte nám uložit ke spánku nenávist, která ničila naši obecnou lidskost.“

Jaibriol III. vztáhl ruce, jakoby se chtěl dotknout hvězd.

Tak byla položena první prkna mostu, tenkého oblouku, který by mohl přemostit řeku zášti a umožnit lidskosti, aby přes něj přešla daleko z dosahu této řeky. Stavba mostu možná zabere roky, možná i desítky let, než bude dokončena.

Ale už začala.

Catherine Asaro Zářivé hlubiny

Anglický originál The Radiant Seas

Překlad Eva Nováková

Obálka Petr Willert

Grafická úprava obálky René Baličky

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print** jako svou 7.
publikaci

Ostrava 2000

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč

788086

354064¹